

Giới thiệu Hủ Nữ Ga Ga

Tên gốc trên Internet: Hủ nữ mãnh như hổ [腐女猛于虎]

Nữ chính của chúng ta là một hủ nữ, tức là những người rất rất ưa thích ngắm mỹ nam đó đó với mỹ nam. À thật ra không nhất định phải mỹ, chỉ cần là nam nam cô đều không có kén chọn

Hủ nữ chính hiệu như cô chỉ cần nhìn qua một cái, công thụ đều nhất thanh nhị sở

Hủ nữ chính hiệu như cô, không có vài chục cái GV (Gay video) thì chẳng há hủ danh ư

Hủ nữ chính hiệu như cô, sẽ không bao giờ tỏ ra là mình rất rất thích ngắm các cặp đôi đầu nha

Cô sẽ ở trong đầu YY ngàn lần vạn lần, sẽ tưởng tượng ra vô số tình cảnh hoa mỹ của hai nam nhân khi dây dưa cùng nhau

A a, cuộc đời tươi đẹp biết nhường nào

Chỉ là có một điều nho nhỏ, công việc của cô đòi hỏi sự nghiêm túc, đứng đắn trong phong thái làm việc

Chính vì thế, giả trang thuần khiết là điều cực kỳ quan trọng, cô cũng luyện đến lô hỏa thần thành rồi

Nhưng ông trời chắc cảm thấy cô sống hưởng thụ quá, nên muốn cô ném mặt nằm gai, trải qua sự giầy vò của tổng tài đại nhân a

Huhuh công việc và sở thích, cô không thể chọn được đâu

Tổng tài đừng làm khó tôi nữa mà!!!...

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Folder ẩn

Bây giờ, trước tiên chúng ta hãy quay ngược thời gian trở lại buổi sáng hôm nay. Sự tình kể ra như sau.

10:07 AM, ta ngồi trong văn phòng xa hoa của Đại Boss, lạnh run.

Hôm nay, không khí xung quanh Đại Boss thật không bình thường, một mảng đầu hói trơn bóng, đôi mắt nhỏ nheo lại, sắc bén nhìn chăm chăm vào ta, vẻ mặt trầm tư.

Ta nhớ rõ, Đại Boss thân thiết nhả nhặn từng một lần có bầu không khí hỗn loạn như thế, là vì toàn thể nhân viên tập chí cùng nhau đề nghị, nói ánh nắng mùa hè thật sự rất chói mắt, mạnh mẽ yêu cầu công ty bố trí rèm cửa sổ. Vì thế, Đại Boss anh minh thần võ của chúng ta sau nhiều lần giằng dụa, rốt cuộc cũng kêu phòng tài vụ đi mua rèm cửa sổ – miếng vải trong suốt – về. Kết quả là nắng không bị che khuất, toà soạn hết cả mùa hè đều đắm chìm trong bầu không khí mộng ảo của sắc hồng công chúa.

Lại có một lần, ông chủ của công ty in ấn đến đòi nợ, tuyên bố giá thành giấy tăng nhanh, chi phí in ấn tự nhiên cũng phải tăng lên. Đại Boss mạnh mẽ kiên quyết, dùng thời gian hai ngày điều động khảo sát thu thập giá giấy xung quanh, đem so sánh đối chiếu, rồi dùng làm bằng chứng vạch trần “giá giấy tăng lên” là bịa đặt. Tiện đà mang lên mặt bàn còn có bức ảnh chụp chung của ông chủ in ấn cùng bồ nhí. Dưới sự uy hiếp như ngọn núi vô hình của các bằng chứng, ông chủ đã mất hết mặt mũi của công ty in ấn phải đưa ra một lô giấy tốt nhất cho tạp chí rồi câm nín rút lui.

Lại một lần khác...

Chỉ cần động đến vấn đề tiền nong, cả người Đại Boss của chúng ta sẽ tán mát ra một không khí áp lực đặc biệt dọa người. Lần này, nguyên nhân ta đến văn phòng của hắn là vì bản hợp đồng bán thân một năm của ta đã đến hạn.

Một năm nay làm trợ lý biên tập, ta vẫn cẩn cẩn thận thận, cần cù tận tụy, không hề có một câu oán thán, bản thân trong công tác bận rộn, kiểm tra mỗi tháng cũng đạt hơn chín mươi phần trăm. Xét theo trình tự, hợp đồng hết hạn cũng là ngày ta thăng chức lên biên tập.

Bộ phận biên tập, bộ phận hành chính, bộ phận nhân sự,... từng bộ phận đều đã đóng dấu thông qua xét duyệt với báo cáo thỉnh cầu thăng chức của ta, thẳng tiến tới cửa cuối cùng – Đại Boss. Ta kéo kéo cổ áo theo bản năng, dự cảm rằng một cửa này qua không dễ dàng, thậm chí hoàn toàn có khả năng thất bại. Bởi vì thăng lên biên tập có nghĩ là tiền lương của ta tăng lên 20%, phúc lợi, đãi ngộ, tất cả đều tăng lên một bậc, mà đề cập tới tiền bạc, Đại Boss luôn rất miễn cảm.

Một lúc lâu sau, Đại Boss rút cuộc buông tha ta, bỏ đi ánh nhìn có thể bắn chết người, mở miệng bằng cái giọng tiêu chuẩn của một lãnh đạo, “Tiểu Bạch này, một năm nay, đối với quá trình công tác của bản thân cô có hài lòng không?”

Ta oán giận trừng mắt liếc Boss một cái, thật là kẻ thâm hiểm. Nếu ta nói không hài lòng, chuyện thăng chức chắc khỏi phải bàn nữa. Nhưng nếu nói vừa lòng, bốn tiểu thư lại có vẻ tự phụ quá mức.

Vì thế, ta mỉm cười, trả lời theo đường vòng: “Tôi vừa mới tốt nghiệp đã vào toà soạn, qua thời gian một năm quả thực đã học được rất nhiều thứ. Trong phòng biên tập, trưởng phòng Lý cùng các vị biên tập đều đối đãi với tôi không tệ, còn tận tâm bồi dưỡng tôi. Mặc dù tôi còn có khiếm khuyết ở một số phương diện, nhưng cũng may mọi người đều nhất trí đánh giá tôi không tệ lắm, cho nên tôi cũng có tin tưởng vào bản thân.”

Tua xong đoạn này thật nhanh, ta thờ phào nhẹ nhõm, phù phù! Nói như vậy, vừa khẳng định năng lực bản thân lại vừa không thể hiện kiêu ngạo, ta muốn nhìn xem Đại Boss có thể nói như thế nào.

Ai ngờ, Đại Boss, trong nháy mắt, nhếch lên một nụ cười giảo hoạt, ta còn không kịp thăm kêu không tốt, hắn đã mở miệng: “Nói như vậy, Tiểu Bạch còn rất nhiều điều muốn học tập phải không?”

“Tôi...”

“Tôi nhớ rõ tập chí số trước cô đánh máy, thế nhưng có ba chỗ sai”

“Tôi...”

“Tiểu Bạch ơi Tiểu Bạch, phải cẩn thận! Cẩn thận là gì, cô biết không? Chính là điều kiện nền tảng của tập chí. Cô nói xem, nếu đem tên lãnh đạo quốc gia hoặc khách hàng đăng sai nửa chữ, ai chịu trách nhiệm?”

“Tôi...”

“Ài, tôi nhớ trước đây không lâu, cũng có một cô bé không khác cô nhiều lắm làm trợ lý biên tập ở công ty, bởi vì đem “Hồ Bắc” viết sai thành “Hồ Nam”, làm cho khách hàng không chịu giao phí quảng cáo, toà soạn tổn thất mười vạn a, mười vạn!”

Ta đã không còn “Tôi...” được nữa.

Đại Boss luôn luôn làm cho người khác không còn có thể dùng ngôn ngữ nào để đáp lời.

“Mấy người trẻ các cô, thật sự là quá táo bạo, quá khinh suất. Làm việc nhất định phải đến nơi đến chốn, nhất định phải cẩn thận, biết không? Các cô tội xấu nhất chính là hay tự cho mình là đúng.”

Nhất thời, ta lệ rơi đầy mặt. Ông chủ, tại sao không chịu để ta nói hết? Kỳ thật, ta muốn nói là cho dù không tăng lương, có thể trước tiên đem ta thăng chức rồi hãy nói, cái này coi như là khẳng định tốt nhất đối với một năm công tác của ta đi!

Đại Boss vẫn cứ thao thao bất tuyệt, đã đem vấn đề lỗi chính tả chuyển đến vấn đề sắp chữ, tiếp đến là ý tưởng bài viết cùng cung cách phối hợp giữa các phòng ban. Vì thế, một hồi từ chuyện thăng chức bị Đại Boss thâm yêu cứng rắn đòi thành khóa huấn luyện tư tưởng.

Ta đã không còn nước mắt để rơi nữa.

“Tiểu Bạch, đã hiểu hết chưa?”

Ta dờ dẫm gật đầu.

“Ừ.” Đại Boss vừa lòng gật đầu, trong mắt toát ra tình cảm trưởng bối quan tâm cùng lãnh đạo tán thưởng “Nếu như vậy, ra ngoài làm việc đi.”

Ta đứng dậy ra khỏi văn phòng, khi tới cửa ta đột nhiên ý thức được một vấn đề máu chó: Rốt cuộc là ta tới đây làm gì?

~~Ta triệt để bị boss lừa rồi~~

Vấn đề này quấy nhiễu ta cho tới tận hội nghị buổi chiều, thời điểm ta phạm phải sai lầm lớn nhất trong cuộc đời. Mà tính nghiêm trọng của sai lầm này, chỉ kém một chút so với lúc nhỏ ta cầm chiếc ô tô đồ chơi vô sắt nện vỡ đầu thằng em họ.

2:00 PM, hội nghị chọn đề tài.

Nhân viên tham dự hội nghị: Đại Boss một cái, trai đẹp gái xinh bộ phận biên tập năm người, khủng long và cóc phòng phóng viên bảy con.

Chủ đề hội nghị: Thảo luận quyết định đề tài chính của tạp chí kỳ sau.

Hình thức hội nghị: Bộ phận biên tập, phòng phóng viên trước đó chọn ra hai ba đề tài, mọi người cùng thảo luận, cuối cùng Đại Boss quyết định dùng đề tài chính nào cho kỳ này.

Khen thưởng hội nghị: Bộ phận nào có đề tài được lựa chọn sẽ giao cho bộ phận đó soạn bản thảo. Hơn nữa, cuối tháng tiền thưởng tăng 20%, phí làm

ca tăng 50%, phí giao thông, điện thoại tăng 50%. Liên tiếp bảy kỳ được chọn, tiền thưởng cuối năm tăng 0.5%.

Ta vẫn thường tự hỏi, Đại Boss định ra chế độ khen thưởng như vậy với ý định ban đầu là gì? Là tăng tính tích cực trong công tác của nhân viên hay là xúc tiến cạnh tranh giữa hai bộ phận? Nếu thật sự là xúc tiến cạnh tranh, giờ phút này hẳn điều bộ thẳng lưng, vẻ mặt nghiêm túc lắng nghe, kỳ thực là kèp giữa hai bộ phận đang có “cuộc chiến nước bọt”, có phải đã hồi hận rồi hay không?

Mỗi lần mở hội nghị, đại đề đều là thời điểm Đại Boss thống khổ nhất, ta hưng phấn nhất.

Nguyên nhân rất đơn giản, ngay từ đầu ban biên tập với phòng phóng viên đã nhìn nhau không vừa mắt, dưới sự cổ vũ của giải thưởng cuối tháng, bèn lôi ý tưởng đề tài ra công kích lẫn nhau, tại hội nghị mặt đỏ tai tía, tranh cãi âm ỹ. Lần khốc liệt nhất, nữ phóng viên Slime thậm chí đeo nguyên đôi giày cao gót 9 cm nhảy lên ghế, có thể thấy tình hình hoành tráng như thế nào.

Mà lúc này đây, ta mà nhớ không nhầm, nếu đề tài của bộ phận biên tập lại được lựa chọn, chúng ta đã sáu lần liên tiếp đoạt giải quán quân. Bởi vậy, hội nghị hôm nay kịch liệt dị thường.

Xán Xán của bộ phận biên tập: “Đề tài thứ nhất của chúng tôi kỳ này nhằm vào bối cảnh nguy cơ tài chính, cùng với sự thay đổi của mô hình tiêu thụ sau khi có lệnh cấm rượu mới ban hành, phân tích hiện trạng ngành công nghiệp đồ uống...”

Slime của phòng phóng viên: “Ngừng, đề tài như vậy mà cũng dám đem ra nói? Làm ơn đi! Thời điểm lệnh cấm ban hành còn hai tháng nữa, bây giờ mới nói đến cái gì biến hóa, đối thủ của chúng ta đã sớm làm rồi!”

Hoàng mao cầu của phòng phóng viên: “Đúng thế, người trong ngành lại chẳng không cười đến rụng răng, nói chúng ta nhạt lại cái mông nóng của người khác à?”

Tiểu Duy của bộ phận biên tập: “Mới chỉ... mới chỉ, nhưng... là! Ta... chúng ta... hiện... hiện...”

Slime của phòng phóng viên: “Hiện, hiện cái gì mà hiện? Bạn học Duy, trước tiên anh hãy về luyện nói cho lưu loát rồi lại đến họp.”

Lời vừa dứt, cả phòng hội nghị cười vang. Tiểu Duy lắp bắp đáng thương mặt đỏ lên, cúi đầu xuống.

Xán Xán thấy thế, vỗ bàn đứng bật dậy: “Các người! Đây là xúc phạm nhân phẩm.”

Hiếu Tài của phòng phóng viên: “Ai xúc phạm nhân phẩm? Chúng ta bàn bạc, ngay cả nói, anh ta cũng không nói rõ ràng, làm sao cùng thảo luận chủ đề với mọi người được?”

Xán Xán của bộ phận biên tập (cười lạnh lùng): “Tôi thấy có người đỏ mắt mới đúng? Tiểu Duy năng lực sáng tác rất rõ ràng. A đúng rồi, không biết cô còn nhớ hay không? Tháng trước khách hàng của cô chỉ tên muốn Tiểu Duy viết bài cho anh ta, là ai chạy đến ban biên tập cầu cứu người đây?”

Nghe vậy, sắc mặt Slime liền trở nên khó coi, thấy thế, tâm can nhỏ bé khó kiềm chế của ta cũng nhin không được, hân hoan bịch bịch nhảy dựng lên. Slime thường ngày y vào tòa soạn sớm hơn so với chúng ta nửa năm, thêm nữa lại có bộ dạng có vẻ xinh đẹp, ở văn phòng nhanh chóng được bầu thành “Hoa khôi tòa soạn”, tính tình càng thêm kiêu ngạo.

Kỳ thật, cá nhân ta cảm thấy vẻ xinh đẹp của Slime rất nông cạn, thuộc dạng càng nhìn kỹ càng không thấy tí gì đặc sắc, hơn nữa không trang điểm thì không dám bước ra khỏi cửa. So sánh với nhau, Xán Xán vào công ty cùng lúc với Slime thanh tú cao gầy, mang theo vài phần hào khí thẳng thắn cùng tính tình đặc hữu của con gái miền Nam, xem ra lại càng hoạt bát đáng yêu hơn.

Mọi nhân viên đều biết hai người vừa vào công ty đã bắt đầu đấu qua đấu lại, mà ngày hôm nay hiển nhiên lại bắt đầu, vì thế ta cũng liền cân nhắc xem có nên ôm lấy đuôi biên tập viên Xán Xán, đổ thêm dầu vào lửa hay không.

Vừa nghĩ đến đó, giọng nói nhẹ nhàng của sếp vang lên từ phía sau, “Xán Xán, ngồi xuống đi.”

Xán Xán nhướng mày, phòng chừng vừa rồi cũng chiếm được thượng, giờ phút này liền bình thân thoải mái ngồi xuống, nhưng mà sếp lại nói một câu làm cho cô nháy mắt hóa đá, “Trong hội nghị bàn luận nội dung không liên quan, tiền thưởng tháng này khấu trừ hai trăm tệ.”

Xán Xán lú lờ, miệng mở ra còn chưa kịp nói lời phản bác, sếp phòng biên tập Lý Từ Nho dịu dàng, thiện lương, hiền từ, lương mẩu đầy khế gọng kính vàng, cười nhẹ mở miệng, “Tranh luận với thủ trưởng, khấu trừ thêm một trăm tệ.”

Xán Xán câm nín triệt để, trợ lý biên tập nho nhỏ là ta, nguyện vọng bỏ đá xuống giếng cũng triệt để tan thành bọt nước. Sếp không chế hội nghị xong rồi, lại nói: “Lựa chọn chủ đề lệnh cấm rượu. Nguyên nhân là, hai tháng sau chính sách mới ban hành, các đối thủ cạnh tranh viết bài cũng chỉ là phỏng đoán, nhưng chúng ta lần này có thể đem hai tháng cuối này đổi thành phân tích chứng minh tình hình thực tế, so với các tạp chí đối thủ càng có sức thuyết phục hơn.”

Lời vừa dứt, phòng hội nghị nhất thời lặng ngắt như tờ.

Sếp không hổ là sếp, nói hai ba câu đã chinh phục được phòng phóng viên. Ta lặng lẽ ngắm vị trưởng phòng suất khí anh tuấn Nhậm Hàn mới nhậm chức chưa lâu của phòng phóng viên, chỉ thấy vẻ mặt hân bình tĩnh, khéo miệng nhếch lên, cũng tìm không được từ nào phản bác.

Sếp chuyển hướng sang ta nói: “Bạch Ngưng, đem file ppt chuẩn bị lúc trước ra, ta giảng giải cho các vị một chút suy nghĩ về đề tài này.”

Ta hấp tấp gạt đầu, chạy nhanh đem USB cắm vào máy tính, chuẩn bị đem file ppt ra, chỉ thấy Đại Boss đã đi trước ta một bước, cầm chuột lách cách duyệt folder. Ta yên lặng nhìn màn hình máy tính trên màn chiếu, đang nghĩ ngợi chưa nói cho hắn biết file ở đâu, chỉ thấy trên màn hình xuất hiện một thứ đáng sợ.

Một folder...

Một folder ẩn...

Một folder ẩn mang tên là “GV”...

Càng làm người ta hoảng sợ là, con chuột của Đại Boss lại từng bước tiến tới gần folder “GV” thân yêu của ta.

Đại Boss không chút để tâm. “Ồ đây phải không?”

Trong phòng hội nghị, lặng ngắt như tờ.

N ánh mắt vô cùng thuần khiết nhìn lên màn chiếu, n ánh mắt vô cùng trông đợi nhìn Đại Boss sắp mở folder “GV”

“Không được a!”

Ta cả kinh kêu lên, bàn tay Đại Boss run lên, click!

Folder mở ra.

Cả thế giới mặc niệm.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Nỗi buồn rầu của Hủ nữ

Hủ nữ, hay Hủ nữ tử, cái khái niệm này ban đầu xuất phát từ Nhật Bản, ý nghĩa ban đầu là không thuốc nào cứu được, hiện đặc chỉ thích BL, tức ảo tưởng tình yêu nữ tính giữa nam-nam.

Làm một hủ nữ bí mật, kỳ thật độ phức tạp chưa chắc đã ít hơn so với các đồng chí.

Ví dụ, người lúc nào cũng phải đề phòng phụ huynh, để tránh bọn họ biết người BL xong, nghĩ người giới tính có vấn đề, thời khắc nào cũng chú ý người, còn cứng rắn ép buộc người phải thân cận với nam nhân.

Lại ví dụ, người lúc nào cũng phải kìm nén hủ tâm của mình, để tránh đi đường nhìn thấy cảnh các anh đẹp trai ngọt ngào dặt tay, lại vui mừng chảy nước miếng theo đuôi phía sau, bị hiểu lầm là háo sắc.

Lại ví dụ, người lúc nào cũng phải giữ vững lý trí của mình, để tránh trường hợp bất cẩn mà bắt đầu đi khuyên bảo bạn bè nam giới xung quanh hãy tìm một gã đàn ông tốt để gả cho.

Lại ví dụ, tại thời điểm người yy nam nhân cùng nam nhân xung quanh, không thể lộ ra điệu cười gian, để tránh bị người hiểu lầm.

Lại ví dụ, hoàn cảnh công tác của người thật sự rất thuần khiết, thế nên trong cuộc sống người không thể không nguy trang chính mình thành một con thỏ trắng thuần khiết, cái này cũng giống như Bạch Ngưng ta.

Còn nhớ một lần bộ phận biên tập tụ tập, biên tập cao cấp Tiểu Phù của chúng ta nói: “Mọi người biết không? Thành Đô có cặp nam giới trung niên kết hôn.”

Sếp Lý Tử Nho gạt đầu, “Hôm qua tôi đọc báo cũng thấy.”

Xán Xán: “Trời ạ, thế giới này điên hết rồi.”

Tiểu Dục: “Ừ... đúng thế, nhưng... nhưng mà bọn họ... bọn họ... rất dũng cảm, không sợ... ánh mắt... tục... thế tục.”

Mọi người im lặng, đồng loạt nhìn về phía ta. Nuốt nuốt nước miếng, ta cân nhắc phải phụ họa hai câu, vì thế trái với lương tâm, nhấp nháy ánh đôi mắt ngập nước, ngạc nhiên hỏi: “Thật vậy á? Nhưng hai người nam giới kết hôn thế nào được?”

Dứt lời, ta bắt đầu khinh bỉ chính mình, đã là sói, cần gì cái trang làm cừu?

Hai nam giới kết hôn thế nào, làm sao xxoo, Bạch Ngưng người học tập GV còn chưa đủ hay sao?

Được rồi, lại nói GV.

Thứ nhất, đến nay, ta vẫn không rõ laptop của Đại Boss sao lại có thể nhìn thấy được folder đã ẩn.

Thứ hai, ta không thể tưởng tượng nếu toàn bộ phòng họp nhìn thấy hai nam nhân nóng bỏng vật lộn tiếp xúc thân thể trên GV, nghe thấy bọn họ um um a a rên rỉ, hội nghị của chúng ta rốt cuộc sẽ ra cái bộ dạng gì.

Thứ ba, sự việc đã trôi qua nhiều năm, ta vẫn bội phục dũng khí và trí tuệ bản thân lúc đó.

Nháy mắt ngay khi folder vừa mở ra, ta cái khó ló cái khôn, chớp vội máy tính của Đại Boss, đập nát nó.

Màn hình đột nhiên tối đen, toàn bộ bên trong phòng hội nghị yên tĩnh như chốn không người.

Đầu óc của ta không thể vận chuyển, ngờ ngác nắm nguồn điện, trong lòng nhắc đi nhắc lại bốn chữ “may mắn, may mắn”.

May mắn, ta không bị người trong công ty phát hiện ra bí mật.

May mắn, ta không bị các đồng nghiệp nhìn như quái vật.

May mắn, ta đã rút nguồn điện ra.

May mắn, ta đã tiện tay đập nát laptop của Đại Boss...

Hả?

Thật lâu sau, phía bên trái Đại Boss một tiếng cười cực kỳ nhỏ nhẹ truyền đến, trong khoảnh khắc, một giọng nam trầm tao nhã vang lên, “Trưởng phòng Lý, xem ra cấp dưới của anh không cần tiền thưởng tháng này.”

Sếp nghe thấy lời nói của trưởng phòng phóng viên Nhậm Hàn, đỉnh đầu mây đen bao phủ, tiểu diện hồ (cười nham hiểm) hóa thành hắc diện hồ (hồ mặt đen), khuôn mặt đoan chính vận vẹo thành một đồng, nghiêng răng nghiêng lợi: “Bạch, Ngưng!”

Ta trong ba giây, linh quang chợt lóe, nghĩ ra một lời giải thích “hợp lý”, “Ha ha, là như thế này. Bỗng nhiên tôi nhớ ra sinh nhật của Tổng giám đốc Lưu không phải sắp tới rồi sao? Ha ha, laptop Apple này hoàn toàn không xứng với khí chất của Tổng giám đốc Lưu của chúng ta, vì thế tôi quyết định giúp sếp một chút, đập nó đi, sau đó mua lấy một chiếc hiện đại hơn!”

Ta không biết có phải mình nói sai rồi hay không, tại sao trong phòng hội nghị càng thêm yên tĩnh, giống như đang đối diện với tử thần vậy.

Sau này, Tiểu Trịnh bộ phận phát hành nói cho ta biết, hôm ấy chúng ta mở hội nghị, kinh động các bộ phận khác tới mức bọn họ tưởng là động đất, tất cả phụ nữ đều không kiềm được xúc động muốn còi hết giày cao gót chạy trốn.

“Chưa bao giờ nghĩ được, hóa ra hai bộ phận các cô hợp hành, có thể chung sống hòa bình, không chỉ có cãi nhau, còn có thể im lặng như thế này.”

Lúc đó, ta nghe được mà lệ rơi đầy mặt. Chị Tiểu Trịnh làm sao có thể hiểu được, mười phút “hòa bình chung sống” ngắn ngủi này, là ta dùng hai mươi ngàn nhân dân tệ, mười tháng tiền lương đổi lấy!

Bởi vì laptop Apple thương yêu của Đại Boss hy sinh, cùng với sự nhất trí hiếm hoi của hai bộ phận cho rằng ta bị động kinh, hội nghị liền chấm dứt. Sau khi bị sếp với Đại Boss mắng to một trận, ta đứng ở cửa tòa soạn, ôm chiếc laptop Apple hồng rung rinh trong gió.

~~ Ông trời ơi, thế này là thế nào a.

~~ Ta ôm chiếc laptop Apple chảy nước mắt.~~

Tạp chí Thực Thương, thành lập năm 1990, mã đăng ký quốc tế ISSN****-****, là tạp chí về công nghiệp ẩm thực, thuộc ngành tạp chí tài chính, tập trung vào các hoạt động ẩm thực, khách sạn, nhà hàng cùng quản lý và nghiên cứu, mỗi tháng xuất bản một kỳ.

Trải qua gần hai thập kỷ phát triển, tạp chí đã có được một quy mô nhất định, “đáp ứng nhu cầu của ngành công nghiệp thực phẩm, ngành sản xuất tiêu thụ, đại lý và độc giả” trở thành truyền thống của tạp chí. Hiện nay trong tạp chí có bộ phận hành chính, bộ phận biên tập, phòng phóng viên, bộ phận phát hành cùng với nhân sự của năm bộ phận, tổng cộng là hơn một trăm nhân viên.

Buổi chiều, ta tranh thủ lúc rảnh rỗi, lặng lẽ mở QQ, biểu tượng Thương Cúc Hội nhấp nháy không ngừng. Thương Cúc Hội, nguyên là Cúc Hoa Hậu Cung, nghĩa là nơi hủ nữ tụ hội, bởi vì sự trong sáng của Internet, bị buộc phải đổi tên. Giờ phút này, ta vừa login vào hội đã hối hận tột độ, bởi vì ai đó vừa share đi mấy hình ảnh cộng dục không trong sáng.

[Sâu Cẩn Cúc Hoa][Hình ảnh]

[Sâu Cấn Cúc Hoa][Hình ảnh]

[Chu Công Vô Mộng] Oa oa! Sâu nguoi lấy mấy hình ảnh này ở đâu đây? Tiểu thụ hấp dẫn quá đi!

[Gấu Teddy][Chảy nước miếng] Thêm mấy tấm nữa đi.

[Sâu Cấn Cúc Hoa] Mọi người đừng gấp, từ từ ta share, ha ha!

[Miên Miên] Các nguoi muốn hội bị block sao?

[Chu Công Vô Mộng] Ha ha, chủ hội không cần lo lắng! Đều là người nhà, gần đây cũng không chiếu GV, giải khát tí thôi!

[Gấu Teddy] 9494

[Sâu Cấn Cúc Hoa][Hình ảnh]

[Bạch Ngưng] ...

[Gấu Teddy][Giận] Bạch Ngưng nguoi làm gì thế hả, không biết lúc này xóa hết là không có đạo đức sao?

[Miên Miên] Bạch Ngưng, làm tốt lắm, rốt cuộc cũng có người đứng về phía chủ hội.

[Sâu Cấn Cúc Hoa] Không phải đâu? Bạch Ngưng đang đi làm phải không? Sợ bị đồng nghiệp nhìn thấy?

[Bạch Ngưng][Rớt nước mắt] Đừng vậy, Sâu nguoi thật thông minh.

[Miên Miên] Các nguoi không để ý đến sự tồn tại của ta sao?

[Gấu Teddy] Ai kêu nguoi là tổng thụ!

[Chu Công Vô Mộng] Khụ Khụ, thật ra Bạch Ngưng à, nguoi có thể đem hội che đi, không nên ảnh hưởng chúng ta thường thức pp!

[Bạch Ngưng] Không phải, ta online có việc.

[Sâu Cấn Cúc Hoa]?

[Bạch Ngưng] Các nguoi có ai biết chỗ nào bán laptop Apple son trại (hàng nhái) không? Càng giống thật càng tốt, là cái loại không phân thật giả nổi.

Ta suy nghĩ, bây giờ hàng son trại phát triển như vậy, trong hội lại có rất nhiều tỉ muội đều là cao thủ săn hàng, ta hoàn toàn có thể mua một chiếc Apple son trại lừa dối để qua một cửa này, dù sao trình độ tin học của Đại Boss cũng chỉ dừng lại ở chỗ “Ở nhà gõ Ctrl+C, sau đó đến công ty, kiên định cho rằng gõ Ctrl+V, cái file kia sẽ được paste thành công.”

Ta khua khoắng giải thích tiền căn hậu quả với đám bạn, cả hội cười nghiêng ngả một trận.

[Miên Miên] Bạch Ngưng, nguoi thật là tài giỏi!

[Sâu Cấn Cúc Hoa] Nguoi đợi một thời gian, ngày mai trước giữa trưa ta nhất định liên hệ cho nguoi một nhà trong nghề, giống laptop Apple 100%!

[Bạch Ngưng] Ôm Sâu, nguoi thật giỏi! Ta quyết định chiều nay trở về liền move toàn bộ GV đi. Ném hết vào USB, cho dù là folder ẩn cũng vẫn không an toàn a!

[Chu Công Vô Mộng] Nguoi thật ngốc, ai bảo nguoi đặt tên folder như vậy? Ta đặt toàn bộ là “Kỹ năng nghe tiếng Anh trình độ 4.”

[Miên Miên] Bạn học, nguoi out đi, bây giờ ta chỉ nhìn folder “Tiếng Anh trình độ 4”, “Tiếng Anh trình độ 8” đã liên tưởng lạch lạch rồi.

[Sâu Cấn Cúc Hoa] Bạch Ngưng, nguoi đã muốn move đi thì nhân tiện chiếu mấy bộ đèn đáp ta tìm cho nguoi Apple son trại nhé?

[Miên Miên] Đám hư hỏng các nguoi! Coi quy định của hội như không có sao? Nhưng mà Bạch Ngưng, khi nào thì nguoi chiếu?

[Gấu Teddy] Ha ha, ủng hộ!

[Bạch Ngưng] Ha ha, chờ ta, lập tức upload!

Mười phút sau

[Miên Miên] Này này, Bạch Ngưng, upload không thể nói chuyện à?

[Sâu Cấn Cúc Hoa] Bị sếp bắt được à?

[Chu Công Vô Mộng] Nghe nói Internet ở công ty Bạch Ngưng thường không ổn định, Đại Boss keo kiệt mấy chục con người dùng chung một đường mạng, chẳng lẽ vì nằng upload GV mà diz mạng toàn bộ?

[Gấu Teddy] Không phải a, nằng còn trên mạng.

[Bạch Ngưng] Không tìm thấy USB của ta!

Ngồi ở trước máy tính, ta phát điên vò rối cả đầu.

Cái gọi là họa vô đơn chí, cuối cùng hôm nay ta cũng hiểu được.

Chẳng lẽ, năm nay ta thật sự có hạn, cho dù lấy hết dúng khí giật nguồn điện, phá hủy toàn bộ hội nghị, lại còn hậu quả nghiêm trọng sau khi đập nát máy tính của Đại Boss vẫn không ngăn được hạn đến? USB của ta, hàng trăm bảo bối GV còn đó của ta, chẳng lẽ mất hết?!

Ta như kiến bò trên chảo, gấp đến độ giơ thẳng chân.

Trong túi, không có.

Bàn làm việc, không có.

Ngăn kéo, không có.

Ta do dự trong chốc lát, sau đó vội vàng vọt vào phòng họp tìm USB, cùng lúc đó một vị khách không mời bước vào phòng biên tập.

Xán Xán thấy người mới tới, phát ra tiếng cười bén nhọn, “Slime, sao lại rảnh rỗi đến bộ phận biên tập vậy? Lại tìm Tiểu Duy viết bài sao?”

Tiểu Duy mặt phớt phớt hồng, “Xán... Xán Xán, không... không nên như vậy.”

Tiểu Phù mặt không biểu tình ôm một đồng văn kiện lớn đặt xuống trước bàn Tiểu Duy, “Hôm nay trước khi tan sở nhập lại toàn bộ cho tôi.” Dứt lời mới nhìn về phía Slime ở cửa, thân nhiên nói, “Nếu tìm Tiểu Duy, hôm nay cậu ta công việc bận bịu, không giúp cô được.”

Slime đứng ở cửa tròn mắt, hừ nói: “Ai tìm anh ta? Cô! Bạch Ngưng, sếp của chúng tôi tìm cô.”

Vừa dứt lời, ta chợt nghe từng tiếng hít một ngụm không khí trong toàn bộ phòng biên tập.

Sếp? Trưởng phòng phóng viên Nhậm Hàn? Cái tên mũi ngẩng lên trời kia tìm ta? Làm gì?

Slime vẫy vẫy tóc, bỏ thêm một câu trước khi đi, “Đừng hiểu lầm, sếp của chúng tôi nói là nhặt được đồ của cô, tự mình trả lại mà thôi, ngàn vạn lần đừng làm không tước xòe đuôi!”

Lời hết, Slime nhanh chóng bước đi, các đồng nghiệp bộ phận biên tập biết được Nhậm Hàn đối với ta không có tà ý, cũng yên tâm rời đi, duy chỉ còn lại ta, cứng đờ tại chỗ.

Đồ vật?

USB!

Hy vọng hần không nhìn thấy thứ gì không nên nhìn trong đó đi?!

A men, cầu mong Thượng Đế phù hộ cho ta!!

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Trời muốn diệt ta?!

Tính danh: Nhậm Hàn

Chức vụ: Trưởng phòng phóng viên kiêm phó tổng tạp chí

Giới tính: Nam

Quê quán: Không rõ

Tuổi tác: Không rõ

Tính cách: Không rõ

Quá trình vào công ty: Không rõ

Trước đây, ta cùng Xán Xán và Tiểu Trịnh bộ phận phát hành ngồi buồn chuyện, từng nghiên cứu xem anh chàng đẹp trai Nhậm Hàn đột nhiên xuất hiện này, có gia cảnh như thế nào mà mới tới đã làm đến chức vụ cao như vậy, thậm chí phá vỡ thông lệ mười năm không có phó tổng của công ty, đạp mây mà lên, đạt đến địa vị “Ở dưới một người mà trên vạn người.”

Xán Xán đảo cặp mắt to xinh đẹp, vuốt cằm trầm tư, “Tôi đoán anh có thể là thân thích của Lưu keo kiệt, cháu hay gì đó.”

“Không đúng không đúng,” Tiểu Trịnh lắc đầu, “nghe nói gã hói Lưu này trước khi cưới bà vợ này từng kết hôn một lần rồi. Có thể là con riêng không nhỉ?”

Ngồi một bên đánh chữ, cũng không thừa lời buồn chuyện, biên tập cao cấp Tiểu Phù quay đầu cười lạnh lùng, “Kết hôn thì là người thừa kế danh chính ngôn thuận, vợ bé sinh mới gọi là con riêng.”

Tiểu Trịnh được phổ cập tri thức, bưng bình đại ngộ, “Vậy cậu đoán xem anh ta với lão Lưu hói, rốt cuộc là con chính thức hay con riêng?”

Ta bĩu môi, “Giống nhau cả thôi, nhưng mà các chị cho rằng bộ dáng Lưu keo kiệt ngồi không mà hưởng kia cũng sinh ra được đứa con dễ nhìn như vậy á?”

Tất cả im lặng, bao gồm tiếng đánh chữ có tiết tấu của chị Tiểu Phù.

Đồng chí Nhậm Hàn vừa tới đã làm đến cấp bậc phó tổng này, có thể dùng một câu để miêu tả: Đẹp trai ngây người! Xe Porche danh tiếng, đồ tây Hugo Boss, túi Gucci, làm người ta phát hỏa nhất chính là gương mặt tuần tú, khuôn mặt đẹp đẽ kia.

Chúng ta từng nghiên cứu qua, nếu Nhậm Hàn là con riêng của Đại Boss, mẹ của hắn nhất định không phải người Trung Quốc. Nhậm Hàn mũi thẳng, cao làm chúng ta sợ hắn khi hôn mê, bạn gái hắn không chạm được đến môi, còn có đôi mắt luôn luôn ẩn chứa ý cười phía sau cặp kính, trực tiếp hạ gục hơn một nửa số nữ giới chưa kết hôn trong tòa soạn, cho tới khi vị phó tổng này bị thương.

Nói đến chuyện Nhậm Hàn bị thương, cũng tính là chuyện đau nhất của tập thể chúng người đẹp trong tòa soạn của chúng ta.

Nhậm Hàn vào công ty một tháng, muốn tài có tài, muốn mao có mao, lại dùng một tháng đã ký được hợp đồng quảng cáo trị giá ba trăm nghìn, bao gồm cả ta cùng Tiểu Trịnh cũng bắt đầu có ý hướng tới vị Phó tổng giám đốc Nhậm này. Cho tới khi... tay hắn không cẩn thận bị thương.

Ngày đầu tiên bị thương, Phó tổng giám đốc Nhậm cau có, cực kỳ khó chịu lái xe rời đi.

Ngày thứ hai bị thương, một người đẹp tóc xoăn đợi ở đại sảnh nửa giờ, thấy Nhậm Hàn đi ra, nũng nịu xán lại, “Honey, người ta lái xe tới đón anh tan sở, anh lại ra trễ như vậy, anh thật là xấu.”

Nhậm Hàn cười đến mặt mũi tỏa sáng, ôm lấy thắt lưng người đẹp tóc xoăn, vẫy vẫy ống tay áo rời đi.

Ngày thứ ba bị thương, một cô nàng tóc thẳng thanh thuần ở đại sảnh, ngậm điều thuốc ngồi chờ nửa giờ, thấy Nhậm Hàn đi ra, “Anh là cái đồ chết tiệt, bảo tôi tới đón anh, lại để tôi chờ lâu như vậy!”

Đồng chí Nhậm Hàn cười mà không nói, rút lấy hai điều ở bao thuốc trên tay cô nàng, ôm lấy thắt lưng, lại rời đi.

Ngày thứ tư bị thương, một em gái bộ dáng học sinh lại diễn lại trò cũ, nhìn thấy Nhậm Hàn ở văn phòng đi ra, nước mắt lưng tròng, “Em cố ý trốn học nửa ngày tới tìm anh, không ngờ anh lại để em chờ ở bên ngoài lâu như này!”

Lần này Nhậm Hàn một cái mặt cười cũng không có, lập tức bước ra cửa, em gái nhỏ ở phía sau vội vã đuổi theo, còn bắt chước film Hàn hô to: “Này, đợi em một chút!”

Trong văn phòng mọi người lạnh gáy.

Vì thế, bạch mã vương tử trong truyền thuyết sụp đổ một cách triệt để.

Nhậm Hàn tiếng xấu lan xa, quả nhiên là anh chàng đẹp trai không thể tin tưởng được.

Hôm nay một lần không cẩn thận, ta lại phải ngồi trong văn phòng của phó tổng giám đốc Nhậm.

Vừa rồi bị Slime dẫn vào văn phòng cá nhân của Nhậm Hàn, ta vốn định cầm được USB liền chạy ngay, nhưng còn chưa kịp mở miệng đã nghe thấy Nhậm Hàn nói: “Hai cốc cà phê, cảm ơn!”

Ta cùng Slime đều ngẩn ra, Nhậm Hàn ngẩng đầu khỏi đồng văn kiện.

“Ngồi đi!”

Lần này ngồi xuống tốn chừng mười phút. Sau khi Slime bùng cả phê vào, bị lệnh cường chế đóng cửa, vì thế trong thoáng chốc, không khí trong văn phòng trở nên đặc lại, ta ngay cả hít thở cũng trở nên thật cẩn thận, gã đối diện, nhìn như không thấy, vẫn chúi đầu vào tập văn kiện thật dày.

Bất đắc dĩ, ta chỉ biết ôm cốc cà phê, lạnh run.

Thật lâu sau, Nhậm Hàn ho khan một tiếng, nói: “Bạch Ngưng, cô cảm tình con thỏ à?”

Nghe được lời vàng của phó tổng giám đốc Nhậm Hàn, ta thành thật trả lời, “Không phải, tôi 86, cảm tình con hổ!”

Well, nhưng mà vấn đề này với việc nhặt được USB quan hệ gì đâu? Nghĩ đến, ta vừa quay đầu lại, lại thấy đối phương đang cười đến bả vai phát run.

“Nếu không cảm tình con thỏ, sao lại tích cực gặm cái cốc giấy thế?”

“A?” Ta vừa phản ứng, Nhậm Hàn đã híp đôi mắt lại, buồn bã nói: “Từ khi cà phê được đưa vào tới giờ, cô luôn luôn gặm cái cốc, nhìn đi, bên cạnh đã có chỗ thùng rồi.”

Nhậm Hàn vừa nói vừa cầm lấy cái cốc trong tay ta, chậm chậm đưa cao như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật, “Đáng tiếc, đáng tiếc.”

“Phó tổng giám đốc Nhậm, xin lỗi, tôi không có ý gặm hòng cái cốc của anh.”

“Đáng tiếc cô không cảm tình con thỏ.”

Sau hai giây, lý trí của ta nói cho ta biết, ta bị tên hoa hoa công tử này đùa giỡn.

Hắng giọng, ta quyết định đề cập chủ đề chính, khua tay nói: “Nghe nói Phó tổng giám đốc Nhậm nhặt được đồ vật của tôi, đồ ở đâu?”

Nhậm Hàn thấy thế bĩu môi, “Cô cần món đồ bị mất như vậy sao?”

Ta trầm tư, xét thấy nguyên tắc ở dưới mái hiên nhà người, không thể không cúi đầu, liền giả bộ vẫy đuôi hi hi nói: “Cám ơn Phó tổng giám đốc Nhậm, anh có thể đưa cho tôi được không?”

Lúc này, Nhậm Hàn không có nửa điểm do dự, phóng khoáng rút từ bên hông laptop ra chiếc USB đang làm ta lo lắng không yên. Nhìn thấy bảo bối, ruột gan ta rơi cả xuống, quên cả đưa tay đón lấy.

Chẳng lẽ ~~~ trời muốn diệt ta? Nhậm Hàn đã nhìn thấy nội dung bên trong?

Thượng Đế đại thúc, ngài thật là vô dụng! Ta nhờ cậy ngài phù hộ ta chút chuyện nhỏ như vậy mà cũng không làm được?

Ở phía đối diện, Nhậm Hàn đang cười giảo hoạt, đứng đưa sợi dây USB như thôi miên: “Cô còn không cầm lấy à?”

Bàn tay ta run rẩy, kích động đến ngay cả “Cám ơn” phát âm như thế nào cũng quên bống mất.

“Cầm rồi còn không đi?”

Nhậm Hàn đề cao thanh âm hơn một chút. Thấy hấn âm dương quái khí, ta mới tỉnh ngộ rằng nơi này là chốn sai lang hổ báo, không thể ở lâu, liền chạy ngay, ngay khi vừa kịp mở cửa, ta nghe thấy phóng tổng Nhậm khả ái, suất khí, anh tuấn, phóng khoáng Nhậm phó nhè nhẹ thở dài, “Ài, nội dung trong USB tôi đã copy một phần!”

Bang bang.

Cánh cửa nặng nề đóng lại.

Ta đứng run rẩy tại chỗ, cảm thấy như rơi vào vực sâu không đáy.

“Anh nói cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Hù Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Nhược điểm

“Tôi nói, nội dung trong USB tôi đã copy một ít rồi.” Nhậm Hàn nhàn nhã lặp lại một lần, giọng điệu bình tĩnh cứ như đang tuyên bố “Chiều nay họp”.

Nghe vậy, ta còn tồn tại tâm lý may mắn, hy vọng Phó tổng giám đốc Nhậm xuất phát từ hiếu kỳ mới copy một bản, hẳn nhất định còn chưa mở video ra xem, đúng vậy, nhất định chưa mở.

Ta nuốt nước bọt, định mở miệng do thám, Nhậm Hàn phía đối diện bỗng nhiên cười một cách có tà ý, sờ sờ cánh mũi, nháy mắt, xoay màn hình laptop về phía ta, “Không nghĩ tiểu nha đầu cô lại thích mấy thứ này!”

Ta nhìn chiếc piston GV nam đang hoạt động trên màn hình, im lặng thật lâu.

Nhậm Hàn gõ bàn, đáy mắt tràn ngập ý cười, “Ai, xem ra tôi lạc hậu, trước kia chỉ biết có AV, hóa ra còn có GV, ha ha.”

Ta bị Nhậm Hàn cười đến nổi da gà, bàn chân cố bám chặt mặt đất. Nhậm Hàn hần... hần... hần không ngờ lúc này hần vừa nói chuyện với ta, lại vừa xem GV?! Đối mặt với tình cảnh này, cuối cùng ta cũng hiểu tại sao Nhậm Hàn có thể leo đến vị trí cao như thế trong tòa soạn, cuối cùng hiểu được tại sao trong một tháng ngắn ngủi hần có thể lôi về một bản hợp đồng quảng cáo giá trị mấy trăm nghìn.

Vô liêm sỉ!

Da mặt của hần mới là loại da mặt còn dày hơn cả tường thành! Ta nhớ rõ, trực nam bình thường xem GV biểu cảm đều phong phú dị thường, nhẹ thì sắc mặt trắng bệch, khỏe miệng run rẩy, nặng thì chạy dài, hộc máu bỏ mình. Nhậm Hàn lại có thể nhẹ nhàng như không, lại còn có thể nói về chuyện đó với ta?!

Chẳng lẽ, hần không phải trực nam?!

Ngay lúc ta còn đang mơ mơ hồ hồ, Nhậm Hàn phát phát headphone trên tay, “Bạch tiểu thư, có cần tôi rút món đồ chơi này ra, để cả văn phòng nghe động tĩnh trong này một chút không?”

Ta nghẹn ngào, nắm chặt nắm tay. Đây là uy hiếp! Uy hiếp trắng trợn! Còn nữa, sếp người có thể dùng nói năng sắc mùi ám muội như vậy được không, chẳng lẽ người không biết hủ nữ đều rất miễn cảm với từ “rút ra” sao?

Tuy rằng văn phòng của Phó tổng giám đốc Nhậm cách âm tốt, nhưng nếu như có người áp tai lên cửa mà nói, thì cách âm cũng như không. Ta có ngốc nữa cũng đoán ra được Nhậm Hàn triệu một trợ lý biên tập như ta đến văn phòng, thế nào cũng sẽ nổi lên tin đồn “Đại Boss coi trọng tiểu mặt ngọt.”

Sau khi ta tới văn phòng, thái độ của Nhậm Hàn lại không giống bình thường, sai người đóng cửa, hiển nhiên là có chuyện “kín đáo” muốn nói với ta. Cho nên ta cam đoan, bây giờ bên ngoài văn phòng Nhậm Hàn, chắc chắn vô số cái đầu đang dán chặt vào cửa nghiêng tai hóng hớt.

Chúng ta nói chuyện bình thường, đại khái bên ngoài nghe cũng tiếng được tiếng mất, nhưng nếu Nhậm Hàn gỡ headphone ra, ta không dám cam đoan bên ngoài nghe được tiếng rên rí “ư ư a a” xong sẽ có thể tung mớ tin đồn thành cái thể loại nào nữa.

Ta oán hận nhìn cái gã đang cười cợt trước mặt, không đơn giản như vậy, Nhậm Hàn gọi ta tới lấy USB nhất định có âm mưu.

“Anh muốn như thế nào?”

Vừa dứt lời, hần liền cười sặc sụa.

“Tiểu Bạch à, không cần phải lo lắng như thế. Tôi đối với cô,” Nhậm Hàn dừng lại một chút, ngắm ngắm đánh giá trên người ta một lượt, rồi nói, “không có hứng thú!”

Ta nhìn theo ánh mắt của Nhậm Hàn, phát hiện vừa rồi cái chỗ hần soi chính là ~~ ngực?!

Ý của hần, là chê ngực ta quá nhỏ, không có hứng thú?!

“Anh!” Ta tròn mắt, vỗ bàn bật dậy, có việc có thể nhìn có việc không thể nhìn! Bộ ngực của phụ nữ cùng với công phu trên giường của đàn, đều là những thứ không thể động chạm đến. Kết quả là, ta tức sùi bọt mép, nhảy dựng lên nói: “Phó tổng giám đốc Nhậm, xin anh, đừng nói cho người khác!”

Thôi được rồi, ta thừa nhận là ta không có khí chất. Nhậm Hàn nắm lấy bím tóc (nhược điểm) của ta, còn nhục mạ lòng kiêu ngạo của ta, nhưng ta vẫn không dám phát hỏa. Bởi vì ta còn muốn có cơm ăn, nếu cả tòa soạn đều biết ta có sở thích khác người là xem GV, ta sẽ bị mọi người coi như quái vật. Nếu ta bị mọi người coi như quái vật, ta sẽ không thể tiếp tục làm ở tòa soạn nữa. Nếu không thể tiếp tục làm ở tòa soạn, ta sẽ phải đi tìm việc một lần nữa.

Nghĩ đến nguy cơ tài chính, nghĩ đến đến thị trường nhân tài nhiều tình anh, đầu của ta muốn phình to ra.

Cho nên, ở trước mặt quyền quý, ta như cũ khom lưng cúi gối, đau khổ cầu xin, “Tôi tuổi trẻ dại dột, bị bạn học đại học dụ dỗ, xem ‘Phượng vu cử thiên’, nhất thời sa chân, trở thành hủ nữ... Phó tổng giám đốc Nhậm, tôi sai rồi, tôi thật sự sai rồi, tôi cam đoan với anh, thật ra giới tính của tôi không có vấn đề, nhân phẩm cũng không có vấn đề, tâm lý cũng không lệch lạc, cũng không phải phản từ biến thái, tôi tuyệt đối sẽ không gây ảnh hưởng tới

công tác của tòa soạn, tôi sẽ cẩn thận!”

Ta cúi đầu sám hối, đáy lòng nhỏ máu. Làm viên chức nhỏ, khổ! Làm viên chức hủ nữ, lại càng thêm khổ!

Một lúc lâu sau, Nhậm Hàn rót cuộc cũng giãn lỏng mày, cười như mặt trời tỏa nắng: “Tiểu Bạch, ngồi đi.”

Ta run rẩy ngồi xuống, lo sợ câu tiếp theo của hắn là: “Đến phòng tài vụ quyết toán đi.”

Nhậm Hàn nói: “Cô cũng không cần lo lắng, AV cũng thế, GV cũng thế, đều là sở thích cá nhân, tôi làm phó tổng tòa soạn, chỉ là muốn tìm hiểu tình huống một chút, sẽ không khó để cô.”

“Thật à?”

“Thật.” Nhậm Hàn gật đầu, bày ra bộ dạng thủ trưởng nhân từ quan tâm đến cấp dưới. Ta không dám tin tưởng lắm, đang cân nhắc nên nói thêm điều gì, Nhậm Hàn đã đứng dậy, vỗ vỗ bả vai ta nói, “Tốt lắm, không có việc gì, quay lại bộ phận biên tập làm việc đi.”

Ta líu lười, “Chỉ thế thôi?”

Sao không có uy hiếp? Không có xảo trá? Hoặc là quy tắc ngầm?

Nhậm Hàn nghe vậy, đôi lông mày anh tuấn giương cao, trong giây lát híp đôi mắt lại, cười nói: “Hay là cô muốn ở lại, cùng nghiên cứu GV với tôi?”

“Phó tổng giám đốc Nhậm, tôi ra ngoài trước.” Còn nữa, nếu người thích GV thật, chỗ ta còn rất nhiều, nếu có thể đem một anh chàng đẹp trai như người bồi dưỡng thành gay, cuộc đời hủ nữ của ta cũng coi như viên mãn.

Đương nhiên, câu cuối cùng ta không dám nói ra khỏi miệng.

Còn nhiều cơ hội.

Trên đường trở về phòng biên tập, theo lẽ thường ta đã phải bị hàng loạt ánh mắt cuồng nhiệt dò xét. Nhưng khiến ta kinh ngạc là, các anh chị em đều nhìn ta bằng một ánh mắt kỳ quái khác thường, trong số đó còn có cả sếp Lý Tử Nho. Ta nhớ không nhầm thì sếp ghét nhất chính là loại đàn bà lắm chuyện, sao thế này?

Chẳng lẽ ta đoán đúng rồi?

Nhậm Hàn không phải trực nam, mà hẳn với sếp của chúng ta...

Ngạo kiều công phối với nữ vương thụ, tuyệt phối! Làm một hủ nữ bí mật, thế mà cho tới hôm nay ta mới phát hiện ra nguyên nhân khiến bộ phận biên tập gay gắt đối chọi với phòng phóng viên, thật sự là thất bại a, thất bại! Người khác không nhìn ra, tại sao ta cũng không nhìn ra được? Đây rõ ràng là gian tình mà! Sếp với Nhậm Hàn ngoài mặt phân cao thấp, kỳ thật hai người ái mộ lẫn nhau.

Nghĩ đến đây, tâm tình vừa rồi còn xám xịt của ta bỗng trong sáng rộng mở. Để tránh làm cho đôi giai nhân hiểu lầm, ta chạy nhanh tới ôm đuôi sếp, vẫy đuôi giải thích: “Trưởng phòng, thật ra lúc này Phó tổng giám đốc Nhậm bảo em đến không có ý gì, chỉ là kiểm tra, thuận tiện hỏi chút chuyện.” Ta nháy mắt mấy cái, cười hắc hắc nói: “Thuận tiện hỏi thăm sếp.”

“Ừ.” Sếp gật đầu, giả bộ trấn tĩnh nhìn thẳng ta. Ta biết, thật ra sếp nghe nói Nhậm Hàn hỏi thăm hắn, trong lòng đang nở hoa, đúng không?

Ta tiếp tục vẫy vẫy cái đuôi, “Sếp, thật ra con người Phó tổng giám đốc Nhậm tốt lắm, chúng ta cũng không nên suốt ngày ầm ầm ỹ ỹ với phòng phóng viên, ảnh hưởng đến sự đoàn kết của tòa soạn. Sếp với Phó tổng giám đốc Nhậm cũng nên yêu quý lẫn nhau!”

Dứt lời, sếp đẩy đẩy gọng kính vàng, đột nhiên cười như tắm gió xuân, “A? Hóa ra Bạch Ngưng nghĩ như vậy?”

Ta dùng sức gật đầu, cũng không biết tại sao, ánh mắt Xán Xán cùng Tiểu Duy nhìn ta lại càng tỏ vẻ thương hại.

“Nói như vậy, cô cảm thấy chúng ta với phòng phóng viên hẳn là nên quan tâm lẫn nhau, yêu quý lẫn nhau?”

“Đúng là vậy, đúng là vậy”

“Như vậy có lợi cho sự đoàn kết của tòa soạn, như vậy hai phòng mới có thể hợp tác tốt?”

“Đúng rồi, đúng rồi”

Dứt lời, miệng sếp gần như chạm sát vành tai ta, “Như thế... rất tốt, rất tốt!”

“Dạ?” Ta nghiêng đầu, hơi hơi không hiểu ý tứ của sếp, “Trưởng phòng, sếp đang nói...”

Ta còn chưa kịp mở miệng, bàn tay sếp đã chụp thật mạnh bả vai ta, “Bạch Ngưng, đúng lúc đề tài lần này của chúng ta muốn phỏng vấn cục trưởng Cục Giao thông để hiểu biết thêm về bối cảnh của lệnh cấm rượu. Đúng dịp Phó tổng giám đốc Nhậm với cục trưởng Trương lại có chút giao tình, cô đã

hiểu tâm tình của tôi như vậy, lại muốn làm cho hai bộ phận hợp tác hữu hảo, chuyện này sẽ giao cho cô tiến hành.”

Nhìn ánh mắt nóng bỏng của Lý Tử Nho, trái tim thủy tinh bé nhỏ mong manh của ta, xoảng một tiếng, vỡ vụn.

“Sếp à, ý của anh là muốn tôi đi tìm Phó tổng giám đốc Nhậm, xin xỏ anh ta đồng ý mang chúng ta theo đi phỏng vấn cục trưởng Trương?! Chúng ta cướp đề tài của phòng phóng viên, đã thế lại còn cầu bọn họ giúp đỡ? Cái đó với đánh gãy chân người ta còn muốn đòi người ta đưa tiền thuốc men có khác gì nhau?”

“Sếp à, sếp chắc chắn không phải là đang nói đùa đấy chứ?”

Nghe xong câu này, khuôn mặt tuấn tú của sếp lập tức trầm xuống, “Bộ dạng của tôi giống nói đùa lắm sao? Bạch Ngưng, nhiệm vụ này cô phải hoàn thành, nếu không đừng mơ đến chuyện thăng chức nữa!” Dứt lời, sếp xoay người trở lại văn phòng. Chỉ còn trơ lại mình ta, đón gió lay động.

Thấy sếp đã đi xa, lúc này Tiểu Duy với Xán Xán muốn nói lại thôi cuối cùng cũng chạy lại, vỗ vỗ đầu ta gọi là an ủi.

Tiểu Duy: “Bạch... Bạch Ngưng, em... em... ngốc... Sao em lại... tự đâm đầu vào rọ?”

Xán Xán: “Bạch Ngưng, thành thật nói cho nhà cô biết, vừa rồi cô sang bên chỗ Nhậm Hàn, sếp còn đang âm mưu đẩy một người trong chúng ta đi tìm Nhậm Hàn xin hỗ trợ. Không ngờ anh ta còn chưa tìm được đối sách, nhà cô lại chạy lên trước cửa.”

Chị Tiểu Phù đang lật lật tạp chí ở một góc, thản nhiên cười lạnh lùng, “Không thành vấn đề, dù cho em ấy có không tự chui đầu vào lưới, Tử Nho cũng có cách lừa em ấy tiếp chiêu. Ai bảo em ấy là bé ngốc nghếch nhất của ban biên tập!”

...

Nhìn thấy ta bất động, Xán Xán lo lắng vỗ vỗ mặt của ta, “Bạch Ngưng, em không sao chứ?”

Trong phút, nước mắt ta ràn rụa.

Tại sao người gặp xui xẻo luôn luôn là ta?

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Apple sơn trại

GV, ý chỉ Gay Video, ý nghĩa như tên, chỉ film xxx đồng tính luyến ái nam. Thị trường AV Nhật Bản phát triển kéo theo việc tạo ra hướng phát triển cho GV. Mặc dù GV ra đời muộn hơn AV rất nhiều nhưng vẫn dành được rất nhiều sự yêu thích, trong số đó cũng bao gồm đoàn quân hủ nữ khổng lồ. Mà việc Nhật Bản khai sinh ra GV cũng đồng thời thể hiện tư tưởng thông thoáng của quốc gia này đối với đồng tính luyến ái.

So sánh với Nhật Bản, Trung Quốc là một quốc gia cực kỳ truyền thống, đừng nói đến GV, ngay cả xem AV cũng phải giấu giếm điểm điểm. Đôi lúc, ta thực sự hâm mộ 9x, mấy đứa nhỏ này có thể không cố kỵ lời lẽ kéo kéo: “Nhìn kia, anh zai kia đẹp trai vãi! Anh ý vừa hôn môi bạn trai kia!” “A, hôm qua tao xem một bộ GV mới, tiểu thụ kia cứ đau đớn kêu không ra hơi.”

Những lời như vậy, Bạch Ngưng ta thật sự cả đời này cũng không thốt ra nổi.

Là một nữ nhân độc thân, xem một người đàn ông xxx trong mắt trường bối đã là vô cùng phóng đảng, càng đừng nói tới xem hai người đàn ông xxx nhau. Vì nguyên nhân này nên sự kiện máy tính Apple mới xảy ra, mà ta thì thực lòng nghĩ rằng sau đó có thể thoải mái dùng laptop Apple hàng sơn trại để giải quyết hậu quả.

Nhưng ta sai lầm rồi, thật sự sai lầm rồi.

Giờ này phút này, ta ngồi ở trong văn phòng của Phó tổng giám đốc Nhậm, bị một ly nước làm sặc đến đỏ mặt tía tai, nước mắt lã lã.

Phó tổng giám đốc Nhậm nhìn ta ho đến cả người phát run, không chút lo lắng, chống cằm chăm chú, theo dõi đầy hứng thú.

“Tôi cùng lắm cũng chỉ là tự tay rót cho cô ly nước, không cần xúc động như thế đâu.”

“Khụ khụ ~”

“Được rồi, đừng ho nữa.”

“Khụ khụ ~”

“Bạch Ngưng, nước miếng của cô phun hết cả lên trên văn kiện của tôi rồi! Làm ơn hạ khẩu lưu tình.”

“Khụ khụ ~”

Ta vuốt vuốt yết hầu, muốn ngừng ho mà không được. Nếu có thể, ta tình nguyện bị sét đánh chết cũng không muốn ngồi trong văn phòng của Nhậm Hàn chịu tội.

Lúc lâu sau, rốt cuộc ta cũng bình phục trở lại, ngay khi có thể nói chuyện, ta nhìn không được, đập bàn nhảy dựng lên, hung hăng quát: “Anh vừa nói là anh đã giúp tôi đặt mua một chiếc?!”

Nhậm Hàn vốn đang cẩn thận lau lau đồng văn kiện, nghe thấy vậy bèn hơi hơi ngẩng đầu, đôi con ngươi đẹp đẽ chiếu thẳng vào ta, cười duyên đến mức khiến ta toàn thân nổi hết da gà, “À, vạ đó, không cần cảm ơn tôi.”

Ta lắc mạnh đầu, nhắc nhở bản thân rằng bây giờ không phải lúc ngắm trai, mạnh mẽ cất bước tiến tới trước mặt Nhậm Hàn, giương móng vuốt hướng về phía hắn, nghiêng răng nghiêng lợi: “Cảm ơn cái gì, tốt nhất anh hãy nói rõ ràng cho tôi!”

Ngay sáng hôm nay, ta có hết sức chín trâu hai hổ, vất vả lấy dũng khí tìm đến Nhậm Hàn, định thỉnh cầu hắn dẫn ta đi phỏng vấn tên cục trưởng Trương chết tiệt, kết quả còn chưa kịp nói ra ý định, vừa bước vào văn phòng, hắn đã vui vẻ cười nói: “Bạch Ngưng, tôi đúng lúc, tôi vừa mới giúp cô đặt mua một chiếc laptop Apple.”

Ta như bị sét đánh thẳng đỉnh đầu, bị một ly nước lọc tiếp đó làm sắc tôi chết đi sống lại. Túm lấy áo Nhậm Hàn, ta liều lĩnh lay lay, “Nói đi, đơn đặt hàng của anh là hàng xịn?”

Nghe vậy, Nhậm Hàn hèn mọn liếc mắt một cái, “Nói như thế, thì ra cô chuẩn bị đưa cho Tổng giám đốc Lưu một cái hàng son trại?”

Ta lại tích cực ghen hờn, không nói nên lời.

Ánh mắt quyến rũ của Nhậm Hàn đánh giá ta một phen, rồi da mặt hơi khê động, “Không cần lo lắng, đúng lúc tôi có quen một người bạn làm ở tổng đại lý của Apple, cậu ta nghe nói tôi muốn mua, lập tức chiết khấu 8%, sẽ không đắt lắm đâu.”

Ta ôm lấy tia hy vọng cuối cùng, hỏi: “Thế... sau khi chiết khấu là bao nhiêu tiền?”

Nhậm Hàn xoay xoay chiếc bút máy trên tay, lúc lâu sau mới mở miệng: “Hai trăm nghìn.”

...

Ta đông cứng tại chỗ, bắt đầu nảy sinh tư tưởng kéo Nhậm Hàn theo cùng chết một chỗ.

Làm một trợ lý biên tập nho nhỏ, một tháng tiền lương của ta không ăn không uống là hai nghìn tệ, hai chục nghìn... Nói như vậy, trừ chi phí sinh hoạt, nếu một tháng để ra được một ngàn năm trăm tệ, ta cũng phải tốn đến gần mười tháng!

Nhậm Hàn nhìn ta, vẫn bất động thanh sắc như cũ, cặp mắt thâm sâu trời đêm không biết đang suy nghĩ cái gì, “Bạch Ngưng, đừng nói với tôi cô không có hai chục nghìn nhân dân tệ đấy.”

Nghĩ đến tài khoản ngân hàng còn nghìn tệ tiền dành dụm suốt cả một năm trước, ta không kìm được lệ chảy thành sông. Kìa đều là tiền mồ hôi nước mắt ta vất vả mới có được a.

“Cái này,” Ta xoa xoa tay, lo lắng nói, “Phó tổng giám đốc Nhậm, ý tốt của anh tôi xin nhận. Nhưng mà, tôi có thể không đặt hàng ở chỗ bạn của anh không, tôi~”

Lời chưa nói hết, Nhậm Hàn liền lạnh lùng chặn họng ta, nhú mày nói: “Không thể.”

“Tại sao?” Con bà nó, bây giờ lại còn có thể loại ép mua ép bán sao? Nhậm Hàn nhất định được ăn hoa hồng!

Nhậm Hàn trầm ngâm, “Bởi vì sáng hôm nay tôi tự mình đưa Tổng giám đốc Lưu đến đại lý của bạn tôi xem laptop, bây giờ laptop Tổng giám đốc Lưu đã mang về dùng, đơn đặt hàng chỉ còn thiếu tiền trả. Nếu cô thật lòng muốn trả lại hàng, hay là... tự mình đi tìm Tổng giám đốc Lưu nói chuyện?”

“...” Tình cảnh này, ta còn có thể nói cái gì?

“Cái này, Phó tổng giám đốc Nhậm.”

“Ừ?”

“Công ty hình như không thể dự chi nửa năm tiền lương?”

“Có thể.”

“Thật sao?”

“Từ khi công ty là nhà của cô mờ.”

Nhậm Hân, ta nguyên rửa người là thụ, nguyên rửa cả nhà người là thụ!

Chạy thẳng một mạch về phòng biên tập, việc đầu tiên ta làm là mở QQ ra login.

Không ngoài dự đoán, chat room của Hội vẫn tung bừng náo nhiệt. Mở chatting window, ta bắt chặp việc có thể bị sếp bắt quả tang đang thời gian làm việc mà lại đi chat chít, bắt đầu nhanh chóng gõ bàn phím.

[Bạch Ngưng] Sâu, đồng chí có ở đó không? Khẩn cấp khẩn cấp!

[Sâu Cẩn Cúc Hoa] Đập chết Tiểu Ngưng Tử, người ta đang đập mặt nạ,~~

[Bạch Ngưng][Rung rung] Hỏi cậu chuyện này, vị chủ tiệm bán laptop Apple son trại kia bây giờ có thể liên lạc được không?

[Sâu Cẩn Cúc Hoa] Làm sao vậy?

[Bạch Ngưng] Bên này bản cô nương phát có chuyện phát sinh, tối nay bản cô nương nói rõ cho người, bây giờ bản cô nương muốn rút đơn đặt hàng, trăm ngàn lần đừng để chủ tiệm giao hàng tới, nhớ lấy!

[Sâu Cẩn Cúc Hoa] Ặc, được, đợi chút, ta pm cô ấy, cô ấy đang online.

[Bạch Ngưng][Rung rung] Cảm ơn em yêu!

Mười phút sau:

[Sâu Cẩn Cúc Hoa] Tình yêu, ngta đã cố gắng hết sức. Nhưng chủ tiệm nói bọn họ vừa mới chuyển hàng đi.

[Bạch Ngưng][Ngã vật ra đất] Làm sao bây giờ?

[Sâu Cẩn Cúc Hoa] Cũng không thành vấn đề, đến lúc đó cậu rút đặt hàng, họ sẽ đem hàng trở lại. Đơn giản vậy thôi.

[Bạch Ngưng] Vậy... ai trả phí vận chuyển?

[Sâu Cẩn Cúc Hoa] Bạch Ngưng, nhà người có phải bị sếp áp bức đến phát ngốc không?

[Sâu Cẩn Cúc Hoa] Tàn nhẫn nói cho nhà người biết, đương nhiên là nhà người trả. Bốn trăm tệ, tình yêu, cậu không cần thật à? Đó là bốn trăm Nhân Dân tệ a!

[Bạch Ngưng]...

Ngồi ở phía trước màn hình máy tính, ta ghen ngào không nói được lời nào.

Ta cũng không muốn lãng phí bốn trăm tệ, đó là những đồng tiền mồ hôi nước mắt ta khổ sở làm thêm ca, thức suốt đêm kiếm về. Nhưng mà, Nhậm Hân hân...

Ta quyết định, Nhậm Hân người không chỉ là thụ mà còn nhất định là một tên tiện (hèn hạ) thụ, ta còn muốn đem người phối với một tên tra (cặn bã) công, sau khi xxoo xong liền bán người vào kỹ viện, để người chịu hết mọi tra tấn, sau đó lại chuộc người ra, để người nhìn tra công cùng một tên dụ (hấp dẫn) thụ khác xxoo, sau đó tìm người xxoo người, sau đó quay film toàn bộ quá trình, đem đi khắp nơi rao bán, cho người trở thành hot gay đắt khách, sau đó lại...

Trong khi ta còn đang đắm chìm trong ảo tưởng tuyệt vời, ở bên kia, Sâu đã sớm sốt ruột.

[Sâu Cẩn Cúc Hoa] Tiểu Ngưng Tử, csao cậu không nói gì thế?

[Sâu Cẩn Cúc Hoa] Tóm lại là sao vậy?

[Sâu Cẩn Cúc Hoa] Này này, cậu không phải đã chết vì thổ huyết rồi chứ? Đừng dọa ngta a.

Ta cắn chặt răng, ác quyền gõ từng chữ:

[Bạch Ngưng] Tên tiện thụ phó tổng tòa soạn chỗ bọn tớ.

[Bạch Ngưng] Hơn nữa là loại tiện thụ rất rất rất tiện tớ chưa từng gặp qua, tớ quyết định hôm nay động bút rửa chết hân!

Đánh xong hai hàng chữ, ta bắt đầu cảm thấy ngiên, vượt bàn phím suy tư, chỉ thấy đối phương đáp lại.

[Phòng phóng viên Nhậm Hàn]?

[Bạch Ngưng] Chỉ tiết chờ tớ về nhà giải thích với cậu sau, dù sao hôm nay tớ cũng định động bút viết thật nhiều, xem như cảm ơn MB phó tổng giúp tớ có được quyết tâm

[Phòng phóng viên Nhậm Hàn]?

Hai đầu chấm hỏi liên tiếp, rốt cuộc ta cũng cảm thấy có cái gì đó không đúng, ngẩng đầu nhìn thấy tên QQ, hồn vía ta bay hết khỏi xác. Từ từ nhớ lại, ta mới phát hiện thì ra trong lúc nói chuyện với Sâu, nick QQ vô sỉ của Nhậm Hàn tự rung lên nhảy ra phía trước, thế nên cả đoạn đối thoại hoa lệ liền rơi đến trước mặt hần.

Vì thế một lần nữa ta lại hoa lệ thể hiện khả năng xui xẻo khác thường của mình.

Lúc lâu sau ta hoa lệ phát hiện ra công ty của chúng ta chỉ có duy nhất một vị phó tổng.

[Bạch Ngưng] Xấu hổ xấu hổ, Phó tổng giám đốc Nhậm, lúc này tôi send mess nhằm người.

[Phòng phóng viên Nhậm Hàn] Cô đang chat. Cô không biết tòa soạn không cho phép chat chit cá nhân à?

[Bạch Ngưng] Xin lỗi, có vấn đề gì không?

[Phòng phóng viên Nhậm Hàn] Vừa nãy tôi còn chưa nói xong cô đã chạy đi làm cái gì?

[Bạch Ngưng] Ặc, còn việc gì nữa?

[Phòng phóng viên Nhậm Hàn] Yes, chiều nay bạn tôi sẽ cho người tới đây thu tiền thanh toán, cô nhớ giữa trưa nay trước giờ cơm đem hai mươi nghìn đồng tới.

[Bạch Ngưng] Trời của tôi ơi!

[Bạch Ngưng] Phó tổng giám đốc Nhậm, không cần phải gấp như vậy chứ?

[Bạch Ngưng] Ặc, cái này, mặc dù có chút xấu hổ, nhưng mà... có thể cho tôi trả góp được không vậy?

Lúc này, ta mới bắt đầu hối hận vì sao trước đây không làm thế tin dụng. Lúc trước thấy nhóm bạn phòng biên tập mỗi người n thế tin dụng, ta còn cười nhạo bọn họ tiêu tiền hoang phí, tự hào khen ngợi chính mình tiết kiệm, gửi toàn bộ tiền lương vào tài khoản ngân hàng, như vậy vừa không làm tiền bảo bối chạy mất vừa có thể hạn chế bản thân hoang phí.

Nhưng lúc này, lần đầu tiên trong cuộc đời ta hối hận đứt ruột.

Thấy bên kia Nhậm Hàn không có phản ứng, ta bắt đầu lo lo.

[Bạch Ngưng][Khuôn mặt tươi cười đáng yêu] Phó tổng giám đốc Nhậm, sếp có thể giúp em nói với bạn của sếp được không, rằng em chỉ là một viên chức nhỏ đáng thương, cho em trả trước mười nghìn, em cam đoan trong vòng nửa năm trả hết, có được không?

Thật lâu sau, phía bên kia rốt cuộc truyền đến âm thanh QQ dễ nghe.

[Phòng phóng viên Nhậm Hàn] Lúc này có thể, bây giờ không được.

[Bạch Ngưng] A, sao thế? Bây giờ họ không cho trả góp nữa à?

[Phòng phóng viên Nhậm Hàn] Không phải.

[Bạch Ngưng]?

[Phòng phóng viên Nhậm Hàn] Bạch Ngưng, cô có biết Baidu có một cái ứng dụng gọi là “Tri Đạo” không?

[Bạch Ngưng]?

Nhậm Hàn gửi lại cho ta một đường link, ta khó hiểu mở ra, trong phút chốc, cuống phong toán loạn.

Hỏi: Tiệm thụ là gì?

Đáp án tốt nhất: Tiểu thụ với tiểu công là một đôi, ý chỉ thân phận của hai người đồng tính tuyến ái nam. Thụ là bên tiếp nhận, sắm vai nhân vật ở dưới.

Về phần tiệm thụ, chính là chỉ loại tiểu thụ cực kỳ cực kỳ hèn mọn. Tất cả tiểu công đều ko thích hần, phi nõ hần, sỉ nhục hần, hần lại còn mang cúc hoa của mình ra khóc lóc ồn ào cầu xin người ta xxoo hần. Dựa theo suy luận thông thường, kết cục của tiệm thụ thường nếu không bị cưỡng dâm đến chết thì

là vì bảo hộ tiểu công mà chết. Đương nhiên là, nếu kết cục là HE, thì là thật lâu về sau, tiện tử (nhục nhĩ mà chết), ha ha ha ha.

Ta nhìn màn hình, bỗng nhiên cảm thấy bất lực.

Đặc biệt, đằng sau mấy chữ “Ha ha ha” khoa trương còn viết rõ ràng “Người trả lời: Tiểu Ngưng Tử”. Tiện thụ nếu không phải tiện tử, ta chính là tự đào hố rồi nhảy xuống mà chết. Tại sao ngày trước ta lại rảnh rỗi như vậy, có chút thời gian lại đi trả lời cái gì là tiện thụ?

Baidu đại thúc, sao ngay cả người cũng bán đứng ta?

Sau đó, webcam Nhậm Hàn lóe lóe, run rẩy mở ra. Ta nhìn lên mà hình tinh thể lỏng, trông thấy một gương mặt tuấn tú méo mó hung tợn.

[Phòng phóng viên Nhậm Hàn] Bạch Ngưng, tốt nhất cô nên cầu nguyện tôi không tra ra được cái gì gọi là MB, nếu không cô thật sự sẽ chết rất thảm

[Bạch Ngưng]...

Ta cảm thấy, ngày hôm nay quả thực không thể sống qua nổi.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Ngạo kiều công Google

MB, viết tắt Money Boy, dịch thẳng ra nam hài vị lợi. Ý chỉ một dạng kỹ nam, cung cấp loại hình phục vụ đồng tính nam để đổi lấy thù lao. MB không nhất định là người đồng tính, có rất nhiều MB hoàn toàn là vì tiền mới phát sinh hành vi giới tính với người đồng tính, không phải là xuất phát từ nhu cầu.

Chỉ cần tìm trên Google là có thể thấy được ý nghĩa của MB, mà ông chú Baidu lại không thể, điều này có thể hiểu rằng bởi vì Baidu là đại thúc thụ, còn Google là ngạo kiều (kiểu ngạo kiều điển) công.

Có đôi khi, khả năng tìm kiếm mạnh mẽ quá cũng không phải là chuyện tốt.

Ví dụ như bây giờ.

Ta phát hiện Google ngạo kiều công có thể tìm ra ý nghĩa của MB, cả trưa lo lắng bất an, ăn nghỉ không yên, sợ Nhậm Hàn một khi phát hiện ra hàm nghĩa trong đó, thịnh nộ bảo với bạn của hắn cắt luôn khoản chiết khấu đi. Mặt khác, ta trầm tư tính toán xem trong thời gian ngắn như vậy có thể đi chỗ nào mượn được mười nghìn tệ.

Tìm phụ huynh? Ta còn không muốn bị mắng chết.

Tìm khuê trung mật hữu (Bạn cực kỳ thân của nữ giới, có thể nói những chuyện thầm kín)? Xem ra ngoại trừ Sâu gả cho kẻ có tiền, những tên khác đều là quý nghèo, mà Sâu lúc này lại đang ở tít bờ bên kia đại dương, nước xa không cứu được lửa gần.

Vì thế, ta không chút do dự hướng bàn tay ma tới ban biên tập.

Giữa trưa 12 giờ, Xán Xán đứng giờ nghỉ tay khỏi bàn phím, sau đó hét to hô hào mọi người đi ăn cơm. Chị Tiểu Phù và Tiểu Duy theo đuôi, một đám hi hi ha ha đi tới cửa, rồi cuộc cũng phát hiện có chút chuyện khác thường.

Xán Xán quay đầu lại, chớp mắt hỏi: “Kỳ lạ, Bạch Ngưng, em không đi ăn cơm à?”

Tiểu Duy: “Mang... mang cơm?”

Tiểu Phù: “Là ai lúc trước ở trong văn phòng, phát biểu một câu tuyên ngôn hoành tráng, ‘Ăn cơm không tích cực, có sống cũng không còn nhiều ý nghĩa?’”

Ta mắt lệ lưng tròng, ra về muốn nói lại thôi, “Em... ô ô...”

Một đám đồng nghiệp người nhìn ta, ta nhìn người, Xán Xán dứ nắm đấm: “Có tâm sự à? Lúc này sau khi từ phòng phóng viên về em đã rầu rĩ không vui, có phải bọn họ bắt nạt em không?”

Tiểu Duy: “Đừng... đừng khóc...”

Chị Tiểu Phù thở dài, vỗ mặt: “Bạch Ngưng, đừng đóng kịch nữa, nước mắt của em chị người được mùi giả tạo đấy. Em không phải là muốn mượn tiền đây chứ?”

Lời vừa dứt, Tiểu Duy cùng Xán Xán còn vừa ở bên cạnh ân cần hỏi thăm, nháy mắt đã tàn hết ra xa. Một đám người không có nhân tính.

Ta tay trái kéo lấy Xán Xán, tay phải cố giữ Tiểu Duy, tiến đến trước chị Tiểu Phù, dùng đầu cọ cọ, nức nở. “Cả nhà, mọi người đều là những đồng nghiệp tốt nhất thiên hạ, bạn bè gặp nạn, mọi người chắc chắn sẽ không thấy chết mà không cứu phải không?”

“Chiều nay đại lý laptop Apple sẽ tới lấy tiền, người ta cần gấp mười nghìn. Người ta thề, chỉ cần mọi người đưa tiền cho người ta mượn, nhất định trong vòng nửa năm người ta sẽ trả lại đầy đủ, sau này nhất định cố gắng gấp bội, học tập thật tốt, mỗi ngày đều hướng về phía trước, tương lai lớn lên có tiền đồ chắc chắn sẽ báo đáp ơn cứu mạng của các vị.”

Ta đem bài diễn thuyết đã sớm chuẩn bị từ trước đông dặc nói ra, ai ngờ tập thể ba người lại vẫn cứ trầm mặc.

Tiểu Duy: “Mấy... mấy câu này... nghe rất quen.”

Xán Xán: “Đương nhiên là quen, ai đi xin tiền chẳng nói như vậy.”

Tiểu Phù: “Bây giờ còn có người lấy cớ lên đại học xin quyền góp cũng nói như vậy.”

Các người còn là người sao? Ta là chân thành tìm các người mượn tiền.

Ta hít sâu, cắn răng tự nhủ trăm ngàn lần không thể buông tha bọn họ, “Cả nhà, xin mọi người. Em thề, chỉ cần mọi người cho em mượn tiền, em lập tức viết giấy vay nợ cho mọi người, sau đó mỗi tháng lĩnh lương cũng sẽ lập tức trả!”

Nghe vậy, Xán Xán buông tay, “Bạch Ngưng, chị thực rất muốn giúp mày, nhưng chị chỉ có thể đau lòng nói cho mày biết, tiền vay tín dụng tháng trước chị còn chưa có trả, hơn nữa tháng này chị lại đăng ký một thẻ tín dụng mới. Chị cũng rất muốn tìm ai đó mượn tiền.”

Ta ngửa mặt nhìn trời, nghĩ đến đồng quần áo sặc sỡ mỗi ngày đều không lặp lại trên người Xán Xán, lại còn mỗi tuần đổi một cái túi xách, một đôi giày, cùng với một nick đàn ông trên QQ, ghen ngào.

Tay trái buông Xán Xán ra, ta đưa hai cánh tay bám ở trên tay Tiểu Duy, “Anh Tiểu Duy, em biết anh là người tốt, tiền tiết kiệm hàng tháng còn nhiều hơn em, tiền lương cũng cao hơn, nhất định phải cho em mượn tiền, được không?”

Ta còn chưa kịp khóc to, chợt nghe Tiểu Duy nói: “Được.”

Ta giật mình, ngẩng đầu chờ hắn tiếp tục lấp bấp, “Nhưng mà...”. Chờ một lúc lâu sau, Tiểu Duy run rẩy đưa 2 ngón tay ra, trong nháy mắt, ta khiếp sợ.

Mất lóe ánh sao, ta bắt đầu quay cuồng tại chỗ, “A a, thật sao? Anh không những cho em mượn tiền, còn muốn cho mượn hai mươi nghìn? Không cần cần, mười nghìn là đủ rồi, nhiều hơn em không kham nổi. Anh Tiểu Duy, bây giờ em mới biết được ai là người đáng yêu nhất ban biên tập, em nguyện thu hồi lời nguyện rửa anh nói lấp cả đời lúc anh kiểm tra em lần trước. Chắc chắn anh sẽ cưới được một cô gái xinh đẹp còn hơn Xán Xán với Slime làm vợ.”

Tiểu Duy càng nghe càng sốt ruột, thật lâu sau rốt cuộc mới nói ra lời. “Hai... hai... hai... trăm”

Ta chết đứng tại chỗ, mất điện.

Xán Xán thấy thế cười ha ha, vỗ vỗ bả vai ta, “Bạch Ngưng, em thông minh thật, Tiểu Duy đúng là còn mấy chục nghìn, nhưng mà em tới chậm rồi. Bố anh ấy tháng trước sửa nhà, Tiểu Duy đem tất tật mấy chục nghìn tiết kiệm đưa cho phụ huynh, chỉ còn có hai trăm cho em thôi.”

Tiểu Duy gật đầu, ta bị Xán Xán cùng Tiểu Duy thể hiện biểu tượng chữ V chiến thắng làm hoa mắt.

Đẩy Tiểu Duy ra, ta vẩy vẩy cái đuôi, khuôn mặt tươi cười nọt chạy đến trước mặt Tiểu Phù, “Hắc hắc hắc, chị Tiểu Phù, chị là biên tập cao cấp, lương cũng gấp đôi của em, càng không nói tiền thưởng, tiền nhuận bút... Chị thiện lương động lòng người như vậy, nhất định sẽ cho em mượn tiền, phải không?”

Nghe vậy, chị Tiểu Phù suy nghĩ một phen, rốt cuộc trung ra khuôn mặt tươi cười khó thấy được, im lặng không nói.

Ta lú lười, đây là ý gì?

Xán Xán lại nháy ra, “Bạch Ngưng, chắc chắn, vừa nhìn là biết em là đứa nhỏ hư không quan tâm đồng nghiệp, chẳng lẽ em không biết ngày hôm qua chị Tiểu Phù vừa trả hai trăm nghìn, chính thức trở thành vô sản sao?”

Ta trầm mặc, triệt để, triệt để tuyệt vọng.

Cuộc đời ơi, tại sao người lại trêu đùa ta như vậy!

“Nói vậy, một bộ phận lương cao như ban biên tập lại không có ai có thể cho em mượn tiền?!”

Xán Xán cùng Chị Tiểu Phù nhìn nhau cười, nói: “Bạch Ngưng MM, tại sao nhà cô lại quên đi một nhân vật trong yếu?”

“Hả?”

Chị Tiểu Phù châm điều thuốc, chậm rãi thở ra hít vào một hơi, buồn bã nói: “Em gái à, cho em một con đường sống, tháng này Lý Từ Nho vừa cầm ba mươi nghìn tệ tiền phần trăm, chắc là còn chưa kịp tiêu.”

Tiểu Duy gật đầu, “Hạ thủ... hạ thủ phải nhanh nha!”

Ăn cơm xong, ta cùng Tiểu Duy, Xán Xán, Tiểu Phù thương nghị một phen, cùng định ra mưu kế, rồi gõ cửa phòng sếp.

“Vào đi.” Một giọng nam không nóng không lạnh như thường nhật vang lên, ta thăm hồ khẩu hiệu, nhìn sang đồng nghiệp đang nắm tay cổ vũ, cắn răng bước vào văn phòng.

“Khụ khụ, sếp ~”

Chưa kịp nói xong, vừa ngẩng đầu lên, ta liền bị sét đánh giữa đường.

Nhậm Hàn cười gian, ngồi ở phía đối diện sếp, “Sao vậy? Có chuyện riêng muốn nói cùng trưởng phòng của các cô à? Có cần tôi tránh đi một lát không?”

Thoáng chốc ta không biết mở miệng như thế nào, Nhậm Hàn đã báo cáo về ta chưa vậy? Đem chuyện ta xem GV nói hết cho sếp?

Sếp hơi nhíu mày. “Bạch Ngưng, có việc sao?”

Ta gật đầu, đoạn nghĩ đến Nhậm Hàn ở chỗ này, tuyệt đối không thể mở miệng vay tiền, lại dùng sức lắc đầu.

Nhậm Hàn thấy thế liền cười âm trầm, “Ài, xem ra Bạch Ngưng tìm trưởng phòng nhà mình có chút việc riêng, tôi đây cũng sẽ không quấy rầy.”

Dứt lời. Hắn quả thật đứng dậy đi, sếp nói với theo: “Tiểu Hàn, việc kia nhờ cậu.”

Lời dứt, ta mở to mắt, kim không được... yy

Tiểu Hàn ~ Xưng hô rất rất rất thân mật a.

Trong công ty, ai dám gọi đường đường một phó tổng như vậy? Hơn nữa, chức vụ Nhậm Hàn so với sếp còn cao hơn nửa bậc, thế mà lại gọi “Tiểu Hàn”, bọn họ khẳng định có quan hệ cá nhân!! Chưa hết, chính giữa trưa mọi người đều đi ăn cơm, hai người bọn họ lại chui vào trong văn phòng lén lút.

Nếu nói hai người bọn họ không có gian tình, người bảo hủ hừ làm sao tin được?

Ta ở bên này yy đến mở cờ trong bụng, Nhậm Hàn đang đi tới cửa đột nhiên dừng lại, khoanh tay trước ngực mỉm cười. “A, đúng rồi, Bạch Ngưng đừng bảo cô đã quên chuyện gì đấy chứ?”

Trong lòng ta, âm thanh lộp bộp vang lên, miễn cưỡng từ trong ảo tưởng tuyệt vời kia quay trở lại với sự thật bi đát, “Cái này... về chuyện tiền nong.” Ta ấp úng, bắt đầu tương kế tựu kế, lao thẳng đến bàn công tác của sếp mà khóc thét, “Sếp, sếp xem! Chiếc laptop Apple kia em còn thiếu mười nghìn đồng, chủ tiệm chiều nay sẽ bức nợ tới cửa, ô ô, sếp làm thủ trưởng, thế nào cũng phải giúp em một phen!”

Ta trong mắt lóe ra ánh sáng hy vọng, nhìn thẳng sếp. Lâu sau, sếp mới nói: “Tiền? Tiền không phải Tiểu Hàn đã trả giúp cô rồi à?”

Ta đứng hình một lúc, tự nhủ mình vừa nghe nhầm, “Cái gì?”

Sếp chống cằm, “Lúc này đại lý đã tới, Tiểu Hàn thấy cô không ở đây đã đưa tiền cho người ta rồi.”

Ta chấn kinh, cứng đờ quay đầu như một cái máy nhìn về phía cửa, vẫn bộ dạng thần nhiên tự đắc của phó tổng giám đốc Nhậm. Đây là cái tình huống gì? Đã thế ta lại còn gián tiếp nợ Nhậm Hàn mười nghìn tệ?

Ta thà mượn heo mượn chó cũng không muốn mượn tiền của hắn~~

“Phó tổng giám đốc Nhậm, sếp vừa nói tôi đã quên cái gì?” Không phải chuyện trả tiền, ta và người còn có chuyện gì liên quan đâu?

Nhậm Hàn nghe xong lời này ngao mạn nhíu mày, “Lúc này sếp của các cô nói muốn tôi dẫn cô đi gặp cục trưởng Trương, đúng dịp chiều nay tôi muốn qua đó, cùng nhau đi đi.” Dứt lời, Nhậm Hàn lại nghĩ tới cái gì, mặt mũi phấn chấn nói, “Nhân tiện... thảo luận chi tiết việc trả tiền.”

Ta dự cảm đang gặp phải một tên Hoàng Thế Nhân.

Mẹ ơi, con không muốn làm Bạch Mao Nữ.

P/s: Hoàng Thế Nhân, Bạch Mao Nữ: Tên hai nhân vật trong phim Bạch Mao Nữ nổi tiếng độ mấy chục năm trước của Trung Quốc, thời các ông của 9x. Kể về tên địa chủ Hoàng Thế Nhân cho nhà Hi Nhi vay tiền rồi siết nợ, ép Hi Nhi gả cho hắn.

Sau một đồng chuyện oằn tã là vắn, Hi Nhi bỏ trốn lên núi, tóc trở nên bạc trắng, trở thành Bạch Mao Nữ (không biết vì suy nghĩ hay luyện công sai đường, tẩu hỏa nhập ma), ở với khi nhiều lâu dần quên mất cả cách nói chuyện.

Cách mạng về làng, trong số giải phóng quân có thằng người yêu cũ của Hi Nhi lúc trước là người làm ở nhà Hoàng Thế Nhân, nghe chuyện cô thành khi liền hô hào an hem lên núi kéo về, tắm rửa, cho ăn mặc, dạy lại cách nói năng đi đứng.

Đại ý là chế độ phong kiến biến con người thành con vật, cách mạng vô sản biến con vật thành con người.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Cơm bá vương

Một anh chàng vô duyên vô cơ, tích cực chủ động cho con gái mượn tiền, cái này có ý nghĩa gì?

A. Anh chàng muốn dùng tiền bày tỏ thành ý, làm cảm động cô gái này, tại thời điểm cô gái bắt lực nhất, lạng lẽ giúp đỡ, sau đó thừa cơ mà vào. (Tham khảo “Căn Nhà Nhỏ Bé”, Lý Tổng Minh cùng Hải Tảo).

B. Anh chàng muốn dùng tiền cưỡng ép cô gái, bắt nàng dùng thân thể trả nợ. (Tham khảo “Bạch Mao Nữ” Lý Hi Nhi cùng Hoàng Thế Nhân).

C. Anh chàng vì lợi đầu tư, sau đó ép cô gái bán mình kiếm tiền. (Tham khảo “Tự thuật của một kỹ nữ” Lý lão bản cùng Đầu Bài).

D. Anh chàng này đầu óc có bệnh. (Tham khảo “Bệnh nhân viện tâm thần sử”).

Trên đường cùng phó tổng giám đốc Nhậm đi gặp cục trưởng Trương, ta ngồi trên BMW của hắn, nhìn sang anh chàng đẹp trai đang lái xe bên cạnh, trầm tư.

A B C D bốn đáp án có vẻ như cũng không thật phù hợp với tình hình thực tế, ta thực sự đoán không ra rốt cuộc trong lòng Phó tổng giám đốc Nhậm suy nghĩ như thế nào. Tại sao một giây trước còn muốn ta trả tiền, một giây sau lại chủ động trả giúp? Vì thế, sau một hồi im lặng để nội tâm tranh đấu, ta cuối cùng mở miệng đánh tan không khí trầm mặc.

“Cái này... phó tổng giám đốc Nhậm, tôi cam đoan trong vòng nửa năm sẽ trả lại mười nghìn đồng mượn của anh.”

Nghe xong câu này, Nhậm Hàn vốn đang lái xe thờ dãi nói: “Không cần gấp, cô cứ từ từ trả.”

Ta dường như hiểu được chút chút ý tứ của Nhậm Hàn.

Sẽ không phải là vì anh chàng đẹp trai mỗi tháng lương bốn mươi nghìn này vốn cho rằng mười nghìn đối với viên chức quen như chúng ta cũng chỉ là case nhỏ, cho nên mới bắt ta thanh toán đấy chứ?

Kết quả khi hắn tỉnh ngộ, một tháng tiền lương của ta, cộng với nhuận bút cùng tiền thưởng cũng chỉ có hai ngàn Nhân Dân Tệ, rốt cuộc lương tâm trời dậy, vừa nảy thây ta trả tiền, bây giờ lại từ tốn an ủi. Mười nghìn đối với hắn mà nói chỉ là một chiếc áo sơ mi cao cấp cộng với chút com canh đậm bạc, cho nên không cần gấp, bạn nhỏ người có thể từ từ mà trả.

“Thật sao?” Ta mắt sáng như sao, hận không thể lập tức thò đuôi ra vẫy vẫy. Kỳ thật Nhậm Hàn cũng không phải một kẻ tàn nhẫn máu lạnh, cũng không phải là tên bại gia tử chỉ biết dạn dĩ với người đẹp, hắn là một tên “Hảo Ngân” có tiền a.

Trước khi ta kịp thao thao bất tuyệt tán dương ân nhân, Nhậm Hàn nói tiếp: “Đương nhiên là thật, tôi đã thông báo cho phòng tài vụ, về sau mỗi tháng tiền lương của cô chuyển thẳng một ngàn năm trăm vào tài khoản của tôi cho đến hết mười tháng.”

“...” Cho nên nói, ta còn xem nhẹ năng lực của phó tổng giám đốc Nhậm.

Đây là sếp, là thủ trưởng, là người mà người mãi mãi không đầu lại nổi, hơn nữa mỗi giây mỗi phút đều áp bức người, người còn muốn vẫy vẫy cái đuôi trước hắn.

“Hình như có sai sót đi? Một ngàn năm trăm một tháng, mười tháng không phải là mười nghìn rưỡi?”

Thực ra ta muốn nói là, Nhậm Hàn người hồi tiểu học học toán chắc chắn không đạt tiêu chuẩn, dựa vào cái gì mà người định ăn không của ta năm ngàn Nhân Dân Tệ? Đó là của ta, là những đồng bạc tươi đỏ máu tươi của ta, người dám lấy sao? Người có khả năng lấy sao?!

Ai có thể ngờ, Nhậm Hàn nghe xong lại chỉ thần nhiên nhếch môi, nhìn ta không chớp mắt, tuyên bố, “Năm ngàn kia là lợi tức, hay là... cô Bạch Ngưng thấy ít quá?”

“Phó tổng Nhậm, anh có biết một tháng lương của tôi tổng cộng là bao nhiêu tiền không?”

“Biết, khoảng hai ngàn. Còn lại năm trăm còn không đủ à? Tôi nhớ công ty có bao com trưa, chẳng lẽ cô ăn nhiều như heo được à?”

“Phó tổng giám đốc Nhậm, năm ngàn kia anh cứ cầm đi.”

Ta nguyên rủa người mang năm ngàn này đi mua thuốc tiêu viêm, sau đó bôi tất tần tật lên cục hoa.

Bởi vì tâm lý bị áp bức, khiến cả quá trình phỏng vấn từ đầu tới cuối ta cứ ngẩn ngơ không thể tập trung.

Năm trăm Nhân Dân tệ, cũng có nghĩa là ta suốt mười tháng không thể mua quần áo mới, không thể mua giày da mới, còn có kế hoạch du lịch Hải Nam, tụ tập bạn bè... Tất cả phải hủy bỏ hết. Tuy rằng ở nhà, tiền điện nước ăn uống không phải bận tâm, nhưng hàng tháng vẫn phải bỏ ra ba trăm tệ sinh hoạt phí, cơ bản là ta trắng tay rồi. Mà cãng kinh khủng hơn là, cuộc sống của ta còn phải liên tục ít nhất mười tháng như vậy.

Thật sự là có chút... thúc thủ vô sách.

“Cho nên, ngành giao thông chúng ta sẽ bổ sung một lượng lớn trang thiết bị, kiểm tra nghiêm trị việc điều khiển phương tiện sau khi sử dụng rượu bia, đặc biệt đối với các tuyến đường có quán rượu lớn và nhà hàng, tăng cường thực thi đồn đốc.”

Cục trưởng Trương lời nói tràn đầy trắng chí gan đục khơi trong, đã trả lời xong toàn bộ phỏng vấn, ta nhìn Nhậm Hàn cùng cục trưởng Trương ân cần bắt tay, hỏi han, nói chuyện phiếm, từng đợt từng đợt lạnh lòng. Đây là cái gọi là giao tế, Nhậm Hàn mỗi ngày ở văn phòng bày ra một bộ mặt thú vị mà lại có thể cười đến hoa rơi toán loạn trước mặt cục trưởng Trương, thật sự là làm cho ta không còn lời nào để nói.

Ta thu dọn bút ghi âm, tài liệu, còn hai người vẫn tiếp tục nói chuyện.

“A, đã muộn thế này, Tiểu Hàn, hay là như vậy, chú mời cháu với cô bé xinh xắn này đi ăn chút com canh đậm bạc nhé”

“Không, phải là cháu mời cục trưởng Trương mới đúng, hôm nay đã nhờ cậy chú hỗ trợ một đại ân.”

“Còn khách sáo gì, nói ra chú với cha cháu cũng là mười mấy năm giao tình. Đi thôi, chú vừa phát hiện ra một tiệm ăn cũng không tệ lắm, chú cháu chúng ta tới uống một hai chén.”

“Thật sự không nên, lúc này cháu lái xe đến đây mà.”

“Nào, trước mặt chú Trương còn từ chối cái gì, uống một hai chén không có vấn đề gì.”

Nháy mắt, ta đứng tại chỗ không thể tự kiềm chế, khóe miệng run rẩy. Vị cục trưởng Trương vừa rồi còn đồng ý nói muốn kiểm tra nghiêm ngặt việc điều khiển phương tiện sau khi uống rượu bia đã nhanh chóng biến thành một chú Trương quan tâm đến người nhỏ hơn, rượu trên bàn cứ từng chén một nâng lên hạ xuống, làm cho ta không thể không cảm thán một câu: Cục trưởng, không đơn giản a!

Tâm tư của người ta hiểu được, không phải là người muốn chuốc say ta, sau đó thừa dịp ta bất tỉnh nhân sự đưa ta vào khách sạn, sau đó... Tiếp tục thừa lúc ta ngủ trở lại xe, cùng Nhậm Hàn đi khách sạn ngọt ngào thân mật một đêm?

Rồi sáng ngày mai, ta có thể trở thành nhân chứng, chứng minh tối hôm qua người bởi vì làm công tác xã giao, không cùng bất cứ ai đi lêu lổng, nhưng trên thực tế, người cùng Nhậm Hàn lại khó có được một lần đoàn tụ riêng.

Thật sự là thiên y vô phùng.

Nhưng có câu như thế nào nhỉ? Trời tính không bằng người tính.

Ta còn chưa có say, có người đã gục xuống trước.

Người này không phải cục trưởng, cũng không phải người bồi rượu là lái xe của cục trưởng, mà là người sở hữu danh tiếng “ngàn chén không ngã, vạn chén không say” Nhậm Hàn.

Cục trưởng Trương bên này cũng say không nhẹ, nhìn thấy Nhậm Hàn ngã quỵ, kỳ quái nói: “Ồ, thằng nhóc này, sao tiểu tử người lại ngủ trước? Dậy, uống tiếp! Lần trước ở nhà người, ta bị cha người hạ gục tới mức ói tứ tung, làm hại ông già như ta trở về khô sở giặt quần áo, ông đây hôm nay mời người ăn com là muốn báo thù. Người, tiểu tử người còn chưa múa thoát ỷ, sao đã... say được?”

Trên bàn rượu, hoàn toàn tỉnh táo chỉ có hai người, ta và lái xe của cục trưởng, hai mặt nhìn nhau.

Lái xe nghe cục trưởng càng nói càng kỳ cục, xấu hổ cười nói: “Hay là... tôi đưa cục trưởng về nhà trước, sau rồi trở lại đưa cô và phó tổng Nhậm về nhé?”

“Không cần, để tôi tự đưa phó tổng Nhậm về đi.”

Lái xe vô đầu, xem ra cũng có chút ngượng ngùng, “Kỳ thật, trước khi đến cục trưởng có nói mấy câu, nói tối nay ăn com phải giúp ông bạn già dò hỏi, xem trong lòng phó tổng Nhậm nghĩ như thế nào, tại sao đã trưởng thành rồi còn chưa kết hôn. Còn phân phó tôi xong việc nhất định không cho phó

tổng Nhậm lái xe, muốn đưa hai người trở về. Còn nói chính mình lái. Kết quả bây giờ cô xem. .”

Cục trưởng, ngài thật sự là một cục trưởng tốt. Lúc này tôi còn hiểu lắm ngài, cho rằng ngài dung túng Nhậm Hàn lái xe sau khi say, hoặc là loạn tính sau khi say.

Cảm động, ta luôn miệng cam đoan nhất định đem Nhậm Hàn đưa về nhà an toàn, rồi giúp đỡ lái xe kéo vị cục trưởng đang lảo đảo trên bàn lên xe.” Xe đi rồi, ta đột nhiên nghĩ tới một việc nghiêm trọng, một vấn đề thật sự nghiêm trọng:

~~ Bữa ăn này hình như còn chưa trả tiền.

~~ Càng nghiêm trọng hơn là, ta không một xu dính túi.

~~ Dùng thẻ? No, no, tài khoản của ta đã bị laptop Apple löt sạch sẽ.

~~ Thẻ tín dụng, còn chưa kịp làm. .

~~ Lần đầu tiên trong cuộc đời, ta cảm nhận được sự thống khổ của ăn com bá vương (ăn com quýt tiền).

Trở lại phòng, nhìn một bàn toán loạn đồ ăn cùng một gã ngạo kiều thụ say tới ngã trái ngã phải, ta nước mắt tuôn rơi.

Ông trời, chẳng lẽ nguoi một ngày không làm khó ta, trong lòng sẽ không thoải mái sao?

Loại chuyện này, chỉ còn lại một cách.

Lục soát nguoi!

Quyết tâm, ta gian ác nhìn về phía gã ngạo kiều thụ đang say bất tỉnh nhân sự kia, gian trá cười thành tiếng. Xin Thượng Đế phù hộ, nhất định trên nguoi Nhậm Hàn phải có nhiều nhiều tiền mặt đấy.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Ba con gấu

Có câu, nguoi uống rượu đỏ mặt là nguoi uống khá.

Kỳ thực lời này cũng có căn cứ khoa học, nguoi sau khi uống rượu đỏ mặt, cồn sẽ từ trong cơ thể phát ra, cho nên uống khá. Nhưng giờ phút này, Nhậm Hàn bày ra khuôn mặt tuần tú trắng trẻo như không, một chút ửng đỏ hay nôn mửa đều không có.

Căn cứ theo kinh nghiệm nhiều năm trên tư trường của bốn tiểu thư, loại tình huống này chỉ có hai khả năng: Thứ nhất, hấn không có say. Thứ hai, hấn giả say.

Hiển nhiên, Phó tổng giám đốc Nhậm cả hai khả năng đều trúng hết. Không khéo như hấn, khẳng định là trước khi cùng cục trưởng ăn com đã đoán được tâm tư của đối phương, vì thế dứt khoát trước khi “Rượu vào lời ra”, tinh thần ngã xuống.

Bây giờ lý do không chịu tình, chắc cũng là muốn thử ta một phen. Ta cân nhắc, nếu lãnh đạo cho ta cơ hội kiểm tra, ta là một viên chức nho nhỏ tận chức tận trách, dĩ nhiên cũng muốn biểu hiện tốt một chút. Vì thế ta giả ngu không vạch trần hấn, lắm bả:

“Phó tổng Nhậm, có khỏe không?”

Không đáp.

“Phó tổng Nhậm, nhà anh ở đâu a? Tôi đưa anh về.”

Vẫn không đáp.

“Phó tổng Nhậm, cái này. . . Tôi trên nguoi không có nhiều tiền như vậy, chỉ có thẻ dùng ví của anh.”

Lần này, mí mắt đang nhắm chặt của ngạo kiều thụ Nhậm Hàn khẽ run rẩy, ta cố nhịn cười, bắt đầu kiểm tra nguoi.

Ngạo kiều thụ, thì ra nguoi cũng có lúc sợ hãi. Oa ca ca, bà đây hôm nay không löt sạch nguoi thẻ không mang họ Bạch!

Kiểm tra nguoi chính thức bắt đầu.

Áo khoác, ném xuống!

Caravat, kéo xuống!

Áo sơ mi, lột xống!

...

Ta không tin người không tỉnh.

Ngay tại lúc ta dùng hai tay vô hạn còn chưa kịp đuổi về phía bên trong bộ đồ tây của Nhậm Hàn, một thanh âm đột ngột vang lên, chặt đứt giấc mộng đẹp của ta.

“Gong sa ma ni ga, han ji ba yi so, a ba gong, ou ma gong, ai gi gong, a ba gong mu, du du ne.....”

Nếu có thể, xin quạ đen hãy thoải mái mà bay trên đỉnh đầu ta đi.

Nhạc chuông của gã đàn ông này không ngờ là kawaii Ba Con Gấu?

Trong nhất thời, ta đông cứng tại chỗ, tiến không được, lùi cũng không xong. Nhậm Hàn còn đang cố tình giả say, không chịu đứng lên, tiếng chuông di động lại tiếp tục tra tấn ta.

“A ba gong mu, du du ne.....”

Người gọi điện thoại này cũng không biết lấy nghị lực ở đâu ra, hết một lần lại một lần, cho dù không có người thừa máy, vẫn cố chấp chờ đợi.

Không thể chậm trễ, ta dùng ngón tay chọc chọc Nhậm Hàn, “Phó tổng Nhậm, điện thoại ~”

Đối phương không chút lay động, tiếp tục nằm sấp giả làm thi thể.

Một bên tiếp tục giả vờ say, một bên cố chấp gọi điện thoại tìm Nhậm Hàn. Khóe miệng ta run rẩy, gần như đã đoán được điện thoại này là ai gọi tới. Một đám oanh oanh yến yến hiện lên trong đầu, cho nên mới nói, phong lưu quá mức cũng không phải chuyện tốt, nếu không bắt kẻ nguoi đi đến chân trời góc bể, đều có phụ đuôi giết người.

Cuối cùng, ta thật sự chịu không nổi tiếng chuông tra tấn, cầm lấy cái di động, cắn răng nhận cuộc gọi.

“Alô, Nhậm ~”

Ta nói còn chưa hết câu, đối phương vừa nghe thừa máy là giọng nữ, lập tức khí thế bức người.

“Cô là ai?”

.....

Quả nhiên bị ta đoán trúng, là người đẹp tóc quăn, cô em tóc thẳng, em gái học sinh ngây thơ, cũng không biết là vị nào trong những vị từng đến công ty trước đây.

“Tôi ~”

“Cô là bạn gái mới của Nhậm Hàn?”

Ta rốt cục cũng hiểu được, vì sao cục trưởng cùng cha Nhậm Hàn lo lắng cho hôn sự của hắn như thế, không có ý định kết hôn đã đành, ngay cả bạn gái cũng không cố định.

Đối phương nghe ta im lặng, tưởng ta mặc định thừa nhận, đột nhiên cười to.

“Ha ha, tốc độ thật là nhanh, nhưng mà, tôi phải phủ phàng nói cho cô biết, nhiệt tình của anh ta đối với cô chắc chắn sẽ không vượt quá một tuần, cô.....”

Nói chưa hết, bên tai ta đột nhiên trống không, ngẩng đầu lên mới phát hiện Phó tổng giám đốc Nhậm đã tỉnh, hắn cướp điện thoại về không thèm nói nửa câu, trực tiếp ngắt máy. Sừng sốt hai giây, ta nín nọt cười nói: “Phó tổng Nhậm, anh đã tỉnh!” Nghe vậy, Nhậm Hàn vừa không phản đối vừa không xác nhận, chỉ đứng dậy, thâm sâu nâng chén trà: “Chúng ta đổi qua chỗ khác nói chuyện.”

Lần đổi này, đổi đến Coffee Tân Nặc.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Uy hiếp

Trong số các quán coffee, ta thích nhất là Coffee Tân Nặc, thứ nhất là vì nơi này cà phê nồng mà không đắng, thơm mà không ngọt; Thứ hai là vì nơi này không gian tốt lắm, yên tĩnh thoải mái, thích hợp để bạn bè gặp nhau nói chuyện. Nhưng giờ này phút này, ta lại thấy hận cái Coffee Tân Nặc này đến chết.

Nhấp một ngụm cà phê, ta trộm liếc đôi mắt bình tĩnh của Nhậm Hàn, rốt cục nói: “Phó tổng Nhậm, anh uống rượu không được khỏe, hẳn là nên về nhà đi.”

Nhậm Hàn nhướng mày liếc mắt nhìn ta một cái, “Cô đưa tôi về?”

Ta ghen, thiếu chút nữa đem ngụm cà phê ngon như thế phun ra.

Nhậm Hàn thấy thế, không nhanh không chậm, chống cằm trầm tư nói: “Thật ra tâm tình tôi rất phiền muộn, cho nên không muốn về nhà.”

Ta trầm mặc, tuy không biết vì sao Nhậm Hàn muốn nói với ta điều đó, mang ta đến quán cà phê là xuất phát từ mục đích nào, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu nói: “Đúng vậy, mỗi ngày đều bị bắt kiểm vợ thật là khổ sở.”

Nhậm Hàn híp mắt nhìn ta, sáng giọng cười: “Ai nói tôi bị bắt kiểm vợ?”

Ta lại ghen, thật sự không biết nói gì tiếp, phó tổng Nhậm, người nhất định phải làm cho ta không nói được lời nào sao? Nhậm Hàn thấy thế đáy mắt lại tràn đầy suy nghĩ, thật lâu sau mới nói: “Bạch Ngưng, tôi buồn phiền là vì chuyện trong công ty.”

“Ừm?” Ta nghiêng đầu, thật sự không hiểu Nhậm Hàn muốn nói cái gì, vì sao lại nói với một viên chức nho nhỏ như ta. Dùng thìa khuấy khuấy cà phê, Nhậm Hàn nói: “Cô không phải không biết, chủ đề được chọn kì này là của ban biên tập, nếu tiếp theo chủ đề của các cô lại được chọn lần nữa, vậy thì sao?”

Ta chớp mắt, “Thì sao? Được thưởng tiền a!” Nghĩ vậy, ta có chút nở rộ trong lòng, tiền thưởng cuối năm nhiều một chút đồng nghĩa với có thể tiết kiệm nhiều một chút. A, ta đã hiểu, Nhậm Hàn có phải hay không muốn ta trả tiền sớm một chút? Ta nuốt nuốt nước miếng, vô cùng thành kính nói: “Phó tổng Nhậm, nếu cuối năm có thưởng, tôi nhất định sớm trả tiền, thanh toán hết với anh...”

Nói chưa hết, Nhậm Hàn đột nhiên hạ chén xuống, nhảy vào mồm ta: “Nếu kỳ tiếp theo chủ đề của ban biên tập lại được chọn, cũng đồng nghĩa với suốt bảy kỳ bộ phận phóng viên đều không có chủ đề được chọn, đến lúc đó, người của phòng phóng viên mất hết mặt mũi. Mà tôi là trưởng phòng phóng viên, cũng có thể bị đuổi ra khỏi cửa.”

Nghe xong, ta rốt cục ý thức được người ngồi đối diện, là kẻ có lập trường hoàn toàn đối lập với ban biên tập. Nhíu mày, ta bắt đầu thật sự tự hỏi Nhậm Hàn rốt cuộc muốn làm gì. Nhậm Hàn thích ý rung chân, nhìn ra cửa sổ: “Cho nên Bạch Ngưng, hội nghị lựa chọn đề tài tháng sau, phòng phóng viên không thể thua.”

Ta trầm mặc không nói. Phòng phóng viên không thể thua, đây là chuyện của các người, liên quan gì ta? Hơn nữa việc này cùng chuyện hôm nay đến uống cà phê có quan hệ gì?

“Phó tổng Nhậm, anh đang say có phải không?”

Nhậm Hàn ánh mắt thâm thúy, cười nói: “Cô cảm thấy vậy sao?” Dừng một chút, Nhậm Hàn mới gõ gõ lên mặt bàn nói, “Bạch Ngưng, tôi nghĩ mời cô giúp tôi một việc.”

Nghe xong câu này, ta có dự cảm không tốt, còn chưa kịp mở miệng, Nhậm Hàn đã nói: “Kỳ chọn lựa chủ đề tiếp theo, tôi phải biết đề tài của ban biên tập các cô.”

Ta ngạc nhiên hô to: “Anh muốn tôi làm gián điệp, mang đề tài của ban biên tập tiết lộ cho anh?”

Nhậm Hàn không nói, thái độ giống như đó là việc đương nhiên, thuận tiện dựa vào sô pha, cười mỉa.

Ta cũng cười nâng chén, “Phó tổng Nhậm, anh nghĩ thân là người ban biên tập như tôi, dựa vào cái gì mà phải giúp anh? Là vì mười nghìn kia?”

Được lắm, hóa ra Nhậm Hàn ngay từ đầu đã tính đến chuyện đưa ta vào bẫy. Đặt hàng laptop, ép trả tiền, còn giúp ta trả, chính là vì muốn dùng mười nghìn tệ này hối lộ ta, khiến ta giúp hắn xem trộm tư liệu về đề tài kỳ sau của phòng biên tập.

Ta rẻ mặt đến vậy sao, mười nghìn đồng đã muốn thu chuộc ta? Không có cửa đâu! Ta lễ phép đứng dậy, lời lẽ chính nghĩa nói: “Phó tổng Nhậm, mười nghìn đồng kia tôi sẽ mau chóng trả lại anh, còn yêu cầu của anh, thứ lỗi tôi không thể đáp ứng.” Dứt lời, ta liền cất bước đi ra ngoài. Chân vừa bước tới cửa lớn, chợt nghe một giọng nam tính trầm thấp phía sau truyền đến.

“Được, ngày mai tôi sẽ đem USB GV của cô tới cho mọi người cùng chia sẻ.”

Ta nên sớm nghĩ đến, Nhậm Hàn sẽ không nhẹ nhàng buông tha ta như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Gián điệp thương mại

Gián điệp thương mại, lấy trộm văn kiện bí mật của công ty hoặc đem tư liệu bán cho đối thủ kiếm lợi, trở thành phần đồ gây tổn thất cực lớn cho công ty.

Dựa vào hiểu biết pháp luật ít ỏi mong manh của ta mà phán đoán, ta hiện tại chịu thiệt thòi để cho Nhậm Hàn bắt nạt, việc này cùng “gián điệp thương mại” không khác gì nhau. Tuy rằng sẽ không tạo ra tổn thất cực lớn cho tòa báo, nhưng tiền thưởng cuối năm của ban biên tập có khả năng lớn là hỏng mất.

Nghĩ đến tiền phòng hàng tháng của chị Tiểu Phù, tiền trả tín dụng của Xán Xán, Tiểu Duy khổ khổ cực cực gom góp tiết kiệm mua xe mới, tất cả đều bởi vì ta phản bội mà hỏng đi toàn bộ, khiến cho mọi người trong ban biên tập phải trải qua một năm không tốt lành, thể xác và tinh thần của ta liền cảm thấy áp lực.

Suốt vài ngày, ta đều không thể ngủ yên.

Nếu không đáp ứng, Nhậm Hàn mang GV làm sáng tỏ, ta không còn mặt mũi ở lại công ty, đến lúc đó sinh hoạt đều đã thành vấn đề, dù sao, trong một chốc một lát tìm ra được một công việc lương tháng hai ngàn vẫn là rất khó khăn. Huống chi, giờ phút này ta ở tạp chí, lại còn chuẩn bị tới thời khắc mấu chốt thăng chức, muốn ta bỏ đi, thật sự là không cam lòng a.

Nhưng mà, đáp ứng tên tiểu nhân gian trá Nhậm Hàn này... Lương tâm của ta sẽ phải chịu dây vò, “Phản đồ”, cái chữ trầm trọng ta thật sự không thể đeo trên lưng, chỉ cần tưởng tượng trong hội nghị chọn đề tài, mọi người ban biên tập phát hiện đề tài của phòng phóng viên lại giống chúng ta như đúc, mọi người nghi hoặc, đưa ánh mắt hoài nghi nhìn nhau, ta đã muốn phát điên.

Còn có, lấy sếp khôn khéo, đến lúc đó muốn bắt nội gián là ta, tin rằng không phải là chuyện quá khó, cho nên mới nói, đáp ứng là chết, không đáp ứng cũng là chết. Ta hoàn toàn tuyệt vọng.

Roi vào đường cùng, ta nghĩ tới ông chú Baidu ~~~~ Có khó khăn, tìm Baidu.

Vì thế, ta lặng lẽ mở trình duyệt.

Baidu Tri Đạo.

Topic: Ta có điểm yếu bị lãnh đạo nắm được, bây giờ hần dùng cái này uy hiếp ta, muốn ta làm một chuyện không tình nguyện, làm sao bây giờ?

Mở topic: Tiểu Ngưng Tử.

Reply 1: Muốn người làm một chuyện không tình nguyện? Là chuyện gì? Chủ topic giải thích một chút đi, đúng lúc ta đang viết tiểu thuyết về quan hệ vụng trộm, muốn thu thập tư liệu.

Reply 2: Oa, không phải chứ, chuyện tốt như vậy sao lại không roi vào đầu ta? Chủ topic a, nếu ta là người, đáp ứng hần, sau đó thừa thời cơ hần cởi quần áo, hung hăng đá gãy (tiểu đệ) hần! Tên đàn ông ghê tởm!

Reply 3: Này mọi người, bây giờ nên tập trung vào topic đi, chủ topic, đề nghị người từ chức đi.

Reply 4: Bỏ của chạy lấy người.

Reply 5: Ta không đồng ý với cách nói của các người. Tục ngữ nói đúng, không có hôn nhân không thể phá vỡ, chỉ kẻ thứ ba không cố gắng xem vào, nếu thật sự có thể từ chức, chủ topic còn chạy đến Baidu mạo hiểm chịu nguy hiểm hỏi han sao? Có thể nhận ra, chủ topic có thể nhìn ra đại khái là một viên chức nhỏ bôn ba vì cuộc sống, nếu công việc này đối với người rất quan trọng, cấp trên lại để mất người như vậy, vậy người tiếp hần mấy tới, rồi sau đó giải tán, có vấn đề gì đâu?

Reply 6: Ta cảm thấy Reply 5 có vẻ có lý đi. Ha ha, còn chủ topic, người rút cuộc là bị thù trưởng bắt được nhược điểm gì vậy? Mở phim 3x bị hần tóm được sao?

Reply 7: Toàn bộ sự kiện rất là đòi trụ, rất là bạo lực.

Ta yên lặng rơi lệ duyệt web, nghĩ đến hôm kia ở Thường Cúc Đàn hậm hực kể với bằng hữu chuyện bị ép quan hệ vụng trộm, mọi người đều đồng thời hiểu nhầm điên cuồng. Vì sao rõ ràng là sự kiện gián điệp thương mại đơn giản, mọi người đều liên tưởng đến chuyện kia? Cho nên nói, Baidu cũng thế, Thường Cúc Đàn cũng vậy, đều là những tổ chức rất đỗi bại, rất bạo lực.

Bên này ta đang rối rắm, đột nhiên phát hiện phía sau dường như có bóng người chớp nhoáng, ta luống cuống nhanh tay đóng trình duyệt, xoay người nhìn lại, hóa ra là chị Tiểu Ph. Tâm hồn đang lơ lửng bấn loạn của ta đột nhiên vụt tỉnh táo dậy. Nếu... chuyện này bị chị Tiểu Ph biết, ta cũng không khác biệt lắm với việc mất cơm ăn.

Ta nuốt nước miếng, ra về thoải mái mà cười nói: “Chị Tiểu Ph, em đang không có việc gì phải làm, nên... tùy tiện duyệt web, chị đừng tố cáo em với sếp nha ~”

Nghe vậy, Tiểu Ph không nói, đôi mắt thâm thúy bình tĩnh nhìn ta, đến lúc ta tóc gáy dựng đứng mới lạnh băng nói: “Giữa trưa tôi chờ cô ở quán trà đối diện.”

“Hả? Có việc gì?”

Chị Tiểu Ph gạt đầu, buồn bã nói: “Vừa rồi nhà cô lên mạng hỏi vấn đề kia, tôi có biện pháp giúp nhà cô giải quyết.”

Thoáng chốc, ta lệ rơi đầy mặt. Ta biết mà, giấy không thể bọc được lửa, rốt cục đã có người phát hiện ra bí mật GV.

Giữa trưa 12:30, ta đứng giờ đến quán trà, bất ngờ là, ngoại trừ sếp thì Xán Xán, Tiểu Duy, chị Tiểu Ph, toàn bộ người ban biên tập đều ở đây.

Ta bồn chồn thấp thòm không yên hóp hóp vài ngụm trà hoa cúc, yên lặng chịu đựng Xán Xán cùng Tiểu Duy nhìn chăm chăm.

Xán Xán: “Bạch Ngưng, nhà cô thực không xem chúng ta là chị em, tại sao có chuyện cũng không nói?”

Tiểu Duy: “Nếu... nếu... nếu... Tiểu Ph... chị Ph không nói, tôi... tôi cũng không biết. Chỉ... chỉ thấy cô mấy ngày nay, mặt cau mày có, suốt... suốt ngày thờ ơ.”

Ta líu lười, “Mọi người đều biết rồi?”

Chị Tiểu Ph phun ra đám khói thuốc lượn lờ, gạt đầu.

Thấy thế, ta kinh hãi, trong nháy mắt tay chân cũng luống cuống. Xán Xán cùng chị Tiểu Ph thì tốt rồi, dù sao cũng đều là phụ nữ, ta có thể tin rằng các nàng cũng có thể hiểu được, nhưng mà, Tiểu Duy...

Ta cùng Tiểu Duy bốn mắt nhìn nhau, mặt xám như tro tàn.

Tiểu Duy đại khái hiểu được nỗi lòng của ta, vỗ vỗ bả vai ta nói: “Không... không vấn đề, tôi... tôi với sếp đều... đều lớn hơn so với cô, này... loại chuyện này không cần thận trọng.”

Nghe thấy một lời này, ta bây giờ đã có ý muốn chạy trời chết, “Ngay cả, ngay cả sếp đều đã biết?”

Xán Xán cùng mọi người trao đổi ánh mắt một phen, gạt đầu.

“Chính là sếp bảo bọn tớ trưa nay ra ngoài tâm sự với cậu, tìm hiểu tình huống một chút, hiện tại sếp không tiện ra mặt. Nếu Nhậm Hàn thực sự dón ép cậu... sếp sẽ ra mặt.”

Tình cảnh này, đối mặt với các anh chị em thân thiết ở ban biên tập, ta ngoại trừ khóc chỉ còn biết khóc. Thật sự là người tốt a, không ngờ không có kỳ thị ta là hủ nữ, мамі, ta rốt cuộc cũng tìm được người có thể chấp nhận con người của ta.

Ta ôm đùi Xán Xán, rốt cuộc đem buồn bực tích tụ toàn bộ phát tiết ra, “Nhậm Hàn không phải người, hắn là cảm thú, quả thật cảm thú cũng không bằng. Em không muốn, hắn lại bức em, ép buộc em, em gãy dũa, rất khổ sở. Vừa sợ hắn, vừa hận hắn, ô ô...”

Xán Xán vỗ vỗ bả vai ta nhẹ giọng an ủi, chị Tiểu Ph dùng hút thuốc, hung hăng dí đầu thuốc vào gạt tàn, nói: “Bạch Ngưng, không phải sợ. Nói đi, ngày đó trong khách sạn thẳng đấy có bắt nạt em không?”

Ta ngớ người, khó hiểu lau nước mắt.

Xán Xán cũng gạt đầu nói: “Đúng thế, nếu ngày đó hắn bắt nạt em thật, chúng ta có quyền đi tố cáo hắn.”

Chỉ là bức ta trộm nội dung tư liệu, không cần nghiêm trọng như vậy đi?

Nhìn đám người Xán Xán bộ dáng cùng chung một mối thù, ta lập tức biết không tốt, có thể hay không là... Ta hiểu sai ý? Dừng một chút, ta quyết định nói bóng nói gió.

“Ặc, chị Tiểu Ph, em muốn hỏi một chút, mọi người làm sao biết chuyện này của em với Nhậm Hàn?”

Tiểu Phù nhíu mày, “Thật ra, không chỉ bọn chị biết, cả công ty đều đang đồn đại.”

“Cái gì?” Ta vỗ bàn nhảy dựng lên, hận không thể một phát đâm đầu vào tường mà chết, nếu, nếu tất cả mọi người đều đã biết ta xem GV, ta còn mặt mũi mà sống sao?

Xán Xán thuận tiện mở laptop mang theo người ra, vừa lách cách gõ bàn phím vừa nói: “Bạch Ngưng, chắc là em biết công ty có một cái forum của nhân viên đã công tác lâu năm, nơi đó toàn bộ là người già làm việc năm sáu năm như chị Tiểu Phù. Chị cho em xem đoạn chat ghi lại~”

Dứt lời, Xán Xán liền đem máy tính để trước mặt ta. Ta vừa thấy, nhất thời rõ ràng chân tướng.

Nguyên Lão Viên.

Conversation history:

[Tiểu Chí bộ phận hành chính] Khụ khụ, các đồng chí, ta nói cho các người một đại bí mật kinh thiên động địa!

[Tiểu Trịnh bộ phận phát hành] Thôi đi, bạn học Tiểu Chí, thứ bảy người cùng chồng đi xem phim lại là bí mật kinh thiên động địa?

[Tiểu Chí bộ phận hành chính] Không phải! Lần này thật sự là đại bí mật kinh thiên động địa. Người đẹp Phù Dung, có đây không?

[Tiểu Phù ban biên tập]?

[Tiểu Chí bộ phận hành chính] Tiểu Phù Dung, em gái Bạch Ngưng ban các người, gần đây có chỗ không bình thường đúng không?

[Tiểu Phù ban biên tập] Hình như có hơi không bình thường một chút.

[Tiểu Trịnh bộ phận phát hành]

[Tiểu Trịnh bộ phận phát hành] Thực ra đứa nhỏ ấy rất đáng yêu.

[Tiểu Chí bộ phận hành chính] Nói cho các người, ngày đó ta cùng bằng hữu đi Tân Nặc uống cà phê, nhìn thấy nàng cùng Phó tổng giám đốc Nhậm.

[Lão Trầm phòng phóng viên] Không phải chứ? Phó tổng Nhậm bên chúng ta? Nhậm Băng Sơn?

[Tiểu Trịnh bộ phận phát hành] Tình yêu, chuyện đùa này so với người mang thai còn không buồn cười bằng.

[Tiểu Chí bộ phận hành chính] Ta nói sự thật! Chúng ta ngồi ở sát bàn họ, ta còn nghe loáng thoáng Bạch Ngưng nói... Cái gì mười nghìn tiền đã muốn bao ta, cái gì mà không đáng giá, sau đó Bạch Ngưng còn muốn chạy, Nhậm Băng Sơn chạy tới ôm nàng, không biết lại nói cái gì đó, nàng liền không tiếp tục từ chối. Hai người ôm ôm ấp ấp đi đến khách sạn Kempinski ở gần đó.

[Tiểu Phù ban biên tập] Tiểu Chí, không được nói lung tung. Bạch Ngưng không phải cái loại con gái như vậy.

[Tiểu Chí bộ phận hành chính] Ta đều nói sự thật. Nói bậy trời đánh, hơn nữa ta có thể lấy chuyện này ra nói giỡn sao?

[Lão Trầm phòng phóng viên] Nhưng mà, ta nghe nói Nhậm Băng Sơn thật sự đào hoa a, có rất nhiều phụ nữ bên ngoài, bây giờ đổi khẩu vị? Thích một tiểu cô nương chưa phát dục?

Ta run rẩy khoe miệng, nếu đây không phải màn hình máy tính, ta thật muốn một đám đánh bay đầu lão Trầm phòng phóng viên. Lão nương là Cup B, Cup B a, có thể giống tiểu cô nương chưa phát dục sao?! Còn nữa, chị Tiểu Chí bộ phận hành chính quả không hổ là đại loa, cái gì mà ôm ôm ấp ấp? Rõ ràng là Nhậm Hàn lôi ta ra quán cà phê, sau đó vô liêm sỉ lấy lý do say rượu, buộc ta thuê taxi đưa hắn về nhà. Bởi vì ở cửa khách sạn có vẻ dễ gọi xe, cho nên chúng ta “song túc song tề” đi tới cửa khách sạn.

Nhưng là, chúng ta không có đi vào a!!

Vì sao mới qua vài ngày, sự tình đã biến thành như vậy?

Cho nên nói, ta thực may mắn. Hóa ra, ngoại trừ Nhậm Hàn, trong công ty tạm thời không có ai biết chuyện ta xem GV.

Cho nên nói, ta cũng thực đáng thương. Tất cả mọi người, Baidu, cùng với đám người ở Thương Cúc Đàn đều giống nhau, hiểu sai tất cả, cho rằng ta bị Nhậm Hàn ép buộc quan hệ vụng trộm!

Cho nên nói, cái tổ chức rất đòi trụ, rất bạo lực, không chỉ có Baidu, Thương Cúc Đàn, còn có những đồng nghiệp mang suy nghĩ kỳ quái ở trong toà soạn.

Thế giới này, hoàn toàn bị kẻ thứ ba cùng quan hệ vụng trộm làm rối loạn.

Ta kim lòng không được vào đầu bút tại, trong lúc nhất thời neho mắt nhìn đám người Xán Xán, không biết nên giải thích như thế nào.

Xán Xán lay lay bả vai ta, “Bạch Ngưng, em không phải sợ, nói đi! Rốt cuộc sao lại thế này! Nếu Nhậm Hàn thật sự dám lấy mười nghìn đồng ra uy hiếp, chị thay mặt ban biên tập đánh chết hắn đầu tiên!”

Tiểu Duy cũng đồng ý nói: “Đúng, đúng! Em... không phải sợ, còn... còn có sếp... sếp.”

Chị Tiểu Phù: “Còn nữa, rốt cuộc là em có cái nhược điểm gì bị hắn bắt được?”

Ta thăm kêu trời, rốt cuộc vì sao sự tình lại biến ra thành cái dạng này?!

Thân phận hủ nữ không thể bại lộ, chuyện GV không thể để cho mọi người biết, hình tượng thuần khiết của ta không thể bị hủy diệt, vì thế, đắn đo một phen, ta rốt cuộc nói ra lời nói dối làm cho chính mình đời này phải hối hận:

“Thật ra ngày đó là em chủ động yêu cầu đi khách sạn... Em cảm kích Phó tổng giám đốc Nhậm cho em mượn mười nghìn đồng, giúp em giải quyết chuyện khẩn cấp, nhất thời nghĩ quẩn, trong lòng động tà niệm, muốn lấy thân báo đáp, anh ấy không đồng ý, em liền lấy cái chết ra ép anh ấy, cho nên~~”

Phụt~~

Ta nói chưa xong, Xán Xán đã muốn phun nước trà lên mặt ta.

Tiểu Phù nghiêm mặt quát lớn, “Xán Xán, laptop của chị mà hông em phải bồi thường!”

Tiểu Duy?

Tiểu Duy đã muốn ngã khỏi ghế.

Cái này là “bi kịch nhân sinh” a!

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Cái gọi là “Bi kịch”

Một nhà văn lớn đã nói, cái gọi là bi kịch chính là đem một giá trị nhân sinh nào đó hủy diệt trước mắt người đọc, từ đó kích thích sự phẫn nộ của độc giả tới cao trào, đạt được mục đích đề cao tư tưởng tình cảm.

Nhận xét sắc bén đối với “bi kịch” của nhà văn cách mạng vĩ đại, cao thượng, có can đảm đấu tranh cùng các thế lực xấu xa, Lỗ Tấn tiên sinh, thật sự là rất rất rất thích hợp với tình trạng hiện tại của ta.

Tiểu Duy dưới sự giúp đỡ của Xán Xán, vất vả mới từ dưới gầm bàn bò lên, di động màu bạc đang mở trong tay lóe sáng. Nguyên nhân phát sáng, ngoài trừ vẻ đẹp bên ngoài, còn bởi vì đang ở trạng thái thực hiện cuộc gọi nên mới phát ra ánh sáng độc đáo như vậy.

Tiểu Duy sắc đen đầy mặt, ngắt điện thoại, lắp bắp nói: “Bạch, Bạch Ngưng, anh... anh...”

Lúc này đây, hiếm thấy được, Xán Xán hộ diệp sứ giả không nói câu nào, chỉ đưa mắt nhìn về phía Tiểu Phù. Thật lâu sau, Tiểu Phù mới chậm điều thuốc, tàn nhẫn nói: “Bạch Ngưng, em hoàn toàn nổi tiếng rồi.”

Sự thật chứng minh, ta xác thực đã nổi danh. Sau việc này, trên có Đại Boss, dưới có bác gái lao công, tất cả đều đã biết Bạch Ngưng ta sắc nữ đại danh. Hóa ra, ở tiệm trà hôm trước, đám người Xán Xán, Tiểu Phù đã thương lượng xong, nhất định khẳng định cùng với xác định muốn vạch trần hành vi cầm thú của Nhậm Hàn, nhưng bằng vào lời nói một phía của bọn họ hiển nhiên không đủ sức ảnh hưởng cùng sức thuyết phục. Chính lúc ta giải thích tình huống, di động trên tay Tiểu Duy cũng trực tiếp truyền đạt tình hình.

Bên kia di động, Tiểu Trịnh bộ phận hành chính mở loa hết cỡ, các nhân vật tinh anh cỡ bự của bộ phận hành chính, phòng phóng viên, bộ phận tài vụ, bộ phận phát hành ngồi xung quanh.

Nguyên bản Xán Xán cùng bọn họ muốn lấy lần này làm chứng cứ vạch trần hành vi thú tính của Nhậm Hàn, kết quả không ngờ, xe lửa trật đường ray, vạch trần hành vi thú tính của ta.

Xán Xán không thể không tiếc hận nói: “Bạch Ngưng, chuyện này cũng không thể trách bọn chị, bọn chị cũng không thể tưởng tượng được em... azzzzz!”

Tiểu Phù dí tàn thuốc, tổng kết nói: “Bạch Ngưng, rốt cuộc là em trải qua bi kịch, hay là Nhậm Hàn trải qua bi kịch đây?”

Tiểu Duy: Im lặng.

Trong nhất thời, gã lẳng nhăng buổi sáng còn đang bị các đồng nghiệp khinh bỉ, thù trưởng đề tiện Nhậm Hàn biến hóa nhanh chóng, trở thành một đóa hoa vô cùng thuần khiết của tổ quốc (có giá trị nhân sinh gì đó), mà người thanh niên hào hoa phong nhã, tài mạo như thế lại bởi vì ta vô lại vô sỉ mà tàn phá (hủy diệt cho người đọc xem), thế cho nên giữa trưa, toàn bộ tòa soạn đều đắm chìm trong tiếng thở dài tiếc hận (khiến cho độc giả phần nộ tới cao trào).

Bị kịch vừa xuất hiện trình diễn một cách hoa lệ, đã lại hạ màn một cách hoa lệ.

Đến buổi chiều, lời đồn đại đã từ “Nhậm Hàn bị phụ nữ háo sắc lấy thân báo đáp” diễn biến thành “Nhậm Hàn bị chuốc say, hồ đồ bị Bạch Ngưng đưa đến khách sạn, cưỡng bức”, tiện đà thăng cấp đến “Bạch Ngưng vô sỉ cưỡng bức người không nói, còn muốn Nhậm Hàn trả tiền cùng với cấp thêm mười nghìn đồng trả phí hao tổn thanh xuân”.

Trước bàn làm việc, ta hoàn toàn nổi giận.

Con bà nó chứ, thế này rốt cuộc là thế nào? Ta mới là bất hạnh nhất, vì sao vòng vòng vo vo, Nhậm Hàn liền biến thành người tốt, ta lại thành tội phạm cường gian? Thiên lý ở đâu? Luật pháp ở chỗ nào? Trước khi ta kịp bạo phát, đã có người ngồi không yên.

[Nhậm Hàn phòng phóng viên] Cho cô mười giây.

[Nhậm Hàn phòng phóng viên] Đến văn phòng tôi.

Ta nhìn tin nhắn QQ, cười lạnh lùng.

Nếu bây giờ ta còn đầu bò mò đến văn phòng của người, ta mới thật sự là ngu ngốc. Nhân viên tòa soạn lại còn không nói ta cưỡng bức người một lần nữa? Không biết ngày mai đi làm, bản cũ có thể đổi mới thành “Văn phòng diễn xxx, Nhậm Băng Sơn rung rung nước mắt bị người chà đạp”!

Ta mặt dày nói với bọn người Xán Xán vài câu xã giao, rồi tự làm cho mình một tách cà phê nóng. Mười phút sau, rốt cục, tên đầu sỏ cũng xuất hiện ở cửa ban biên tập.

Nhậm Hàn khoanh tay trước ngực, dựa người vào cửa, nhử mày nhìn ta.

Phía sau, vô số người A B C D ngo ra xem kịch vui. Ta cắn răng, hận không thể dùng một tách cà phê nóng này hất thẳng lên đầu Nhậm Hàn. Ta chịu nhục như vậy, là vì cái gì? Vì cái gì?

“Phó tổng giám đốc Nhậm có việc gì ạ?”

Nhậm Hàn hừ lạnh lùng, “Không thấy tin nhắn của tôi sao?”

“Ha ha, bận việc quá, còn chưa kịp xem”

Nghe vậy, con người Nhậm Hàn càng phát tia lạnh băng, ”Ừm, ra vậy. Cô đã không muốn đến văn phòng tôi nói chuyện, vậy thì ở chỗ này nói thẳng đi”, dứt lời, Nhậm Hàn dừng một chút rồi mới nhẹ nhàng nói, “Anh ở khách sạn Kempinski chờ em”

Thanh âm không lớn không nhỏ, lại vừa vặn có thể bay khắp đại sảnh cùng từng góc trong phòng ban biên tập. Nhậm Hàn dứt lời liền xoay người đi. Đi được hai bước, lại giả bộ trở lại ám muội cười, “Số phòng không thay đổi, vẫn là tới hôm đó”.

Sét đánh trời quang, cho dù da mặt ta có dày, cuối cùng cũng bị Nhậm Băng Sơn một câu đập nát.

Phía sau, không cần quay đầu, dùng cái ót cũng có thể thấy, các vị đồng nghiệp đang đưa tay chỉ trỏ.

Ta thật quá vĩ đại, quá cao thượng, vì công ty tạo ra một chuyện xấu như vậy, từ đó làm cho các đồng nghiệp ít nhất hai tháng cơm trưa đều có chuyện để say sưa bàn tán.

Ta vô tội biết bao, oan uổng biết bao, rõ ràng thị dâm uy là Nhậm Hàn, bức ta làm gián điệp cũng là Nhậm Hàn, nhưng kết quả là, bị nghìn người chỉ trích cũng chính là ta.

Ông thầy Lỗ Tấn ơi, cầu người ở trên trời có linh, thay ta thu thập tên yêu nghiệt Nhậm Hàn này đi!

Tối 5:58:03, ta đứng ở cửa khách sạn Kempinski, lay động trong gió.

Lấy di động ra xác nhận lại tin nhắn của Nhậm Hàn thêm lần nữa, gọn gàng: “Sáu giờ, tầng 3 Kempinski”. Đúng vậy, là chỗ này, sáu giờ. Nhưng vấn đề là, hán muốn làm gì?

Hai tiếng trước, Nhậm Hàn trước mặt mọi người yêu cầu ta đến khách sạn gặp nhau, ta chỉ cho rằng đây là trừng phạt nho nhỏ trả đũa ta không chịu ngoan ngoãn tới văn phòng hán, nhưng bất luận thế nào cũng không thể nghĩ được, hán thật sự gửi tin nhắn thời gian địa điểm chính xác cho ta.

Một anh chàng độc thân gửi một tin nhắn như vậy cho một cô gái độc thân, thật sự là vô luận thế nào, cũng làm cho người ta hiểu được một chút ám muội. Đứng ở cửa Kempinski, ta rất lâu cũng không thể nhắc được nửa bước chân. Giả thiết lần thứ một nghìn lẻ một, Nhậm Băng Sơn muốn làm gì?

Nói chuyện cụ thể việc trộm tư liệu? Thế thì hẳn là đi tiệm cà phê.

Ăn com kết thân thu mua lòng người? Thế thì hẳn phải đi nhà hàng.

Ở khách sạn như vậy có giường, có không gian riêng tư... Chẳng lẽ, Nhậm Hàn thật sự tính ăn ta?

Ta kinh hãi, nghĩ đến khả năng bị ăn, đứng trong thang máy, ta ôm cup B kiểu ngạo của mình lạnh run. Nếu, ta nói là nếu... Nhậm Hàn thật sự chuẩn bị ăn ta, ta có nên hay không trước khi hắn ăn, tiên hạ thủ vi cường đường hoàng phản công, lật ngược đem hắn làm thịt?

Nhưng mà, “làm thịt” hình như từ trước tới giờ đều chỉ dùng trong trường hợp thủ trưởng làm với cấp dưới, như vậy cấp dưới làm vậy với cấp trên thì gọi là gì?

Trong đầu ta hết hỗn loạn lại hỗn loạn, cắn móng tay không biết làm sao, thang máy “đỉnh” một tiếng đến lầu 3. Ta ngẩng đầu nhìn lên, lưng cứng ngắc tại trận.

Hoa lệ, bước một bước xuống chiếc thảm đỏ mềm mại đến mức muốn té ngã, khăn trải bàn hình vuông trắng tinh thêu hoa văn hình hải thanh nhâ, nữ tân tiếp khách uyển chuyển xúc động lòng người đứng chờ ở đại sảnh, đại sảnh hoa lệ phú quý chất đầy đủ loại đồ ăn tây và sấm banh, còn có các tiên sinh tiểu thư mặc lễ phục muôn màu muôn vẻ, đứng ở đại sảnh giờ cao biểu ngữ:

Tập đoàn XX kỷ niệm một năm Sâm Banh XX được đưa ra thị trường.

Thực tế cho thấy, nơi này là tiệc rượu của tập đoàn XX.

Thực tế cũng cho thấy, vừa rồi ta hoàn toàn hiểu sai, tự mình đa tình một phen. Mục đích Nhậm Hàn gọi ta đến... Có thể là cho ta làm đại biểu cho tập chí tham gia tiệc rượu.

Quả nhiên, phía này ta đang há miệng lú lười, đằng kia Phó tổng giám đốc Nhậm Hàn nho nhã lễ độ đã đi xuyên qua đám người, vẻ mặt tươi cười đến trước mặt ta, lạnh lùng nói, “Cô đến muộn 1 phút, trừ lương 50 đồng.”

Ta nhìn Nhậm Hàn trên cao vời vọi, cả vú lấp miệng em, có một sự hung hăng muốn đập hấn một cước, hưởng thụ hấn ở giữa bữa tiệc rượu tao nhã như thế này lớn tiếng thảm thiết kêu lên những âm thanh dục vọng. Công ty quy định, làm khách tham dự tiệc rượu, không thể muộn, nếu không trừ lương. Việc này không thành vấn đề, vấn đề là... Phó tổng giám đốc Nhậm người có tin nhắn nào bảo ta tới tham gia tiệc rượu sao?

Ta không kịp tranh cãi với hắn, nhìn đám người kia đang thì thào to nhỏ, ta liền ý thức được vấn đề kế tiếp càng nghiêm trọng. Nhậm Hàn soi muốn lác con mắt, “Không trang điểm, không mặc lễ phục, đối với chủ tiệc cực kỳ không tôn trọng, theo quy định trừ bốn trăm.”

Ngày hôm nay, ta không còn cách nào để sống. Trừ mỗi tháng một ngàn năm trăm đồng trả vào tài khoản cho Nhậm Hàn, ta chỉ còn lại dưới năm trăm đồng sống qua ngày. Đã thế vừa mới trong vòng một phút, Phó tổng giám đốc Nhậm không chút nề tình trừ mất bốn trăm năm mươi đồng, vì thế, ta chỉ còn lại năm mươi đồng mua hai mươi gói mì ăn liền.

Được lắm, rất tốt!

Ta nén giận nắm chặt tay, rốt cục cũng hỏi ra nghi ngờ lớn nhất trong lòng, “Phó tổng Nhậm, nếu tôi nhớ không nhầm, tham gia tiệc rượu hình như là chuyện của phòng phổng viên, ban biên tập chúng tôi từ bao giờ phải đi theo anh tham dự hoạt động?” Đánh chó cũng phải ngó mặt chủ chứ! Sếp của ta chính là trưởng phòng biên tập Lý Tử Nho, Nhậm Hàn người cho dù chức vị cao tới đâu, nhưng tùy tiện mượn người ban khác, có phải có điểm không hợp lý?

“Phòng viên bộ phận các anh chết... bận việc hết rồi sao?”

Nghe xong lời ta nói, Nhậm Hàn hừ lạnh một tiếng nở nụ cười, lắc lắc chén rượu trong tay nói một câu không hiểu ra sao cả: “Cô nghĩ rằng tôi muốn đi cùng cô?” Dứt lời, tiện tay ném cho ta một cái thẻ từ nói, “Phòng 305, máy chụp ảnh cùng bút ghi âm đều ở bên trong, hội nghị 6 giờ rưỡi chính thức bắt đầu, ghi lại cho tốt, hiểu không?”

Kiểu ngạo xoay người, ta đi tới phòng lấy máy chụp ảnh. Biết, ta đương nhiên biết. Nhớ ngày đó vừa vào công ty, vừa nghe nói thế nào thế nào ăn com, khai tiệc rượu, mời đi khách sạn năm sao cao cấp, tân binh như ta hưng phấn vô cùng. Nhưng mà, nửa năm sau, ta liền hiểu được ý nghĩa sâu xa trong đó.

Tham gia tiệc rượu, việc này có vẻ rất dễ dàng, nhưng sự thật lại rất khó khăn.

Thứ nhất, tân binh giống như ta tham dự tiệc rượu, nhất định là phải dựa vào phó tổng, Đại Boss mà đến. Nói cho dễ nghe chính là cùng đi, nói khó nghe chính là làm người phục vụ kèm hầu rượu. Theo hiểu biết của ta đối với Phó tổng giám đốc Nhậm, uống rượu xã giao, đại khái là hắn không cần dùng đến ta.

Cho nên, tác dụng của ta chỉ còn lại loại thứ hai ~~~ làm thư ký. Người đã bao giờ nhìn thấy giám đốc tham gia các hoạt động tin tức truyền thông chạy trước chạy sau tự mình chụp ảnh ghi âm với phòng văn chưa? Người đã bao giờ nhìn thấy giám đốc đi ăn tiệc lại tự mình ghi chép nội dung sự kiện chưa?

Chẳng phải lại đến phiên lính quèn tướng mạo như chúng ta xắn tay nhảy vào hay sao?

Cho nên, cho dù phó tổng giám đốc Nhậm quên nói cho ta biết đến Kempinski để làm gì, còn đem chuyện này ra để tiêu khiển một phen, nhưng hấn vẫn nhớ kỹ vô cùng chuyện đem theo máy ảnh cùng bút ghi ghi âm, bởi vì, những thứ ấy đều để chuẩn bị cho ta.

Đến lúc đó, vài vị sếp bự bọn họ ngồi ở đó vui chơi giải trí, chuyện trò vui vẻ xem người chủ trì sự kiện hôm nay hấp dẫn như thế nào, ta phải cay cay đấng đấng ghé vào phía trước mặt bàn ghi âm chụp ảnh. Ăn cơm? Đừng nghĩ đến nữa, kiểu gì sau khi tiệc rượu kết thúc, ta chẳng phải về nhà ăn thêm cơm.

Ta bị thức oán thảm, một mặt tìm phòng, một mặt quyết định đi tìm xem trong phòng có thứ gì có thể ăn tạm hay không. Nhưng thẻ từ còn chưa kịp cắm vào cửa, phòng 305 lại tự động mở ra. Thoáng chốc, ngoài cửa bốn mắt nhìn nhau.

“Luu, Tổng giám đốc Luu?” Không nghĩ tới, một cái tiệc rượu nho nhỏ như thế lại khiến cho Đại Boss tự thân xuất động!

Đại Boss thấy ta, cười đến cả mặt co rúm lại một chỗ, hấn nhìn hướng ra cửa, chắc chắn không có ai theo sau, mới sốt ruột kéo ta vào nói: “Vào đi, tôi chờ cô đã lâu rồi!”

...

Không, không phải chứ?

Mama, chị Tiểu Phù, sếp, Xán Xán, Tiểu Duy, cứu ta! Ta tình nguyện bị Nhậm Băng Sơn hấp một nghìn lần, cũng không muốn bị Đại Boss mằn thịt nửa lần đâu!

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Ô Long

Nghe thấy cánh cửa sau lưng đóng “Cạch” một tiếng, ta theo bản năng lùi vào trong góc.

Chắc là không phải đâu? Đại Boss năm nay hơn bốn mươi tuổi đầu, tuy rằng làm “phụ thân” của ta thì hơi quá, nhưng làm đại thúc tuyệt đối không vấn đề gì. Hn là sẽ không có ý gì gì đó với loại trẻ con như ta đi?

Ta cố gắng tự an ủi bản thân, bắt đầu bình tĩnh lại, nghiêm túc nói: “Tổng giám đốc Luu, tôi đến lấy máy ảnh, tiệc rượu sắp bắt đầu rồi.”

Đại Boss nghe vậy, suy nghĩ một chút rồi nói, “Chuyện đó không ảnh hưởng. Tiểu Bạch à, hôm nay tôi chờ cô ở đây là vì có chút chuyện muốn thảo luận với cô.”

Da mặt ta khê giật giật, rốt cuộc là cái chuyện gì mà khiến Đại Boss phải tự mình tới khách sạn chờ ta, mà khéo làm sao, vừa vặn Nhậm Hàn lại bảo ta lên phòng lấy máy ảnh? Ta cảm thấy tất cả chuyện này có chút mờ ám. Một mặt ta trầm tư, một mặt trong đầu ta không kìm nổi hiện lên mấy cái tiêu đề tin tức —— “Cô gái ngây thơ bị lừa đi làm công vụ, ông chủ nửa đêm ở khách sạn cưỡng bức”, “Nhân tài vì tiền mờ mắt giúp thủ trưởng dụ dỗ gái nhà lành”.

Ta khóc không ta nước mắt, “Tổng giám đốc Luu, có việc gì thì mai đến công ty nói đi, thật sự là bây giờ tôi bị muộn rồi.” Dứt lời, ta co cẳng chạy thực mạng. Nói thì chậm nhưng diễn biến lại nhanh, Đại Boss bước dài một bước, xoay người vồ lại, ta đã rơi vào vòng tay mạnh mẽ của hấn.

“A, Tổng giám đốc Luu, tôi không muốn làm việc kia.”

“Tôi tuy muốn thăng chức, muốn nhanh nhanh có thêm chút tiền, nhưng tôi thật sự không đến mức đó.”

“Tổng giám đốc Luu, sếp buông tha cho tôi đi, tôi ngoại trừ miệng thối chân thối còn có hơi nách, không thể so sánh được với Xán Xán cùng với Slime phòng phóng viên, còn có người đẹp Tiểu Chí bộ phận hành chính, nghe nói chị ấy gần đây muốn ly hôn, sếp thừa nước đục thả câu, chắc chắn dễ như trở bàn tay”.

“Tôi, tôi thật sự không thích hợp để ăn đâu.”

Nếu nói, trước khi Đại Boss lao về phía ta, ta đối với chuyện này còn ôm ấp hy vọng, thì giờ phút này, ta hoàn toàn tuyệt vọng. Không ngờ, Đại Boss mũ áo chỉnh tề trước giờ hóa ra lại là đại cảm thú, ô ô.

Ngay lúc ta sợ tới mức khóc lóc nói năng lộn xộn là lúc giọng nói của Đại Boss run run truyền đến.

“Bạch Ngưng, cô có chuyện gì thì từ từ nói, không cần cào mặt tôi”.

“Tôi chỉ muốn nói chuyện Nhậm Hàn với cô thôi, không phải muốn ăn cô. Cô buông tay trước được không, tôi sắp trật khớp rồi”.

“Còn nữa, cô đang đập lên chân tôi.”

Nghe xong lời này, ta mới phát hiện ra trong lúc đó tư thế của ta cùng Đại Boss, ặc, hình như đại khái là ta có vẻ chiếm ưu thế. Giờ này phút này, Đại Boss giữ cổ tay ta, mà hai chân ta đập lên người hắn, mười ngón tay cong thành móng vuốt, một hướng lên mặt, một liều mạng túm lấy cánh tay hắn.

Đại Boss đáng thương, trên mặt đã có vài vết cào đẹp đẽ vinh quang, chân cũng khắp khiễng.

Buông Đại Boss ra, ta vuốt cái mũi cười nhỉnh: “Thành thật xin lỗi, tôi hơi vội vàng một chút.”

Tổng giám đốc Lưu oán hận trừng mắt liếc ta một cái, trong đầu “Nếu xin lỗi mà hữu dụng, còn cần cảnh sát làm cái gì?” ngoài mặt lại: “Ôi bọn trẻ bây giờ, thật là mạnh mẽ hiểu động.”

Ta im lặng, cũng không thể trách ta, ai bảo Boss nguoi nói chuyện không rõ ràng, khiến ta phải động tay động chân! Ta lảng sang chuyện khác: “Tổng giám đốc Lưu, lúc này sắp muốn cùng tôi nói chuyện gì của phó tổng vậy?”

Đại Boss vỗ vỗ đầu, “Cô không nhắc tôi thiếu chút nữa cũng quên mất việc chính”, dừng một chút, Đại Boss mới khôi phục thái độ bình thường, tro mặt ra cười hề hề gian manh nói: “Tiểu Bạch à, chiều nay tôi có nghe qua mấy tin đồn nhỏ trong tòa soạn”.

Nghe vậy, trong lòng ta giật thót.

Tòa soạn, tin đồn nhỏ... Không lẽ nhanh như vậy, đến cả Đại Boss cũng biết chuyện ta cưỡng bức Nhậm Hàn? Nếu quả thật như vậy, nói không chừng vừa rồi, trong lúc ta run sợ đề phòng hắn, hắn đã âm thầm đề phòng ta giờ trò sắc nữ.

Đại Boss làm bộ đáng ra về từng trải vỗ vỗ vai ta, “Quá trình tôi không hỏi chi tiết, chỉ cần cô trả lời, sự thật có đúng thế hay không?”

Ta rối loạn không biết nói thế nào, phủ nhận cũng không được, thừa nhận cũng không xong, trong thoáng chốc chỉ còn lại tiếng cười mờ ám của Đại Boss quanh quẩn trong phòng.

Một lúc lâu sau ta mới nói: “Tổng giám đốc Lưu, sự việc không giống với mọi người đồn đại đâu, tôi với Phó tổng Nhậm, khụ khụ, chi là ——” từ không rõ ý, ngay lúc ta đang suy nghĩ làm thế nào sắp xếp lại từ ngữ, Đại Boss đã ngắt lời ta: “Quá trình không quan trọng, quan trọng là, Bạch Ngưng, có đúng là cô năm được Nhậm Hàn hay không?”

Nhìn ánh mắt chờ mong của Đại Boss, ta đỡ cảm nghĩ: Haizzz, dù sao cả tòa soạn đều đồn như thế, ta có nhảy vào Hoàng Hà cũng không sạch, chuyện GV lại không thể bị lộ, thôi thì đành đâm lao phải theo lao. Nghĩ xuôi, ta cam chịu gật đầu.

Tiếp theo, là yên lặng kéo dài.

Bỗng nhiên, Đại Boss nở cười gian bật ra thành tiếng, hưng phấn nhảy nhót hoa tay múa chân.

“Làm tốt lắm, thật sự là quá tốt! Nhiều năm như thế, lần đầu tiên ta biết thằng bé thói tha Nhậm Hàn này cũng có khắc tinh, không chừng cũng muốn có phụ nữ”.

“Nhậm Hàn ơi Nhậm Hàn, không thể tưởng tượng được nguoi cũng có ngày hôm nay, nói thế nào thì nói ta cũng là người lớn, nhìn nguoi lớn lên từ nhỏ, bây giờ lại là nhân viên của ta, thế mà nguoi vẫn lạnh như băng, trên cao vọi vọi bày ra cái mặt thối. Không nghĩ được không nghĩ được, nguoi cũng có ngày hôm nay! Bây giờ chỉ cần ta hỏi nguoi chuyện Bạch Ngưng, nguoi liền mặt mũi tối sầm, ta quả thật... rất rất rất sáng khoái!”

Ta đứng bên cạnh, nhìn Đại Boss đang sướng quá hóa điên, buồn vui lẫn lộn.

Đây rốt cuộc là loại người nào vậy! Vì bất mãn với thái độ của Nhậm Hàn, vừa mới phát hiện ra nhắc đến tên ta Nhậm Hàn sẽ cực kỳ, cực kỳ khó chịu, cho nên đêm nay vội vàng có ý điều ta tới làm chân sai vặt cho hắn?! Tổng giám đốc Lưu, sở thích của nguoi, thật đúng là vừa xấu xa vừa thú vị.

Ta ho khan một tiếng, Đại Boss ý thức được bản thân thất thố, vội vàng dừng lại, khoanh tay nghiêm túc nói: “Khụ khụ, Bạch Ngưng à—— gần đây không phải cô xin thăng chức sao? Phó tổng giám đốc Nhậm gần đây có vẻ nhiều việc, có khả năng tôi phải thường xuyên điều cô tới trợ giúp, làm cho tốt, một tháng sau lập tức tăng một cấp, được không?”

Nghe được câu này, hai mắt ta sáng như sao, vẩy vẩy đuôi: “Thật sao?”

Đại Boss chỉnh lại quần áo, “Đương nhiên là thật.”

Ta chống cằm nghĩ nghĩ, Đại Boss muốn điều ta hỗ trợ Nhậm Hàn, hiển nhiên là lợi dụng ta quấy rối hắn, nhưng mà có vẻ ta cũng chẳng thiệt gì. Vì thế

Bộp!

Vỗ bàn tay với Đại Boss, ta nhe răng nói: “Thỏa thuận xong”.

Cái gọi là “Trợ Trụ vì ngược”, lúc này cuối cùng ta cũng được lĩnh hội thâm thúy.

Trong họa gặp phúc. Bởi vì được Đại Boss cam đoan cho thăng chức cho nên dù biết bị đối phương lợi dụng, từ đầu đến cuối tiệc rượu tâm tình ta vẫn hoan hỉ như cũ. Nhưng hiển nhiên, vị nhân huynh cùng đường với ta lại không như vậy.

Sau tiệc rượu, Nhậm Hàn đã say mất ba phần không thể lái xe, phải chờ taxi ở cửa khách sạn với ta. Mà toàn bộ quá trình chờ xe, không khí tương đối áp lực.

Phó tổng Nhậm Hàn neho mắt chăm chú nhìn ta, cười lạnh lùng nói: “Bạch Ngưng, cô cũng nên nhân tiện giải thích sự việc điện thoại kia cho đương sự tôi một chút chứ?”

Ta hé miệng cười ngọt ngào, nói: “Phó tổng Nhậm, anh đừng có trách tôi. Anh cũng biết, chuyện anh yêu cầu tôi đi làm là không thể tiết lộ, nhưng chị Tiểu Chí lại xác nhận rằng thấy hai chúng ta vào khách sạn, thế nên, tôi chỉ có thể nói dối.”

Ta buông tay, về mặt vô tội, trong lòng lại sớm cười muốn đứt ruột. Ta thật là thông minh quá đi, sớm nghĩ đối sách từ trước.

Nhậm Hàn nghe vậy, lúm đồng tiền mê hoặc người, “À?”

Ta gật đầu, “Phó tổng Nhậm, tôi rất vô tội”

Nhậm Hàn liếc ta, nở nụ cười đẹp mắt, “Cho nên? Cô trong họa gặp phúc, không cần thận một chút, phát hiện ra Tổng giám đốc Lưu muốn bắt cô đến kiểm chế tôi, quấy nhiễu tôi, cho nên cô gật đầu đồng ý với ông ấy, bám theo tôi khắp nơi?”

Ta trợn mắt, Nhậm Hàn ngơ ngác là tai cùn sao? Tại sao ta với Đại Boss vừa giao dịch xong, đâu có âm hồn bất tán nào đi theo hán làm cái đuôi đầu, làm sao người biết?

Nhậm Hàn thấy thế, cười nhạo nói: “Bạch Ngưng, đã nghe qua câu thông minh bị thông minh hại chưa?

Ta kinh hãi, “Là sao?”

“Vừa rồi Tổng giám đốc Lưu nói, trong khoảng thời gian này ta mang cô theo dạy dỗ nghiệp vụ trước đã, một tháng sau, chuyển thẳng cô sang làm phóng viên.”

Ta chỉ thấy trên đầu tiếng sấm nổ vang, nháy mắt sét đánh thẳng đỉnh đầu, hồn lìa khỏi xác. Ta chỉ là hận Nhậm Hàn lấy GV uy hiếp ta, bắt ta làm gián điệp, cho nên ta mới lấy việc đồn đãi dựa thế đánh trả, cũng không nghĩ đến chuyện tự bê đá đập vào chân, không thể ngờ Đại Boss lại tàn nhẫn như thế, muốn ta cùng Nhậm Hàn ngày ngày đêm đêm đánh với nhau!

Ta còn chưa kịp mở miệng, đỉnh đầu đã truyền đến âm thanh lạnh lùng của Nhậm Hàn.

“Bạch Ngưng, cô thông minh thật đấy. Biết tôi ghét lời đồn đại này, nên mới cố ý lúc ẩn lúc hiện trước mặt kích thích tôi? Phải không?”

“Giỏi, giỏi lắm! Bạch Ngưng, chờ cô vào phòng phóng viên, xem tôi trừng trị cô thế nào!!”

Trên đời này, chuyện đau khổ nhất, không gì bằng đắc tội với lãnh đạo trực tiếp. Mà ta vô cùng bất hạnh, đã hoàn toàn đắc tội với thủ trưởng có thù tất báo Nhậm Hàn.

Bi kịch ngày nào cũng có, hôm nay đặc biệt nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Office sex scandal

Scandal, nghĩa gốc là chỉ vụ bê bối tình ái của các ngôi sao giới giải trí cùng người khác phái hoặc đồng tính. Office scandal, nói về sự việc ám muội trong văn phòng giữa đồng nghiệp với đồng nghiệp hoặc cấp trên với cấp dưới.

Theo các cơ quan chuyên môn điều tra, những năm gần đây, theo sau mọi áp lực gia tăng việc cùng với sự đấu đá trong văn phòng khiến nhân viên cảm thấy mệt mỏi, office scandal đã có xu hướng trở thành phương pháp giảm sức ép được ưa chuộng nhất của 8x, thậm chí là 7x.

Sáng 9/03, tòa soạn Thực Thượng làm việc rất nghiêm túc. Nhân viên gõ chữ như bay, cả văn phòng chỉ nghe thấy âm thanh duy nhất vang lên từ bàn phím. Đại Boss thấy thế, vừa lòng phưỡn bụng bước vào văn phòng, không biết rằng trong đó có huyền cơ.

Diễn đàn “Thực thượng nguyên lão viện”:

[Xán Xán ban biên tập] Sao ta lại ở đây? Ai kéo ta vào đây hả?

[Tiểu Duy ban biên tập] Ta cũng thắc mắc, sáng nay đăng nhập QQ chả hiểu làm sao lại vào được đây? Chỗ này chỉ cho phép nhóm nguyên lão đã công tác năm năm trở lên đăng nhập vào thôi cơ mà?

[Tiểu Trịnh bộ phận phát hành] Ha ha, Tiểu Duy ngại tốc độ đánh chữ so với tốc độ nói chuyện đúng là không thể liên hệ nổi với nhau.

[Tiểu Chí bộ phận hành chính] Khụ khụ, yêu cầu các đồng chí chú ý một chút, không cần công kích nhân phẩm lẫn nhau. Xán Xán MM đáng yêu, Tiểu Duy DD, Nguyên Lão Viện nhất trí quyết định, hai người các ngại thông qua xét duyệt, cho phép vào diễn đàn!

[Tiểu Duy ban biên tập] *Mô hô* Sao ta lại có dự cảm không tốt thế nhỉ?

[Xán Xán ban biên tập] *Bất tay* Ta cũng cảm thấy vậy. Mấy bà tám các ngại, có chuyện gì nói thẳng ra đi, không cần phải dụ dỗ ta với Tiểu Duy.

[Tiểu Trịnh bộ phận phát hành] Nếu Xán Xán đã nói thẳng thắn, bọn ta cũng hỏi thẳng. Sao hôm nay Bạch Ngưng vẫn chưa thấy đi làm? Nghe nói hôm qua nàng đi theo Nhậm Băng Sơn tham gia tiệc rượu, sau đó đến tận đêm cũng chưa thấy ra khỏi Kempinski Hotel?

[Tiểu Chí bộ phận hành chính] Đúng thế, ta nghe Tổng giám đốc Lưu nói, Nhậm Băng Sơn tối hôm qua say túy lúy bất tỉnh nhân sự. Chẳng lẽ, Tiểu Ngưng từ nhà các ngại lại, khụ khụ, lại giường sắc thảo sao?

[Lão Trầm phòng phóng viên] Hôm nay Nhậm Băng Sơn đi làm, nhìn sắc mặt! Rất! Khó! Coi!

[Tiểu Duy ban biên tập] ...

[Xán Xán ban biên tập] ...

[Tiểu Chí bộ phận hành chính] Hai người các ngại nói mau! Tối hôm qua có phải hai người bọn họ có gian tình hay không?

[Tư Nho ban biên tập] Các ngại đừng nghi ngờ, Bạch Ngưng hôm nay xin nghỉ bệnh.

[Lão Trầm phòng phóng viên] Ủy uy, yêu quái ẩn náu vạn năm cuối cùng cũng bò ra gia nhập đội ngũ buồn chuyện của chúng ta, không hiểu sao lại bảo vệ cấp dưới, thật là rất lạ nha.

[Xán Xán ban biên tập] *Thờ dài* Các ngại thật sự là không cần suy nghĩ lung tung, Tiểu Ngưng từ bị bệnh thật. Tối hôm qua về nhà gặp phải cướp, nàng bị thương.

[Tiểu Duy ban biên tập] Bị thảm nhất là, máy ảnh với bút ghi âm của công ty cũng bị cướp mất. Đứa nhỏ đáng thương, tối hôm qua sợ đến mức lúc gọi cho sếp nói năng lộn xộn hết cả.

[Tiểu Chí bộ phận hành chính] A a, thật thế à? Lão Trầm à, sếp của ngại kém quá đi, tối hôm qua tiệc rượu xong lại có thể mặc kệ một tiểu cô nương đi về một mình như thế!

[Tiểu Trịnh bộ phận phát hành] Có bị thương nặng lắm không?

[Lão Trầm phòng phóng viên] Chẳng lẽ sáng nay sếp tự trách nên mới khó chịu như vậy?

[Tiểu Phù ban biên tập] Sao ta nghe được bản cũ là, tối hôm qua Bạch Ngưng cường bức Nhậm Hàn, có tên côn đồ đi qua không đành lòng đứng nhìn, rút dao tương trợ, cũng bị nàng cường bức. Bây giờ Bạch Ngưng đang ở cục cảnh sát đợi điều tra?

.....

Nằm trên giường bệnh, ta nhìn đoạn chat ghi lại, phun ngụm trà chưa kịp nuốt, nước bọt văng khắp nơi.

Chị Tiểu Phù, câu nói đùa của ngại thật sự là rất nhạt.

Thực tế, trong ba bản kia, sự thật chỉ có một. Tối hôm qua, sau khi tiễn Nhậm Hàn, thật sự là trên đường về nhà, ta gặp bất trắc.

Nơi ta sống bây giờ là gian nhà lúc trước cha ta được cơ quan cấp, trải qua hơn hai mươi năm mưa gió tàn phá, nó đã lung lay sắp đổ, những ai có thể chuyển đi đều đã đi rồi. Chỗ này chỉ có một cái ngõ nhỏ đi vào, mỗi khi đêm khuya đều yên tĩnh vô cùng. Hơn nữa tổ dân phố đã họp lại đề xướng tiết kiệm điện, cho nên quá 10h tối, đèn ngoài đường trong ngõ đều hướng ứng tắt hết.

Vì thế, tối hôm qua, sâu trong ngõ nhỏ, ta may mắn gặp được một thằng nhóc bụi đời tự xưng là “Côn đồ hung hãn”. Buồn nổi tuy là lưu manh, nhưng thằng em này hiển nhiên là người mới. Thứ nhất, không mang dao găm lóng lánh ngân quang, trong tay chỉ có một khúc cây bị chò găm tạm có thể coi là mộc côn; thứ hai, trắng đẹp như thế, không gian thuận lợi như vậy, người đẹp như thế đang đứng trước mặt hắn, hắn lại dám cướp tiền không cướp sắc.

Vì thế, từ hoảng sợ, bốn tiểu thư bắt đầu phẫn nộ, lại nghĩ đến máy ảnh của công ty bị cướp, ta chắc chắn phải ăn mỳ ăn liền cả năm mất, nghĩ vậy bèn

đứng cầm túi lấy cái túi đeo bên người — ôm chặt, liều chết không buông. Tên lưu manh thực tập thấy thế cũng cuống lên, giơ gậy đánh về phía ta.

Lôi kéo một hồi, ta đập một cước, tung một quyền liền đem kẻ côn đồ chế phục... Khụ khụ, đây là việc không thể. Trên thực tế, ta vừa đập, vừa đâm hấn, nhưng mà giày cao gót hại ta bị hấn vừa đẩy một phát đã ngã xuống đất, cả người đau nhức. Nhìn thấy gậy của hấn sắp đánh lên người ta, cái khó ló cái khôn, ta kêu to:

“Ultraman! Mau ra đây cắn tiểu quái thú cho ta!”

“WTF?”

Tên côn đồ há hốc mồm, còn chưa kịp phản ứng, trong khu nhà đã truyền ra tiếng sủa om sòm. Trong phút chốc, một con cún xù đáng yêu chạy vội ra, bỏ nhào về phía tên lưu manh thực tập.

“Gâu gâu gâu!”

“Ultraman, cắn! Cắn mạnh vào! Tiêu diệt tiểu quái thú về nhà ta cho ăn bánh quy cún (thức ăn của cún ý mà)!”

“Mọi người đến đây a, có cướp a!”

Ngay lập tức, cả khu nhà sáng trưng.

“Có cướp, bắt lấy nó!”

“Đánh!”

“Gâu gâu gâu!”

Cứ thế, ta nhờ tiểu công Ultraman thông minh lanh lợi anh dũng cắn phá, cùng láng giềng đem dao phay rào rào bày trận, đánh lùi kẻ côn đồ, được cứu thoát an toàn.

Sau sự việc này, ta tổng kết ra nguyên nhân thắng lợi:

Thứ nhất, quan hệ láng giềng phải tốt, nếu không lúc nguy cấp sẽ không có người cứu người.

Thứ hai, cún, cho dù là ngoan ngoãn bám người, nhưng cũng phải dạy kỹ năng cắn người cho nó.

Thứ ba, vẫn là không nhốt nó thì tốt hơn. Nhớ ngày đó vì ngày nào ta cũng phải đi làm, lại không đành lòng nhìn Ultraman ở nhà một mình thật đáng thương, bèn đi thuê người đục một cái cửa nhỏ cho cún ở phía dưới cửa nhà, để nó ban ngày cũng có thể chạy ra ngoài chơi đùa, cũng không ngờ việc đó lại cứu chính mình một mạng.

Giờ phút này, ta đang ngồi trên giường trong nhà, trong lòng vui vẻ, vừa uống trà xem laptop, vừa thưởng cho Ultraman bánh quy.

Nhìn đoạn chat ghi lại thấy Xán Xán thao thao bất tuyệt, khéo miệng ta nhìn không được cong lên.

Bàn tán đi, bàn tán nữa đi, các người càng bàn tán, chuyện này ở tòa soạn càng đồn đại sôi sục, ta càng thích. Thế này mới thực sự là người gặp họa lại hưởng phúc, ha ha!

Cái lợi thứ nhất chính là: Ta vì tham gia tiệc rượu mà về muộn, cũng tính là làm thêm ca đêm mà về muộn. Chuyện thành ra thế này, tòa soạn ít nhiều cũng cấp tiền trợ cấp, tiền an ủi, tiền thuốc men cùng với tiền giữ miệng, chỗ tiền kia gom vào, hiển nhiên cái tháng dưới 50 đồng tiền sinh hoạt này của ta được cứu rồi.

Cho nên tối hôm qua vừa xảy ra chuyện, phản ứng đầu tiên của ta chính là giả vờ yếu ớt gọi điện xin nghỉ bệnh.

Cái lợi thứ hai: Đại Boss muốn ném ta đến phòng phóng viên, Nhậm Hàn đề tiện chấp nhận làm thủ trưởng tương lai của ta lại vẫn còn muốn tính toán làm khó dễ ta, ta ngốc thế sao? Rời khỏi ban biên tập ầm ập, đến phòng phóng viên? Đương nhiên là không. Cho nên, ta cố ý phạm sai lầm, không cẩn thận làm mất mấy ảnh cùng bút ghi âm duy nhất của công ty, cùng với... toàn bộ ghi chép, nội dung ghi âm, ảnh chụp tiệc rượu tối hôm qua.

Như thế, ta đương nhiên không thể thăng chức, cũng có thể nghỉ bệnh tránh xa Nhậm tiện thụ. Đồn đại qua lại như vậy, Đại Boss nhất định sẽ rất thất vọng, cũng sẽ bỏ ý định điều ta ra khỏi ban biên tập. Về phần ta nói dối sếp là mất mấy ảnh cũng không sao, chờ thêm vài ngày gió êm sóng lặng, ta sẽ trả mấy ảnh về, nói là mới mua cái khác là được rồi.

Liên hoàn kế như vậy, ta càng nghĩ càng cảm thấy mình lãi to, cho nên sáng nay dứt khoát không rời giường mà bắt đầu giả bệnh, ngồi đợi công ty cử bọn sếp tới đưa trợ cấp. Ta nhớ rõ, tai nạn lao động nghỉ bệnh còn không bị trừ lương, ha ha, thật sự là tuyệt, rất tuyệt! Trời cũng giúp ta!

Ta bên này còn đang đang lòng hoa nở rộ, chợt nghe có người gõ cửa, thoáng chốc vui mừng hoan hỉ lao ra mở cửa, “Xán Xán, sếp, mọi người tới rồi, tôi rất nhớ ——”

Hai chữ “Mọi người” còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, ta ngay lúc vừa mở cửa, mất điện.

Vốn dĩ Ultraman đang cần bánh quy hình xương nghe thấy động tĩnh, cũng lao ra, đang muốn nhảy vào lòng khách làm nũng, lại bị không khí lạnh lùng áp lực của người ngoài cửa đẩy lui.

“Sao lại là anh, sếp...”

Ngoài cửa, Phó tổng giám đốc Nhậm Hàn đẹp trai phóng khoáng hơi nheo mắt, nguy hiểm cười lạnh lùng nói: “Không tệ, bị cơn đồ hành hung ba gây còn có thể sáng láng như vậy.”

Vì sao, người đưa tiền trợ cấp tới cửa lại cứ là Hoàng Thế Nhân?

Không lẽ hắn muốn lấy tiền trợ cấp của ta đi?

Ultraman, quái thú này, người có dám cắn hắn đuổi ra khỏi cửa không?

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Tiền trợ cấp

Ta ngồi trên giường, ôm Ultraman, hai đứa lạnh run.

Bởi vì, áp lực của người nào đó đang ngồi nhàn nhã trên sofa đọc tạp chí thật quá cường đại, ta cùng Ultraman không tự chủ được đều có chút luống cuống.

“Không nghĩ ra, cô còn thích xem tạp chí truyện tranh?”. Một lúc lâu sau, Phó tổng Nhậm Hàn mới duỗi cái chân dài của hắn, cười trộm nói.

“A, Phó tổng Nhậm cũng thích à?” Trong nháy mắt, ta cảm thấy Nhậm Hàn cũng không phải hồng đến không chữa được, ít nhất chúng ta còn có chung sở thích, có lẽ ta có thể thông qua tạp chí truyện tranh này dẫn dắt hắn, tiện đà bước lên con đường sáng đẹp đẽ.

Mất ta đảo đảo, đang chuẩn bị nói: “Nếu anh thích, dưới gầm giường tôi còn rất nhiều tạp chí Friends of Manga xuất bản từ 2007 đến bây giờ, một quyển cũng không thiếu...”

Chỉ tiếc, ta còn chưa kịp buông lời, đối phương đã nói: “Nhặt nhèo”.

Ta hét nghẹn lại nghẹn, không biết phải nói tiếp như thế nào.

“Nhưng mà cũng đúng”. Nhậm Hàn chống cằm nghĩ nghĩ, nhìn ta cười mê hoặc, “Người nhàm chán xem tạp chí nhàm chán, rất hợp.”

Ta tiếp tục nghẹn, Phó tổng giám đốc Nhậm người quả nhiên không hổ là trợ thủ đắc lực của Đại Boss, đều có bản lĩnh làm cho người ta cảm nín kêu trời.

Trùng mắt nhìn nhau nửa ngày, ta rốt cục cũng tìm được đề tài nói: “Các sếp sao lại không đến?”

Nhậm Hàn liếc mắt, “Tôi đến cô thất vọng?”

Ta vội cười, “Không phải ý này... chỉ là...” Chỉ là cảm thấy kỳ lạ, tiểu tiện thụ người tại sao lại tốt như vậy, chịu bỏ đến an ủi ta?

“Còn nữa, trước khi anh tới, sếp hoặc Tổng giám đốc Lưu... Có bảo anh mang cái gì tới cho tôi hay không?” Thật ra, ta muốn nói, tiền bồi dưỡng, tiền thuốc men sao người không mang? Nhưng lời này lại không thể nói thẳng, ta mới phải vòng vo mà nói.

“A, việc ấy à ~~~”

Nghe vậy, ý thức của ta phản ứng mãnh liệt, hận không thể chia tay ra đòi phong bì, nhưng thật lâu sau lại nghe Nhậm Hàn hắc hắc nói: “Sếp các cô bảo cô tạm thời không phải lo lắng chuyện ảnh chụp tiệc rượu cùng bản thảo, chúng ta sẽ tìm chủ tiệc chụp bổ sung sau.”

“Còn gì nữa không?”

“Còn gì?” Nhậm Hàn nhú mày, bộ dáng không hiểu, chăm chú nhìn ta nửa ngày mới đột nhiên thò tay xuống nói: “Ô, con chó nhỏ này đáng yêu quá, chó Teddy?”

Ta nhìn Ultraman đang được Nhậm Hàn vuốt ve, gương mặt ngây ngô cái đuôi bộ dạng nịnh nọt, ta nhanh chóng sửa lại, “Là chó Poodle. Teddy chỉ là một phương pháp làm đẹp của Poodle mà thôi, thật ra chỉ cần là Poodle thì đều có thể chỉnh sửa thành hình dạng gấu Teddy, bởi vì phần lớn chó

Poodle màu nâu như Ultraman đều bị chỉnh thành hình gấu Teddy, cho nên mới có cách gọi là chó Teddy. Kỳ thật mọi người đều nhầm lẫn.”

Ta thao thao bất tuyệt nói xong sự khác nhau giữa chó Teddy và chó Poodle, bên này Ultraman đã thành công từ trên người ta nhảy sang bên đùi Nhậm Hàn phía bên kia, hiếm thấy là, Nhậm Hàn lại không phát hỏa, còn vuốt dọc theo lưng Ultraman nói: “Ngoan lắm ngoan lắm. Tên gì vậy? Ultraman à?”

Ta gật đầu, “Đúng rồi. Nó vừa về nhà tôi đã thích xem phim hoạt hình Ultraman, chỉ cần Ultraman đánh tiểu quái thú nó cũng hứng lên phấn khích chạy loạn trong phòng, thế nên là tôi đặt tên Ultraman luôn.”

Ultraman nghe ta nhắc đến tên, vênh tai, vui mừng gâu gâu hai tiếng rồi lại vung vẩy cái đuôi quay ra bám lấy Nhậm Hàn, ta phát lạnh. Gọi hai tiếng, vẫn không thêm đề ý đến ta, giận! Tại sao cái đồ súc sinh nguoi lại thích hần? Chẳng lẽ vì trên người hần có mùi tiền?

Ta cùng Nhậm Hàn ta một câu, nguoi một câu nói chuyện về Ultraman, nửa giờ sau, Nhậm Hàn rốt cục cũng buông Ultraman ra, hỏi ta: “Đúng rồi, thương thế trên người cô có sao không?”

Ta đáp: “Không sao, cũng chỉ ngã vài cái thôi, nghỉ ngơi hai ngày là khỏe rồi. Phó tổng Nhậm, tôi xin nghỉ bệnh hai ngày, tòa soạn sẽ không trừ lương tôi chứ?”

“Không trừ. Nếu không có việc gì, tôi về tòa soạn báo cáo Tổng giám đốc Lưu một tiếng, cô nghỉ ngơi cho khỏe đi.” Dứt lời, quả nhiên Nhậm Hàn phải mông chạy lấy người, Ultraman nhìn thấy nữ vương thụ đáng yêu đi mất, đau lòng chạy theo thật xa.

Trên ban công, nhìn một người một cún càng ngày càng xa, ta rốt cục cũng nhớ tới việc trọng yếu nhất trong những chuyện trọng yếu:

Mãi bận bịu tán chuyện Ultraman với Nhậm Hàn, tiền trợ cấp của ta đâu??

Chuyện bi kịch hơn còn phát sinh vào ngày hôm sau.

Hôm sau, ta vừa ăn xong điểm tâm với Ultraman, người nào đó lại đến cửa lần nữa. Lần này, Ultraman sung sướng hân hoan nhảy ra cửa, tình cảm yêu thích đối với Nhậm Hàn biểu lộ dạt dào không cần dùng đến lời nói, vừa nhảy lên lòng vừa dụi dụi, thiếu mỗi việc mở miệng kêu “Con yêu papa”.

Ultraman sốt sắng như vậy là có nguyên nhân, chính là trong tay Nhậm Hàn vác theo một túi quà to. Ta chảy nước miếng đánh bay Ultraman, lấy từng món từng món trong túi ra: Thức ăn cho cún Innova EVO, bánh quy cho cún, thịt gà sợi, thịt bò sợi, đồ chơi cho cún con, khúc xương trắng, bánh sữa.... Thức ăn vật nuôi cái gì cũng có, chỉ là hình như không phải dành cho ta.

Nhậm Hàn này đúng là lập dị. Đến nhà thăm bệnh không ngờ mua quà tất cả lại đều dành cho Ultraman, không uống tối hôm qua Ultraman rung rung tiền hần 3 dãy phố mới chịu về nhà.

Ta lại ném khúc xương giả cho Ultraman, cười nói: “Phó tổng Nhậm, anh khách khí quá. Đến cũng đến rồi, không cần thiết phải mua nhiều thứ cho Ultraman như thế.”

Con bà nó, ít nhất cũng phải mua cho ta hai quả chuối chứ, đúng là, người không bằng cún.

Ultraman ở chỗ ta chịu ủy khuất, khóc lóc ằng ằng chạy vội vào lòng Nhậm Hàn cáo trạng. Nhậm Hàn một bên vỗ vỗ đầu nó, một bên liếc mắt nói: “Không sao, hôm qua sờ lông Ultraman tôi phát hiện ra lông nó không được mượt lắm, chắc là có liên quan đến chất lượng thức ăn, cho nên tiện đường đến đây tôi mua cho nó.”

Khóe miệng ta run run, hận không thể thuận tay nắm cái xương chó ném hần. Lời như thế này hần cũng nói được, cũng không nghĩ lại xem là ai khiến ta lâm vào bước đường cùng, nào là mua Apple chính hãng, nào là hàng tháng trừ tiền trừ lương, hại ta cùng Ultraman ngày nào cũng phải ăn lương khô, không thể có gắng nói mới phải đành ủy khuất cho Ultraman ăn đồ chất lượng thấp.

Nhậm Hàn hả dạ bất chéo chân, nói tiếp: “Hơn nữa, những thứ này đều là dùng tiền trợ cấp của công ty đưa cho cô mà mua, cho nên không cần cảm tạ tôi.”

Nghe xong, mắt ta tròn tròn, trừng mắt nhìn Nhậm tiện thụ ngồi trên sofa đang làm vẻ mặt đương nhiên, ói ra từng chữ:

“Anh —— nói —— cái —— gì?”

Nếu ta nghe không nhầm, trong câu nói kia hần có nhắc đến ba từ tương đối trọng yếu: Tiền, trợ, cấp?!

A a, hần ngang nhiên tự ý quyết định, mang toàn bộ tiền trợ cấp của ta mua thức ăn cho Ultraman?!

Trong lúc nhất thời, ngay cả Ultraman ta cũng bắt đầu cừu thị, đôi người cún các nguoi, dám thông đồng lừa gạt tiền thuốc men của ta! Nhìn lại đồng thức ăn cho cún kia, ít nhất cũng năm sáu trăm đồng! Ông trời ơi, bây giờ năm trăm đồng với ta quan trọng biết bao.

Nhậm Hàn nhướn mày, “Tôi nói có chỗ cô không hiểu sao? Ultraman cũng chỉ là một con cún, cún con đáng yêu như vậy mà cô nỡ ngược đãi nó cùng gặm bánh bao với cô, cô không sợ hiệp hội bảo vệ động vật bắt cô sao?”

Ta ghen ngào, Nhậm Hàn nguoi khi dễ ta, cũng không sợ hội phụ nữ đến bắt nguoi?

Nhậm Hàn tiếp tục: “Tôi nghe cụ bà tầng dưới nói, ngày đó gặp lưu manh, cũng toàn dựa vào Ultraman đến cứu cô, mua chút đồ ăn khao anh hùng, không nên sao?”

Nước mắt ta lã chã rơi, khao cũng không cần dùng phí sinh hoạt cả tháng của ta chứ?

Ta chưa kịp phản bác, Nhậm Hàn đã đứng dậy, vỗ vỗ đầu Ultraman rồi đuổi người nói: “Được rồi, cô cho Ultraman ăn đi, xong rồi chúng ta cũng đi thôi.”

Ta lú lười, “Đi đâu?”

Nhậm Hàn cười nhạo, “Cô làm mất cái máy ảnh duy nhất của tòa soạn, không bồi thường à? Tôi đi mua với cô, thiếu tiền, không sao, tôi cho cô mượn trước.”

Ta kim lòng không đậu lùi ra sau hai bước, nghĩ đến cái máy ảnh trong ngăn kéo hoàn hảo không hao tổn gì, ngay cả tâm trạng muốn chết cũng có. Phó tổng Nhậm này, có phải nhiệt tình giúp người quá rồi hay không?

“Không cần, qua hai ngày tôi tự đi mua là được rồi.”

“Tôi có người bạn làm ở đại lý phân phối máy ảnh, chắc là sẽ được chiết khấu, đi thôi.”

Phó tổng Nhậm người thật sự là kết giao rộng rãi a, tại sao chỗ nào cũng có bạn vậy?

“Không cần, thật sự không cần.” Cái gì gọi là đâm lao phải theo lao, ta xem như đã hoàn toàn thấu hiểu. Giờ này phút này, mọi người trong tòa soạn đều đang đồng cảm với việc ta đánh máy chụp ảnh, nếu ta nói tìm được rồi, chắc chắn sẽ bị khinh bỉ. Mà nếu không nói ra chân tướng... Nhìn khí thế bức người của Nhậm Hàn, lòng ta nhảy dựng.

“Anh đừng lại đây!”

“Phó tổng Nhậm, anh không cần thường xuyên đến thăm tôi, như vậy không hay, tốt hơn anh nên về làm việc đi.”

Thoáng chốc, Nhậm Hàn đột nhiên phì cười nói: “Bạch Ngưng, bị ngã hồng đầu rồi à? Hôm nay là thứ bảy.”

Thứ bảy?

Thứ bảy tức là, hai ngày ta xin phép vốn chính là ngày nghỉ? Ta bất kể kiểu gì đến thứ hai là phải về tòa soạn dốc sức khổ lực?

Cho nên mới nói, tính toán như thế nào cũng không tính qua được sếp.

Đúng là vận điều ác a!

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Kế trong kế

Tầng 4 tòa nhà Y Đằng Dương Hoa.

Cô gái nào đó ôm đùi chàng trai gào khóc, “Xin anh không cần đầu mà, không cần thật mà.”

Chàng trai cười lạnh lùng hất cô gái ra, từ trên cao nhìn xuống, “Cô nói không cần là không cần sao?”

Bà bác đứng quầy vừa làm vừa ngó ra xem náo nhiệt hưng phấn chặc chặc nói: “Đã lâu không thấy vợ chồng son đánh nhau, nhìn tư thế này, chắc chắn anh chồng có tình nhân, muốn bỏ vợ. Cô vợ sống chết giữ lại, chẹp chẹp, đáng thương ghê!”

Em gái PG (Promotion Girl) gạt đầu đồng ý, “Nhưng mà cô vợ này quả thật rất cố chấp, bám dính lấy chân anh chồng không cho đi.”

Bên này, đại chiến “vợ chồng son” vẫn đang tiếp tục. Kê hèn ta đây, chính là cô gái trong miệng bà bác trông quầy với em gái PG, mà chàng trai vô tình còn lại chính là —— Phó tổng Nhậm Hàn.

Bám lấy tay Nhậm Hàn, thấy khoảng cách giữa hắn với quầy hàng ngày càng gần, tiếng khóc của ta cũng càng lúc càng lớn.

“Không muốn, không muốn, thật sự không cần đầu mà. Phó tổng Nhậm, anh buông tha cho tôi đi, thật sự tôi không cần anh lại cho tôi mượn tiền đầu mà. Tôi thề với anh, hai ngày nữa chắc chắn tôi sẽ mang máy ảnh đến bồi thường.”

Nghe vậy, Nhậm Hàn dừng lại, quay người lại vỗ vỗ đầu ta, bộ dạng như đang cưng chiều con mèo nhỏ nói: “Không cần khách sáo với tôi, muốn mấy chục nghìn đồng tôi cũng có. Quan hệ chúng ta đã đến mức này rồi, còn khách sáo cái gì?”

Ta câm nín, lệ tuôn như suối.

Quan hệ đến mức này.

Lời nói ám muội như thế, không ai không thể tưởng tượng được, trên thực tế, chúng ta là quan hệ chủ nợ cùng nông nô, áp bức và bị áp bức. Phó tổng giám đốc Nhậm nói những câu này có nghĩa là: Nếu đã mượn mười nghìn, tôi không ngại cho cô mượn nhiều hơn một ít, cô xong việc mà lãi của tôi cũng nhiều hơn.

Ta nghiêng răng nghiêng lợi dùng hết sức lực nhào lên người Nhậm Hàn, sống chết không buông, đấu tranh một lúc lâu rốt cục ta cũng nghĩ ra được lý do thoát thai hoàn mỹ nhất, “Phó tổng Nhậm, van xin anh xem như nể mặt Ultraman, tha cho tôi một lần đi!”

Nhậm Hàn cười đến run rẩy cả người, trưng ra bộ dáng quan tâm nói: “Chính vì Ultraman, tôi mới nhất định phải giúp cô. Chỉ cần cô qua được lần này, giữ được việc, Ultraman mới có thể sống tốt.”

Em gái PG nghe xong câu này kinh ngạc nói, “Nói nửa ngày, hóa ra bà chị này hồng hạnh xuất tường, đã vậy đối tượng lại còn là Ultraman?”

Bà bác trông quày về mặt ngu ngơ, “Ultraman là ai? Nổi tiếng lắm à?”

Em gái PG phản nộ nói: “Ultraman mà bác cũng không biết? Sao bác hồ đồ vậy! Hắn còn không phải là em trai của Obama sao?”

Ta như bị sét đánh, hận không thể ôm Nhậm Hàn đâm đầu vào quày mà chết. Ngay lúc ta với tiểu tiện thụ Nhậm Hàn đang giằng co chưa xong, một giọng nữ kỳ quái từ bên cạnh truyền đến.

“Nhậm Hàn!”

Ta với Nhậm Hàn cùng quay đầu lại, đụng ngay phải ánh mắt độc ác của người đẹp, ta tự giác buông tay Nhậm Hàn ra. Người đẹp khoảng 28 29 tuổi, tuy cười mỉm trước mặt chúng ta, ánh mắt lại vẫn sắc nhọn như cũ.

“Đã lâu không gặp ——” Người đẹp khoanh tay trước ngực, vẻ mặt nghiền ngẫm nói.

Nhậm Hàn dừng một chút, “Đúng là lâu không gặp. Hôm nay đến tìm Tiểu Tề chọn máy ảnh, không ngờ lại gặp em ở đây.”

Người đẹp hừ nhẹ, nhìn chằm chằm ta nói: “Nhậm tiên sinh không giới thiệu sao?”

Ta còn chưa kịp mở miệng, Nhậm Hàn đã vỗ vỗ đầu ta, xoay người ôm ta nói: “À, Bạch Ngưng giới thiệu với em một chút, đây là bạn học đại học của anh Lý Tử Sương, bọn anh với Tiểu Tề cùng khoa. À, Tử Sương em cũng đến tìm Tiểu Tề mua máy ảnh à?”

Ta ngu ngơ ngẩn đầu, phát hiện ra lúc đó ta với Nhậm Hàn đang face to face, hẳn trung cái bản mặt đẹp để ra cười đến hạnh phúc dào dạt, giống như... Từ thể này có vẻ quá mức mờ ám.

“Tôi ——” chữ “Tôi” còn chưa nói xong, Nhậm Hàn ôm ta càng chặt hơn, chặt đến mức ta nói không ra lời.

“Tiểu nha đầu này là nhiếp ảnh gia, nhưng mà mấy hôm trước lại dám giấu anh mang tiền mua máy ảnh đi mua quà sinh nhật cho anh, cho nên anh mới bảo hôm nay nhất định phải đi mua cho cô ấy một cái máy ảnh, nhưng mà cô ấy lại sống chết không đồng ý. Vừa lúc em tới, giúp anh khuyên cô ấy đi.”

Dứt lời, Nhậm Hàn đẩy ta lên, làm ta suýt thì ngã nhào vào lòng người đẹp. Nhìn nhìn người đẹp, lại ngó ngó Nhậm Hàn bí hiểm, ta nghĩ đến tình cảnh của mình, há miệng, “Không cần máy ảnh.”

Giờ này phút này, người đẹp Lý Tử Sương cũng chẳng khá hơn so với ta, khuôn mặt thanh tú hoàn mỹ không tỳ vết, tức giận lúc trắng lúc xanh, trông rất đẹp mắt. Ta nghĩ nghĩ, cảm thấy hay là nói cái gì an ủi người đẹp vậy, vì thế mở miệng:

“Bác gái, đừng nên tức giận, phần trên mặt roi hết bây giờ.”

Nháy mắt, sắc mặt người đẹp càng khó nhìn.

“Nhậm Hàn, Nhậm đại công tử, tốt, tốt lắm. Có sáng tạo a, người khác tặng nhẫn kim cương, anh không ngờ lại tặng máy ảnh.”

“Phù hợp thì mới mua, em xem nói đúng không? Ngưng Ngưng?”

Ta bị hai chữ cuối cùng làm cho lạnh run, nhìn thái độ hai người này đại khái có thể đoán ra là “Tình xưa ngõ hẹp”, ta quyết định tương kế tựu kế, giả vờ ngoan ngoãn kéo kéo Nhậm Hàn, nói: “Em thấy bác gái này nói rất đúng, máy ảnh chẳng có chút lợi ích thực tế nào cả, chúng mình vẫn là đi mua nhẫn kim cương đi!”

Nghe vậy, mắt Nhậm Hàn cong cong, “Ngưng Ngưng, em thật là đáng yêu. Nhưng mà bây giờ mua nhẫn kim cương kia thì đôi nhẫn cưới kim cương

làm theo yêu cầu hai ngày trước làm thế nào bây giờ?”

Ta ghen ngào không nói được gì, ngay lúc không biết trả lời thế nào, người đẹp bên kia lại cười u ám lên tiếng, “Ngày trước anh hay nói không muốn kết hôn, không ngờ lại có lúc này.”

“Quá khen!” Nhậm Hàn còn chưa nói xong bỗng nhiên đưa tay ôm ngang ta nói, “Thật ra bọn anh đã đăng ký kết hôn rồi, chỉ còn thiếu hôn lễ mà thôi.”

Nghe xong câu này, đoán chừng người đẹp Lý Tử Surong bị hai chữ “Hôn lễ” này tổn thương sâu sắc, rất sâu sắc, thế nhưng lại híp mắt lại cười lạnh lùng nói: “Thật à? Thế thì đúng là nên chúc mừng anh. Không thì như vậy đi, máy ảnh này em mua, xem như quà cưới cho hai người.”

Ba giây sau, ta hoàn hồn.

“Thật à?”

“Nếu như thế, cô gái quày Canon, phiền cô lấy cho tôi cái EOS 5D Mark II loại SLR. Chị người đẹp à, chị cũng đừng đứng ngây ra đấy nữa, nhanh đi quẹt thẻ đi!”

“Nhậm Hàn, vị hôn thê của anh thật sự... đáng yêu!”

Lúc này đây, phong thủy luân chuyển, đến lượt Phó tổng giám đốc Nhậm ngăn cả người.

Phụ nữ, xúc động là ma, đồ kỵ là quỷ, giả dối là tiên.

Trước cửa siêu thị, ta hải lòng ôm máy ảnh Canon SLR, chết cũng không buông.

Tiền của nữ nhân, rất dễ lừa. Cái gì gì Surong lúc này, vừa nhìn đã biết là tình cũ của Nhậm Hàn. Mắt nhìn người mới cười, trong lòng lại muốn khóc, trong cơn giận dữ, lại còn nói muốn tặng quà cưới cho ta. Oa ha ha, người muốn tặng sao ta lại có thể không nhận? Mang máy ảnh cũ ở nhà trả lại cho tòa soạn, máy mới này treo lên Taobao (eBay của Trung Quốc) bán đi, không được mười nghìn ít nhất ta còn có thể bỏ túi được tám ngàn.

Vụ mua bán tốt như thế sao ta lại không đồng ý? Đưa ngu mới cự tuyệt, ngu mới thoái thác. Dù sao cũng là bạn học của Phó tổng giám đốc Nhậm, nhân tình sau này do hấn báo đáp là được rồi. Cho nên, với suy nghĩ như vậy, ta không chút do dự gấp đầu nhận “Lễ vật tân hôn”, trước mặt bác gái người đẹp đang hỏi hận mang máy ảnh Canon về.

Thật sự là “Son trọng thủy phục nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn”! Nhìn Nhậm Hàn vẫn vẻ mặt xanh mét bên cạnh, ta thật sự là quá sung sướng! Trẻ con như người, muốn chơi xỏ lão nương? Cái gì gì Surong kia mới là đồ ngốc, không phải ta.

Mà sao lại khéo như vậy, hấn lỏi ta đến mua máy ảnh, người yêu cũ cũng đến mua? Hơn nữa, chủ hàng này với hấn lại là bạn học cũ? Cho nên, sự thật chỉ có một: gian trá thụ Nhậm Hàn thông đồng với bạn học cũ là chủ cửa hàng máy ảnh, lừa người đẹp gì gì Surong kia đến cửa hàng, sau đó lại lỏi kéo diễn viên tạm thời là ta, đến diễn trò chọc tức người yêu cũ.

Mục đích, đại khái có hai loại: Thứ nhất, làm cho cô ta hoàn toàn hết hy vọng, không còn đến làm phiền; thứ hai, làm cho cô ta ghen tuông cực độ, sau đó Nhậm Hàn thuận lợi tóm lấy XXOO. Dù sao thì mặc kệ loại nào, gian trá thụ Nhậm Hàn đều lợi dụng ta làm vật hy sinh mà diễn trò. Nếu là diễn trò, ta muốn tiền thù lao cũng không phải là quá đáng đi!

Nghĩ xong, ta lại siết chặt máy ảnh trong lòng, giả ngu nói: “Phó tổng Nhậm, bạn học cũ của anh tốt thật.”

Đối phương cười lạnh lùng, “Thế sao?”

“Đương nhiên, nhưng mà cô ấy hình như hiểu lầm hai người chúng ta.”

“Thế sao?”

“Ừa, lần sau gặp lại cô ấy anh nhớ phải giúp tôi cảm ơn, thuận tiện giải thích rõ ràng nha!”

“Thế sao?”

Ta gật đầu, đang muốn mơ mộng một phen, chợt nghe thấy âm thanh lạnh như băng của Nhậm Hàn từ trên đầu truyền đến, “Nếu là quà tân hôn, hấn là tôi cũng có một nửa chứ?”

Ta kinh ngạc, ôm chặt máy ảnh theo bản năng, về mặt cảnh giác, “Anh muốn thế nào?”

Nhậm Hàn thấy thế nhú mày, “Đói bụng”

“Ha?”

“Tôi nói tôi đói bụng, nghe không hiểu tiếng Trung sao?”

Ta câm nín, hóa ra muốn ta mời người ăn cơm. Cúi đầu nhìn bảo bối mười nghìn đồng trong lòng, ta ha ha nói: “Phó tổng Nhậm, anh muốn ăn cái gì?”

Đêm nay tôi mời.” Mời người ăn bữa cơm, có thể đổi lấy mấy ảnh hơn mười nghìn, vụ mua bán này vẫn tính là quá lãi.

Nhậm Hàn trầm tư, một lúc sau mới nói: “Sớm như này đã ăn cơm?” Dứt lời, ánh mắt lơ đãng nhìn sang rạp chiếu phim đối diện. Ta nuốt nuốt nước miếng, đồ chết tiệt này, lại còn muốn xem phim nữa?! Nhưng mà mấy hôm trước đã ngừng chiếu cái phim đắt nhất Avatar 3D, coi như là có chút an ủi với cái ví tiền đáng thương của ta.

“Phó tổng Nhậm, trước khi ăn tôi mời anh xem phim, được chứ?”

Lần này, rút cục Nhậm Hàn cũng cảm thấy mỹ mãn, mím môi một cái, “Nếu vô vị như thế, miễn cưỡng vậy, tôi đồng ý.”

Sh*t sh*t sh*t, cái đạo lý khi gì thế này, ngang nhiên muốn người đẹp mời con trai xem phim? Nhưng mà, đợi chút, đi dạo phố, xem phim, ăn cơm...

Sao mấy bước này, càng nghĩ càng thấy giống hẹn hò?!

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Ba nó

“Phim kinh dị, được không?”

“Tôi ghét phụ nữ hét chói tai.”

“Phim đại họa?”

“Tất cả đều là kỹ xảo máy tính, có cái gì hay?”

“Phim đấu súng?”

“Sốt cả chua đồ đầy người già làm người chết, ghê tởm.”

“Phim nghệ thuật, không có vấn đề gì chứ?”

“Ngủ ở trong rạp, tôi sợ tối.”

...

Điểm bán vé rạp chiếu phim, ta cào điên cuồng lên tường. Hiếm khi người vắt cổ chày ra nước là ta chịu mời ai đó đi xem phim, không ngờ đối phương còn hạch sách như vậy.

Cào loạn một hồi, ta nghiêng răng nghiêng lợi, “Rốt cuộc anh muốn xem cái gì?!”

Người bán vé tươi cười cũng dần dần cứng ngắt, “Hay là hai vị đi chọn cho kỹ rồi lại tới xếp hàng?”

“Đừng rồi!” Bác gái phía sau giậm dừ kêu gào, “Các cô các cậu chọn đi chọn lại tới bao giờ nữa?”

Ta buông tay, ý bảo tình huống gấp gáp, “Sếp, rốt cuộc xem phim nào đây?”

Nghe vậy, Nhậm đại công tử không nhanh không chậm vuốt cằm, từ từ nói: “Cừu vui vẻ và sói xám – Hồ con dưng cảm’ đi.”

Choáng váng ba giây, ta tự nói với bản thân: Thế giới to lớn, không chuyện lạ nào không có.

Hóa ra đàn ông cũng thích cừu vui vẻ.

Bước vào phòng chiếu, đã có rất nhiều phụ huynh mang theo trẻ nhỏ ngồi vào chỗ.

Nhìn đám trẻ chạy tới chạy lui trong phòng chiếu, ta cảm thấy kỳ diệu. Vì còn chưa bắt đầu chiếu, trong đại sảnh vẫn vang lên OST (nhạc chủ đề) của phim. Nhớ tới tiếng chuông đi động của Nhậm Hàn, ta không kìm nổi hỏi.

“Phó tổng Nhậm bình thường anh vẫn thích xem cừu vui vẻ?”

Nhậm Hàn liếc mắt, “Ra ngoài công ty không cần gọi tôi là Phó tổng Nhậm.”

Ta ghen hòng, yếu ớt nói: “Nhậm Hàn.”

Nhậm Băng Sơn hài lòng nhường mày, còn chưa kịp nói chuyện, một người đẹp đội nón đồ chơi cừu vui vẻ đã hướng chúng ta đi tới, nhìn trái ngó phải xem xét, kỳ quái hỏi: “Xin hỏi chỉ có hai vị đến xem phim thôi sao?”

Ta chớp mắt, không rõ ý tứ của người đẹp.

Người đẹp thấy vậy quơ quơ n cái mũ trên tay, giải thích: “Là như thế này, trong dịp này rạp chiếu phim chúng tôi kỷ niệm một năm khai trương, chỉ cần các bạn nhỏ đến xem ‘Hồ con dũng mãnh’ đều có thể nhận được một chiếc mũ quả dưa cừu vui vẻ, xin hỏi hai vị ——”

Ta đảo mắt nhìn lại, quả nhiên những người khác cơ bản đều là người một nhà mang cục cưng đến xem phim, ta cùng Nhậm Hàn ở trong này ngược lại trở thành quái vật, đang muốn giải thích, lòng bàn tay ta nóng lên, bàn tay đã bị ai đó nắm lấy.

Nhậm Hàn nói: “Bé được bà nội đưa đi mua bóng rổ, có thể đưa mũ cho chúng tôi trước được không?”

“Đã được.” Người đẹp nghe vậy, tươi cười đưa chiếc mũ cho Nhậm Hàn, trước khi rời đi còn quay lại nói, “Hai vị thật là có hiếu, không chỉ mang theo bé đến xem phim, còn đưa cả cha mẹ đi nữa! “

Người đẹp đi xa, ta triệt để xấu hổ.

“Nhậm Hàn, anh lừa người ta như vậy không hay lắm đi?”

“Cô gọi tôi là gì?”

Nhìn Nhậm Băng Sơn vẻ mặt biến đổi, ta nhất thời không biết nên nói gì, “Không phải anh bảo tôi gọi anh bằng tên hay sao?”

Nhậm Hàn không nói, trực tiếp đem chiếc mũ chụp lên đầu ta, neho mắt lại nhìn màn hình phía xa nói: “Trước khi ra khỏi rạp, tôi là ba của con em.”

Ta không muốn một ông xã lạnh lùng như băng, rồi sinh ra một đứa con mặt lạnh.

“Nhà anh có trẻ con?”

“Không có.”

“Thế vì sao còn lừa lấy mũ cừu vui vẻ?”

“Nhìn nhân viên làm việc đội rất đáng yêu.”

“...”

Phim đã bắt đầu chiếu trong nháy mắt, ta đi đến một kết luận: Nhậm Băng Sơn chính là một ông chú rất kỳ quái thích phim hoạt hình, thích thu thập đồ chơi trẻ con.

Phim đã chiếu được một nửa, ý chí ta đã rã rời. Không phải vì phim không hay, mà vì nghĩ đến người ngồi bên cạnh là một ông chú kỳ quái biến thái, ta không nhìn được lạnh run từng đợt, vì thế kiên quyết lấy cớ ra ngoài hít thở.

Không nghĩ tới là, người còn chưa đi tới toilet, trước mặt lại đột nhiên nhảy ra một bóng người. Ta thấy hấn đứng chắn đường, cũng không nghĩ nhiều, cúi đầu đi tới nói: “Xin lỗi, làm phiền anh nhường đường một chút.”

Lời vừa dứt, chợt nghe trên đầu truyền đến từng trận cười quái dị, ngẩng đầu liên nhìn, oan gia ngõ hẹp.

Đối phương cười gian, “Còn nhớ anh không, cô em?”

Ta lú lười, “Trông có chút quen mặt.”

Lời nói chưa dứt, đối phương bùng nổ, “Cái gì mà có chút quen mặt, con bà nó, nhìn cho rõ, đêm đó cướp ví của cô em là đại gia ta!! “

Ta chết cứng tại chỗ, tiến lùi không xong. Hiện nay, lòng người quả thật dễ thay đổi, làm cướp mà còn càn rỡ như thế.

“Cái gì bị giựt tiền, gần đây tôi không có bị cướp, chắc chắn là chú nhầm người rồi.” Dứt lời, ta liền xoay người muốn chạy. Còn chưa kịp xoay người, trước mắt ánh sáng lóe lên một cái, một con dao sắc đã kề lên cổ ta. Thượng thiên tại thượng (Trời ở trên cao), lần này quả có thông minh hơn, tên côn đồ nghiệp dư không ngờ biết mang theo dao, mà đau đớn là, bây giờ mọi người hầu như đều ở trong phòng chiếu, không có ai đi ra. Lối vào toilet lại được xây dựng cực kỳ kín đáo, hiện tại không có ai phát hiện ra tình huống ở đây.

Ta đây là cái vận khí gì a! Một tuần bị cướp hai lần, đều là một người.

Nghịch duyên a!

Ta lẹ chấy đầu hàng, “Chú à, làm sao mà anh lại ưu ái tôi đến vậy? Tiền mới bị chú cướp hai ngày trước, bây giờ tôi không một xu dính túi a! Hơn nữa,

túi của tôi vẫn còn ở trong phòng chiếu.”

Nghe xong lời này, tên lưu manh hừ hừ nói: “Ông đây hôm nay không cướp bóc, chủ định tìm mây báo thù. Vừa rồi ở cửa rạp chiếu nhìn thấy mây, lại thấy bên cạnh mây có một thằng con trai nên không dám xuống tay, vốn nghĩ phải chờ đến tối mới có thể xử mây, không ngờ được mây lại đến tận cửa.”

Ta nghe gã lưu manh cười gian, nhất thời buồn vui lẫn lộn. Buồn là, xem ra thằng cha lưu manh này đã nhận ra ta. Vui là, xem ra đêm đó hẳn không phải là không muốn cướp sắc, chỉ là không nhìn được rõ, trải qua mấy tối dẫn vật nhưng nhớ, chúng ta vừa gặp lại hẳn liền lập tức “theo đuôi” kịch liệt. Xem ra bốn tiêu thư vẫn còn có chút sắc đẹp, ít nhất mê hoặc hai tên lưu manh vẫn có dư. Nhưng mà, cảm giác bị người lấy dao theo đuổi như vậy vẫn là không được hay cho lắm.

Bên này ta còn đang do dự tìm cách khuyên gã lưu manh “Phóng hạ đồ đao, lập địa thương thảo”, bên kia trong mắt gã lưu manh đã dấy lên ngọn lửa hùng lực: “Nói! Vì sao đêm đó rõ ràng cái gì tao cũng chưa cướp được, mây báo cảnh sát lại cố ý nói mất cái máy chụp ảnh? Làm đồng lõa của tao nói tao nuốt riêng! Cục cảnh sát cũng tuyên truyền khắp nơi, nói tao cướp máy ảnh, mây làm như vậy không phải là hủy đi danh dự của tao sao? HA!”

Một lượt nói chuyện này, ta mới hiểu được bản thân lại làm không tước đa tình.

Thì ra, gã lưu manh thật sự là muốn báo thù, không phải định theo đuổi ta.

Ta yên lặng rơi lệ, nhất thời không biết nên giải thích với gã lưu manh như thế nào, chỉ có thể chống đỡ tự nhắc nhở bản thân bình tĩnh: “Chú à chú không nên kích động, để dao xa tôi một chút. Nếu chú thật sự thích máy ảnh, hôm nay tôi vừa mua một cái mới, tặng cho chú.”

“Ông phi nhỏ vào!” Gã lưu manh dậm chân hung hăng văng tục, càng nói càng nổi khùng, “Ông đây không cần máy ảnh của mây, ông cần danh dự! Mây nói mây đường đường là một cô gái không ngờ lại nói dối, mây có biết trộm cũng có quy tắc không? Mây có biết xã hội đen bọn tao coi trọng nhất chính là tình nghĩa huynh đệ không? Bây giờ tao bị mây hại khiến cho các huynh đệ đều không tin tao, người trong xã hội đen cũng khinh bỉ phi nhỏ. Tao mặc kệ, bây giờ mây phải theo tao đến đồn cảnh sát, nói rõ ràng mọi việc ra.”

“Hà?” Ta nghiêng đầu tròn mắt, “Đến đồn cảnh sát với chú?” Lời thoại này, hình như là ta nên nói mới đúng?

Gã lưu manh nghiệp dư cũng nhận thức được câu này đại khái có chút không đúng, vì thế tiếp tục phun ra mấy câu thoại điên cuồng: “Dù sao... dù sao trong sạch của tao đều bị hủy trong tay mây, mây phải chịu trách nhiệm! Chịu trách nhiệm hoàn toàn!”

Ta kinh hãi, trông mắt thiếu chút nữa rơi ra, “Bị cướp đoạt, còn muốn phải chịu trách nhiệm hoàn toàn?!” Đại ca a, lời này của người tại sao càng nói càng kỳ quái, người không biết còn cho rằng đêm đó ta hấp diễm người. Bên này ta cùng tên lưu manh nghiệp dư chiếp chiếp quắc quắc, cò kè mặc cả thương lượng xem chịu trách nhiệm như thế nào, chỉ thấy thoáng chốc, gã lưu manh thân hình xiêu vẹo, tiếp đó ngã xuống.

Ta tập trung nhìn kỹ, mới phát hiện có người từ phía sau đánh về phía ông chú lưu manh, nhờ đó mới giúp ta thoát khỏi nguy hiểm. Nhưng mà thằng cha lưu manh cũng không phải vô tích sự, có kinh nghiệm lần trước, lần này con dao liền phát huy tác dụng, ngã xuống đất một cái, tiện đó xoay người một vòng dưới sàn, con dao trong tay vung tới khua lui, ta nhìn mà kinh hồn vỡ mặt.

“Con bà nó, mây đánh lên, đồ không biết xấu hổ.”

“Phù phù, con bé lừa đảo kia đứng im không được cử động, mây phải đến đồn cảnh sát với tao.”

Ta kinh hồn choáng váng, nghiêng đầu nhìn lại, người cùng lưu manh đại thúc ầu ẩu đã loạn xạ kia, không ngờ là Phó tổng Nhậm Hàn!

“Nhậm, Nhậm——” Ta chưa nói xong, chỉ thấy con dao của lưu manh đại thúc như ánh chớp vung lên, không kịp sợ hãi gào lên nhắc nhở, con dao kia đã đâm về phía Nhậm Hàn. Sau một phút động ngột tĩnh lặng, ta chỉ nghe thấy một tiếng rên rỉ kìm nén của Nhậm Hàn. Lúc đó, ta sợ tới mức hoàn toàn ngây ngốc, chỉ nghe chính mình gọi to một tiếng, “Ba nó ——”

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Trúng gà

“Ba nó” vì làm anh hùng cứu mỹ nhân, vinh quang bị thương.

Khi cảnh sát đến bắt ông chú lưu manh, ông chú lưu manh tra tay vào còng rồi mà vẫn lưu luyến ta không rời, mỗi bước đi đều dậm lệ dặn dò ta: “Nha đầu, cô nhớ phải đến cục cảnh sát giúp tôi giải oan nha ——”

Nói xong, ta bị mọi người khinh bỉ tại trận, chú cảnh sát cũng bắt đầu nghi ngờ ta là đồng phạm. Vất vả lắm mới giải thích rõ ràng, đuôi khéo được đám người vây xem kia đi, ta còn chưa kịp thở ra hơi chợt nghe có người nào đó phía sau nói: “Máu.”

Quay đầu lại, ta phát hiện ra Phó tổng giám đốc Nhậm đẹp trai đang ôm cánh tay, máu chảy thành sông.

Đến bệnh viện khâu bốn mũi, băng bó xong vết thương thì trời đã tối. Bác sĩ với y tá tiểu thư nhiệt tình mời Nhậm Hàn nằm viện nhưng hắn cự tuyệt, chỉ tiêm ngừa uốn ván rồi khăng khăng về nhà. Đương nhiên, đầu sỏ gây tội là ta không dám chậm trễ, lắc lắc cái mông theo Nhậm Hàn về nhà.

Vừa đến cửa nhà, ta đã bị Nhậm Băng Sơn thẳng thừng lôi vào trong.

Rèm cửa sổ công chúa Loli màu hồng nhạt buông sát đất, giấy dán tường màu lam nhạt mọng mọng, ghế sofa hình gấu con kawaii, gối ôm trái tim, lại còn gấu bông Teddy khổng lồ. Nhìn phòng khách gấu Teddy lớn nhỏ, cuối cùng ta cũng hiểu được tại sao lần đầu tiên đến nhà ta Nhậm Hàn lại thích Ultraman như vậy.

Giả làm gấu Teddy, Ultraman nhờ cái nét đáng yêu độc đáo này với cái đầu tròn xù lông mà chiếm được sự ưu ái của Nhậm Băng Sơn. Nhậm Hàn, người quả nhiên là ông chú quái đản.

Ta cầm nín, cuối cùng cũng đủ dũng khí đi theo ông chú quái đản này vào phòng. “Phó tổng Nhậm, anh cũng về đến nhà rồi, nên nghỉ ngơi cho tốt, tôi _____,”

“Đói bụng”. Ta còn không kịp nói ra ba chữ “Tôi phải về rồi”, Nhậm Hàn đã nói chen vào. Từ sau khi bị thương, lời nói của Nhậm Hàn có chút tội nghiệp, không biết có phải là chảy nhiều máu làm hắn mất sức hay không nữa. Giờ này phút này, sau khi phun ra hai chữ kia, Nhậm Hàn đi thẳng về phòng ngủ, không thèm nhìn ta đang cứng đờ đứng một chỗ.

“Phó tổng Nhậm———” Ta muốn nói lại thôi, trong chốc lát không biết phải nói thế nào.

Nhậm Hàn nghe vậy, hơi dừng lại, quay đầu nói: “Bạch Ngưng, đừng bảo với tôi cô sẽ không nấu cơm.” Nói xong đi thẳng vào phòng ngủ đóng sập cửa lại, chỉ còn lại ta lẻ loi chân tay luống cuống đứng trong đám gấu Teddy. Ta thật sự không biết nấu cơm a.

Qua 1 giờ lẻ 8 phút hăng hái chiến đấu, cuối cùng ta cũng làm xong ba món mặn một món canh.

Do dự một lúc lâu trước cửa phòng Nhậm Hàn, ta vẫn phải gõ cửa. Lập tức nghe thấy tiếng mặc quần áo sột soạt, sau đó, cửa mở ra, Phó tổng giám đốc Nhậm về mặt lơ mơ ngái ngủ, “Cơm xong rồi?”

Ta vuốt cằm, phát hiện ra phòng ngủ của quái đại thúc Nhậm Hàn so với phòng khách, bình thường hơn rất nhiều. Ngoại trừ cái giường lớn đẹp đẽ màu đen, bàn làm việc, tủ quần áo, máy tính, cả phòng ngủ không còn đồ gia dụng nào thừa thãi, sạch sẽ, hơn nữa màu tường cũng là màu trắng bạc thanh tịnh, giống như chỗ ở của người tu hành. Phòng ngủ này rõ ràng không hợp với phòng khách cho lắm. Đúng lúc ta đang nghĩ nghĩ, bỗng nhiên nghe thấy giọng nói lạnh băng của Nhậm Hàn từ trong phòng bếp truyền đến, “Bạch Ngưng, cô lại đây.”

Ta lắc lắc mông chạy tới, thấy Nhậm Băng Sơn đang nhিম chăm chăm đồ ăn trên bàn, nhím không được lui về sau một bước, nuốt nước bọt.

Nhậm Hàn cầm đũa khua khua bát canh, hỏi: “Cái gì đây?”

“Canh trứng cà chua.”

“Cái kia?”

“Trứng xào cà chua.”

“Cái này?”

“Trứng gà hấp.”

“Đây?”

“Trứng bột rán.”

Nhậm Hàn im lặng buông đũa, chống cằm trầm tư.

“Bạch Ngưng.”

“Có.”

“Nhà cô bán trứng à?” Nhậm Hàn giật giật, đôi mắt thâm sâu báo hiệu chủ nhân nó đang kiểm chế không phát hỏa, “Hay là, cô đẻ ra trứng gà?”

Ta ứa máu, vô cùng oan ức.

Làm sao ta biết tự nhiên lại phải nhận cái nhiệm vụ gian khổ như thế này — nấu cơm, trong từ điển của ta, chính xác là chỉ biết làm ba loại đồ ăn: Trứng xào cà chua, canh trứng cà chua, trứng trộn bột rán. Hôm nay ta còn nghĩ ra được trứng gà hấp đã là quá giỏi rồi.

Nhậm Hàn thở dài, “Cô sống một mình, chẳng lẽ ngày nào cũng ăn mì ăn liền?”

Ta nhìn trời, “Không phải đâu, tôi có đóng tiền ăn cho Vương mẫu tăng dưới, mọi ngày đều là bác ấy nấu cho tôi.” Đương nhiên, gần đây nợ nần chồng chất, ta phải đoạn tuyệt với thóc gạo, bắt đầu ngày ngày gặm mì ăn liền. Cho nên bữa cơm hôm nay, ta vô cùng coi trọng. Đã gần một tuần ta chưa được ăn cơm a!

Hơn nữa hôm nay bị dọa hết hồn như này, mặc kệ giờ phút này Nhậm Hàn đang cực kì, cực kì khó chịu nhìn chăm chăm ta, ta mặt dày như cũ ngồi xuống, bắt đầu ăn cơm.

Nhậm Hàn nhìn ta một hồi, chắc không còn đủ sức, thở dài chán nản xoay người về phòng.

“Này, Phó tổng Nhậm anh không ăn cơm à?”

Không có tiếng trả lời, chỉ có tiếng đóng cửa phần nộ vọng lại. Ta thề lưỡi làm mặt quỷ, không ăn thì thôi, đói chết người! Bỏ tiểu thư gần hai năm nay mới chịu khó làm một chút cơm, n người xếp hàng còn không được ăn, người lại chẳng thèm nể mặt mũi.

Ăn xong cơm, ta cân nhắc đến việc rửa bát xong, chào hỏi tên họ Nhậm nào đó rồi mới về, hay là cứ lẳng lặng rời đi, chợt thấy âm báo tin nhắn vang lên. Ta rút di động ra:

From: Quả Ninh Tiểu Công.

Nội dung: Login cho ta!

Trong lòng ta giật thót một cái, bắt đầu suy nghĩ xem gần đây có phải bản thân bắt đầu ngoan ngoãn hay không. Quả Ninh là tổ tiên tập đam mỹ của “Mạng văn học Uy Phong”, bởi vì đam mê đam mỹ sâu như biển, không biết từ bao giờ, ta bắt đầu động phím, viết chút tiểu thuyết đam mỹ chẳng ra gì để tiêu khiển tự sướng. Có một ngày được Quả Ninh đại nhân đề mắt đến, thế là đặt bút ký hợp đồng bán thân.

Giờ phút này bỗng nhiên tiểu công Quả Ninh gửi tin nhắn cho ta, ta liền vội vàng sử dụng di động đăng nhập QQ. Ước chừng 1 phút sau, di động có gắng kết nối, ta cuối cùng cũng gian nan mở được QQ lên. Diễn đàn hậu cung của Quả Ninh tiểu công.

[Quả Ninh Tiểu Công] Các vị, Hải Hòa đột kích, cắt bỏ đoạn H, cảnh ái muội ngay lập tức.

[Quả Ninh Tiểu Công] Lần này không phải là nói đùa, đến thật!! Tôi nay chúng ta sẽ phải chịu kiểm tra!!

Âm thanh ai oán đua nhau vang lên.

Tán gẫu cá nhân 1

[Sâu Cẩn Hoa Cúc] Tình yêu, nghe nói trang web của các người bị Hải Hòa? Nữ vương thụ Nhậm Hàn mà ta thích nhất phải làm sao bây giờ?

[Sâu Cẩn Hoa Cúc] Đầu rồi?

[Sâu Cẩn Hoa Cúc] (Ngạc nhiên) Không ngờ cuối tuần mà người không onl?! Chẳng lẽ trách nữ như người cũng ra ngoài hẹn hò rồi?

Tán gẫu cá nhân 2

[Quả Ninh Tiểu Công] Tiểu Ngưng Từ, tác phẩm của người là đối tượng thẩm tra trọng điểm, người phải cắt bỏ toàn bộ đoạn H, nghe chưa?!

[Quả Ninh Tiểu Công] Tôi nay ta sẽ kiểm tra người trước tiên!

[Quả Ninh Tiểu Công] Đầu rồi?

[Quả Ninh Tiểu Công] Lúc nào onl thì rep ta ngay.

[Quả Ninh Tiểu Công] Onl chưa?

Tán gẫu cá nhân 3

[Cún Con] Tình yêu, đau khổ quá!

[Cún Con] Nhiều như vậy làm sao sửa hết? Đá lưỡi cũng cắt sao?

...

Tin nhắn còn cuộn cuộn vang lên không ngừng, ta còn chưa kịp rep lấy một cái thì di động đã disconnect.

Làm sao bây giờ? Ta vô đầu bút tai, nơi Nhậm Hàn ở là một căn biệt thự nhỏ giữa sườn núi ở ngoại ô, vừa rồi lúc chúng ta gọi xe về, ta tốn rất nhiều công sức mới thuyết phục được tài xế đi lên trên này, bây giờ không nói mất một đồng tiền xe, cho dù ta có thể thuận lợi bắt taxi chạy vội về nhà cũng phải mất hơn một giờ, đến lúc đó không chừng Quả Ninh Tiểu Công cũng đã hoàn toàn nổi điên, đây ta vào lãnh cung. Làm sao bây giờ? Ngay lúc tưởng như hồng phúc, bỗng nhiên ta nhìn thấy trong góc phòng có một chiếc máy tính bị cả đồng gấu Teddy vây quanh.

Quay đầu nhìn lại phòng ngủ đang không hề có động tĩnh gì, tên kia uống thuốc xong hẳn là đi ngủ rồi? Ta dùng máy tính của hắn một chút, không quá đáng chứ? A di đà phật, phù hộ máy tính của Nhậm Tiểu Thụ không đặt password. Nguyệt hắc phong cao, là thời điểm giết người tốt nhất. Ta thừa dịp trai đẹp Nhậm Hàn bị thương, mơ mơ màng màng ngủ gục, lén lút... lên mạng ở nhà hắn.

Ta bất an mở máy tính lên, không có password, desktop kinh điển đơn giản của Windows xuất hiện trước mắt ta. Ta cũng không có hứng thú đi lục lọi máy tính gì gì đó, nhanh chóng click vào icon QQ. Lập tức, tin nhắn QQ lại ào ào lao ra.

Chẳng qua, lúc này chỉ có một người điên cuồng buzz ta.

[Quả Ninh Tiểu Công] Tiểu Ngưng Từ, nhanh cắt bỏ hết toàn bộ tình tiết H của người.

[Quả Ninh Tiểu Công] Trước khi bị người ta phạt, nhanh!

[Quả Ninh Tiểu Công] Người đâu rồi?

[Quả Ninh Tiểu Công] Người đừng tưởng rằng không nói câu nào là được, lần này không phải là đùa, viết H có thể bị bắt ngồi tù nha!

[Quả Ninh Tiểu Công] Tiểu Ngưng Từ, người dám inì?!

Nhìn bộ dạng nổi điên của Quả Ninh Tiểu Công, ta run rẩy ngón tay, gõ phím

[Tiểu Ngưng Từ] Xin lỗi, biên tập, ta cả ngày hôm nay đều ở bên ngoài, bây giờ mới login.

[Quả Ninh Tiểu Công] Sửa nhanh!

[Tiểu Ngưng Từ] Không phải Hải Hòa vừa mới kiểm tra đạo trước sao? Sao bây giờ lại Hải Hòa? Ắc, biên tập đại nhân, có phải ta bị ai tố cáo hay không?

[Quả Ninh Tiểu Công] Nín, đừng nói những lời vô nghĩa với ta. Tiểu Ngưng Từ người nhớ cho kỹ, sau này không được viết H, ngay cả viết hôn mê cũng không được viết thể loại đá lười! Lần này Hải Hòa chơi thật, từ nay không được viết H, nếu không ban vĩnh viễn.

[Tiểu Ngưng Từ] Không nghiêm trọng như vậy chứ?

[Quả Ninh Tiểu Công] Bị ta block hoặc bị bắt đi tù, người chọn đi.

...

Bất đắc dĩ, dưới sự đe dọa của Quả Ninh Tiểu Công, ta ngoan ngoan mở web, cắt bỏ đi cảnh H trong từng chương từng chương mà ta thức đêm viết ra. Ta vừa edit vừa đau khổ không thôi, quên hết tất cả, phía sau đột nhiên truyền đến một âm thanh lạnh như băng, “Cô đang làm gì?”

Ta giật mình, thiếu chút nữa hét lên thành tiếng, luống cuống tay chân đóng trang web. Ta chậm chậm xoa người, mỉm cười: “Phó tổng Nhậm, anh tỉnh rồi à?”

Nhậm Hàn khoanh tay ôm ngực, làm bộ dáng khí thế vương giả từ trên cao nhìn xuống, “Không cần cười nịnh nọt, tôi hỏi cô đang làm gì?”

“A”, ta nói dối không chớp mắt, “Tôi vốn định về rồi, nhưng lại lo lắng cho Phó tổng Nhậm, cho nên tôi tính chờ anh dậy, chắc chắn anh không làm sao thì mới đi. Bởi vì ngồi không rất chán, cho nên tôi mở máy tính online.” Dứt lời, ta len lén nhìn vào mắt Nhậm Hàn, đối phương không có thái độ gì, vẫn một bộ mặt băng sơn, chắc là không phát hiện ra?

Nhậm Hàn đuổi người, chuyển chủ đề: “Bạch Ngưng, có bạn gì không?”

“Hả?”

“Tôi đói bụng, đi nấu cho tôi bát mì, nhớ là không cần cho hành.”

Ta giật giật khóe miệng, tên nam nhân này, coi bốn đại tiểu thư là người ở? Nhưng ngại vì hắn là cấp trên, hôm nay ta lại hại hắn bị thương, cân nhắc qua một phen, ta lại yên lặng lui vào trong bếp. Nửa giờ sau, ta hao tâm tổn sức, cuối cùng cũng bung bát mì, tươi cười ra khỏi phòng bếp.

Nhậm đại công tử đang xem tạp chí nhẹ liếc mắt vào bát mì một cái, cuối cùng không nhìn được bùng nổ.

“Bạch Ngưng, nhà cô với trứng gà có thù có hận phải không?”

“Hả?” Sao lại nói như vậy?

Nhậm đại công tử dùng chiếc đũa gầy gầy bát mì, neho mắt, “Sao lại là mì trứng ốp lếp?”

Ta chống cằm, thành thật nói: “Vì tôi chỉ biết làm mì trứng ốp lếp.”

Lời vừa dứt, kẻ trầm ổn như núi thái sơn, trấn tĩnh và lúc nào cũng không biểu lộ cảm xúc là Nhậm Hàn cuối cùng bị ta làm tức đến méo miệng. Thấy thế, buồn bực cả một ngày trời của ta rốt cuộc tan biến, một đóa tường vi nhỏ mừng rỡ nở rộ trong ngực.

Không ngờ, vui quá hóa buồn.

Kỳ thật, khoảng cách giữa ta với bi kịch đã càng ngày càng gần.

Ăn mì xong, Nhậm Hàn không nhanh không chậm lau miệng, nói ra một câu làm cho ta khiếp sợ: “Bây giờ no rồi, cũng có sức để thu thập cô rồi.”

Ta giả ngu, “Hả? Phó tổng Nhậm anh nói cái gì? Thu dọn phòng à?”

Nhậm Hàn chặn họng ta, bắt đầu xòe từng ngón tay ra nói: “Một, cô dám lừa gạt tòa soạn, nói máy ảnh bị côn đồ cướp, bỏ túi tiền công; hai, nhân cơ hội lừa tòa soạn xin nghỉ bệnh; ba, lằng nhằng lãnh đạo của công ty.”

Ta đơ mắt một lúc, được rồi, hai điều trước ta nhận, nhưng điều thứ ba là cái tội danh gì? Ta định bụng đòi sự chú ý của Nhậm hàn đi, cố ý nói: “Phó tổng Nhậm, có phải anh nhớ nhầm không, tôi lằng nhằng lãnh đạo công ty khi nào?”

Lời vừa dứt, vẻ mặt vốn bình tĩnh của Nhậm Hàn nhếch môi một cái, cười đến mức gian trá dị thường, “Bạch Ngưng, cô thực sự nghĩ rằng hồi nãy đóng trang web là sẽ không có vấn đề gì? Cô không biết có cái gọi là browser history sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tiểu thuyết đam mỹ

Nếu người mà người không thể đắc tội ngược đãi người, người sẽ làm thế nào? Viết tên hắn lên giấy rồi dán lên tường, mỗi này phóng phi tiêu đóng đinh hắn, hay là khâu một con búp bê vải, mỗi đêm vừa nguyên rủa vừa lấy kim đâm chết hắn?

Là một hủ nữ kiểu mới, lựa chọn của ta là ... khụ khụ, trong tiểu thuyết đam mỹ của mình, đặt tên cho tiện thụ trùng tên trùng họ với hắn, sau đó khiến cho người người ngược chết hắn. Nhớ lại chuyện hồi đầu trung học, bạn học cùng bàn thờ dài nói: “Không thể đắc tội với Tiểu Ngưng Từ a, nếu không ngược vào tiểu thuyết của cô ấy lúc nào cũng không biết, sau đó thành tú bà hoặc là kỹ nữ qua tay nghìn người rồi bị vứt bỏ, bị kịch a!”

Nhiều năm sau, vì Nhậm Hàn đồng thời hai tầng áp bức đối với tinh thần và tiền tài của ta, nghiêng rằng, ta đem Nhậm Hàn với sếp Lý Tử Nho viết thành một đôi tình lữ, dưới ngòi bút của ta yêu đến chết đi sống lại, ngược thân ngược tâm.

Trong câu chuyện, Nhậm Hàn làm thánh mẫu thụ, mặc dù bị Lý Tử Nho vứt bỏ nhiều lần, nhưng vẫn yên lặng ở bên cạnh hắn chờ đợi; trong công việc, bên ngoài thì hai người đối chọi gay gắt, bên trong Nhậm Hàn lại thường xuyên âm thầm giúp Lý Tử Nho; trong cuộc sống, Nhậm Hàn chăm sóc cho cha mẹ Lý Tử Nho, để ý việc vặt trong nhà, nhưng đáp lại, hết lần này đến lần khác bị phản bội, tổn thương, cho đến một ngày, cuối cùng Lý Tử Nho tuyên bố ở công ty: Hắn sẽ kết hôn...

Chuyện xưa chưa xong, đại nạn của ta cũng đã đến.

Ta mất nhìn mũi, lỗ mũi nhìn đất đứng trước mặt Nhậm Hàn, xin khoan dung.

“Phó tổng Nhậm, tôi sai rồi, tôi thật sự sai rồi, tôi vô cùng hối hận! Anh không nên tính toán chi li với tôi, không nên chấp nhặt với tôi, không nên tự chọc tức mình.”

Người kia không thèm để ý, cứ yên lặng lướt trang tiểu thuyết như cũ, ta rơi lệ.

“Phó tổng Nhậm, xin anh, không nên nhìn.”

“Phó tổng Nhậm, tôi thề tôi không có ý, tôi cũng chỉ là viết giải trí ——”

“Giải trí?” Nhậm Hàn ngắt lời ta, cười đến tằm tõi, “Bạch Ngưng, chữ VIP này là thế nào? Kiếm tiền gì gì đó là giải trí?”

Ta câm nín, nghe thấy giọng Nhậm Hàn càng lúc càng cao, không nhịn được run lấy bầy. Thật ra, hồi đầu viết văn thật sự là để giải trí, đầu tiên ta cũng nghĩ, loại tiểu lòi văn thánh mẫu này không có người thích, nhưng một lần bất ngờ lên bảng xếp hạng tháng, cứ thế phát huy, không nhiều nhưng cũng có chút ít tiền hoa hồng, tiện đà thuận lý thành chương chuyển thành tiểu thuyết thu phí, đưa vào VIP.

Ta tính toán đập lửa, vuốt cằm cười nịnh, “Trước vui mình sau vui người ——”

Nhậm Hàn cười nhạo, “Mang tôi với sếp cô ra vui mình vui người? Hừ —— Không biết bản thảo hay như thế này Lý Tử Nho mà thấy thì sao nhỉ?”

Nghe vậy, trong lòng ta nhảy dựng, cứng đờ mắt hai giây, không chút do dự nhào vào lòng Nhậm Hàn, “Phó tổng Nhậm, đừng mà, ô ô ô ô ...”

Bên này ta đau khổ khóc thét, bên kia Nhậm Hàn vốn đang vân đạm phong khinh không hiểu sao bỗng nhiên lưng cứng ngắc, gằm gù: “Cô làm cái gì đây! Buông ra ngay!”

Ta đoán Nhậm Hàn quá nửa là sợ ta lau nước mắt nước mũi lên cái áo somi cao cấp trên người hắn, thế nên càng đùa dai càng dí sát mặt vào người hắn, ôm thắt lưng hắn ra sức cọ cọ, “Tôi không buông, ô ô, Phó tổng Nhậm anh không đồng ý giữ bí mật, tôi chết cũng không buông!!”

Đừng đùa, nếu cho sếp biết chuyện này, kết cục của ta không cần nói cũng biết —— chết thê thảm, rất thê thảm! Ở tòa soạn, Lý Tử Nho có biệt danh “Nham hiểm”, ngoài mặt thì điềm đạm hòa nhã, lễ nghĩa có học, sau lưng, nếu ai đắc tội với hắn, chắc chắn hắn sẽ chinh người đó đến chết mới thôi.

Nhớ lúc mới vào tòa soạn được một năm, có một cô phóng viên ý có chỗ dựa, trong hội nghị chống đối hắn, ngoài mặt sếp nói không sao, ngay hôm sau đã đem ảnh xxx của cô ta với một ông chủ nào đó dán lên trước cổng công ty của ông ta. Kết quả là, bà vợ ông chủ kia đến tận tòa soạn đánh cho cô phóng viên kia một trận, cô phóng viên bị sa thải không nói, chính ông chủ kia cũng không tốt đẹp gì.

Cho nên, so với Nhậm Hàn, Lý Tử Nho càng không thể đắc tội. Có giết ta, hôm nay ta cũng sẽ không cho Nhậm Hàn thực hiện được âm mưu. Ta ôm eo Nhậm Hàn vừa lắc vừa cọ, cái người kia bị ta lập đi lập lại như vậy, nửa chết nửa sống. Gặp phải cao da chó gạt không ra, Nhậm Hàn bất đắc dĩ, thờ dài nói: “Được, tôi đồng ý với cô không nói cho bất cứ ai, bây giờ cô buông ngay ra.”

“Không,” ta khóc lóc kêu gào, “Phải thề độc mới được, kiểu như nếu nói cho người thứ ba thì không phải là người.”

Nhậm Hàn im lặng hai giây, cuối cùng cũng nghiêng răng nghiêng lợi, “Bạch! Ngưng!”

Ta run bắn người, ngẩng đầu thấy Nhậm Hàn nổi gân xanh, đôi mắt đẹp nổi lửa, cuối cùng cũng hiểu được ý tứ của hắn: Nhẫn nại của ta cũng có giới hạn!

Hoảng, lúc này ta mới phát hiện, hóa ra hồi nãy quá kích động, định nhào lại ôm đùi hắn không ngờ lại hơi dịch lên trên một chút, biến thành ôm eo. Nếu ta nhớ không nhầm, giờ này phút này nhìn tư thế hai người chúng ta, chính xác là ta tấn công Nhậm đại công tử.

Ta nuốt nuốt nước bọt, ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, rụt tay lùi vội ra phía sau, nhưng đã quá muộn, tay của ta mới rút được một nửa, đã nghe thấy cái gì đấy kêu cọt kẹt. Ta chớp mắt, “Tiếng gì vậy?”

“Nguy rồi!” Nhậm Hàn trầm trầm kêu khô, vừa định đứng dậy, ta chỉ nghe thấy ầm một tiếng, tự nhiên mất đi trọng tâm, té ngã theo Nhậm Hàn, ngã thẳng xuống đất.

“AA!!”

Bàn máy tính đằng sau không chịu nổi sức nặng hai người bọn ta, không chút khí phách gãy mất một chân, đổ sập. Ta cùng Nhậm Hàn cũng liên lụy, cũng ngã xuống đất theo, vì thế, trong nháy mắt đầu óc thanh tỉnh, ta phát hiện tư thế của ta với Nhậm Hàn vô cùng ám muội.

“Ui, xin lỗi, tôi đứng dậy ngay đây!” Ngay lúc ta bò dậy, sắc mặt Nhậm Hàn đã xanh mét, một lúc lâu sau mới nhú mồm cắn răng nói: “Bạch Ngưng, cô giỏi lắm.”

Nghe giọng điệu hắn bình tĩnh phun ra năm chữ, lá gan nhỏ bé của ta càng thêm run rẩy, sợ hãi cúi đầu nói: “Xin lỗi, Phó tổng Nhậm, tôi không biết ghé nhà anh yếu như thế, đợi ... đợi hai năm nữa, tôi trả xong nợ sẽ đền ghế cho anh.”

Nghe vậy, ánh mắt lạnh lùng của Nhậm Hàn lóe sáng, “Không cần.”

“Hả?” Mắt ta sáng như sao, cuối cùng Nhậm Hàn cũng nghĩ thông suốt? Đại xá thiên hạ không ngược đãi ta? Ta phe phẩy cái đuôi đang muốn nịnh bợ hai câu, chợt Nhậm Hàn đang nhắm mắt nói: “Bồi thường tiền thuốc men trước.”

“Hả? Không phải chứ. Phó tổng Nhậm, một dao kia không phải tôi đâm, tại sao bắt tôi bồi thường tiền thuốc men? Bất công, bất công!”

Nhậm Hàn vẫn nằm trên mặt đất, bỗng nhiên cười có phần độc ác, “Không phải lần ở rạp chiếu phim, là bây giờ cơ.”

“Hả?”

“Vi hành vì dùng cảm lúc nãy của cô, miệng vết thương của tôi lại nứt ra rồi.”

Tự nhiên ta mãnh liệt muốn vả hai phát thật đau vào mặt mình.

Nợ: Mười nghìn.

Tiền sinh hoạt, điện, nước, ga: Sáu trăm.

Đi ăn cơm, xem phim lấy lòng thù trưởng: Hai trăm.

Tiền taxi đưa thủ trưởng về nhà: Hai trăm

Tiền thuốc men: Sáu trăm

....

Đau đớn nhìn danh sách nợ tháng này, ta cắn răng roi lệ.

Sau sự kiện Nhậm Hàn bị thương hai ngày, ta đã phải đi làm trở lại. Bên này Nhậm Hàn vẫn án binh bất động, sắp hình như cũng chưa biết chuyện tiểu thuyết đam mỹ. Nhưng càng như thế, ta càng bất an. GV, tiểu thuyết đam mỹ, vụ trộm chiếm đoạt máy ảnh của tòa soạn, nợ mười nghìn đồng. Bây giờ trong tay Nhậm Hàn đã nắm đây điểm yếu của ta. Hơn nữa, chỉ cần một điểm yếu trong số đấy thôi, đã có thể khiến cho ta chết không có chỗ chôn.

Cho nên, nhìn Nhậm Hàn bình tĩnh im lặng ta càng cực kỳ khó chịu, áp lực. Thời gian tổ chức cuộc họp chọn đề tài tháng sau càng ngày càng gần, tuy rằng ngoài miệng Nhậm Hàn không nói, nhưng ta hiểu được, sở dĩ bây giờ hắn giấu sếp với tòa báo nhiều chuyện như vậy, chắc chắn là muốn khống chế ta.

Không nói đâu xa, riêng số nợ nần ta vịn dựa trên vai này cũng đã làm cho ta đau đớn lắm rồi.

Trước bàn công tác, ta ôm đầu vò đầu bứt tai, bỗng nhiên sau lưng vang lên tiếng ho khan. Ta, Xán Xán, Tiểu Duy cùng chị Tiểu Phù cùng ngẩng đầu lên.

Sếp Lý Từ nho đứng trước cửa văn phòng, kính mắt gọng vàng, âu phục trắng, caravat lam, hắn mặc trang phục đơn giản nhưng lại mơ hồ lộ ra cảm giác bức bách. “Các bạn trẻ, còn một tuần để gửi bản thảo xuống xưởng in.”

Mọi người im lặng không nói.

Sếp càng cười đến quái dị, dài giọng nói: “Cho nên trước tám giờ sáng mai, tôi muốn nhìn thấy báo cáo của mọi người trên bàn làm việc của tôi.”

Nói xong, Xán Xán phát điên đầu tiên, “A a! Không phải chứ sếp? Em còn cái bản thảo hai mươi nghìn chữ chưa viết xong!”

Sếp mỉm cười, đẩy mắt kính vô tội nói: “Không phải tôi đã cho cô thời gian một buổi tối rồi sao?”

Xán Xán cứng đờ, Tiểu Duy vỗ vỗ vai nàng roi lệ đồng cảm.

Tiểu Phù châm điếu thuốc, bắt chéo chân nói: “Từ Nho, đừng quá đáng như thế, trong tay tôi cũng có 20 trang chưa chỉnh sửa gì. Phòng phóng viên cũng chưa đưa bài về đây.”

Sếp cười nhẹ: “Đó là việc của người ban biên tập, tôi không can thiệp. Phòng phóng viên kéo dài thời gian giao báo cáo, theo quy định muộn một giờ trừ một trăm đồng, về phần biên tập viên, nộp muộn bản thảo một giờ trừ hai trăm, đã biết làm thế nào chưa? Hà?”

Nói xong, sếp quay đầu nhìn ta, ta cúi đầu, “Hiểu rồi!” Cũng may, kỳ này công việc của tôi không nhiều lắm, làm suốt đêm chắc là không sao.

“Ha ha,” Sếp cười đến dựng tóc gáy, “Cô hiểu được cái gì? Bạch Ngưng, đến văn phòng tôi.”

Rằng ta va vào nhau lập cập, thời gian này mỗi tháng là lúc sếp tàn nhẫn hà khắc nhất, giống chu kỳ sinh lý của phụ nữ. Cho nên, xét tình hình chung mà nói, trước khi tạp chí số này xuất xưởng, chúng ta với sếp tránh được thì tránh, không có nhiệm vụ đừng nên đến văn phòng.

Mà giờ này phút này, bỗng nhiên sếp lại gọi một mình ta đến văn phòng hắn, chẳng lẽ?!

Ta nuốt nuốt nước miếng, yên lặng cầu nguyện bước vào văn phòng sếp, ngồi xuống, đầu cũng không dám ngẩng lên, nói nhỏ: “Sếp tìm em có việc gì ạ?”

“Ha ha, không cần lo lắng như thế, chút việc riêng mà thôi.”

Lý Từ Nho nói như vậy, ta lại càng bồn chồn, mồ hôi ướt đầm lòng bàn tay.

“Cái gì, việc riêng?”

Lão thờ ơ đưa cho ta một ly nước, ngẫm nghĩ nói: “Nghe nói cô với Tiểu Hàn chuẩn bị kết hôn?”

Phụt ——

Nước vừa vào đến miệng lại phun ra.

“Em gái tôi còn tặng một chiếc máy ảnh cho các cô các cậu làm quà?”

Phụt ——

Lần này ngay cả cốc nước ta cũng không cầm nổi, lau miệng quái dị kêu lên: “Em gái? Không phải là cái gì Lý cái gì Suong kia...” Ô, đợi chút, Lý Từ

Sương, Lý Tử Nho, hai cái tên này ——

Ta rút vai, hẳn không thể chạy nhanh đi tìm cái lỗ nào mà trốn vào. Sao lại xui xẻo như vậy! Vất vả lừa được tiền, lại lừa phải em gái sếp. Ta nghe cái loa nhỏ Tiểu Trinh nói qua, cha mẹ sếp mất sớm, hẳn vừa làm cha vừa làm anh nuôi em gái lớn lên. Lý do sếp đến bây giờ vẫn chưa kết hôn, cũng bởi vì em gái yêu quý quá lừa này.

Vì lo lắng cho chung thân đại sự của em gái, Lý Tử Nho tính chờ sau khi em gái lập gia đình mới lo đến chuyện của mình. Từ đó có thể thấy được tầm quan trọng của vị em gái này đối với sếp, mà hiện tại, ta không ngờ đụng phải mông của hồ.

Đây là thói đời gì a?

Ta trưng ra nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, cẩn thận nói: “Tiểu thư Lý Tử Sương kia là em gái của sếp ạ?”

Sếp liếc mắt, “Tiểu thư? Tôi lại nghe nói hôm ấy trước mặt Nhậm Hàn cô gọi nó là bác gái.”

Ta nghẹn ngào không biết nói gì.

Đang chuẩn bị ôm đầu sám hối, sếp gian trá nở nụ cười giả tạo: “A, cũng không cần lo lắng quá, với lại, tôi còn muốn cảm ơn cô.”

“Hả?” Ta tròn mắt. Ta lừa tiền của em gái người, người còn muốn cảm ơn ta?

Sếp khoanh tay, “Bạch Ngưng, đại khái cô cũng đã nhìn ra, đứa em gái ngốc kia của tôi thích Nhậm Hàn. Nhưng cô cũng biết, Tiểu Hàn sẽ không chọn nó, cho dù đã cự tuyệt nhiều lần, cô nhỏ kia vẫn chưa từ bỏ ý định, lần này, rốt cuộc ——”

Ta liú lười, “Tôi làm tốt như vậy sao? Cô ấy đã lập tức tin tôi là vị hôn thê của Nhậm Hàn, khụ, Phó tổng Nhậm?”

Sếp cười nhạt lắc đầu, “Bạch Ngưng, cô có biết phụ nữ ở trong loại tình huống gì thì dễ mất hy vọng nhất không?”

“Tình huống gì cơ?”

Sếp bĩu môi, “Phụ nữ, vẫn là chỉ có thể cảm không thể buông ra, 80% đều bị tâm lý hư vinh làm hại, cảm thấy không có được thì không cam lòng. Tiểu Hàn lần này thật thông minh, tìm lấy một vị hôn thê kém như vậy, em gái ta thấy được, lúc này mới phát hiện thì ra chàng trai này không được giỏi lắm, mắt lại kém đến mức ấy. Nếu vợ tương lai của hắn so với chính mình kém hơn cả trăm cả ngàn lần, nháy mắt liền cảm thấy được giá trị của bản thân, cho nên ——”

Sếp nhún vai buông tay, làm bộ đáng có chút bất đắc dĩ. Thấy thế, ta ngo ngẩn cả người ngay tại trận.

Nói như vậy, ta lập công lớn?

Nói như vậy, Nhậm Hàn vẫn là lợi dụng ta thành công?

Nói như vậy, sếp quanh co vòng vo mắng ta kém hơn bác gái Sương rất rất nhiều?

Bà nội con gấu! (không hiểu chị ấy chửi cái gì luôn)

Sếp ho khan một tiếng, nói tiếp: “Cho nên, chuyện này tôi sẽ không truy cứu. Nhưng mà, quà tân hôn em gái tôi đưa cho cô, có phải nên trả lại hay không?”

Lời vừa dứt, ta tròn tròn mắt, thoáng chốc mới nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề: Hình như, hôm đó ta đưa Nhậm đại công tử về nhà, mấy chụp ảnh vẫn để ở nhà hẳn không cầm đi, bây giờ muốn ta lấy cái gì trả đây?!

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Nấu cơm nấu cơm

Kết quả bàn bạc là, hai cái máy ảnh phải nộp lại hết.

Chiếc cũ trả lại cho công ty, chiếc mới sếp thu dưới danh nghĩa cá nhân. Trước cửa văn phòng của sếp, ta dẫm lẹ, ta phải mở miệng đòi Nhậm Hàn mấy ảnh như thế nào bây giờ? Nghĩ đến câu nói bình tĩnh lúc trước của Nhậm Hàn “Nếu là quà cưới, chắc là tôi cũng có một nửa chứ?”, ta liền kìm lòng không đập co rúm lại.

Không biết vừa nghe ta đề xuất, Nhậm Hàn sẽ nói: “Được, nhưng mà cô muốn lấy mấy ảnh đi, nhất định phải đưa lại một nửa của tôi, cho nên, cô nợ tôi

thêm tám ngàn.” hay không nữa.

Ta bị cái giả thuyết này làm sợ tới mức mồ hôi lạnh nhỏ giọt, ngồi hoảng hốt trước máy tính. Bởi vì hôm nay ban biên tập xác định tăng ca suốt đêm, cho nên hiếm có là ta đi từ văn phòng của sếp ra mà cũng không có ai nhiều chuyện hỏi ta xem có việc gì, một gian phòng to như vật chỉ nghe thấy tiếng chị Tiểu Phù gọi điện giục đòi bản thảo cùng với tiếng gõ bàn phím.

Lòng ta càng bất an hơn.

Do dự tới do dự lui, ta liền thử nhắn tin cho Nhậm Hàn.

[Bạch Ngưng Ban biên tập] (Mặt cười đáng yêu) Phó tổng Nhậm, anh rồi không?

Tin nhắn gửi đi thật lâu vẫn không có hồi âm, ta đoán trước khi tap chí đi in, chắc phòng phóng viên công việc cũng đang rối tinh rối mù, đành kiểm chế cảm xúc bắt đầu sửa sang lại trang báo trên tay. Chạng vạng 6:30, các phòng khác của công ty đều lục tục ra về, bởi vì trong nhà có cục nợ nhỏ Ultraman đang chờ ta về cho ăn, cho nên trong tình hình chung, chỉ cần công ty cho phép, sẽ mang việc về nhà tiếp tục tăng ca.

Ta rút USB ra copy tài liệu, đang chuẩn bị logout, QQ Messenger đột nhiên nhảy ra.

[Nhậm Hàn Phòng phóng viên] Tan ca cùng nhau về.

Ta mở to hai mắt, nhìn đi nhìn lại ba lần mới xác nhận tin nhắn này không phải đám người Xán Xán, chị Tiểu Phù, hoặc là Tiểu Trinh, Tiểu Chí gửi, chính xác không nhầm, đối phương là Phó tổng giám đốc Nhậm Hàn.

Tan ca, cùng nhau về?

Lời này xem thế nào cũng có chút, ặc, hình như hơi hơi mờ ám thì phải? Ta nhìn xung quanh, thừa dịp không có ai thấy tin nhắn liền lập tức rút nguồn máy tính, chạy thẳng xuống trước cửa tòa nhà, dám chắc không thấy người quen mới gửi tin nhắn đi.

“Tôi đang ở đối diện tòa nhà thương mại.”

Gửi tin nhắn đi, ta lạnh gáy phát hiện, xem ra tin nhắn này của ta so với cái vừa rồi của Nhậm Hàn càng ái muội gấp trăm lần. Càng điên cuồng hơn là, không ngờ có tin nhắn trả lời.

“Cô sợ cái gì? Quan hệ của chúng ta không phải đã sớm công khai rồi sao?”

.....

Mặt ta đỏ hồng xấu hổ, sờ sờ lấy cái điện thoại di động. Quả nhiên đạo cao một thước ma cao một trượng mà!

Da mặt tên này, không phải là dày, mà là rất dày.

Lần này tốc độ Phó tổng giám đốc Nhậm cực nhanh, không đến 10 phút, một chiếc xe thể thao lộng lẫy dừng trước mặt ta, ta bước lên xe, nhìn thấy Nhậm Hàn đang nhàn nhã lái xe, cuối cùng cũng không nhịn được, run run hỏi: “Phó tổng Nhậm, bây giờ chúng ta đi đâu đây?”

Nhậm Hàn liếc mắt một cái rồi mỉm cười, ánh mắt lạnh lùng xem xét ta, giễu cợt nói: “Không phải lúc này vừa có người quan tâm vết thương của tôi hay sao?”

Ta chớp mắt, thế thì sao? Thế nên Nhậm Hàn cảm thấy, nếu quan tâm, nói miệng vô dụng, lời ta đến hiệu thuốc mua một đồng melatonin, sau đó rất có phong độ ngoái đầu lại cười nói: “Bạch Ngưng, trả tiền đi! Quan tâm như thế mới là thực tế.”

Nhưng mà rõ ràng, sức tưởng tượng của ta còn không theo kịp Nhậm Hàn. Xe cuối cùng cũng dừng, không phải tiệm cơm, không phải hiệu thuốc, lại càng không phải bệnh viện, mà là chợ.

Nhậm Hàn phanh lại, về mặt bình tĩnh, “Xuống đi.”

“Hả?” Ta ngu ngơ, “Xuống làm gì?” Vì đúng giờ tan tầm, chợ đông nghịt các bà các cô mua đồ ăn cùng với các ông chú bà bác ông chủ gào gào chào hàng liên tục. Nhìn lại bên này, Nhậm Hàn lái ô tô mặc đồ âu, nhìn thế nào cũng không thích hợp ở chỗ này.

Ta cười, “Không phải Phó tổng Nhậm xuống mua thức ăn đấy chứ?”

Nghe vậy, Nhậm Hàn cười lạnh lùng. “Đến chợ không mua thức ăn chả lẽ đến ăn cơm?”

Ta bị hấn hỏi lại mà nghẹn, trong phút chốc không nói được câu nào, “Mua, mua thức ăn?”

Nhậm Hàn ôm tay lái cười đến vô cùng đen tối, “Không phải cô nói chăm sóc tôi à? Tôi muốn ăn đồ ăn tự tay cô nấu, tận tình cảm nhận sự quan tâm của cô.” Dừng một chút, Nhậm Hàn điềm tĩnh nói, “Đương nhiên, trừ những thứ liên quan đến trứng.”

Thoáng chốc, ta bay bay trong gió.

Không phải chứ? Ta không biết nấu cơm, người không phải là đang làm khó ta sao?

Ta cười lấy lòng, “Phó tổng Nhậm, đi qua hai ngã rẽ trước mặt kia tôi biết có một nhà bán gà bách vị, bọn họ nấu ngon lắm.”

“Không cần!” Nói chưa xong, Nhậm Băng Sơn đã ngắt lời ta, gần từng chữ, “Tôi muốn ăn đồ ăn cô nấu.”

Ta câm nín, lại lờ Ultraman ra là tầm chán, “Phó tổng Nhậm, anh cũng biết tôi về muộn Ultraman sẽ bị đói, đáng thương lắm.”

“Không sao, tôi đã gọi điện thoại cho Vương Mầu dưới lầu rồi, bác ấy đồng ý trông Ultraman giúp chúng ta.”

“...” Từ bao giờ, quan hệ của Nhậm Hàn với Vương mầu dưới lầu lại tốt như vậy, ngay cả số điện thoại cũng có?

“Phó tổng Nhậm anh đừng đùa.”

Nhậm Hàn nhìn ta, ánh mắt thâm thúy, “Ai nói đùa với cô? Lần đầu đến nhà cô, tôi có đến nhà Vương mầu hỏi thăm tình hình của cô một chút.” Dứt lời, Nhậm Hàn đột nhiên tươi cười, thoải mái nhẹ nhàng nói, “À, đúng rồi, cũng là lần đó, Vương mầu nói cho tôi biết hôm đó là Ultraman đuổi cắn gã du côn, giúp cô bảo vệ máy ảnh của công ty.”

Ta đứng hình hai giây, Nhậm Hàn được lắm!

Hóa ra, người đã sớm biết ta chuyện vụng trộm chiếm đoạt máy ảnh của tòa soạn, thế mà lại còn diễn trò kéo ta đi mua máy ảnh bồi thường, đúng là, được lắm! Được lắm!

19:00 PM

Một tay cầm muối, một tay bưng gói thịt hầm bột, sợ hãi nhìn Nhậm Hàn khoanh tay trước ngực chăm chú xem kịch vui, lạnh run.

Nhậm Hàn chỉ tay, “Không thả xuống đi à, Mỡ sôi hết rồi kìa.”

Ta hai đùi run run, biết rõ Nhậm Băng Sơn giờ trò với ta, ta lại không dám phản kháng, “Phó tổng Nhậm, tôi không biết rán thật mà, với lại mỡ nóng thế này bắn lên người rất lắm, anh tha cho tôi đi ————”

“Cô sợ cái gì? Không phải tôi đang dạy cô làm đây à?”

Ta im lặng, khóc ra nước mắt.

Đúng thế, ông anh thật sự rất nghiêm túc, rất cẩn thận theo dõi chỉ đạo ta, chỉ là, người chỉ khoanh tay đứng nhìn, rồi động mồm động mép, bỏ muối, lẫn bột, hoàn toàn không để ý ta vì thái độ mà đe dọa sinh mệnh của ngón tay. Càng không còn gì để nói là, lý do của người cho việc này lại là: Bị thương không nấu cơm được, lại không muốn ăn fastfood.

Thế này không phải là đang trêu tức ta sao?! Nhìn người mặt mũi hồng hào, giống người bị thương chỗ nào? Đã thế, muốn ăn đồ ăn nhà nấu, thuê người giúp việc có phải tốt hơn không?

Ta nước mắt dàn dụa, quệt miệng cầu xin tha thứ, “Phó tổng Nhậm?”

“Làm nhanh lên! Trước tám giờ mà còn chưa xong cơm, tôi sẽ mang GV của cô phát cho cả tòa soạn cùng thưởng thức!”

“...” Uy hiếp trắng trợn, ta nhắm mắt thả miếng thịt vào trong chảo, thoáng chốc, chảo mỡ nổ xèo xèo. Tâm hồn nhỏ bé của ta cũng bị giầy vò theo miếng thịt, tại sao, ta lại xui xẻo mà đụng phải Nhậm Hàn cơ chứ???

Ăn cơm xong, Nhậm Hàn thần nhiên lau miệng, ra ghế ngồi xem tivi. Ta một bên rửa bát, một bên do dự, nếu đến cũng đã đến đây rồi, ta sẽ không bỏ qua cơ hội tốt, dứt khoát đòi lại máy ảnh trong tay Nhậm Hàn, nhưng kết quả, không như ta lường trước.

Rửa bát xong, ta lắc lắc mông gọt táo cho Nhậm Hàn, nhìn tâm trạng hẳn có chút vui vẻ mới tro mặt nói: “Phó tổng Nhậm, lần trước tôi dâng trí, để quên một thứ ở nhà anh.”

Nhậm Hàn nhướng mày, “Ah, muốn lấy lại máy ảnh à?”

Ta có chút hy vọng, mắt lóe sáng gật nhiệt tình, đang chuẩn bị chạy đến ôm đùi, chợt thấy Nhậm Hàn nói: “Tôi nhờ bạn treo lên Taobao bán rồi.”

Sét đánh trời quang!

Ta hóa đá tại chỗ.

“Ha ha, Phó tổng Nhậm đừng nói đùa nha, sếp đã biết chuyện này, tôi đồng ý trả lại cho em gái anh ấy rồi.”

Nhậm Hàn thần nhiên tiếp tục bấm điều khiển tivi, “Tôi lừa cô làm gì? Không tin cô cứ tìm đi, tìm được tôi cho cô hai cái nữa.”

“.....” Ta cứng người, không nói lên lời. Ngay từ đầu Nhậm Hàn đã biết ta lấy máy chụp ảnh làm của riêng, lại còn kéo ta đi mua cái khác, không có ý vạch trần ta. Nếu ta đoán không nhầm, chắc chắn lần này hẳn! Có! Ý!!

Tuy trong lòng ta lửa giận hừng hực, nhưng ở dưới hiên nhà người khác, ta không thể không cúi đầu cười làm lành, “Phó tổng Nhậm, tôi biết lần trước viết tiểu thuyết mắng anh là tôi sai, nhưng mà anh đừng đùa giỡn tôi, trả máy ảnh cho tôi được không?”

Nghe vậy, Nhậm Hàn ý vị không rõ nhìn chăm chăm ta, cười cười đi về phòng. Thấy thế, rút cục tảng đá trong lòng ta cũng rơi xuống, xem ra Nhậm Hàn vẫn còn có đạo lý. Ta biết, hẳn là một đại quái thú, sẽ không chấp nhặt với ta.

Ta bên này một mặt tự an ủi, một mặt thành tâm trông chờ Nhậm Hàn lấy máy ảnh trong phòng ngủ ra. Nhưng khi ta nhìn thấy thứ trong tay hắn, ta sợ đến ngáy người.

Nhậm Hàn cầm một bó Nhân Dân Tệ để lên bàn, bắt chéo chân về mặt trách cứ, “Tôi biết cô thiếu tiền, lừa gạt máy ảnh chắc chắn là muốn bán kiếm tiền, cho nên tôi muốn làm việc tốt, giúp cô đem lên Taobao chuyển thành tiền mặt. Đương nhiên, làm vị hôn phu của cô nên tôi đã lấy một phần của tôi ra rồi.”

Nhậm Hàn cố ý nhấn mạnh mấy chữ “Vị hôn phu”, khiến ta nổi da gà nhảy dựng lên. Sờ sờ cánh tay, ta bất đắc dĩ nói: “Chỗ này còn bao nhiêu?”

“Bảy ngàn”

Ta cầm nín, tính toán trong lòng sụp đổ ầm ầm

Nói cách khác, nếu muốn gom đủ tiền mua máy ảnh trả lại cho sếp, vẫn thiếu bảy ngàn, nói cách khác, ta lại phải nợ thêm bảy ngàn nữa rồi!?

Như thế này, thật là không thể sống nổi.

Ta không thể nhịn được nữa, xiết chặt tay cắn tức nhìn Nhậm Hàn. Chưa kịp mở mồm, Nhậm Hàn lại trách móc nói: “Nếu cô đã hỏi xong, đến lượt tôi chứ?”

Nhậm Hàn chống cằm, “Mấy ngày nay tôi đọc kỹ tiểu thuyết trên mạng của cô, nguyên tác có rất nhiều chỗ tôi không ưng lắm. Ví dụ... Rõ ràng Từ Nho càng phù hợp với khí chất của nữ vương thụ hồn, tôi thì bụng dạ xấu xa đến tối lạnh lùng, càng phù hợp để làm công. Còn nữa, tuy là tôi biết nấu ăn, nhưng mỗi lần đến nhà Từ Nho toàn là anh ta vào bếp nấu nướng, tôi cũng không giúp anh ta giặt quần áo làm việc nhà. A a, cái cảnh tôi quý xuống trước mặt cha mẹ Từ Nho, có phải cũng nên sửa một chút hay không? Cha mẹ anh ta đã mất lâu rồi, hay là đổi thành anh ta ăn năn, quý xuống cầu xin cha mẹ tôi tha thứ?”

Ta giật mình, hoàn toàn không nghĩ tới, Nhậm Hàn không ngờ lại đi đọc bản tiểu thuyết kia, ta làm sao chịu đựng nổi đây?

“Ý của Phó tổng Nhậm là?”

Nghe xong lời này, Nhậm Hàn cười đến run rẩy hết cả người, vỗ vỗ bả vai ta nói: “Đêm nay không cần về, nhà tôi dù sao cũng dư một cái máy tính, bây giờ cô ngồi edit đi, đến khi nào tôi vừa lòng thì thôi.”

“...” Đổi Nhậm Hàn thành ngao kiều công lạnh lùng, sếp biến thành nữ vương thụ? Đây không phải là phủ định hoàn toàn nguyên tác của ta, tương đương với việc viết lại cả bộ tiểu thuyết? Suy nghĩ một lúc, một tia sáng chợt lóe, đột nhiên ta nhớ tới vấn đề còn nghiêm trọng hơn:

“Phó tổng Nhậm, đêm nay tôi còn phải chạy bán tháo a!”

“Vậy sao ——” Nhậm Hàn nhún vai, nói tiếp: “Thật ra, Bạch Ngưng, mấy ngày hôm nay tôi ăn bình bất động, chính là cố ý muốn đợi đến lúc cô bận nhất, bắt cô edit.” Dứt lời, Nhậm Hàn cười cong đôi mắt đẹp lên, ta hoàn toàn hoá đá.

Thật gian trá.

“Nhậm tổng ——”

“Nếu sáng mai dậy tôi mà không nhìn thấy bản tiểu thuyết khiến tôi hài lòng, tôi sẽ chỉ cho Từ Nho lên mạng xem tiểu thuyết của cô.”

“...” Ta cảm thấy, mình đã bị bức tới đường cùng.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Ta mặc kệ

Cá với tay gấu không thể có cả hai, nếu bắt buộc phải chọn, người sẽ chọn thế nào?

Mạnh Từ viết: Tất nhiên là chọn tay gấu, rồi sau đó lấy tay gấu bắt con cá, cứ làm như vậy sẽ được cả hai.

Trước bàn làm việc, ta mơ mơ màng màng ngủ gật.

Váy cưới trắng muốt, không khí ấm cúng, Ultraman mặc lễ phục vênh cao cái đuôi, hai vị phụ huynh cười đến ngoác miệng, tay ôm hoa cưới, hạnh phúc lâng lâng... Ta lau lau nước miếng, ngẩng đầu dậy.

Xán Xán nhìn thấy thương cảm nói: “Hôm qua em ở công ty suốt đêm à, khổ thân thế.”

Ta buồn ngủ mở mắt mông lung nhìn bốn phía xung quanh, ba chữ “Ban biên tập” to đùng trước cửa nhắc nhở ta vừa này chỉ là mộng xuân, bèn vuốt cằm nói: “Công việc nhiều quá, không còn cách nào khác.”

Xán Xán nói: “Chị cũng thế. Đến tận bốn giờ sáng mới ngủ, nhưng mà may là làm xong hết rồi, còn em?”

“Em cũng thế, để tất cả lên bàn làm việc của sếp rồi.”

“Vất vả thật, vậy em về nghỉ ngơi một lát đi, chiều lại đến.”

Ra khỏi tòa nhà, ta vẫn còn lơ mơ chưa tỉnh, chỉ nhớ láng máng tối qua bị Nhậm Hàn áp bức, cả buổi tối lặn ngụp trong nước sôi lửa bỏng, sáng sớm lại chạy vội đến tòa soạn, vừa nộp bài xong một cái đã đổ gục xuống bàn làm việc lăn quay ra ngủ.

Nhớ lại nhân vật nam chính trong mơ, ta nghĩ nửa ngày mà vẫn không nhớ nổi mặt cái người kia, cuối cùng, tới trước cửa trạm xe, ta chợt tỉnh ra. Cái quan trọng không phải là bạch mã vương tử trong mộng, mà là ở chỗ... Hai vị phụ huynh.

“Có khó khăn, tìm cha mẹ.” Tại sao trong giờ phút khó khăn như thế, ta lại quên được câu này cơ chứ! Thế là, ta gọi taxi, rất khí phách nói với bác tài: “Đường Từ Kinh, khu Từ Uyển.”

Đường Từ Kinh là khu nhà giàu của thành phố mà ai cũng biết, đường đi lát những phiến đá nhỏ, những ngôi nhà nhỏ xếp hàng ngay ngắn theo kiểu Châu Âu, còn có đủ loại đủ kiểu ô tô nổi tiếng tụ họp. Ngập ngừng nhìn mái vòm của căn nhà nhỏ trước mặt một lúc, ta quyết định bấm chuông.

Vì dọc đường đi có ngang qua nhà cũ, ta tiện thể mang Ultraman theo luôn, cho nên, lúc u già mở cửa sau khi nhìn thấy ta, phản ứng đầu tiên là hét lớn: “A a, Ultraman, bảo bối ngoan của mẹ! Cuối cùng con cũng đã về, mẹ rất nhớ con, ô ô, vào nhanh vào nhanh!”

Khỏi phải nghi ngờ phản ứng của Ultraman, về đến nhà một cái, lắc lắc mông chạy vào trong, nhảy qua nhảy lại trong phòng khách, vẫy đuôi nịnh nọt u già. Một lát sau, cha già còn đang mặc áo ngủ chưa đi làm cũng thông dong từ trên tầng bước xuống. “Tiểu Ul!! Chà chà, đến đây với ba nào, để ba nhìn cái nào. Gầy quá, lông cũng không mượt, tiểu Ul à, Tiểu Ul đáng thương của ba.”

U già: “Đừng có ôm Ultraman chặt thế, đau nó. Con yêu, đến đây với mẹ này, mẹ làm đồ ăn ngon cho con.”

Cha già: “Cái bà này, đừng hòng cướp tiểu Ul của tôi, nó là của tôi.”

U già: “Lâu rồi tôi không gặp con, ôm một cái mà cũng không cho, không xong với tôi đâu!”

.....

Vì thế, cứ như vậy, con gái bé bỏng về nhà, lại bị quăng đẹp vào một xô.

Xã hội bây giờ, quả nhiên người không bằng cùn.

Nửa giờ sau, u già bình tĩnh ôm Ultraman đang ngủ, ngồi trong vườn nhà vừa ăn sáng vừa nói chuyện phiếm với ta.

Sau khi quét sạch hai cái hotdog, ba cái bánh bao, một bát cháo nóng, một ly cà phê, ta mở miệng: “Nhà mình đổi đầu bếp ạ?”

U già gật đầu, “Người trước về nhà cưới vợ, mẹ quyết định tìm một chuyên gia đầu bếp Đông Tây kết hợp cho cha con, mỗi tháng trả lương hai mươi nghìn đó nha!”

Ta lạnh, nghĩ đến bản thân cực cực khổ khổ cả tháng trời mệt chết đi sống lại mới được hai ngàn đồng tiền lương, bỗng nhiên ham muốn bắt hiểu trời dậy... Ta muốn bóp chết u già. Nhìn ra xa quanh hoa viên của ngôi nhà, “Hình như hoa viên cũng trang trí lại thì phải? Bên kia lại còn có mấy cái xích đu nữa chứ? Mẹ đúng là càng già càng yêu đời——”

Ngay lúc ta đang đùa giỡn, u già lại thở dài, nghiêm túc hiếm có nói: “Ngưng Ngưng, ở ngoài một mình có chuyện gì phải không?”

Ta lắc đầu không chút do dự, hai năm trước chính mình quyết định ra ngoài sống, nếu đã chọn con đường này, quyết không hối hận. Nhưng mà nói thật, hai năm này ta cũng học được rất nhiều thứ mà ở nhà không thể học. Nhớ đến điều đó, ta cắn cắn môi nói:

“Chỉ là, gần đây con có một vấn đề nhỏ, tình hình kinh tế hơi căng một chút.”

Nói xong, ta bị u già khinh bỉ. Ta cúi đầu chờ u già quở trách ta không biết cách tồn tại, không biết quản lý tài chính, đựng đầu rắc rối đấy, nhưng lúc lâu sau lại nghe thấy u trách cứ ——

“Con khó khăn sao không nói sớm? Thảo nào Ultraman gầy thế này, chắc chắn là kinh tế của con có vấn đề, cho nên phải tiết kiệm, đúng không? Con nói xem, có phải hay không? Ôi ôi, lúc trước mẹ đã nói với con, con đi thì không sao, nhưng mà cứ để Ultraman ở lại cho ba mẹ nuôi, con lại cố tình không nghe ——”

Ta chịu không nổi, chớp mắt cầu xin, “Mẹ ——”

Cho nên, khắp thế giới cún Poodle là loại vật nuôi khiến người ta vừa yêu vừa hận, vì loại cún này siêu bám người, siêu thông minh, vô cùng vô cùng dễ dàng được chủ nhân cưng chiều, nhưng đồng thời, cũng vô cùng có khả năng dẫn đến bị kịch như ta —— cha mẹ quan tâm đến Ultraman không quan tâm đến ta, thờ dài.

U già đại khái cũng biết mình hơi quá, ho khan một tiếng sửa giọng nói: “Nói đi, cần bao nhiêu?”

Ta lặng lẽ cười, “Hai mươi nghìn.”

Suôn sẻ lấy được hai mươi nghìn đồng nhân dân tệ từ chỗ u già, u già thậm chí còn không thèm hỏi tại sao, chỉ cần nhằn dạn dò ở ngoài phải chăm sóc bản thân cho tốt, phải chú ý nghỉ ngơi, nhớ thường xuyên về nhà vân vân, nói xong, u già thấy ta ôm Ultraman phải đi, vẫn không bỏ cuộc, lôi kéo ta hai mắt ngân lệ nói: “Ngưng Ngưng, con đừng lo lắng quá, để Ultraman lại cho cha mẹ chăm sóc nha?”

Tình cảnh này, nếu để cho hàng xóm thấy, còn tưởng là từ hiếu mẫu từ (mẹ hiền con thảo), con gái trưởng thành quyết chí rời khỏi đôi cánh của cha mẹ ra ngoài xông pha sự nghiệp, người mẹ vừa ủng hộ lại vừa không nỡ. Nhưng tình huống thực tế lại là —— “Ngưng Ngưng, con xem con nghèo rớt mồng tơi như này, tiểu Ul đi theo con chịu khổ, ba con đau lòng, mẹ cũng đau lòng, không bằng ——”

Ta ngắt lời mẹ già, nghiêm túc nói: “Mẹ, Ultraman là quà người kia tặng cho con, con nghĩ, chắc là con có quyền quyết định nó đi hay ở chứ?”

Nhắc đến “người kia”, mẹ già ngẩn người, có lẽ không muốn nhắc đến chuyện làm ta đau lòng, nhưng lại không nỡ xa Ultraman, vẫn nắm chặt tay áo ta không buông như trước, “Thì mẹ cũng vì muốn tốt cho con. Dù sao Poodle cũng là giống chó phải chăm sóc kỹ càng, tốn kém nhiều như thế, một tháng lương của con làm sao đủ được ——”

Mẹ già dưới cái nhìn phẫn nộ của ta, tiếng nói càng ngày càng nhỏ. Nhấn tâm phui tay u già, ta thờ dài chán nản, “Mẹ, con không giống người kia, Ultraman cũng không giống anh ta. Anh ta tặng nhiều quà cáp này nọ, con có thể đốt hết, chỉ mỗi Ultraman là giữ lại mang theo người, vì sao? Vì bọn con có tình cảm của con người, không giống anh ta, ngay cả Ultraman cũng không bằng, là súc sinh trong loài súc sinh.”

Dứt lời, ta xoay người bước đi. Ultraman nhìn thấy ngôi nhà nhỏ ảm ảm thoai mái càng ngày càng xa, cũng buồn buồn “ư ư” hai tiếng, nhưng vẫn nhanh chóng chỉnh lại tư thế, thoai mái nằm trong lòng ta. Chỗ tốt ở điểm ấy, cho dù nhà giàu hay nhà nghèo, chỉ cần nó đã coi là chủ, thì sẽ trung thành suốt đời.

Phía sau, không cần tưởng tượng, mẹ già đã nước mắt lã chã. Ta do dự không biết có nên quay lại an ủi vài câu, chợt nghe di động mẹ già đổ chuông.

“A, Trương mẫu à?”

“A, mặt chực, ba người rồi thiếu một?”

“Được rồi, tôi thay quần áo rồi sang ngay đây!”

Nghe thấy tiếng u già vui vẻ đằng sau, xem chút nữa ta té ngã. Xem ra, bà không cần ta an ủi rồi, cho nên nói, người nhà họ Bạch đều rất đơn giản. Rất nhiều chuyện, xong rồi thì cho qua luôn, không để ý nữa.

Chiều một rưỡi, ta đứng giờ đến văn phòng.

Vừa mở QQ ra, tin nhắn của vạn ác chi nguyên (nguồn gốc của mọi tội ác) ào đến.

[Nhậm Hàn phòng phóng viên]: Giỏi lắm, sáng ngủ dậy cô đã ngang nhiên chạy mất, tôi muốn xem bản thảo sửa thể nào cũng không được, cô nghĩ tôi chỉ đe dọa cô thôi à?”

[Nhậm Hàn phòng phóng viên]: Ngay cả văn phòng cũng không đến? Hòa thượng chạy cả miếu cũng chạy?” (Từ câu gốc “Hòa thượng chạy được nhưng miếu không chạy được”)

Đóng tin nhắn, ta quay lại hỏi Tiểu Duy, “Sếp bên kia xem xong bản thảo rồi à?”

Tiểu Duy gật đầu, “Xem... xem xong rồi. Đây... lần này bản thảo của em qua hết, đã, đã đưa sang tổ biên tập mỹ thuật sắp chữ rồi.”

Ta im lặng, “Tốt quá, bây giờ em phải ra ngoài một chút.”

Văn phòng Nhậm Hàn, người nào đó đang nhàn nhã uống cà phê, thấy ta bước vào, theo thói quen cong môi nở nụ cười giả tạo, “Vội đến đây giao bản

thảo?”

Nhìn bộ dạng Nhậm Hàn nhướng mày, ta hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhin lại nhin, cuối cùng đặt túi tiền lên bàn làm việc trước mặt hắn. Nhậm Hàn chớp mắt, “Cái gì vậy?”

Ta đẩy túi đến trước mặt hắn, “Mua laptop Apple mượn anh mười nghìn, tiền thuốc men, tiền ghế nhà anh, tổng cộng là mười một nghìn.”

Dứt lời, Nhậm Hàn sắc mặt tối sầm hiem có, tay hơi nắm chặt cái chén. Tuy là thay đổi nhỏ nhất, nhưng trong lòng ta vẫn thấy đắc ý, tiếp tục bắt lương nói: “Tiền máy ảnh của sếp ta cũng trả xong, bây giờ, ta không còn nợ nần với kỳ ai trong tòa soạn nữa. Phó tổng Nhậm, bây giờ chúng ta giải quyết mọi chuyện đi.”

Nhậm Hàn híp mắt, lạnh giọng, “Bạch Ngưng, cô có ý gì?”

Nghe xong câu này, ta hùng dũng oai vệ ngẩng đầu, kim nén một lúc lâu mới phun ra khỏi miệng, “Tôi mặc kệ, GV cũng được, tiểu thuyết đam mỹ cũng thế, anh thích tung ra hay đem cho Lý Tử Nho cũng chẳng sao cả.”

Bị áp bức lâu như thế, bà đây cũng phải vận lại một ván!

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Tin đồn

“Tôi mặc kệ, GV cũng được, tiểu thuyết đam mỹ cũng thế, anh thích tung ra hay đưa cho Lý Tử Nho cũng chẳng sao.” Nói xong, nhiệt độ trong phòng hạ thấp đột ngột.

Đương nhiên, người có thể có không khí như vậy, chắc chắn không phải ta.

Nhìn đỉnh đầu trước mặt mây đen u ám, gã lạnh lùng như băng kia sắc mặt khó coi như đất nồi, ta bắt đầu định rút lui có trật tự.

“Ở đâu ra?” Lúc lâu sau, Nhậm Hàn mới nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Ta dừng một chút, tuy rằng cho tới giờ Nhậm Hàn cũng không phải lãnh đạo trực tiếp của ta, nhưng áp lực phát ra trên người hắn vẫn làm ta không nén nổi mà run run. “A!” Ta ngẩng đầu nhìn trời, vừa nhắc nhở mình không phải sợ vừa nói, “Tôi mặc kệ, đơn từ chức tôi cũng để lên bàn sếp rồi, đợi anh ấy họp xong về sẽ thấy, tiền tôi cũng trả xong, không phải chịu kiểm soát của anh nữa.

Cha ta không được học hành gì cả, từ một quán rong ven đường, một tiểu thương ngày ngày phải trốn tránh đội quản lý thị trường đến phát triển thành một xí nghiệp lớn như ngày hôm nay, làm một sếp lớn, điều quan trọng nhất làm nên thành công là hai yếu tố: Trung thực và giữ chữ tín. Cho nên từ nhỏ, cha ta đã dạy ta, làm người phải thành thật. Tuy rằng lời này nghe có vẻ sáo rỗng, nhưng ta đã thấm nhuần nó rồi.

Thế nên nghĩ tới nghĩ lui, cho dù vì giữ công việc, giữ mặt mũi hay bảo vệ thân phận hủ nữ, cũng không thể bán đứng ban biên tập. Tiểu Duyệt tuy rằng nói lấp, nhưng khi ta mới vào tòa soạn, anh ấy vẫn tận tay chỉ dạy ta rất nhiều điều (tuy rằng ngay sau đó luôn luôn nỗ lực ta giúp hắn sửa trang báo, làm bảng chỉ phí ban biên tập); Xán Xán tuy rằng hảo sắc, nhưng còn xưng chị em với ta, biết ta tham ăn, mỗi ngày đi căn tin ăn cơm trưa cô ấy đều chia cho ta mỗi thứ một ít trong phần của mình (tuy việc này là vì cô ấy không bao giờ ăn thịt mỡ); chị Tiểu Phù tuy rằng mặt mày cau có, tính tình lãnh đạm nhưng vẫn thường xuyên đem một ít bản thảo của mình cho ta biên tập, giúp ta có thêm chút tiền tiêu vặt (tuy chúng đều là những bản thảo nhỏ nhất phiền phức mà biên tập viên cao cấp hay xem thường).

Nói chung, tóm lại, cho dù thế nào, ta dứt khoát không thể bán đứng ban biên tập, vì Nhậm Hàn mà đi trộm tài liệu. Càng không thể vì muốn giấu diếm thân phận hủ nữ mà quên đi lời dạy của cha —— làm mất mặt nhà họ Bạch. Vì nghĩ như vậy, tốt nhất ta nên từ chức!

Ta nuốt nước miếng, không biết vì sao lòng bàn tay đổ mồ hôi, nom nớp lo sợ một lúc mới dám nói: “Cái đó... nếu thanh toán xong rồi, vậy tôi đi trước.”

Ta phi nhò! Bình thường trong phim truyền hình, tình tiết như này, ta đại diện cho chính nghĩa, không sợ ác thế cường quyền, hiên ngang từ chức, chắc chắn là phải rất khí thế chứ? Tại sao lúc này ta lại phải sợ hãi như vậy? Liếc mắt lên nhìn Nhậm Hàn một cái, ta ngộ ra.

Lúc này áp suất không khí quanh Nhậm Hàn cực thấp, rõ ràng là đang kim nén giận dữ, thảo nào ta lại cảm thấy sợ, bởi vậy, ta nhắc chân đứng dậy chuẩn bị —— chạy trốn.

Ta còn chưa kịp đứng lên, đã nghe thấy tiếng Nhậm Hàn nghiêng răng ken két, “Tôi hỏi lại lần nữa, tiền —— ở —— đâu —— ra?”

Chớp mắt, ta hiểu được, chẳng lẽ Nhậm Hàn lo lắng cho ta?

Cúi đầu nhìn lại mình, quần áo trên người thì không phải hàng hiệu, thân phận lại chỉ là một viên chức quen, tự nhiên lại có trong tay một khoản tiền lớn như mười nghìn, quả thật là không thể tưởng tượng được. Thực ra, từ vài năm trước lúc ta ôm Ultraman rời khỏi Tử Kinh Viên, ta đã âm thầm thề, ta phải chứng minh cho người kia xem, cho dù rời khỏi vàng hào quang của cha, cho dù không phải con gái nhà có tiền, ta vẫn có thể sống tốt như thường.

Sự thật chứng minh, hai năm nay ta cắn răng ở đây, sống một cuộc sống bình dân, cho dù không cố tình che giấu thân phận, cũng không có ai nghĩ tới ta với vị chủ tịch Bạch thường xuyên xuất hiện ở tòa soạn kia có liên quan. Cho nên, bây giờ Nhậm Hàn nghi ngờ ta cũng không lạ.

Chỉ là, rút cục hẳn nghĩ đi tận đâu rồi? Tương ta bị ép đến mức phải cuồng quá bán thân? Hay là đi vay nặng lãi? Ta lú lờ, đang lúc không biết giải thích thế nào, đã thấy Nhậm Hàn neho mắt uy hiếp, “Nói!”

Bị hấn quát như vậy, ta sợ đến dựng tóc gáy, trừng mắt lại nói: “Không khiến anh lo! Dù sao tiền cũng trả hết rồi, tôi đi!” Dứt lời, ta xoay người bước ra cửa. Nhưng tay còn chưa đặt lên nắm cửa đã bị Nhậm Hàn giữ chặt, “Tiền ở đâu ra? Hà?”

Nhậm Hàn siết chặt cổ tay ta, ta cảm thấy hơi đau, bắt đầu tức giận.

“Đã bảo không cần anh lo, sao anh phiền phức thế hả?”

“Buông ra”

“Anh bị bệnh à, tiền trả hết rồi còn gì!”

Ngay lúc chúng ta vẫn đang giằng co, ta còn chưa nói hết lời, một giọng nói đột ngột vang lên từ phía sau, “Tiểu Hàn!”

Lời vừa dứt, ta với Nhậm Hàn cứng người.

Cả tòa soạn không ai dám tự tiện đến phòng phó tổng, tự do ra vào, chỉ có một người.

Cổ ta cứng ngắc, từ từ xoay đầu lại, trung bộ mặt tươi cười còn khó coi hơn cả khóc, “Tổng giám đốc Lưu.”

Tình hình này, thật là không thể sống nổi. Mặc kệ có chết hay không, Đại Boss đã xuất hiện từ phía sau. Thời khắc này, Đại Boss đứng ngăn người, tay vẫn đang cầm nắm cửa, hai mắt chỉ còn thiếu nước rơi ra ngoài. Ta căn bản không cần nhìn lại, cũng biết tư thế của mình và Nhậm Hàn bây giờ ám muội đến mức không thể đỡ nổi, tay trái của ta đang bị hấn nắm lấy, tay phải đặt lên hông hấn, động tác này thật sự là...

Nhậm Hàn nhìn thấy Đại Boss bước vào, vẫn không chịu buông như cũ, chỉ lạnh lùng nói: “Tổng giám đốc Lưu, có việc à?”

Tổng giám đốc Lưu sừng sốt hai giây, nói: “Vào nhầm phòng, hai người cứ tiếp tục!” Nói xong, tức giận đóng cửa, đi vội.

Giờ đây, hiểu nhầm thật sự quá lớn rồi.

Ba ngày sau, phòng họp cao cấp tập toàn Bạch thị.

Nhìn cha già đang đồng đặc phát biểu trước mặt, ta lại hung hãn gấp một cái thêm lần nữa, uể oải cầm lấy di động trên bàn trượt trượt, lần thứ n+1 trượt lên, lại trượt xuống, trượt lên, lại trượt xuống... Tại sao mình không có tin nhắn hay cuộc gọi đến vậy?

Thờ dài, ta lặng lẽ nghĩ, có vẻ như ta bị coi thường.

Ba ngày trước, vì bị Đại Boss nhìn thấy “gian tình” giữa ta với Nhậm Hàn, xấu hổ không chịu nổi, không kịp cùng sếp đến ban biên tập nói lời từ biệt, ta đã xấu hổ chạy ra khỏi văn phòng. Vốn nghĩ là, sau khi sếp nhìn thấy đơn xin thôi việc trên bàn chắc chắn sẽ gọi điện thoại cho ta, mà cho dù sếp bỏ mặc, Xán Xán, Tiểu Duy còn có em gái sửa lỗi chính tả, em gái pha cà phê, em gái dọn vệ sinh và em gái phụ việc vặt, cũng sẽ rất nhớ ta, rồi sẽ gọi một cuộc điện thoại cho ta.

Nhưng mà, ba ngày, dùng nói điện thoại, đến cả nhắn tin cũng không có. Quả nhiên, ta bị coi khinh. Yên lặng rơi nước mắt, bỗng nhiên ta nhớ tới câu châm ngôn: Giá cả địa cầu, một hữu lễu thủy thủy thủy, đồ nhất dạng chiếu chuyển (这个地球, 没有了谁谁谁, 都一样照转??). Ta đang ngồi ở đây hoài cảm, chợt nghe cha già gầm lên ở phía trước:

“Đàn độn! Vô dụng! Tôi nuôi cậu để lau xe à?!”

Trong chốc lát, ta sợ đến mức đánh rơi cả di động. Chị họ bên cạnh nhìn thấy, phì cười thành tiếng, nhấc điện thoại lên, lại cố bĩu môi, ý bảo ta nhìn phía trước. Ta tập trung nhìn lại mới phát hiện người cha già mắng không phải ta. Giờ này phút này, nhìn thẳng nhóc đang rụt cổ nghe mắng có vẻ quen mặt, ta hơi nhú mày, lời laptop của chị họ ra gõ gõ:

“Làm sao vậy?”

Chị họ: “Không có việc gì. Hôm nay Tiểu Vương ở dưới lau xe, không nhận được một cuộc điện thoại của khách hàng, hồi nãy khách hàng kia gọi trực tiếp cho cậu, cậu nổi điên lên.”

Ta ngừng đầu nhìn lại Tiểu Vương, thảo nào trông quen như vậy. Vì ta đã nghỉ việc, hoàn toàn mất đi nguồn kinh tế, dưới sự dụ dỗ của thầy u, ta cuối cùng về biệt thự sống. Mấy ngày nay ta ở nhà chán muốn chết, cha già sáng nay tìm lấy cái cớ, dụ ta đi theo đến công ty chơi.

Tiểu Vương này, sáng nay ta cùng cha già đến công ty đã tình cờ gặp được. Lúc ấy thằng nhóc này đang cắn cắn thật thật ở dưới nhà thương vụ lau xe, cha già nhìn thấy mặt mày hớn hờ, tán dương trước mặt ta: “Thấy không? Đây mới là nhân viên yêu công việc yêu công ty, đảm lười nhác các con có khi nào chịu lau qua cái xe chưa? Tốt! Tốt! Tiểu Vương, chăm chỉ lắm! Hợp hội nghị thường kỳ chiều nay ta sẽ khen ngợi cậu.”

Kết quả, họp thường kỳ buổi chiều, cha già mắng to giữa hội nghị, “Tôi nuôi cậu để lau xe à?” Ta thì thảo, cha già à, lời này mà cha cũng nói được... Không phải là gây ông đập lưng ông sao? Đây cũng là nguyên nhân vì sao ngày trước tốt nghiệp xong ta có chết cũng không chịu vào công ty của cha già.

Cho dù không làm ở công ty, ta ít nhiều cũng có thể từ miệng chị họ biết được, ngấm ngấm bên dưới, trong mắt nhân viên, thanh danh của cha già “này nọ” đến mức nào. Cao hứng thì khen ngợi, mất hứng thì chửi bới, thật đúng là trên phương diện tạo uy tín, là điển hình của không có năng lực, không có văn hóa... Thật ra bụng dạ cha già tốt lắm, cũng không keo kiệt như Đại Boss ở tòa soạn. Lần trước ở công ty có nhân viên nào đó bị bệnh bạch cầu, cha già ra tiền xuất lực, về nhà còn lên lên gạt lệ. Nói cho cùng, cha già có thể có ngày hôm nay, là nhờ trời cao chiếu cố, là nhờ trí tuệ bản thân, cũng là nhờ chính sách lúc ấy hỗ trợ, khụ khụ, được rồi, tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng cha già của ta thật sự là một trọc phú mới nổi.

Bây giờ, trọc phú mới nổi cha già, tiểu thị dân cha già, vì Tiểu Vương lau xe không nhận được điện thoại, nên chửi bới mắng to đang ở hội nghị. Ngay lúc ta muốn chuồn ra ngoài, di động đột nhiên rung lên.

Ta giật mình, mở di động ra nhìn, phát ngốc tại chỗ.

Người gửi: Slime Phòng phóng Viên.

Nội dung: Tuy rằng tôi không muốn chấp nhận, nhưng mà, chúc mừng cô.

Ta hoàn toàn không hiểu, đang cân nhắc tin nhắn này có ý gì, di động lại liên tục rung lên mấy lần, n tin nhắn lập tức được gửi đến.

Người gửi: Xán Xán

Nội dung: Hắc hắc, tiểu nha đầu giỏi lắm! Chúc mừng chúc mừng!

Người gửi: Tiểu Dục

Nội dung: Chúc mừng chúc mừng! Chuyển mình từ nông nô thành chủ nhân rồi, sau này em phải chiều cổ bọn anh!

Người gửi: Tiểu Trịnh Bộ Phận Phát Hành

Nội dung: Xú nha đầu, tại sao chuyện lớn như vậy trước đây không buồn với tôi? A, ghét cô rồi đấy, nhưng mà chúc mừng nhé!

Người gửi: Tiểu Chí Bộ Phận Hành Chính

Nội dung: Trời ạ, không ngờ cô... Tôi với Tiểu Trịnh đang kích động đến hận không thể lao ra khỏi phòng họp, vì bây giờ đang họp nên không gọi điện cho cô được, trước tiên nói với cô câu chúc mừng đã! Sau này sẽ xử lý cô sau, nói như thế nào, ba người chúng ta cũng là tổ buồn chuyện a!

Người gửi: Hoàng Mao Cầu Phòng phóng Viên

Nội dung: Hắc hắc, chúc mừng chị Bạch Ngưng, cô đại lượng đừng chấp kẻ tiểu nhân, trước kia có chuyện gì xí xóa, về sau nói tốt cho ta trước mặt Phó tổng Nhậm nha. Tôi biết, cô nhất định sẽ không nhớ chuyện trước kia tôi mắng cô.

...

Trong nhất thời, tin nhắn ừ ừ kéo đến làm ta nhìn hoa cả mắt. Chúc mừng? Nhậm Hàn? Rốt cuộc là ý gì?! Nghĩ lại, trong đầu ta đột nhiên hiện lên một suy nghĩ chẳng lành, không phải là Đại Boss sơ xuất, nói bậy bạ gì ở hội nghị chứ?

Hoặc là, ngao kiêu thụ Nhậm Hàn tuyên bố cái gì trước mặt bọn họ? My God!!

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Thăng chức

Bậc trí giả thì không nghe lời nhảm nhí.

Hiển nhiên, mọi người trong công ty của ta đều là ngu giả, mặc dù không biết Đại Boss hay Nhậm Hàn đã tuyên bố cái gì trước mặt bọn họ, nhưng ở

trong phòng họp, ta đã bắt đầu đứng ngồi không yên.

Ra khỏi phòng họp, ta lập tức xuống tầng thương vụ, sau khi xác định xung quanh không có người quen, ta mới rút điện thoại gọi cho Nhậm Hàn. Chưa được bao lâu, từ đầu bên kia đã truyền đến một giọng cười tươi tắn, ta thậm chí có thể xuyên qua sóng điện thoại, nhìn thấy gương mặt rạng rỡ tí mắt của người phát ra tiếng cười.

Nhậm Hàn dường như rất vui vẻ, sáng giọng cười nói: “Tôi còn nghĩ cô sẽ không gọi cho tôi cơ.”

Ta hít một hơi thật sâu, đi thẳng vào vấn đề, “Rốt cuộc anh đã nói những gì với mọi người trong tòa soạn?”

“Tôi có thể nói gì? Là tự họ hiểu nhầm thôi.”

Ta trầm mặc, chợt lại nghe Nhậm Hàn nói: “Tôi chỉ giải thích một chút về nguyên nhân cô xin nghỉ việc ở trong hội nghị, kết quả Tổng giám đốc Lưu hiểu nhầm, càng nói càng sai, dẫn đến biến thành tình huống như thế này.”

Ta nghiêng răng, “Tình huống như thế nào?”

“Ha ha”, Nhậm Hàn cười gian hai tiếng, nhẹ nhàng nói, “Cũng không có gì nghiêm trọng lắm, bọn họ hiểu lầm nguyên nhân cô từ chức là vì đã có thai, bây giờ bụng đã lộ rõ, chúng ta chuẩn bị cưới chạy, cho nên——”

Nhậm Hàn chưa nói xong, ta đã thiếu chút nữa đánh rơi điện thoại, “Khốn nạn! Khốn nạn! Nhậm Hàn, anh là đồ siêu khốn nạn!! Đồ tráo tráo bỉ ổi!” Lúc này đây, ta đã tức giận thật sự. Nhậm Hàn thực không phải là gian trá bình thường, không ngờ lại phá hoại thanh danh của ta như vậy, hơn nữa, quan trọng nhất là, nếu ta thật sự cứ từ chức như vậy, tin đồn cực kỳ có khả năng sẽ phát tán rộng rãi. Biện pháp giải quyết duy nhất chính là trở lại công ty tiếp tục đi làm, mấy tháng sau, bụng không to lên, tin đồn tự nhiên sẽ sụp đổ. Nhưng nói như vậy, ta lại trúng gian kế của Nhậm Hàn.

Bây giờ, người không mong muốn ta rời công ty nhất, chỉ sợ cũng chính là hắn.

Đầu bên kia, Nhậm Hàn nghe được tiếng mắng của ta, không giận mà còn cười: “Bạch Ngưng, vài ngày không gặp, gan đã lớn hơn nhiều rồi? Ai là đồ khốn nạn?”

Ta giận dữ, nếu đã hạ quyết tâm từ chức, sẽ không nghĩ tới chuyện quay đầu, càng không nghĩ tới chuyện trở về giúp Nhậm Hàn trộm tài liệu, nếu đã là người bình đẳng, dựa vào cái gì mà ta phải khúm núm với Nhậm Hàn người?

Nhậm Hàn thấy ta không nói lời nào, tiếp tục cười nhạo: “Ài, nề tình cô đã từ chức, tôi cũng không so đo chuyện danh dự của tôi với cô.”

“...” Người còn có thể tráo tráo hơn được nữa không?

Im lặng một lúc, ta suy nghĩ thật kỹ, cuối cùng nói: “Phó tổng Nhậm, anh đã tiếc nuối chuyện tôi từ chức như vật, tôi sẽ trở về một chuyện.”

“Hà?”

Ta nheo mắt, lặng lẽ ngắt điện thoại. Nhậm Hàn, chờ xem, nếu ta đã định rời công ty, thì sẽ không bao giờ sợ người nữa! Bây giờ ta sẽ về công ty vạch trần tội người từng muốn mua chuộc ta đi trộm tài liệu!

Ta bước vào văn phòng, lập tức bị bọn người Xán Xán, Tiểu Chí, Tiểu Trịnh vây quanh.

Tiểu Chí vỗ vai ta nói: “Không tồi không tồi, Tiểu Ngưng Từ cô quả thật không tồi. Trước kia chị cảm thấy cô rất ngu ngơ, không ngờ lại nhanh như vậy, ha ha!”

Tiểu Trịnh cũng đã gật đầu khen ngợi, “Đây gọi là tầm ngắm tầm ngắm. Không được, cô định liệu lâu như vậy, bây giờ đã thỏa ý nguyện, nhất định phải mời bọn chị ăn cơm!”

Xán Xán đang làm việc ở bên cạnh thở dài, “Haizz, tại sao chuyện tốt như vậy lại không rơi lên đầu tôi? Haizz, nhớ năm đó ——”

Chị Tiểu Phù chặn họng Xán Xán, nói: “Đừng nhớ năm đó nữa, có rảnh thì chuẩn bị gom tiền đi. Bạch Ngưng mời chúng ta đi ăn cơm, còn chúng ta thì phải mua quà tặng.”

Tiểu Duy nghe vậy gật mạnh đầu, “Vừa... vừa hay, mấy... mấy ngày trước ở... cửa hàng, cửa hàng quà tặng, nhìn thấy... một... một cái...”

Tiểu Trịnh gấp đến độ giậm chân, “Tiểu Duy, anh muốn nói gì thì nói thẳng ra đi, tôi nghe mà phát khở. Với lại, nếu có Tiểu Ngưng Từ ở đây, tự cô nói xem cô thích cái gì?”

Ta trầm mặc thật lâu, nhìn về mặt chờ mong của mọi người, rốt cuộc bùng nổ, “A!” Hét chói tai xong, ta thừa dịp mọi người chưa kịp hoàn hồn, vội vàng hét lên: “Em không có mang thai, thật sự không có mang thai, lại càng không cưới chạy. Em cùng Nhậm Hàn không có một chút quan hệ nào, chúng em không có qua đêm, em cũng không có cưỡng bức hắn, em còn là xử nữ!”

Dứt lời, tất cả lặng ngắt như tờ.

Mọi người vừa rồi còn đang phấn chấn bây giờ vẻ mặt như ăn phải phân, quạ đen lượn qua phòng biên tập, không khí... không phải là xấu hổ bình thường.

Mấy giây sau, chị Tiểu Phù phản ứng trước tiên, “Mang thai cái gì? Cười chạy cái gì?”

Về mặt Xán Xán cũng mờ mờ, chống cằm nói: “Nhậm Hàn? Chuyện có liên quan gì với Phó tổng giám đốc Nhậm?”

“Đúng vậy, chẳng lẽ em cũng muốn mời cả Phó tổng giám đốc Nhậm đi ăn cơm?” Tiểu Trinh nhăn mặt, nói giọng không mong muốn: “Đừng được không? Mặc dù hán trông ưa nhìn, nhưng nhìn cái vẻ mặt lạnh lùng băng giá kia, chị sợ ăn không ngon.”

“Đúng vậy!” Tiểu Chí bóp tay, “Bạch Ngưng tiểu nha đầu thật là gian trá, không ngờ muốn mời Phó tổng Nhậm đi để ảnh hưởng tới sức ăn của chúng ta. Chị nói cho cô biết, lần này cô thắng chức chuyện mời ăn cơm là tuyệt đối không trốn được đâu, tôi đã thương lượng kỹ với ông xã rồi, cơm trưa cũng không ăn, đến ăn của cô.”

“Thắng, thắng chức?” Nghe hai chữ đó xong, ta đã gần như muốn ngã. Tại sao có vẻ như ta và mọi người đang ông nói gà bà nói vịt?

Xán Xán đại khái hiểu được, xoa đầu nói: “Bạch Ngưng, chúng ta đang nói chuyện em thắng chức, không phải mang thai với kết hôn.”

Ai có thể nói cho ta biết, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?

Tiểu Duy và Tiểu Chí nhìn nhau, rốt cuộc, Tiểu Chí gật đầu giải thích: “Mấy hôm nay em không đi làm, trưởng phòng Lý nói với bọn chị là em đang nghỉ phép. Hôm nay công ty họp đột xuất, Tổng giám đốc Lưu bỗng nhiên tuyên bố em thắng chức thành công, bây giờ đã là biên tập chính thức. Hôm nay cuối buổi họp còn bảo phòng hành chính bọn chị chuẩn bị họp đồng mới nữa!”

Ta chớp mắt, ngạc nhiên nhìn chị Tiểu Phù. Chị Tiểu Phù hồ hững rút điều thuốc, lạnh như băng nói: “Ừ, em tặng một lèo hai cấp, cho nên mọi người ồn ào đòi em mời cơm.”

Sét——— Đánh——— Trời——— Quang!

Sao cái phiên bản này cùng với những gì Nhậm Hàn nói hoàn toàn, hoàn toàn không giống nhau? Ta bị sét đánh trúng đỉnh đầu, hồn lìa khỏi xác, mất thấy mạng không còn giữ được bao lâu, đột nhiên cửa phòng sập mở ra.

“Bạch Ngưng đến rồi à? Vào đây một lát, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Tiểu Duy vỗ vỗ bả vai ta, “Cố... cố lên! Đây là... bài phát biểu trước khi thắng chức.”

Vào văn phòng, quả nhiên, gian trá thụ Nhậm Hàn cũng đang cười ním ngồi trên sofa đọc tạp chí. Ta thật muốn nhảy đến bóp chết hán, đáng tiếc, có sếp ở đây, ta không dám.

Ta run rẩy hỏi: “Sếp, chuyện này rốt cuộc là sao? Em gửi đơn từ chức cho anh, anh không nhận được à?”

Lý Tử Nho đẩy gọng kính vàng trên mắt, vẻ mặt nghiêm túc, “Ai bảo cô muốn từ chức là có thể từ chức? Tôi đồng ý chưa?”

Ta ghen hòng, công ty có quy định, trước khi từ chức một tháng phải viết đơn, bày tỏ tôi không còn muốn tiếp tục công tác, rồi muốn đi đâu thì mới được đi. Sếp thuận tay lôi đơn từ chức của ta ra, giờ giờ lên nói: “Bây giờ đã thắng chức đến biên tập, còn muốn đi sao?”

Ta nhủ mảy, chăm chú nhìn Nhậm Hàn, do dự có nên nói ra bí mật của hán hay không. Đang suy tính, Nhậm Hàn vốn đang cúi mặt xem tạp chí lại ngẩng đầu lên, trùng hợp đụng với ánh mắt của ta.

“À”, Nhậm Hàn cười như gia vật vô hại, “Bạch Ngưng, nghe nói cô thắng chức nên muốn mời đồng nghiệp ăn cơm, tôi là người có công nhất, chắc là cũng có phần chứ?”

Đầu óc ta đã loạn càng thêm loạn, nhin không được gào to, “Tóm lại chuyện gì đã xảy ra hả?”

Sếp vuốt vuốt mũi, cuối cùng nói từ đầu đến cuối ra, “Bạch Ngưng, không thể phủ nhận, sức bật của cô rất mạnh, ở phương diện viết bài cũng có sự tỉ mỉ và sức cuốn hút mà Xán Xán và Tiểu Duy không có, cho nên, thật ra từ đầu năm tôi đã từng gửi báo cáo cho Tổng giám đốc Lưu, hy vọng có thể bồi dưỡng trọng điểm cho cô.”

Nhậm Hàn nhướng mày, sếp nói tiếp: “Nhưng mà để làm nòng cốt cho tòa soạn, không phải chỉ cần có tài là được, cho nên, chúng ta làm ra một vài thí nghiệm nhỏ.”

Ta nhủ mảy, thí nghiệm? Ta chợt sức nghĩ, chẳng lẽ?!

Nhậm Hàn nghe đến đó, quả nhiên duỗi người lười biếng nói: “Lần sau có làm thí nghiệm thì đừng tìm đến tôi bảo diễn trò, con gái phòng biên tập các người từng người một đều là bé hạt tiêu.”

Ta trợn mắt, liu lười, “Chẳng lẽ! Chẳng lẽ!”

“Ừm”, sắp gật đầu, “Nội dung thử thách chính là cố ý để trưởng phòng phóng viên gây khó dễ với cô, uy hiếp dụ dỗ cô trộm tài liệu của phòng biên tập. Bạch Ngưng, cô làm tốt lắm, lá đơn từ chức này không chỉ bảo vệ danh dự của chính cô, mà còn là đáp án thỏa mãn nhất cho bài thi thăng chức của cô.”

Ta hoàn toàn sợ ngây người. Sao lại như thế này? Nói như vậy, không chỉ Nhậm Hàn, sếp, mà ngay cả Đại Boss cũng đã sớm biết chuyện ta là hủ nữ? GV của ta... Chuyện này bảo ta làm sao mà chịu đựng nổi?

Quan trọng hơn là, Nhậm Hàn bức bách ta như vậy, thì ra không phải vì cảm thấy ta đùa với ta vui, mà là chịu sự nhờ vả của sếp? Hức, tại sao sau khi biết sự thật, tâm lý của ta lại có chút cảm giác mất mát thế này?

Sếp trả đơn từ chức lại cho ta, nói: “Bạch Ngưng, hôm nay cô có thể bảo vệ bí mật của ban biên tập, cho nên chúng ta hoàn toàn có thể tin tưởng, một ngày kia, cho dù cô ngồi vào một vị trí rất cao, cũng có thể bảo vệ bí mật của tạp chí Thực Thượng. Vì vậy, cố lên! Cô đã hoàn thành thử thách, chúc mừng!”

Nghe được hai chữ “Chúc mừng”, ta nhìn không được nghiêng răng kèn kẹt, tiện đà oán hận nhìn sang Nhậm Hàn. Nhậm Hàn không có một chút cảm xúc hối hận nào khi lừa ta, thậm chí cười lấp lánh: “Tôi đã nhắc nhở cô từ trước, người bụng dạ xấu xa nhất không phải là tôi.”

Ta nắm chặt nắm đấm, không nói nên lời.

Nói như vậy, ta bị đùa bỡn? Hơn nữa, hồi nãy ta còn ngu ngốc lớn tiếng tuyên bố phủ nhận chuyện kết hôn, sinh con với Nhậm Hàn trước mặt đồng nghiệp. Đang lúc buồn bực, chợt nghe bên ngoài dường như lâm râm truyền đến tiếng nói chuyện của Xán Xán và Tiểu Chí.

“Nghe thấy không? Vừa rồi Bạch Ngưng nói cái gì mà cười chạy, Phó tổng Nhậm, có phải con bé có xu hướng háo sắc không?”

“Haizz, đứa bé đáng thương, chỉ sợ là mê Nhậm Băng Sơn đến phát điên rồi! Ngay cả thân phận xử nữ cũng bại lộ ra.”

“...”

Ta nghiêm túc hoài nghi, ta có tiềm chất bị kích. Từ chức tốt đẹp biến thành thăng chức, rõ ràng là từ bị kích chuyển thành hài kịch, ta cũng có thể phát triển nó thành bi ai như bây giờ. Háo sắc? Nhậm Hàn, thật sự là một ngày không đùa bỡn ta người sẽ không thoải mái sao?

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Say rượu

Sau khi đưa bản thảo xuống xưởng in, theo thông lệ, tòa soạn được nghỉ.

Cho nên nói, Đại Boss của chúng ta thật là một kỳ tài. Dưới tình hình chung, suốt mấy ngày nay cả tòa soạn chạy tiến độ bản thảo, cả ban biên tập đều làm thêm ca đêm, làm tăng ca cũng có nghĩa là cần chi phí ăn uống, chi phí viết bài và phí tăng ca. Đại Boss hết cần rằng lại cần lợi, nhẫn nhịn trả hai khoản phụ cấp, nhưng mà cuối cùng khoản tiền tăng ca nói kiểu gì cũng không chịu nhả ra.

Vì thế tháng x năm y, bộ phận hành chính phát ra thông báo: Tăng ca không được trả tiền, nhưng cuối tháng tăng thêm ngày nghỉ. Mặc dù không có phí tăng ca, ta và đám Xán Xán có kén đáo phê bình, nhưng vẫn rất hài lòng với ngày nghỉ. Kỳ nghỉ lần này, toàn thể nhân viên trong ban biên tập cũng chưa có kế hoạch gì, bởi vì, mọi người còn đang mài dao soán soạn, chuẩn bị chờ ngày con dê béo là ta thăng hai cấp mà mỡ thịt.

Bỗng đại tiểu thư tuy rằng bị Nhậm Hàn hung ác đùa bỡn một trận, nhưng xét thấy nợ đã trả hết, nhân thể được thăng chức, cũng coi như hết con bĩ cực đến hồi thái lai, cho nên vô cùng hào phóng đặt một phòng ở quán lẩu Nhất Phẩm. Toàn thể nhân viên ban biên tập, còn có Tiểu Chí bên ban hành chính, Triệu Trinh bộ phận phát hành và người mà mặc kệ không ai mời cũng mặt dày đến dự đúng giờ, lão Huyền phòng phóng viên, một đoàn tám người, tối thứ sáu, ăn chơi đàn đúm.

Thật ra, để quyết định mời com ở quán lẩu Nhất Phẩm, ta đã trải qua suy nghĩ tính toán kỹ càng.

Thứ nhất: Quán Nhất Phẩm nằm ở tiểu khu Đồng Tử Lâm của thành phố, là nơi mà mọi người đều biết, chỗ này là khu thượng lưu, siêu xe Ferrari, BMW vùn vụt trên đường, mời khách ở đây, rất oai!

Thứ hai: Tuy là ở khu thượng lưu, tuy rằng vị trí quán rất tốt, nhưng giá cả ở Nhất Phẩm không cao, quan trọng nhất là, lẩu, tinh hoa tự nhiên là ở nước canh, để cho đám người xấu này mỗi người trước tiên uống ba bát canh to, đến lúc đó ăn gì cũng không vào, ta cũng sẽ tiết kiệm.

Thứ ba: Cũng là nguyên nhân quan trọng nhất, ăn lẩu già rượu. Là đối tượng duy nhất bị hãm rượu đêm nay, ta đã làm rất tốt công tác chuẩn bị cho bữa com hôm nay.

Tuy rằng thầy u ta đều là ngàn ly không say, nhưng gen của ta có vẻ là đồng hợp tử lặn, uống hai chén là cảm chắc say như chết, hơn nữa càng bực mình

là cơ thể ta cần đến ba ngày mới có thể tiêu hóa hoàn toàn cồn, cho nên sau khi say rượu ta thường bị đau đầu kinh hoàng, nôn mửa như điên.

Đề hôm nay không bị hăm, ta đã đặc biệt thỉnh giáo u già. Mami dạy ta bí quyết là: Hoặc là giả say trước khi say, hoặc là uống vào giữ trong miệng, rồi giả vờ lau miệng, phun hết ra giấy ăn. Ta hoành tráng lựa chọn cách sau, tuy rằng biện pháp này có hơi đáng xấu hổ, nhưng quả thực là có tác dụng.

Bữa cơm êm thấm lạ thường, từ Xán Xán đến Tiểu Trịnh, lần lượt thay phiên nhau mỗi người mời ta một ly, ta vẫn không xi nhê gì, đến cả vua uống rượu chị Tiểu Phù cũng khen ta “đại lượng”. Nhưng không ai đoán được, người thực sự cười cuối cùng, lại không phải là ta. Ta nhất thời vênh vào đắc ý, quên mất tiềm chất bị kịch của chính mình.

Tới lúc sắp xong bữa cơm, trên bàn đầy vỏ lon bia, đám người chúng ta còn đang do dự có nên kết thúc ở đây hay không, bỗng nhiên sếp Lý Tử Nho từ trong túi ra một cái chai, đặt lên bàn trịnh trọng khác thường.

“Uống cái này đi, coi như quà mừng Bạch Ngưng thăng chức.”

Xán Xán kích động như mới phát hiện ra tân thế giới, mở to hai mắt dí sát vào cái chai: “Đây, đây không phải là rượu xx mới ra sao?” Rượu xx, là loại rượu nổi tiếng được mong đợi nhất nhì hiện nay.

Tiểu Duy hiềm khi không lấp bắp, tinh tế chỉ ra chỗ quan trọng: “Đúng vậy, loại rượu này không phải là còn chưa đưa ra thị trường sao?”

Lão Huyền vượt cằm trầm tư, “Lão Lý, nghe nói rượu xx này đã ủ cả trăm năm, giá trị đến hơn mười nghìn thì phải!”

Tiểu Chí bắt tay vào tính toán, “Cho dù là mười nghìn, ở đây có 500 ml, chẳng lẽ mỗi giọt cũng đáng giá mấy trăm?!”

Tiểu Trịnh thêm rượu thì dâng trào cảm xúc, cười ha ha vỗ tay, “Tốt lắm tốt lắm, lần thăng chức này của Bạch Ngưng cô quả thật là rất tốt, ta vẫn chưa bao giờ được thưởng thức thức rượu xịn đâu!”

Ta im lặng, trong lòng cân nhắc xem có nên uống loại rượu đắt tiền như vậy không. Sếp à, nếu thật sự muốn tặng quà cho ta, thì nên lên lút đưa trước cho ta thôi! Để ta có thể bán đi, kiếm ít tiền tiêu vặt. Đau lòng nhìn sếp rót cho mỗi người một ly, cảm xúc của ta càng thêm nặng nề.

Ta nhìn mỗi giọt rượu đáng giá đến mấy trăm đồng trước mặt, dù thế nào cũng không đành lòng phun nó lên giấy ăn, vì thế, bị kịch đã thật sự xảy ra.

Nửa giờ sau, ta trong tình huống bụng rỗng + uống nhiều loại rượu + tư lượng không cao, hoàn toàn gục ngã.

Dấu hiệu gục ngã thứ nhất: Choáng váng, cười ngây ngô, nói mê sảng.

Sau này chị Tiểu Phù và Tiểu Duy xác nhận, sau khi ta uống hai chén rượu đế, liền lúi kúi kéo Xán Xán ở bên cạnh, nói: “Xán Xán, ha ha, Xán Xán, em xong rồi, ha ha, em không ngừng cười được, ha ha ha——”

Dấu hiệu gục ngã thứ hai: Trên đường đi toilet về, ta liên tục ngã ba lần, nhưng kỳ diệu là, ta hoàn toàn không thấy đau, còn có cảm giác rất thoải mái, mềm nhũn như nằm trên mây, vì thế, dấu hiệu thứ ba xuất hiện:

Ta không ngờ mắt nhắm nằm trên mặt đất không chịu đứng lên, nghe thấy sếp kêu “Bồi bàn, hóa đơn”, còn gào khóc nói: “Tôi nghèo lắm, có thể trả góp được không?”

—— Kết quả, rốt cuộc là ai trả tiền, ta không biết.

—— Kết quả, sau khi ta đòi “trả góp” đã xảy ra chuyện gì, ta cũng không biết.

—— Kết quả, đêm đó sau khi ra khỏi quán, rốt cuộc là đi đâu, bị ai khiêng về nhà, tất cả đều không biết.

Ta chỉ biết là, bây giờ tỉnh lại, cả người đau nhức, đầu muốn nứt ra, hơn nữa, nơi này thật xa lạ, trần nhà xa lạ, phòng xa lạ, giường xa lạ, cô gái xa lạ.

Nhìn cô gái vẻ mặt khó chịu dựa người cạnh cửa, ta hoàn toàn mờ mịt.

Trí nhớ của ta dừng lại ở cảnh ôm đùi sếp gào khóc “Tôi rất nghèo, tháng này có thể không trừ tiền phạt đến muộn của tôi không?”, còn sau đó?

Ta run sợ trong lòng, nhìn cô gái thanh tú trước mặt, cô nàng khoảng hai mươi tuổi, diện mạo rất xinh đẹp, nhìn có vẻ quen mắt, nhưng mà vì sao ta lại ở nhà cô ấy? Không thể đến mức hôm qua bọn người sếp quên không đưa ta về nhà, cho nên ta gặp được cô gái này ở ven đường, rồi cùng nàng phát sinh tình một đêm?

Ta vô cùng rối loạn nhìn chăm chăm vào người đẹp xa lạ, còn chưa kịp mở miệng, người đẹp hừ một cái: “Cuối cùng cũng chịu tình, làm hại tôi tới hôm qua phải ngủ ở sô pha, hừ!”

Dứt lời, người đẹp liền xoay người rồi đi. Ta đơ mắt một lúc, còn chưa tiêu hoá được lời nói của người đẹp, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện của một nam một nữ. Giọng nữ là của người đẹp vừa rồi, giọng nam thì nghe rất quen, nhưng không nhớ được là ai.

Ta phiên muộn cố nhớ lại, rồi lại tự kiểm tra một chút, phát hiện bên dưới lớp chăn, quần áo của mình vẫn đầy đủ, sức khỏe không có cảm giác gì lạ, lúc này mới yên lòng, đang định ra khỏi cửa xem tình hình, chợt nghe có tiếng bước chân truyền đến, vài giây sau, một gã đàn ông nào đó đã bước vào

phòng, nửa cười nửa không vỗ vỗ đầu ta.

“Tỉnh rồi? Còn đau đầu không?”

Ngẩng đầu, chớp mắt.

Ngay khi ta đang nghi hoặc vì sao hôm nay gặp nhiều người trông quen mặt như vậy, miệng của ta đã giành trước phần của não gọi lên ba tiếng, “Phó tổng Nhậm.”

Phó tổng Nhậm?

Ta ngây mất ba giây, cuối cùng khôi phục tỉnh táo, Phó tổng Nhậm? Nhậm Hàn? Tại sao ta lại ở nhà Nhậm Hàn?

Còn chưa kịp phát điên, người đẹp vừa rồi lại xuất hiện ở cửa. Sắc mặt của cô ấy lần này khó coi hơn lúc trước ba phần, găm gù với Nhậm Hàn: “Tôi ra ngoài, trước khi về, cô ấy nhất định phải biến mất!” Người đẹp nghiêng răng chỉ vào ta oán hận nói, cuối cùng, đáng người mảnh khảnh ấy đã đi ra cửa rồi lại lộn trở lại, đôi mắt đẹp cháy lên một lửa nhỏ, nói: “Còn nữa! Giường của tôi cũng phải đổi cái mới!”

Dứt lời, nàng giận dữ đi xa, còn lại ta với vẻ mặt xấu hổ và Nhậm Hàn với gương mặt trơ trơ. Ta chảy nước mắt, chỉ là ngủ một chút trên giường cô ấy, không cần phải tuyệt tình như vậy chứ, còn muốn đổi cả giường?

Nhậm Hàn lấy tay xoa thái dương, thở dài, “Thật là phiền phức.”

Ta gục gặc, đáng thương quệt miệng, “Tôi không có ý ngủ trên giường cô ấy.” Tuy không biết Nhậm Hàn có quan hệ thế nào với người đẹp này, nhưng cô ấy quả thật ra đáng một phu nhân hung hãn.

Nhậm Hàn nghe vậy, thở dài, “Tôi không nói cô ấy, là nói cô.”

“Hử?” Ta vò đầu, nếu thời gian có thể trôi ngược, ta nhất định không ngủ trên giường của cô gái này.

Nhậm Hàn nhắm mắt nói: “Biết vì sao cô ấy đòi đổi giường không?”

Ta thành thật lắc đầu.

Nhậm Hàn nhìn chằm chằm vào ta, giọng điệu điềm tĩnh, “Vì tôi qua cô ới ra giường cô ấy.”

Nhất thời, ta không nói nên lời. Thật lâu sau, ta mới pha trò đánh trống lảng: “Phó tổng Nhậm, anh xem, trăng hôm nay tròn quá.”

Nghe lời này, biểu cảm của Nhậm Hàn càng tỏ vẻ đau khổ hơn, “Bạch Ngưng, không cần giả ngây giả ngô với tôi, nếu tôi biết cô phiền phức như vậy, tôi qua tôi chắc chắn sẽ không đưa cô về nhà.”

Ta lú lủi, sợ hãi chọc ngón tay, “Đúng rồi, tôi qua rồi cuộc tôi làm gì vậy?”

Nhậm Hàn oán hận trừng mắt liếc ta một cái, nếu ánh mắt có thể giết người, ta tin rằng, mình đã bị one hit kill. Ta nghiêm nghị bày tỏ, “Thật xin lỗi, có phải tôi gây phiền phức cho anh?” Rõ ràng hôm ta đi ăn cơm ta không mời hắn, vì sao lại ở nhà hắn? Bị kịch.

Nhậm Hàn nói: “Bạch Ngưng, cô không uống được rượu thì không biết từ chối sao?”

“Tôi sai rồi.”

“Cô không biết mình say sẽ gây ra bao rắc rối cho người khác sao?”

“Tôi thật sự sai rồi.”

“Còn nữa, cô có biết tôi hôm qua cô thất thố đến mức nào không?”

“Tôi hối hận rồi, tôi hối hận sâu sắc rồi.”

Cuối cùng, Nhậm Hàn Phó tổng giám đốc Nhậm rốt cuộc đã nể nang đủ, một lúc lâu sau lặng lẽ thở dài, nói: “Cô có biết, hôm qua cô lôi kéo tôi nói rất nhiều về chuyện hai năm trước?”

“Hử?”

Như mũi tên nhọn đâm trúng trái tim, từng vết sẹo đau đớn nhất bỗng nhiên bị vạch ra, tựa như rạch sâu đến mạch máu.

Ta cắn chặt răng, gần từng tiếng xác định, “Tôi hôm qua tôi kể chuyện đó với anh?”

Nghe vậy, con ngươi đen láy thăm thẳm của Nhậm Hàn càng thâm sâu hơn, nhếch môi, cuối cùng hơi gật nhẹ đầu.

Quả nhiên, rượu vào lời ra. Hơn nữa đối tượng thổ lộ lời ra này —————

Mami, nhanh tới cứu con với ——

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Công chúa “Sơn trại” (*)

(*) Sơn trại = hàng giả

Một ngày nào đó, hoàng tử bạch mã của ta sẽ cưỡi ngựa trắng, cầm đóa hoa bách hợp đang nở rộ trong tay tới đón ta. . .

Phật nói: Cưỡi ngựa trắng không nhất định phải là hoàng tử, cũng có thể là Đường Tăng.

Cũng tương tự như vậy, người lái xe tới đón người không nhất định là một vị công tử BMW đẹp trai tài giỏi, cũng có thể là ông chú xe bus mặt mũi râu ria, tính tình nóng nảy.

Bi kịch của ta là ở việc cố chấp chờ đợi BMW với Ferrari, cho nên bỏ lỡ rất nhiều xe bus, cuối cùng, đợi cho đến tận khi ngay cả ông chú taxi cũng tan tành tập thể, mãi mãi lạc trong đơn độc.

Thật ra câu chuyện hai năm trước này, phải bắt đầu kể từ khi cha ta mới phát lên.

Trước khi ta mười hai tuổi, cha mẹ ta vẫn là những người bình thường thuộc giai cấp công nhân, một nhà ba người chúng ta chen chúc tại căn nhà tập thể gần 35 m² mà bây giờ ta đang ở, phòng khách + phòng ngủ + phòng làm việc ở chung một chỗ. Lúc ấy thân thể của cha mẹ ta còn khỏe mạnh, mỗi khi đêm đến, hai người bọn họ liền chằng rèm ngay trong phòng khách, che chắn cách ly ta với không gian của bọn họ. Bây giờ ngẫm lại, ta rút cuộc mới hiểu được vì sao lúc ấy tối nào cũng truyền đến âm thanh yêu tình đánh nhau.

Cho dù như vậy, dù có hơi nghèo khó, nhưng một nhà chúng ta vẫn sống rất vui vẻ. Cho tới khi, có một câu nói được phổ biến ———— Tri thức làm thay đổi vận mệnh. Nửa về sau là “Tri thức cũng có thể làm cho người ta bị giam biên chế”, cha mẹ ta vì thiếu văn hóa, cả hai đều bị giam biên chế. Nhìn ta kêu khóc đòi ăn, cha mẹ ta kéo nhau ôm tiền phụ cấp mất việc đi mở cửa hàng.

Nhiều năm như thế trôi qua, không thể nói rõ là vì lúc ấy chính sách tốt hay vì cha ta có năng khiếu làm thương nhân, chưa đến mười năm, cha già sáng lập tập đoàn Bạch Thị. Tuy ông vẫn là một người thô lỗ quê mùa như trước, nhưng việc làm ăn càng ngày càng lớn, ta cũng theo đó từ một con bé chảy nước mũi ở khu tập thể biến thành thiên kim tiểu thư.

Tuy một người là chủ tịch của tập đoàn Bạch Thị trị giá bạc triệu, một người là thiên kim tiểu thư yếu điệu, là người thừa kế duy nhất, nhưng khi bước vào xã hội thượng lưu, nhóm tiểu thư công chúa lại thích len lén sau lưng gọi cha già là “Nhà giàu mới nổi”, gọi ta là “Công chúa mới nổi”.

Bất kỳ ai cũng không thích bị gọi như vậy.

Vì thế, cho dù cha già ra sức muốn ta đứng vững ở xã hội thượng lưu, ra sức đưa ta đi tham gia các loại party, xã giao, bạn tốt của ta lại vẫn chỉ có hai người: Một là người đánh nhau từ nhỏ tới lớn ở khu tập thể, Bàn Hồ (Hồ mập), một là cô bạn thân từ hồi tiểu học đến đại học, Kiều Kiều.

Mọi chuyện thay đổi khi ta được hai mươi tuổi. Tuy rằng không thích các nhân vật nổi tiếng trong xã hội, không thích các thiên kim tiểu thư làm bộ làm tịch, nhưng trong cái vòng lẩn quẩn ấy, luôn có một hai trường hợp đặc biệt. Trường hợp đặc biệt này chính là kẻ kéo ta vào vòng xoáy đam mê sau này, người lập gia đình ở tí nước ngoài, Sâu.

Cha già nhà Sâu là một vị quan chức. Đương nhiên, có rất nhiều người muốn dựa thế, mà hình thức dựa thế tốt nhất chính là kết thông gia. Vì thế, ngày x tháng x, Sâu rút cuộc không chịu nổi, trên đường đi xem mắt, lấy lý do đau bụng trốn mất. Trốn rồi, Sâu đi dạo gần đường Xuân Hi, sợ về nhà bị cha già quạt cho một trận, vì thế bí ối gửi đi hai tin nhắn:

Tin nhắn thứ nhất cho ta: Ba giờ chiều nay, gặp ở gần Lương Mộc, tình yêu, nhớ mặc bộ váy tím có thất lung hôm trước hai đứa đi mua nhé.

Tin nhắn thứ hai cho đối tượng xem mắt: Kẹt xe, tới trễ nửa tiếng, xin lỗi. Tôi mặc váy tím, tóc thẳng để buông dài ngang vai.

Vì thế, dĩ nhiên ta cùng Bác Hi xem mắt, quen biết rồi yêu nhau. Ta nghĩ rằng, ta đã tìm được hoàng tử bạch mã của mình, bản thân mình cuối cùng cũng từ vị con xấu xí trở thành thiên nga, từ nay về sau hoàng tử và công chúa sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi.

Nhưng ta đã quên mất một chi tiết rất quan trọng.

Ta không phải sinh ra đã là công chúa, chỉ là giữa chừng biến thành con gái của một nhà giàu mới nổi, cho dù là công chúa cũng chỉ là một công chúa hàng giả. Cho nên, đêm trước khi hai nhà bàn bạc về đám cưới, chuẩn bị tổ chức lễ đính hôn, hoàng tử Bác Hi bùng nổ.

Phuong thức bùng nổ là, vị hoàng tử có cá tính này, cuối cùng cũng từ bỏ công chúa mới nổi để chọn cô bé lọ lem. Mà cô bé lọ lem này, rất bất ngờ, lại chính là bạn thân của ta: Kiều Kiều. Ngay trước đêm đính hôn, hai người hoành tráng bỏ trốn.

Trước khi bỏ trốn, hai người mặt dày gửi cho ta hai tin nhắn, bộc bạch tình cảm lâu năm.

Kiều Kiều: Tiểu Ngưng Từ, cha bạn có tiền, giúp bạn tìm một anh chàng đẹp trai giàu có khác không khó khăn gì. Bạn ngoài Bác Hi còn có rất nhiều thứ khác, nhưng mình trừ anh ấy chỉ có hai bàn tay trắng.

Bác Hi: Ngưng Ngưng, thật xin lỗi. Thật ra anh đã không nói thật với em, anh và em hẹn hò chỉ vì anh biết em là con gái của bác Bạch. Ở bên cạnh em cũng chỉ vì tập đoàn hai nhà có ý hợp tác liên kết thông qua đám cưới này. Nhưng rốt cuộc, anh không muốn lừa dối em và chính anh.

Nhận được tin nhắn, phản ứng đầu tiên của ta không phải là lao xuống nhà kêu bố mẹ mau đuổi theo hai người, cũng không điên cuồng gọi cho hai người, mà bình tĩnh gọi cho Sâu, chửi ầm lên, “Đồ không có lương tâm nhà cô nhé, không tự đi xem mắt lại bảo tôi đi, cô là đồ hại bạn, không ngờ lại giới thiệu một tên tồi tha như thế cho tôi, cô nhé...” Chờ ta mắng chán, mắng đến đờ lưỡi không còn nói được tiếng nào, rốt cuộc Sâu lo lắng chạy đến nhà ta, vỗ vỗ vai ta mà mắng, “Tiểu Ngưng Từ đừng khóc, đôi gian phu dâm phụ bọn họ chắc chắn không có kết cục tốt!”

Sự thật chứng minh, miệng của Sâu không phải là quạ đen bình thường. Đêm đó Bác Hi và Kiều Kiều đang bỏ trốn thì gặp tai nạn, Bác Hi nằm viện tới bây giờ vẫn chưa tỉnh, cô lọ lem yêu kiều kia trong tình trạng thái xây xát nhẹ, biến mất không thấy tăm hơi.

Sau này y tá của bệnh viện xác nhận, khi bọn họ tới hiện trường cứu người, cả người Bác Hi nhào lên người Kiều Kiều bảo vệ cho cô ấy, còn bản thân mình thì biến thành người thực vật.

Ngày đính hôn, ta đứng yên thật lâu trong phòng bệnh của Bác Hi, cuối cùng vẫn không chảy lấy một giọt nước mắt.

Ta nói: “Bác Hi, thế nào? Xem ra là Kiều Kiều yêu tiền của anh, bây giờ anh không tỉnh lại, cho nên cô ấy chạy trốn.”

Ta nói: “Bác Hi, cha mẹ anh thật thông minh, cho dù như thế, vẫn tiến hành lễ đính hôn đúng hạn, vì việc làm ăn của hai nhà, càng vì muốn tôi làm quá phụ thủ tiết.”

“Bác Hi, tôi không phải Đức Mẹ, nếu đúng như lời của cha mẹ anh, chỉ là tai nạn đơn thuần, có thể tôi sẽ chờ anh. Nhưng bây giờ, vĩnh viễn không thể.”

Có Sâu đi cùng, ta lập tức đến nơi tổ chức lễ đính hôn, đối diện trước mặt mọi người, nói: “Cuộc hôn nhân này, tôi không đồng ý.” Dứt lời, ta trở về nhà, tắm rửa sạch sẽ, sau đó trời đất tối sầm, ngủ ba ngày ba đêm.

Ba ngày này, Sâu giống như con ong mật cần cù lải nhải bên tai ta chuyện ngoài kia.

“Tiểu Ngưng Từ, mọi người đều nói cô vong ân phụ nghĩa, vị hôn phu bị tai nạn, cô liền từ hôn.”

“Còn nữa, bố mẹ cô giận đến hôn mê, thiếu nước nhảy đến đánh cô. Cô không nghĩ đến chuyện mang hai cái tin nhắn kia triển lãm cho mọi người xem à?”

“Tôi nói cho cô, không chừng cha mẹ Bác Hi đã biết chuyện con bỏ trốn, bọn họ có ý giấu diếm cô, cố ý vờ như không biết. Bọn họ vô tình, cô còn có nghĩa làm gì? Công khai chuyện kia đi, tại sao phải mang tiếng xấu trên người?”

...

Thật lâu sau, cuối cùng ta bị Sâu làm cho không ngủ nổi, mở to mắt.

“Quên đi, dù sao cũng quen biết lâu rồi, bây giờ chơi trò mắt tích thì cứ mắt tích, giả chết thì cứ giả chết, tôi tình nguyện làm người xấu, con gái của nhà giàu mới nổi, cũng không phải diễn trò bi thảm như của Quỳnh Dao, để hoàng tử và cô bé lọ lem đi tìm chết hết đi!”

Cuối cùng một tuần sau, cha mẹ cũng có thể bình tĩnh nhìn ta, không lấy chổi ra đuổi. Vì thế, ta quyết định, “Bố, con muốn chuyển ra ngoài sống một thời gian.”

Chuyện sau này, mọi người đều biết.

Ta đốt tất cả thư từ, quà tặng mà Bác Hi đưa cho ta, chỉ để lại một món đồ sống —— Ultraman là không đốt. Nói thật, khi ấy nhìn thấy ánh mắt vô tội của Ultraman, ta thật sự muốn vứt nó đi, nhưng dưới áp lực của Hiệp Hội Động Vật, ta đành cắn răng mang theo một ít hành lý rách nát và Ultraman trở về chung cư.

Tiếp theo là thuận lợi tìm được việc làm, bắt đầu làm chân tạp dịch ở tòa soạn, mà Sâu thì giả sang nước ngoài, Bàn Hồ thì đỗ trở thành du học sinh ở Anh. Cuộc sống của ta, trở về như mười năm trước, những ngày tháng bình yên hạnh phúc nhất.

Mãi cho tới hôm nay, tỉnh cờ trở lại biệt thự của cha mẹ, ta có cảm giác như trong một giấc mộng. Tỉnh tiết trong mộng thật kinh điển, cô gái nhà giàu mới nổi mơ mộng trở thành công chúa bị cô bé lọ lem đánh bại, bị đánh trở lại nguyên hình, quay về với xã hội.

Từng có lần, ta còn chưa từ bỏ được ý định dựa vào tình tiết tiểu thuyết mà ảo tưởng: Có lẽ, Bác Hi có tình ý với ta, nhưng lại phải đè nén, ví dụ như tình

tiết quen dùng trong tiểu thuyết —— bị cô nàng thủ đoạn Kiều Kiều chuốc quá chén, người phụ nữ kia mang thai, vì không muốn ta đau lòng nên mới bỏ trốn. Hoặc là, cái tin nhắn kia không phải Bắc Hi gửi, lúc ấy Bắc Hi uống say đã ngủ như chết rồi.

Vì thế, ta cứ cố chấp tin vào điều đó, với sự giúp đỡ của Sâu, bọn ta mời hacker hack blog của Bắc Hi. Đầu đón là, mỗi trang mỗi phần đều ghi lại hân yêu Kiều Kiều như thế nào, miễn cưỡng khổ sở cười vui với ta như thế nào.

Đêm đó trở về, ta ra sức đánh Ultraman một trận. Mẹ nó, thế mới nói, cô tích vẫn chỉ là cô tích, sự thật vẫn sẽ luôn tàn khốc.

Ban đầu ta tưởng rằng, phải cần một thời gian dài mới có thể quên được đoạn chuyện cũ này, giống như trong tiểu thuyết: “Từng giọt từng giọt ký ức rơi trong cảm lạnh, chôn giấu nỗi đau ở nơi sâu nhất trong trái tim mình”. Đáng tiếc, ta không phải nhà văn, lại không đủ nhẫn tâm, có lẽ tại đầu óc nhà họ Bạch thật sự quá đơn giản, gen của nhà họ Bạch quá dư thừa. Bước chân vào tòa soạn được một năm, đêm đến khi ta nhắm mắt lại, không phải mơ thấy sếp nữ cầm roi da vút vút thúc giục bản thảo thì cũng là bị Nhậm Hân ép trả nợ; Không phải mơ thấy Xán Xán lái nhái chỉ hơn một ngàn mua bộ váy hoa xinh đẹp thì cũng là chị Tiểu Phù lạnh như băng cảnh cáo: Cô lại béo lên rồi.

Vì thế, sau một thời gian dài ta đã không còn nhớ nổi khuôn mặt khôi ngô mà trước kia ta từng say đắm đến mức tự lừa dối chính mình. Cho đến một ngày ta với Xán Xán, Tiểu Duy cùng nhau tới tiệm CD chơi, Tiểu Duy hơn hờ mua một cái đĩa của một nữ ca sĩ nào đó, không chút lấp bắp nói với bọn ta: “Nhìn này, người anh yêu nhất đây!”

Ta nhìn khuôn mặt đẹp để gọi cảm trưng trên mặt bìa kia, nhìn thế nào cũng thấy quen quen.

Xán Xán đứng cạnh khinh bỉ nói: “Loại đàn bà ghê tởm, cô ta không phải là tiểu tứ (người thứ 4) Kiều Kiều, tình nhân được bao dung của lão già CEO tập đoàn giải trí XX sao?”

Ta giật mình, hóa ra cô ta là người cùng sống trong khu tập thể ngày trước, là cô bé lọ lem Kiều Kiều từng thân thiết sớm chiều với ta a! Thế giới này, quả nhiên có tiền thì làm sao còn chân thành được nữa.

Đại minh tinh Kiều Kiều bây giờ còn có thể nhớ rõ câu nói ngày trước của chính mình không đây? “Ngoài Bắc Hi ra, tớ chỉ có hai bàn tay trắng.”

Lại nhớ đến cái tin nhắn quý giá kia, ta tỉnh ngộ hoàn toàn.

Bác Hi, tôi mong anh tỉnh lại sớm biết bao, để cho tôi còn được xem khuôn mặt bàng hoàng của anh.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Một cái hôn

Rời khỏi nhà Nhậm Hân, đầu ta vẫn nặng như cũ. Lên taxi, nói địa chỉ xong, lại nhớ đến đêm qua ta không về nhà, chắc là Ultraman đối phát cuồng rồi, trái tim nhỏ bé của ta áy náy mất ba giây.

Thấy ta người đầy mùi rượu, quần áo lại nhăn nhúm từ trong khu biệt thự đi ra, ông chú bảo vệ liếc nhìn ta bằng ánh mắt khinh bỉ không thể tưởng tượng, tự nhiên cũng không mong muốn bắt chuyện với ta, chỉ lấy bộ đàm ra tán gẫu với các huynh đệ khác, khí thế ngất trời.

“Thần Tiên, Thần Tiên.” (tên chuỗi quá thể =.....=!!!)

“Nói.”

“Chiều nay tại Phủ Nam Hà, chơi mặt chược, có đến không?”

“826, 826, anh lại đi nữa à? Lần trước vẫn còn thua chưa đủ sao?”

“Đến chứ, đến chứ.”

“Ông đây không sợ, phải lấy lại vốn chứ.”

“Thần Tiên, Thần Tiên, anh có đến được không đó? Nghe nói đêm qua sinh nhật anh uống đến say mềm hả?”

“Ai nói tôi uống say?!”

“Lão Từ làm chứng, lão Từ làm chứng.”

“Đứng, đứng, ông anh thần tiên, anh lại quên rồi, đêm qua anh vừa tự bạt tai mình, vừa nói ‘Các người cho rằng ông đây không dám đánh sao, ông đây đánh cho các người xem!’”

...

Phi!

Ta đứng trong bãi đỗ chờ xe, không chút từ tế phi cười.

Cười xong, trong đầu ta một tia sáng chợt lóe, bỗng nhiên nhớ tới một câu: “Các người nói tôi không dám hôn, bà đây hôn cho các người xem——”

Àm âm âm!

Những câu này lướt qua bên tai, phút chốc ta như bị sét đánh trúng đỉnh đầu, cảm giác này giống như... Trong không gian bị bịt kín tràn ngập khí gas bỗng nhiên có người châm lửa. Phút chốc, chỉ vì một câu của ông chú kia, đầu ta nổ tung, từng đoạn trí nhớ vụn vặt tới hôm qua dửng mãnh tràn về.

Đầu tiên, vẫn là quán lẩu Nhất Phẩm, sếp Lý Tử Nho phần nộ cầm di động rít gào, “Nhậm Hàn, cậu làm ra chuyện tốt rồi đây, bây giờ cô ấy bất tỉnh rồi, Tiểu Duy với Tiểu Trinh cũng say quên trời đất, cậu tự đi mà mang cô ấy về!”

Chẳng bao lâu sau, Nhậm Hàn đã đứng trước mặt, chăm chú nhìn ta đang cười ngơ ngơ, nhíu mày lại, chặc lưỡi hỏi Xán Xán: “Tóm lại cô ấy uống bao nhiêu?”

Xán Xán nhíu vai, “Không nhiều, nhiều nhất cũng chỉ hai chén. Phó tổng giám đốc Nhậm anh cũng thật là, muốn tặng quà thăng chức cho Bạch Ngưng sao không tự mình quang minh chính đại tặng đi? Sao lại còn bảo sếp tôi mang quà tới làm gì?”

“Ai nói là quà! Chỉ là đúng lúc trong nhà còn nhiều rượu quá, tiện thể bảo Tử Nho mang đến đây, ai biết cô ấy dễ say như thế!”

Sếp hừ lạnh, “Thế à? Dù sao rượu cũng là cậu bảo tôi mang đến, nha đầu lừa đảo giờ bất tỉnh rồi, nặng chả khác nào lợn chết, tôi với Xán Xán lôi mãi vẫn không được, cậu xem rồi tự mà lo liệu đi.”

“Về công ty trước đi.”

Lại đổi cảnh, vẫn từng đấy người như cũ, ta với Tiểu Trinh say như chết, Tiểu Chí cũng đang ngủ, được lão Huyền dìu đi, chị Tiểu Phù và Xán Xán vẫn còn tỉnh táo đôi chút, còn có Tiểu Duy khóc lóc đòi Slime, có thể nói, hôm nay, một bình rượu XX xa xỉ trị giá mười nghìn, đã làm cho lần hội họp này của chúng ta chấm dứt... thật oanh liệt.

Tiểu Trinh: “Tiểu Ngưng Tử, không, không tệ.... Cuối cùng ngày hôm nay nhà cô cũng được toại nguyện.”

Ta: “Tại sao? Ha ha.”

Tiểu Trinh: “Cười ngơ cái gì? Mày có bản lĩnh thì hôn hẳn một phát cho chị xem, thế nào, cơ hội tốt thế này cơ mà.”

Nhậm Hàn đang dìu ta nghe vậy mặt mày bức bối, xốc ta đang rũ xuống lên cao một chút, nghiêm mặt lạnh lùng nói: “Đừng quấy rối!”

Chỉ một vẻ mặt như vậy thôi đã hoàn toàn chọc giận đầu óc đang choáng váng của bốn tiểu thư, ta quẹt miệng nheo mắt, “Hừ, anh không cho tôi cứ hôn!”

Tiểu Trinh vẫn chăm ngời thổi gió như cũ, “Được, có gan thì hôn đi!”

“Các người nói ta không dám hôn, bà đây hôn cho các người xem——”

Chụt!

Giây tiếp theo, ta kiễng chân, “Như nguyện dĩ thường” (mong muốn được thỏa mãn) cưỡng hôn Nhậm Hàn. Hai đôi môi chạm vào nhau, đúng lúc ấy cửa mở ra, Xán Xán, chị Tiểu Phù đang xách túi cùng với sếp, con ma men Tiểu Chí, Tiểu Duy, Tiểu Trinh hoàn toàn cứng người.

Buông cái đầu heo đẹp trai của Nhậm Hàn ra, ta phi thường đắc ý, “Tôi đã bảo rồi, tôi dám làm!”

.....

Nội dung sau đó, ta không muốn cũng không dám nhớ lại. Trước mặt ông anh lái xe, ta hung hăng tự tát vào mặt mình một cái, thế này... Chuyện gì đây a!

Thì ra, không phải là ta say rượu nhưng không làm loạn, chỉ là tạm thời chưa nhớ lại mà thôi. Mãi mai là hồi nãy ta còn chẳng biết xấu hổ, nói chuyện với Nhậm Hàn nhiều như thế. Cho nên mới nói, rượu bia này nọ, thật đúng là thuốc độc thùng ruột. Nó có thể giúp người nói ra những chuyện trước đây không dám nói, khiến người làm những chuyện trước đây không dám làm. Nếu lúc ấy ta còn lý trí, nếu lúc ấy ta còn không chế được bản thân, ta đây chắc chắn sẽ không làm chuyện bừa bãi như vậy.

Không ngờ ta lại dám hôn trước mặt nhiều người trong công ty như thế.

Ta ôm mặt, ngay cả tâm lý muốn chết cũng có.

Bên này, đồng chí lái xe thấy ta đột nhiên hết tự sát lại khóc lóc, sợ ta nghĩ quẩn trong lòng bèn dùng giọng điệu từng trải khuyên nhủ: “Em gái, có chuyện gì thì nghĩ thoáng một chút.”

Ta còn chưa kịp trả lời anh ta nửa câu, nhạc chuông di động chợt vang lên. Ta giống như thuốc nổ nhảy dựng lên, rút di động ra, nhìn lên màn hình: Nhậm Hàn.

“...”

Làm sao bây giờ? Đón gió lung lay, ta cảm thấy sống không bằng chết.

Tiếng chuông càng lúc càng lớn ta mới nhớ ra, vừa rồi lúc ta về, Nhậm Hàn nói đi ra ngoài mua đồ ăn cho ta. Đầu óc ta mơ mơ màng màng, nhắc đến “Ăn” ta nghĩ ngay đến Ultraman đang đối bụng suốt một ngày một đêm, cho nên chưa kịp chờ Nhậm Hàn trở về đã mơ mơ màng màng lên taxi.

Nhậm Hàn sẽ nghĩ như thế nào đây?

Rủ bỏ trách nhiệm? Chạy trốn? Tối hôm qua chúng ta ăn xong, sếp và Nhậm Hàn gọi cho người nhà của từng đồng nghiệp, bảo họ đến đón lũ ma men về, sau đó sếp thẳng tay ném ta cho Nhậm Hàn, sau đó Nhậm Hàn đem ta về nhà. Nhưng tại sao? Rõ ràng hẳn biết nhà của ta, lại còn đưa ta về nhà hẳn, nghĩa là sao?

Còn nữa, người đẹp ở nhà hẳn hôm nay là ai? Nhậm Băng Sơn bình thường tàn khốc thế mà hôm nay thấy ta không khỏe lại còn nói đi mua đồ ăn cho ta. A a a! Đầu của ta đặc hết lại, trong lúc bối rối, cắn răng rồi lại cắn răng, cuối cùng ta bấm vào nút từ chối nghe máy.

Dĩ nhiên, Nhậm Hàn không định buông tha cho ta.

Lát sau, ta được hai tin nhắn liên tiếp. Không cần nói cũng biết ai gửi.

Mes 1: Muốn về hả?

Mes 2: Đừng hiểu lầm, tôi gọi điện chỉ để nhắc nhở cô, chiều nay tôi muốn đi mua giường, nếu cô không sợ tôi vô tình mua phải cái giường xa xỉ hơn một trăm ngàn thì không đi cũng được.

Ta ngẩn người, xét thấy túi tiền bị đe dọa, ta mặt dày nhắn lại: Gì cơ? Muốn tôi bồi thường cái giường kia á?

Nửa phút sau.

Nhậm Hàn: Cô nôn bản hết rồi, chẳng lẽ muốn tôi bồi thường à?

Nhậm Hàn: Bạch Ngưng, đừng nói với tôi là cô nghĩ chỉ hôn một cái như thế tôi đã thành vật sở hữu của cô đấy?

Ta bị tin nhắn thứ hai của Nhậm Hàn làm cho nghẹn họng không nói được gì, một lúc lâu sau, cuối cùng ta cũng nước mắt ràn rụa nói với đồng chí lái xe: “Anh à, phiền anh quay xe lại Phủ Nam Hà vậy.”

“Há? Sao thế? Chỗ này với chỗ lúc này cô nói là ngược hướng đấy nhé!”

“Tại vì tôi muốn nhảy sông.”

Sự thật chứng minh, ta không chỉ có tiềm chất bi kịch, còn có tiềm chất nữ sắc lang, đã thế lại còn trêu vào con khổng tước ngạo kiều thụ không thể trêu. Dự cảm của ta nói cho ta biết, những ngày sau này chắc chắn ta sẽ không được yên ổn.

Ultraman, mẹ với con, sau này chắc ngay cả bánh bao cũng không có mà ăn.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Thử giường

Về đến nhà cho Ultraman ăn rồi đi tắm, ta còn chưa kịp nằm xuống nghỉ ngơi một lát, Nhậm Hàn đã đúng hẹn mò đến. Thị uy cưỡng ép, ta cầm nín roi lệ theo Nhậm Hàn lên xe. Bác gái tặng một không rõ chuyện, cũng đi theo gạt lệ nói: “Ngưng Ngưng, cuối cùng con cũng tìm được bố dượng cho Ultraman rồi.”

Ta xấu hổ, nhưng mà vẫn không quên cò kè mặc cả với Nhậm Hàn. Ta tươi cười nói: “Phó tổng Nhậm, tối hôm qua thật sự cảm ơn anh. Nhưng mà tôi

thấy cái giường bị tôi nôn bần đầy chỉ cần đổi ga trải giường là được mà? Thế này nhé, tôi mua cho anh bốn bộ ga giường tốt nhất, còn giường thì thôi nhé?”

Nhậm Hàn vừa lái xe vừa liếc mắt cười lạnh lùng, “Hôm nay lúc cô ấy đi, cô không thấy à? Cô ấy nói, tối nay trước khi cô ấy về, nhất quyết phải có giường mới.”

Ta cảm nín, vô cùng nghi ngờ người đẹp sáng nay không biết từ đâu chui ra trong nhà Nhậm Hàn là hẳn thuê tới, thế nên tiếp tục thăm dò. “Hi, người đẹp sáng nay là ai thế?”

Nhậm Hàn nghe vậy, nửa cười nửa không, nhìn chăm chăm ta, một lúc lâu sau mới mở miệng: “Cô ghen à?”

Ta ghen, lãng sang chuyện khác, “Lái xe, lái xe.”

Nhậm Hàn liếc mắt, giống như đang trêu một con thỏ nhỏ, nói một câu khiến ta như bị gai chọc vào lưng: “Yên tâm đi, so với cô, cô ấy cư xử rất chừng mực, sẽ không diễn cái trò xiếc cón con tập kích bất ngờ ấy.”

Một lần lỡ hôn thành thiên cổ hận!

(‘Nhất thất vãn thành thiên cổ hận’, nhại theo ‘nhất thất tức thành thiên cổ hận’ – một bước sa chân thành thiên cổ hận)

Đến cửa hàng đồ gia dụng, Nhậm Hàn không hổ là công tử nhà giàu điển hình, xem đi xem lại mãi vẫn không vừa mắt, cuối cùng lại nhìn trúng cái giường tròn xa xỉ giữa cửa hàng.

Tiểu thư PR thấy Nhậm Hàn đi đi lại lại quanh cái giường tròn, đôi mắt lóe sáng kích động như nhìn thấy con mồi, nhiệt tình quảng cáo: “Chiếc giường này của chúng tôi làm từ gỗ thô nhập khẩu từ Pháp, nếu tiền sinh mua ngay bây giờ, chúng tôi còn tặng kèm một bộ bốn chiếc drap trải giường trị giá hai ngàn chín trăm chín mươi chín đồng, mặt khác còn có bộ nệm lò xo này———”

Ta cười cười với tiểu thư PR, kéo Nhậm Hàn ra góc nói nhỏ: “Phó tổng Nhậm, anh xác định tôi phải mua chiếc này?”

Nhậm Hàn nhướn mày theo thói quen, vẻ mặt “Cô không mua chẳng lẽ tôi mua”. Ta hít sâu, quyết định mặc kệ có phải Nhậm Hàn đang đùa giỡn ta hay không, nhất định phải giành lại ít quyền chủ động, “Nếu là tôi mua, hẳn là tôi chọn chứ?”

Quả nhiên, Nhậm Băng Sơn đang chuẩn bị hạch tiền ta, nghe thấy lời này liền khó chịu, “Cô chọn?”

Ta gạt mạnh đầu, “Nhà tôi còn một chiếc giường công chúa tròn lớn, chưa ngủ lần nào, tôi lấy cái kia đền cho anh. Còn nữa, tôi sẽ mua một bộ ga còn tốt hơn bốn chiếc được tặng này cả ngàn cả vạn lần, thật sự đáng giá hai ngàn chín trăm chín mươi chín đồng.”

Thật ra, ta còn một chiếc giường tròn, là chiếc lúc ấy thầy u chuẩn bị để ta làm đám cưới, sau này đám cưới không thành, ta lại rời khỏi nhà, chiếc giường tròn kia liền nằm tro bụi trong tầng hầm của nhà ta, đến bây giờ vẫn chưa bóc tem, bây giờ coi như tận dụng.

Bên này, tiểu thư PR thấy hai người chúng ta nói nhỏ, sợ con vịt đến miệng còn bay đi, bắt đầu chuyển đối tượng thuyết phục, lời kéo ta tíu tít, “Phu nhân, cô đừng do dự nữa. Chiếc giường này của chúng tôi 100% là loại giường tròn chất lượng tốt nhất. Cô xem đường kính của nó, so với các loại giường tròn khác đều lớn hơn rất nhiều, chắc chắn đủ cho cô cùng tiền sinh đây thoải mái lăn lộn!”

Lời dứt, ta và tiểu thư PR bốn mắt nhìn nhau. Tiểu thư PR có lẽ nóng lòng buột miệng, có lẽ ý muốn nói rằng giường tròn nhà cô ấy tốt hơn so với đối thủ cạnh tranh một ngàn một vạn lần, nhưng chữ “lăn lộn” này, thật sự là rất rất rất mạnh mẽ táo bạo.

Bỗng nhiên ta tưởng tượng ra hình ảnh ta cùng Nhậm Hàn lăn lộn trên giường...

Ta còn chưa kịp mở miệng giải thích “Chúng tôi mua giường không phải để lăn lộn” và “Tôi không phải phu nhân của hắn”, máu mũi của ta đã hào hứng chảy thẳng xuống, trong chốc lát, bầu không khí càng có vẻ quái dị.

Ta thấy sắc mặt của tiểu thư PR hết hồng lại trắng, trắng lại chuyển sang xanh, vội ngừng đầu giải thích: “Tôi, tôi, tôi tôi qua uống nhiều rượu, cho nên, máu không tuần hoàn.”

Nhậm Hàn lạnh lẽo đưa cho ta một chiếc khăn tay, cười đến vẻ mặt rục rịch, cố ý kè sát miệng vào tai ta, nói một câu rồi quay sang tiểu thư PR: “Không cần nói nữa, cô đóng gói giúp tôi đi.” Ta cứng đờ tại chỗ, không gì so sánh nổi. Câu mà Nhậm Hàn nói vào tai ta là, “Đừng bảo cô đang tưởng tượng cái gì không trong sáng đấy? Phải không?!”

Cuối cùng, vẫn là Nhậm Hàn lấy khoản tài chính kèch xù, phong thái phóng khoáng coi tiền như rác mua cái gọi là ‘Giường tròn chế tác từ gỗ thô nhập khẩu từ Pháp’. Nhìn cái giường tròn hào nhoáng, ta cố gắng xoay chuyển tình thế, thề lần này 100% không làm Dương Bạch Lao (Cha của Bạch Mao Nữ).

Ta nói: “Phó tổng Nhậm, cái giường này là anh mua, tiền cũng là anh trả, tôi không đồng ý, thế nên tôi không liên quan đến cái giường này.”

Nhậm Hàn trừng mắt, “Có phải cô định nói cô không trả tiền?”

Ta cắn răng, cẩn thận suy nghĩ: thứ nhất, nôn bần ga giường phải bồi thường giường, đúng là chuyện lạ trong thiên hạ. Nhậm Hàn câu kết với người đẹp

kia trêu đùa ta, muốn ta ngoan ngoãn gặt đầu, chẳng hóa ta còn Ultraman hơn cả Ultraman; thứ hai, ngày trước chịu đựng Nhậm Hàn thị uy là vì hấn biết bí mật hủ nữ của ta, đương nhiên, bây giờ việc này đã thành bán công khai, ta không cần phải vì điểm yếu này mà tiếp tục tự hành hạ bản thân; thứ ba, giường là Nhậm Hàn mua, nói muốn ta trả tiền cũng là hấn tự quyết định, từ đầu tới cuối ta cũng chưa nói qua, dù sao ta cũng không giống với Dương Bạch Lao, không ghi giấy vay nợ, không ký tên điểm chỉ, bây giờ ta chối không nhận, xem Nhậm Hàn làm gì được ta.

Ta trung vệ mặt “Đòi tiền không có, đòi mạng thì có một cái” nhìn thẳng Nhậm Hàn, lúc đầu ta cứ tưởng mặt Nhậm Hàn sẽ đen như đất nòi, ai ngờ, trước mặt ta... Lại là khuôn mặt tươi cười như hoa đào hé nở. Ặc! Ta đần mặt. Phải công nhận, Nhậm Băng Sơn mặt lạnh này khi lộ ra điệu cười hồ ly quyến rũ, quả thật rất dễ nhìn.

Người nào đó tiếp tục trưng bộ mặt hồ ly gian ác cười quyến rũ, “Bạch Ngưng, đã từng có ai nói với cô, bộ dạng quýt nợ của cô rất đáng yêu chưa?”

“What?” Ta ghen hòng trần trời nhìn Nhậm Hàn chăm chăm, có cảm giác hấn bị ma nhập, loại giọng điệu chọc ghẹo lẳng mạn này cũng có thể phát ra từ miệng Nhậm Băng Sơn sao?

Nhậm Băng Sơn không cho ta thời gian sợ hãi than thở, làm bộ dạng từ ái vỗ vỗ đầu ta, “Thật ra, tôi vốn không định để cô trả, giường này coi như tôi mua.”

Nghe xong câu này, mắt ta tức khắc sáng như sao, nhấc chân trước, vẫy đuôi, “Thật á?”

“Thật.”

“Sao tự nhiên anh tốt thế?”

Nghe vậy, Nhậm Hàn cười càng gian ác, chống cằm trưng bộ mặt đáng yêu nói: “Ngày trước là vì phải diễn trò ép cô, bây giờ,” Nhậm Hàn dùng một chút, âm muội nói, “quan hệ của chúng ta không giống lúc trước nữa!”

Lúc đó ta vẫn còn đang trong trạng thái hưng phấn vì không mất tiền, vẫy vẫy đuôi lấy lòng, “Quan hệ không giống lúc trước? Ha ha! Không giống lúc trước như thế nào?”

Dứt lời, nụ cười nịnh nọt của ta bắt đầu cứng đờ, đang định thăm kêu không tốt thì muộn. Nhậm Hàn vươn tay giữ ta lại, dùng giọng điệu cực kỳ buồn nôn thổi một hơi vào tai ta, nói: “Không phải cô đã cường bạo tôi trước mặt mọi người à? Cô nói, quan hệ giữa chúng ta còn có thể như trước được à? Phải không?”

Ai cũng có thể nhận ra Nhậm Hàn lúc này không bình thường, ta nhớ ra ở công ty từng lưu truyền một câu: Sếp và Nhậm Hàn là “Song kiếm hợp bích”, hai người tuy là đối thủ một mắt một cõn, nhưng có chung một đặc điểm là —— có thù tất báo. Tại sao, tại sao cái tin tình báo quan trọng như thế mà ta cũng có thể quên được cơ chứ?

Còn ngốc nghếch theo hấn đi mua giường, lại ngốc nghếch trở về nhà hấn, lại ngốc nghếch từng bước một dẫm vào cái bẫy của hấn. A, mẹ ơi, con muốn về nhà.

Bên này Nhậm Hàn thấy ta run rẩy, “địu dàng” vượt nhẹ vành tai của ta nói: “Bạch Ngưng, tiền thì không cần rồi, nhưng mà, cô có nên làm cái gì đó để tỏ ý cảm ơn hay không?”

Răng ta run run va vào nhau, nói năng loạn xạ, “Anh... anh muốn... muốn... thế... thế nào?”

“Ha ha”, Nhậm Hàn cười lạnh lùng, dường như lộ ra răng nanh giữa cái không khí đã đóng băng, “Cô xem, giường thì đã mua rồi, có phải nên tìm người thử giường hay không?”

Thử, thử giường?

Thử như thế nào?

Ta nhìn chiếc giường tròn xinh xắn, cảm nín nuốt nuốt nước bọt, lần đầu tiên trong đời có cảm giác tuyệt vọng như dê rơi vào miệng cọp.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Bắt kẻ thông dân

Sàng, an thân chi tọa giả.

Ý của người xưa, giường là dụng cụ để người ta nằm ngò, là vật gia dụng để thân thể nghỉ ngơi. Nhưng ngày nay, dễ thấy là giường còn có một tác dụng quan trọng hơn, đó là cung cấp nơi chốn để vợ chồng hoặc cặp đôi XXOO.

Cho nên, thời điểm Phó tổng Nhậm Hàn ám muội nói ra hai chữ “thử giường”, đầu óc của ta phản xạ có điều kiện, lập tức hiểu nhầm. Vì thế, quyết định đầu tiên và duy nhất của ta chính là —— trốn!

Ta vừa ôm túi lùi ra cửa, vừa cười cứng ngắc: “Phó tổng Nhậm, giường cũng mua được rồi, không có việc gì nữa tôi phải đi rồi.”

Nhậm Hàn đứng bất động tại chỗ, nhưng đôi mắt thì trong suốt lạnh lẽo khác thường, “Phải đi? Nhưng mà cô lái xe không giỏi lắm.”

“Không sao không sao.”

Nhậm Hàn cười nhạt, ôm ngực nói: “Cô không sao, nhưng tôi có sao.”

Ta nghe không hiểu hắn nói gì, vẫn cố lùi ra cửa như cũ, “Thật sự không sao mà.”

“Cô đi rồi, ai giúp tôi thử xem giường có lăn lộn tốt hay không?” Ta còn chưa nói xong đã bị Nhậm Hàn chặn họng. Bởi vì một từ “lăn lộn” dâm đẳng hoàn trắng, ta chết đứng tại chỗ không nói nên lời.

Lại còn “lăn lộn”, hắn định lăn lộn như thế nào?

Bên này ta còn đang ngờ ngác thất thần, Nhậm Hàn đã yên lặng áp sát, ấn ta vào tường, chờ ta kịp nhận ra, đã thấy khuôn mặt đẹp trai của Nhậm Hàn phóng đại vô số lần, hơi thở nóng bỏng bất chính phả lên cái cổ mẫn cảm của ta, từng tầng từng tầng da gà của ta nổi dậy biểu tình.

“Phó tổng Nhậm, anh đừng kích động.”

Nhậm Hàn âu yếm vén tóc mai bên tai ta, “Bạch Ngưng, xem ra cô vừa rồi còn kích động hơn cả tôi.”

Có vẻ, hình như, chắc là, đại khái Nhậm Hàn nói đúng, giờ này phút này, tình cảnh này, ta chỉ cảm thấy hai chân của mình như nhũn ra, dựa vào tường mà vẫn có khuynh hướng tụt xuống dưới, mặt thì nóng như lửa đốt, hít thở cũng càng lúc càng gấp. Ta có vẻ thật sự kích động hơn cả hắn.

Này, Bạch Ngưng, đừng bảo sức đề kháng của người kém như vậy? Vừa nhìn thấy zai đẹp đến gần đã không có khả năng phòng dịch rồi?

Nhậm Hàn thấy thế cong mắt cười, nói: “Không phải sợ, anh sẽ rất nhẹ nhàng.”

Dứt lời, ta lại bị kích động một lần nữa, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, nhu tình mật ý như thế, giọng điệu mềm mại nhỏ nhẹ như thế. Là ta chưa tỉnh rượu hay là Nhậm Hàn bị sốt? Ta nghiêng rặng quay mặt đi, Nhậm Hàn cũng không cho ta thời gian thắc mắc, bàn tay mạnh mẽ ngang ngạnh giữ thẳng mặt ta, làm ra vẻ chuẩn bị cúi xuống hôn ——

Ta lên gân, nhắm mắt tự an ủi, không sao, dù sao cũng không phải là lần đầu tiên, ta cưỡng bạo một lần, hắn cưỡng bạo một lần, vẫn là rất công bằng, hơn nữa giường cũng không phải đèn. Môi chạm môi hôn một chút mà đổi lại mấy vạn, đáng giá đáng giá! Ta liền xem Nhậm Hàn như Ultraman, Ultraman cũng thường xuyên nhảy bổ vào ta hôn hôn liếm liếm, bộ lông xù ướt sũng ta còn không sợ, tên yêu nghiệt Nhậm Hàn này thì sợ cái gì? Không sao, thật sự không sao.

Ngay lúc ta cố gắng thấy chết không sờn, chờ thật lâu môi vẫn không bị hôn, bên tai lại vang lên từng trận cười châm biếm. Ta mở mắt, phát hiện Nhậm Hàn đã cầu thả ngồi xuống chiếc giường tròn từ đời nào, bộ dáng thản nhiên tự đắc. Ngược lại là ta, ngu ngốc chưa tự nhận ra, vẫn còn đang dính trên tường diễn bộ dạng “bị ép buộc”, trông buồn cười khó đỡ nổi.

Dự cảm của ta nói cho ta biết, ta lại bị lừa gạt.

Nhậm Hàn bắt chéo chân, cười quyến rũ đến động lòng người, “Tối hôm qua cô hôn tôi trước mặt mọi người, tôi rất rất rất không vui, cũng rất rất muốn trả đũa cô, nhưng mà...” Nhậm Hàn nghĩ nghĩ, trung bộ mặt khó xử bĩu môi nói, “Làm sao bây giờ? Thật sự là tôi không có hứng thú với cô.”

Ta ngạc nhiên, ý gì đây?

Không có hứng thú với ta? Những lời này cũng có thể phiên dịch thành: Ta không hề có mùi vị của phụ nữ, đưa đến bên miệng đàn ông hắn cũng nuốt không trôi? Chỉ cần là con gái mà nghe thấy loại lời nói này thì đều sẽ nổi giận, mà là một người con gái bình thường, ta tất nhiên cũng sẽ giận dữ.

Ngẩng đầu ưỡn ngực, ta chống nạnh mắt hùng hùng lửa trừng trừng nhìn Nhậm Hàn, gào to: “Lúc này anh có ý!”

Nhậm Hàn nhún vai, “Trời đất chứng giám, tôi cũng chỉ muốn ăn miếng trả miếng, nhưng mà cuối cùng nhìn cái mặt cô, aizz!”

Ta nắm chặt nắm đấm, hắn lại còn dám giả vờ vô tội, giả vờ đáng thương, cái gì mà “Cuối cùng nhìn cái mặt cô”, phút chốc ta có cảm giác mình bị khinh bỉ, có khác gì tội phạm cường bức từng bước từng bước tấn công, đến bước cuối cùng, hắn đột nhiên đứng dậy nói, “Thật xin lỗi, tôi phát hiện tôi không thể tiếp tục?”

Ta bị khinh bỉ, bị tội phạm cường bức khinh bỉ một cách hoàn trắng!

Ta nghiêng rặng ken két, ôm tâm lý bị tổn thương bỏ nhào tới, túm cổ áo Nhậm Hàn: “Anh đi chết đi! Tôi có ngực có hông, thẳng trước còn có bà lão đến bày tỏ giùm con trai, nói vừa nhìn tôi là biết sinh con giỏi. Còn có tên háo sắc Ultraman thích nhất là người đẹp nữa, mỗi lần tôi mang nó ra ngoài

chơi, sau khi nhìn chán chê vô số người đẹp cuối cùng vẫn theo tôi về nhà! Điều này chứng minh, tôi mới là xinh đẹp nhất, đáng yêu nhất!”

Ta thờ phỉ phò nói hết một hơi những dẫn chứng chứng minh sức hút của mình, còn chưa kịp mở miệng nói tiếp, đã nghe thấy giọng nói bất mãn của ai đó từ phía dưới vang lên, “Bạch Ngưng!”

“Gi?” Ta nhú mày cúi xuống nhìn...

Đây thật sự là một tình huống rất không đáng cười, ta lại không cẩn thận cường bạo vào Nhậm Hàn, hơn nữa lần này so với lần trước chỉ có hơn chứ không có kém, dám trực tiếp cười lên người hắn, ai bàn tay nhỏ bé nắm chặt áo hắn không buông.

—— Cho nên, mọi người có thể tưởng tượng ra tư thế này vô cùng vô cùng đáng khinh.

—— Cho nên, một phút bất cẩn, đã thành ra ta đang phản công Phó tổng giám đốc Nhậm.

—— Cho nên, bây giờ Nhậm Băng Sơn đang cực kỳ khó chịu.

Nhìn ánh mắt càng lúc càng thâm sâu của Nhậm Hàn, ta thầm kêu không ổn rồi, còn chưa kịp lui khỏi người Nhậm Hàn, ai đó liền lật người, ta... bị đè ép lại.

Còn chưa kịp hoàn hồn, môi của ta đã bị ép mạnh, hơi thở nồng đậm nam tính của Nhậm Hàn dừng mãnh ầm ầm kéo đến. Trong phút chốc, đầu óc ta trống rỗng, ngay cả phản kháng cũng quên luôn. Hôn xong, tứ chi ta bủn rủn, chớp mắt nhìn Nhậm Hàn, đối phương không nói câu nào, chỉ ngây ngốc nhìn ta.

Ta mở miệng lại không biết phải nói gì, mặt thì không cần nhìn cũng biết đang đỏ như tôm luộc. Lần cuối ta hôn cách đây bao lâu rồi? Hử? Hơn nữa, cho dù ngày trước hôn với tên súc sinh kia tim cũng không đập mạnh như hôm nay, Nhậm Băng Sơn, người quả nhiên là cực phẩm! Bên này ta đang suy nghĩ loạn xạ, bên kia Nhậm Băng Sơn cười cười, lại cúi xuống hôn. Lần này, cuối cùng ta cũng có nhận thức, bắt đầu cất lực phản kháng, sử dụng cả tay lẫn chân.

Nhưng Nhậm Hàn mặc kệ, đôi môi bắt đầu đuổi bắt chặn đường, ta bị luồng hơi thở gần sát phía trước quấy rối, vừa bòn chòn vừa rung rinh khó nói thành lời. Hai người chúng ta đang lơ đãng, chợt nghe bên ngoài truyền đến động tĩnh, chưa kịp đứng dậy đã nghe thấy một tiếng hét chói tai. Ta và Nhậm Hàn đồng loạt ngẩng đầu, chỉ thấy người đẹp hồi sáng ra ngoài giờ đang trợn mắt há mồm nhìn thẳng hai chúng ta.

Nếu ánh mắt có thể giết người, ta nghĩ, ta đã phải chết một ngàn một vạn lần.

“A, cứu mạng, đồ quá đáng, tức chết tôi rồi!” Người đẹp kêu thảm thiết, liều mình tách ta và Nhậm Hàn ra, giậm chân nói, “Các người, các người, quá thật là...”

Ta im lặng, nhất thời hồi hộp đến cực điểm. Chẳng lẽ, cô ấy thật sự là vị hôn thê hoặc tình nhân của Nhậm Hàn? Thế thì lúc này là loại tình huống nào? Bất gian tại giường? Ta và Nhậm Hàn chẳng phải sẽ trở thành đôi gian phu dâm phụ sao? Ngay lúc ta đang vô cùng rối rắm, chợt thấy cô gái kia sau khi bình tĩnh lại, tiếp tục ôm đầu gào to: “Nhậm Hàn, đồ chết tiệt! Muốn lẩn lộn về giường của mình là lẩn lộn đi! Đây là giường của tôi! Phòng của tôi!”

“A, đáng ghét, tôi muốn đổi giường!”

“Tôi ghét hai người! Sao hai người lại có thể chui vào phòng ngủ của người khác mà——— tôi, tôi, tôi muốn đổi phòng!”

Ta không kịp suy nghĩ xem rốt cuộc cái tình huống này là tình huống gì, thân thể đã tự hoạt động theo phản xạ trước cả khi não bộ ra lệnh, chạy khỏi biệt thự. Hôm nay thật sự là một ngày bị ai.

Ta với Nhậm Hàn, rốt cuộc tính là ai cường bức ai?

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Ta thích bị ngược đãi

Cường hôn, hai mươi mấy năm qua là chuyện mà các thiếu nam thiếu nữ ưa thích nhất, cũng là phương pháp sáng tác kinh điển quen thuộc nhất của Quỳnh Dao. Cho nam chính và nữ chính yêu nhau, nữ chính vì lý do gia đình mà làm người phụ bạc hoặc không muốn làm người thứ ba, hoặc do yếu tố bên ngoài tác động mà lưỡng lự, nam chính ngang ngạnh gần như điên cuồng hôn một cái, không những có thể khiến trái tim của nữ chính trở nên kiên định mà còn có thể khiến cho quảng đại độc giả tán thưởng.

Cách đây không lâu, khi ta còn là một cô gái vị thành niên, mỗi khi lén lút nhìn vai nam chính đẹp trai phóng khoáng ôm hôn vai nữ chính cuồng nhiệt trên tivi, tim ta không nhịn được mà xao xuyến rung động, yy vô hạn. Sau đó buổi tối tạm biệt cha mẹ, ta trở về phòng ngủ, chuẩn bị cẩn thận rồi ôm gối của mình cắn loạn một lúc. Nhưng khi chuyện này thật sự xảy đến với ta, ta lại... làm đả điều (trốn tránh).

Đối phương không phải ai khác, là Nhậm Hàn, Nhậm Hàn đấy. Là công tử ăn chơi Nhậm Hàn nổi tiếng khắp toà soạn không ai không biết, là Nhậm Băng Sơn thanh cao lạnh lùng, là Nhậm thánh mẫu thụ trong tiểu thuyết “Nhân kiến nhân ái, hoa kiến hoa khai” của ta, quan trọng hơn là, bây giờ kim ốc tàng kiều, Nhậm tiên thụ lại còn nuôi cả người đẹp trong nhà nữa!

Thế này thì làm sao mà ta chịu nổi?

Ta không dám nói chuyện bị cưỡng hôn với ai, chỉ dám nói với Sâu đang ở bên kia Đại Tây Dương. Sâu nghe xong tin tức của ta, ngồi trước màn hình im lặng một lúc, cuối cùng cũng gõ một hàng chữ:

“Haizzz, một thanh niên tốt như thế lại bị cậu làm hại!”

Ta từng muốn rút hai tròng mắt, tí mi xem đi xem lại câu này không dưới mười lần, lại nghiêm túc nhớ lại xem thầy giáo ngữ văn hồi tiểu học đã dạy ta phân tích câu chữ như thế nào, ta xác định những câu này của Sâu nghiêng về phía Nhậm Hàn chứ không phải ta, rút cục ta cũng nổi điên rồi.

Bấm điện thoại, mặc kệ phí quốc tế là mấy đồng hay mấy chục đồng một phút, sau khi nghe được giọng lười biếng của Sâu, ta bắt đầu lên án mắng to, “Cậu là cái đồ sinh ngoại, chân ngoài dài hơn chân trong, cậu là đồ con sâu ăn cơm Tây vong ân phụ nghĩa. Lại còn dám bảo tớ làm hại thanh niên tốt? Aaaaaa! Nói như thế khác nào bảo tớ phạm tội cưỡng bức? Aaaaa! Rõ ràng là anh ta nọ kia tớ, chẳng lẽ tớ lại không thể phản kháng một chút sao? Aaaaa!”

Chờ lúc ta mắng đến rát lưỡi khô môi, bên kia điện thoại Sâu mới lười biếng ngáp một cái, nói: “Bạch Ngưng, lâu rồi cậu không kích động như này nha.”

“Sao tớ không kích động được? Cậu toàn nói đỡ cho Nhậm tiên thụ kia không thêm đứng về phía tớ! Hừ!”

Sâu dừng một chút, lại nói: “Bạch Ngưng, ý của tớ là, với đặc thù gen tiểu cường và thần kinh đơn bào của nhà họ Bạch mà cậu lại so đo từng tí một chỉ vì một cái hôn như thế, khiến cho ai gia quá kinh ngạc.”

Sâu nhất châm kiến huyết (châm chọc), ta ghen đốp đốp không khí, không nói lại được câu nào.

“Tớ so đo thật à?”

“Ừ, vì một cái hôn như thế mà lại không tiếc tiền gọi điện thoại quốc tế, riêng việc này đã tương đối khác thường rồi.”

Tớ ——”

“Không cần cậu phải giải thích,” Sâu ngắt lời ta, hùng hồn phát biểu, “Xét thấy cậu không bình thường, trước tiên tớ hỏi cậu vài vấn đề.”

“Thứ nhất, từ sau lúc bị cưỡng hôn, phản ứng của cậu khi nhìn thấy Nhậm Hàn thế nào?”

Ta bĩu môi, “Phản ứng con khỉ, mấy ngày nay đến toà soạn tớ trốn được thì trốn, a, tức là mấy ngày nay làm tớ trong phòng biên tập không ra khỏi cửa nửa bước.”

“Thứ hai, tại sao phải trốn?”

“Bởi vì quá xấu hổ, lại quá tức giận nữa, làm người sao anh ta lại làm vậy?”

Sâu chặn họng ta “Giải thích cho rõ, tóm lại là xấu hổ hay tức giận?”

Ta nhìn trời do dự, cắn răng nói: “Là tức giận, cực kỳ tức giận, sắp phát điên rồi! Nhậm Hàn vương bát đần, rõ ràng trong nhà anh ta có gái đẹp, anh ta lại không dùng, cố tình lôi tớ đi thử giường, lại còn bị bắt gắp tại hiện trường nữa chứ, có khác gì bắt gian tại giường đâu? Tớ chết mất!”

“A, cậu ghét cô gái kia à?”

“Không ghét! Nhưng mà cứ nghĩ đến chuyện này là tớ mất hứng. Rõ ràng Nhậm Hàn vì lấy lòng cô gái kia mới trang trí phòng khách để thương như thế, kiểu trang trí phòng khách với phòng ngủ của cô nàng xinh đẹp kia y chang nhau, thế mà phòng ngủ Nhậm Hàn lại chỉ độc một kiểu tu hành, cho nên tớ cực kỳ nghi ngờ Nhậm Hàn cố ý lôi tớ ra làm bia đỡ, khiêu khích cô nàng xinh đẹp kia, tớ tớ ——— tức chết mất! Đáng ghét!”

Nói xong, ta càng nghĩ càng giận, bên này điện thoại ta nghiêng răng ken két, hận không thể lao ngay đến bóp chết Nhậm Hàn. Bên kia Sâu im lặng một lát, cuối cùng tổng kết lại, “Bạch Ngưng, không phải cậu đang ghen đấy chứ?”

“Hả?”

Ta đang ghen? Ha, chuyện đáng cười nhất quả đất.

Sâu thở dài, “Bạch Ngưng, cậu đừng có chối, lúc cậu nói Nhậm Hàn kim ốc tàng kiều, tuy chúng ta cách nhau một đại dương, tớ cũng ngửi được mùi dấm chua thoắt qua. Theo suy đoán của ai gia, sự thật là cậu không để ý chuyện mình bị cưỡng hôn, mà là để ý chuyện Nhậm Hàn cưỡng hôn cậu để diễn trò cho tiểu người đẹp kia xem. Cậu vì yêu nên mới ghen, không dám đối mặt với chính mình, không dám đối mặt với sự thật và Nhậm Hàn, cho nên quyết định giả làm dầm dề.”

“...” Nắm điện thoại, ta lú lờ. Hức, ghen? Ta lại có thể ghen vì Nhậm Hàn, thế này là thế nào? Ta còn chưa kịp suy nghĩ, Sâu đã bắt đầu phân tích sâu sắc: “Tiểu Ngưng Tử, tuy bản thân cậu không thừa nhận, nhưng tớ không thể không đau lòng nói một câu, cậu yêu Nhậm Hàn.”

Mấy triệu chứng rối loạn điên cuồng bắt đầu xoắn xuýt vào nhau, tại sao lại là anh ta? Chẳng lẽ, trong cơ thể ta, ngoại trừ tiềm chất bị kích cứng rắn không dễ vỡ, ta còn có tính chất tiềm ẩn.... thích bị ngược đãi???

1. Nếu đối phương không dùng bạo lực hoặc cưỡng chế bạn, bạn sẽ rất khó để đạt tới mức hưng phấn?
2. Xem trên ti vi hoặc trong tiểu thuyết, thấy A bạo hành với B, bạn vô thức nhập mình nhân vật B?
3. Thấy roi hoặc nện, có khiến bạn hưng phấn hay không, hơn nữa còn hy vọng mình sẽ lập tức trở thành người bị sử dụng?

Ban biên tập, giữa trưa.

Ta ngồi trước máy tính, nhìn đủ loại trắc nghiệm, nước mắt ràn rụa.

Người viết mấy bài trắc nghiệm này, không phải biến thái thì cũng là quá biến thái, mà ta cũng lại bị động kinh mới làm cái trắc nghiệm “Bạn có phải là người có khuynh hướng thích bị ngược đãi” này. Sự thật chứng minh, căn bản ta không phải bị cuồng ngược, tự nhiên cũng không thể thích ứng với cái kiểu ngược đãi thường xuyên của Nhậm Hàn được, a di đà phật, ta không thể thích nổi, không thể.

Ngay lúc ta đang nắm chặt tay thành quyền miết lăm bầm tung niệm, một đồng tài liệu to đùng từ trên trời giáng xuống, trái tim nhỏ bé của ta sợ đến mức đập thành thịch, vừa ngẩng đầu lên đã thấy vẻ mặt mất hồn của Xán Xán.

Ánh mắt Xán Xán lơ đãng, “Sếp bảo em sắp xếp lại tất cả chỗ này, chiều nộp lại cho lão ấy.”

“Hả?” Ta chớp mắt, “Sắp xếp kiểu gì?”

“Em là biên tập viên mỹ thuật mà lại còn hỏi sắp xếp thế nào à?”

Ta hoang mang, khoe miệng run run: “Em biên tập văn bản, không phải biên tập mỹ thuật.” Dứt lời, Xán Xán vẫn mặt hờn như cũ, ta vô thức quơ quơ tay trước mặt chị ấy, sao thế nhỉ? Chẳng lẽ chị ấy cũng vừa mới bị anh zai nào đó cưỡng hôn?

“Xán Xán, chị bị hoa mắt à? Biên tập mỹ thuật ở phòng bên cạnh cơ mà, em là Tiểu Ngưng tử mà.”

Xán Xán thân người vẫn cứng đờ, lạnh nhạt “Ừm” một tiếng, lại bê đồng giấy tờ lên đặt sang bàn chị Tiểu Phù “bịch” một nhát, nhìn vào khoảng không vô hồn lặp lại một lần nữa: “Sếp bảo em sắp xếp lại tất cả chỗ này, chiều nộp lại cho lão ấy.” Dứt lời lập tức biến mất khỏi phòng biên tập, khiến nhiệt độ trong phòng xuống đến âm độ.

Tiểu Duy thở dài, đứng dậy ôm đồng tài liệu nói: “Tôi, tôi... mang giấy tờ... giấy tờ... sang phòng biên tập mỹ thuật đây.”

Ta nhìn theo hướng Xán Xán rời đi, hơi lo một chút, “Không cần đuổi theo đưa chị ấy về à?”

Chị Tiểu Phù lắc đầu, nhún vai nói: “Không cần, mang được người về chứ không kéo được trái tim cô ấy về.”

Ta vò đầu, “Tóm lại là chuyện gì đang xảy ra thế?”

Vừa nói xong, Tiểu Chí đã thành linh xuất hiện trước mặt ta với chị Tiểu Phù, cười ha ha: “Loại chuyện bà tám như này phải hỏi tôi.”

Tiểu Phù cười lớn, “Tiểu Chí, bộ phận hành chính các cậu nhân hạ thật đấy, vừa nghe thấy có chuyện để tám đã tót vào đây rồi.”

Tiểu Chí bị châm chọc, không chút xấu hổ vênh mặt, lại còn giả vờ nghiêm túc nói: “Tổng giám đốc Lưu bảo, công việc chính của bộ phận hành chính là quản lý tốt hậu cần, phải quan tâm lo lắng đến tất cả các nhân viên trong tòa soạn, cho nên, chuyện của Xán Xán đương nhiên tớ phải biết. Cái này không phải ăn no rồi việc nha, là công việc, công việc đó!”

Thấy Tiểu Chí chém gió hùng hồn lý lẽ thuyết phục, trong nháy mắt cái gì mà Nhậm Hàn, cái gì mà cưỡng hôn đều bị ta ném ra sau đầu, mớ thần kinh đơn bào của nhà họ Bạch lại mạnh mẽ phát huy tác dụng, loáng một cái ta đã vẩy vẩy đuôi nói: “Chị Tiểu Chí, tóm lại là có chuyện gì thế, nói cho em biết với! Nói cho em biết đi mà!”

Tiểu Chí ho nhẹ một tiếng, nhỏ giọng kể lại.

Hóa ra, chuyện bà tám lần này rõ ràng là có liên quan đến phong nguyệt (chuyện trăng gió, tình yêu nam nữ). Chuyện kể rằng tầng 23 của tòa nhà thương mại này có một công ty công nghệ TNHH, ông chủ trẻ tuổi của công ty là nhân tài trong giới IT. Vị nhân tài này tên là Tiểu Tiểu, vì còn trẻ mà đã thành công gây dựng được sự nghiệp, chúng ta cũng coi như đã từng nghe danh.

Mà tuần trước, Tiểu Tiểu nhân lúc mọi người nghỉ trưa, dửng dưng chặn Xán Xán lại ở ngay cửa tòa nhà, khéo léo chọn lựa lời lẽ biểu đạt tình cảm mến mộ của mình, nhưng thổ lộ còn chưa xong, Xán Xán đã phát huy công phu vua sư tử rống, hung dữ nói một câu “Cút ngay”, triệt để xát muối vào trái tim bé nhỏ của Tiểu Tiểu.

Nếu câu chuyện chỉ có thế này cũng chả có gì là ngạc nhiên, dù sao thân là “Người đẹp tòa nhà Lập Đình Quốc Tế”, Xán Xán từng đánh bại vô số hoa khôi các phòng ban, người theo đuổi bị cô cự tuyệt cũng nhét đầy vài cái sọt. Nhưng oan nghiệt là ở chỗ, Tiểu Tiểu này theo đuổi thông minh hơn những người khác, biết Xán Xán có tư tưởng bảo thủ không dễ mà bắt được, cho nên trước khi tỏ tình đã làm một số công tác chuẩn bị.

Đầu tiên là hỏi lộ Tiểu Duy ban biên tập chúng ta, sau khi biết gần đây Xán Xán chơi Đại Thoại Tây Du, không chút do dự lao ngay vào GO, chinh phục Xán Xán trong game trước đã. Tháng trước hai người vừa mới kết hôn trong game, tuy rằng không theo lễ thường lập tức hẹn gặp nhau ở ngoài đời rồi XXOO, nhưng Xán Xán vẫn vô cùng hâm mộ ông “Chồng ảo” tài hoa trí thức.

Tiểu Duy thấy thời cơ chín muồi bèn xúi giục Tiểu Tiểu rên rỉ ngay khi còn nóng, thổ lộ tâm chân tình, kết quả là nói còn chưa xong đã bị Xán Xán tàn nhẫn một câu “Cút ngay” mà chặt đứt tình duyên giữa hai người. Hôm đó Xán Xán onl game phát hiện ông xã đã cưỡng chế ly hôn, hỏi ra mới biết người đó lại là Tiểu Tiểu.

Khụ khụ, thử nghĩ mà xem, ông xã phong hoa tuyết nguyệt trong game, nhân tài IT đẹp trai phóng khoáng ngoài đời, hơn nữa Tiểu Tiểu tuy rằng không có tuyệt mỹ như Nhậm Hàn hay Sếp, nhưng cũng coi như là trắng trẻo tuấn tú, lại có một công ty như vậy làm hậu thuẫn, giá trị con người tăng gấp trăm lần. Chỉ cần là con gái, sẽ không từ chối một người như thế.

Chỉ tiếc, Xán Xán từ chối.

Mà càng đáng tiếc là, sau khi Xán Xán từ chối, biết được chân tướng, triệt để đau đớn và tuyệt vọng.

Ta nhìn trời, “Xán Xán không muốn giải thích một chút, cứu vãn một chút sao?”

Tiểu Chí lắc đầu than thở, “Tiểu Duy có giải thích rồi, nhưng Tiểu Tiểu kia... Haizz, Tiểu Ngưng Từ em thử ngắm lại xem, nếu em là một thiếu gia giàu có, em sẽ thích dạng người nào?”

Ta gãi đầu, “A, không biết.”

“Vứt đi!” Chị Tiểu Phù khinh bỉ liếc mắt nhìn ta một cái, hiềm thấy tham gia vào đề tài buôn chuyện, “Đương nhiên là muốn tìm một người không yêu tiền của mình. Tiểu Tiểu hoàn toàn có thể cho Xán Xán biết thân phận của mình trước khi thổ lộ, nhưng anh ta không làm, mà trăm phương ngàn kế tìm Tiểu Duy, lại dụ dỗ Xán Xán trong game, em cho là gã công tử này muốn gì? Chơi trò tình cảm trong game?”

Tiểu Chí gật đầu đồng ý, “Nói cho cùng, Tiểu Tiểu muốn Xán Xán yêu con người của anh ta, sau đó mới cho biết thân phận công tử của mình. Nhưng bây giờ dưới tình huống Xán Xán sau khi từ chối đối phương mới biết được người đó là nhân tài IT ở tầng 23, đổi lại là chị, cũng không muốn tiếp nhận Xán Xán.”

Ta nghĩ một chút, bỗng nhiên nhớ tới một vấn đề rất quan trọng, Xán Xán tuy rằng thường xuyên bị vệ tinh theo đuổi, nhưng mỗi lần đều đóng giả thực như ngây thơ dịu dàng nói lời từ chối, khi nào thế tin dụng hết tiền, còn có thể đưa ta cùng đi lừa lấy hai suất cơm rồi mới giả vờ mặt lưỡng lự từ chối đối phương. Tại sao lần này lại quyết liệt thế nhỉ? Lại còn to tiếng thô lỗ, bảo đối phương “Cút ngay” nữa?

Xán Xán vì duy trì hình tượng tốt đẹp “Đóa hoa của nhà thương mại”, đã lâu lắm rồi không chanh chua chửi mắng người khác, lần gần nhất cũng là

Trong đầu ta một tia sáng chợt lóe, hét lớn: “Ngày Tiểu Tiểu thổ lộ có phải thứ tư tuần trước không?”

Tiểu Chí cùng Chị Tiểu Phù nhìn nhau, im lặng gật đầu.

Ta vỗ trán, đây mới là cái án oan nhất thiên cổ, Xán Xán à! Chị thật là so với Đậu Nga còn oan hơn!

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Thông báo

Thứ Tư tuần trước, đúng là đã xảy ra chút chuyện.

Giữa trưa hôm đó, ta và Xán Xán ăn cơm xong, ngồi không chẳng có việc gì làm, thế là kéo nhau đi dạo xung quanh.

Nhưng mà vừa đi được một lát, sắc mặt Xán Xán liền trắng bệch, môi thâm tím, ta sợ đến mức luống cuống tay chân, cứ một mực lay lay chị ấy hỏi làm sao vậy liên tục, Xán Xán vùng vẫy một lúc lâu rồi mới kéo ta chạy khắp ngõ ngách, thở hổn hển nói: “Chị nghĩ... chúng ta nên về tòa soạn thôi.”

Ta trọng nhị hòa thượng không hiểu, còn liên tục lắc lắc chị ấy hỏi: “Tóm lại là làm sao? Chị đau bụng à? Có cần phải đi bệnh viện không? Sắc mặt chị kém lắm đó.” Bên này ta còn đang quang quác lái nhai chưa xong, bên kia Xán Xán đã hung tợn cào vào tường nói: “Chị không sao, chị chỉ muốn đi...”

ị!”

Qua đèn duyên dáng bay ngang qua đỉnh đầu ta, thân là một người đẹp, một người rất đẹp, thế mà cái chữ “ị” khiêm nhã kia lại có thể thốt ra không chút cổ kỵ từ đôi môi căng mọng ướt át kêu gọi xinh đẹp của Xán Xán, chắc mọi người cũng có thể tưởng tượng được nỗi khổ của ta lúc ấy. Ta rất muốn cho đám đàn ông khí thế ngất trời bám theo sau mông Xán Xán nhìn xem nữ hoàng “tao nhã mà cao quý” của bọn chúng là như thế này đây.

Ngay khi ta chuẩn bị nói cho Xán Xán biết, thật ra chuyện đi ị cũng có thể dùng một vài từ ngữ nói giảm nói tránh như “đi toilet”, “muốn đi toilet”, “đau bụng”, “giải quyết”, Xán Xán đã lôi kéo ta thần tốc phi về phía văn phòng.

Thời điểm nhìn thấy cao ốc Lập Định Quốc Tế, Xán Xán rút cuộc cũng mở ra một nụ cười rục rờ như đào nở. Ta vỗ vai Xán Xán, hào khí ngút trời: “Đi đi, con ngoan, ta sẽ không ngừng cổ vũ tinh thần cho con!”

Xán Xán quay về phía ta, cười xinh đẹp, đang chuẩn bị cất bước tiến về phía ngày mai tươi sáng, đột nhiên một bức tường thịt chắn đường nhảy ra trước mặt, người nọ toàn thân run lẩy bẩy, hai chân hình như cũng hơi run run. Xán Xán không thèm để ý, chỉ một lòng nghĩ đến Mr. Bồn Cầu, bèn tránh sang bên trái nhường đường, ai ngờ bức tường thịt lồ mãng kia không biết nhìn tình hình, Xán Xán đi về bên trái hần liền đi về bên trái, Xán Xán quay qua bên phải hần cũng quay qua bên phải.

Mami, lúc ấy ta đang đứng xem mà lo lắng không thôi. Ai cũng biết rằng, cảm giác bị kim nén kia vô cùng khổ sở, lại thêm Xán Xán vì để giữ hình tượng đóa hoa của tòa thương mại, dọc đường đi đừng đưa nhiều điệu, nghênh nghênh thờ gấp (tức là mặc dù rất mệt nhưng vẫn phải giữ tác phong yếu điệu thực nữ, dù có thờ gấp cũng thế để người khác thấy mình đang xuống cấp, đoạn này hơi khó xuôi mọi người thông cảm nhé, mình sẽ tìm cách chỉnh lại sau), vất vả chịu đựng mãi mới về được đến văn phòng, mắt thấy đã ngay lập tức phù sa không chảy ruộng người ngoài (Nghĩa gốc là có lợi ích thì ưu tiên người nhà, còn trong câu này thì chắc không phải ý đấy...) được rồi, giữa đường lại nhảy ra một tên Trình Giáo Kim

Quả nhiên, chẳng bao lâu, Xán Xán nữ vương hoàn toàn mất hết kiên nhẫn, nghiêng răng ken két: “Tránh ra!”

Anh chàng Tường Thịt hình như không nghe ra, đỏ mặt líu lười nói: “Xán Xán, tôi là, tôi là...”

Chưa kịp nói xong, sắc mặt Xán Xán đã trắng bệch thêm ba phần, dường như nỗi thống khổ đang tăng thêm, trong tình huống khẩn cấp dứt khoát đẩy người trước mắt ra, bước nhanh về phía toilet, nhưng mà Mr Tường Thịt cũng không phải đứng làm cảnh, thuận thế túm chặt cổ tay Xán Xán, lại bắt đầu thao thao bất tuyệt: “Xán Xán, tôi là người ở tầng 23, cái gì... A~ Đại Thoại Tây Du, trong Đại Thoại Tây Du tôi là——”

Lần này, Xán Xán vẫn không cho Mr Tường Thịt cơ hội trình bày như trước, cả người run rẩy quay đầu, siết chặt nắm đấm, rớt cuộc, từ miệng nhả ra hai chữ: “Fuck —— Off ——”

Mr Tường Thịt giật mình, chết trân tại chỗ, rất nhanh, Xán Xán thừa dịp đối phương mất tập trung, hung hăng đạp một cước, ta quay đầu đi không đành lòng nhìn. Chợt một tiếng hét cực kỳ bi thảm vang lên, ta lại ngẩng đầu, đã không còn thấy bóng dáng Xán Xán đâu. (Ta nghĩ bạn Xán Xán tức nước vỡ bờ rồi =__=!!)

.....

Chuyện sau đó thì cả vũ trụ đều đã biết.

Một cước này của Xán Xán đã vô tình đạp đứt một đoạn duyên số tốt, khó trách mọi người chỉ biết tình hình sơ sơ, Xán Xán cũng không tự tìm Tiểu Tiểu giải thích chuyện hôm đó. Muốn một cô gái như cô phải nói như thế nào? “Thật ra, hôm ấy vì tôi rất rất rất rất muốn đi ị, anh lại không nói rõ, lời lôi kéo kéo tôi lải nhải mãi, trong tình thế khẩn cấp, tôi đành vén váy đạp anh, còn lớn tiếng chửi Fuck off?”

OTZ, Xán Xán đáng thương của ta!

Nhớ lại mọi chuyện, ta vỗ bàn bật dậy, làm cho chị Tiểu Phù và Tiểu Chí vẫn còn đang buồn chuyện quay ra nhìn. “Sao thế? Tiểu Ngưng Tử?”

“Chuyện không như mọi người tưởng tượng đâu, thật ra... Hôm đó, haizz!” Ta muốn phát điên, chưa biết phải nói rõ mọi chuyện như thế nào, một tiếng sư tử rống đã lâu không xuất hiện truyền khắp ban biên tập: “Tổng Xán Xán, lăn ra đây cho tôi!!!!!!!!!!”

Cái bàn lay động, cốc nước rung rinh, chúng ta lại được hưởng cảm giác động đất quen thuộc. Tiểu Chí cảm thấy không ổn, cười gian hắc hắc, quay về văn phòng của mình, ta lẹ rơi đây mặt. Người có thể phát ra loại sư tử rống này, tìm khắp ban biên tập chắc chắn cũng không thấy người thứ hai ——

Vừa quay đầu lại, quả nhiên bắt gặp sếp Lý Tử Nho cầm một đồng tài liệu lớn, mặt mũi tức giận. Sếp cau kinh vút đồng tài liệt xuống mặt bàn, tiếp tục phun lửa, “Cái gì đây? Bảo cô ấy đi tìm tư liệu khách hàng, tại sao lại toàn là mấy bài viết quá hạn thế này? Đạo này cô ấy mất hồn đi đâu vậy? Không muốn lĩnh lương nữa sao?”

Chị Tiểu Phù mặt lạnh kết luận: “Làm trưởng phòng, anh cũng phải quan tâm đến vấn đề cá nhân của cấp dưới chứ? Theo thống kê của chuyên gia, đời sống hôn nhân tình cảm không ổn định kéo dài sẽ gây nên tâm lý bất thường, nóng nảy, hay thay đổi cho nhân viên trong công việc, mà tình trạng này càng thể hiện rõ rệt hơn ở nữ giới. Hôn nữa ban biên tập chúng ta có năm người, mà trong đó giới tính nữ chiếm ưu thế tuyệt đối với tỉ lệ 3:2. Nếu... không sớm giải quyết vấn đề của Xán Xán, tôi dự tính trong mấy tháng tới ban biên tập của chúng ta sẽ càng loạn hơn.”

Lời vừa dứt, ta liền giật mình một cái, tại sao ta lại cảm thấy... lời nói ngấm ngấm hại người này bóng gió ám chỉ ta? Ta ngẩng đầu, quả nhiên thấy sếp

neoh mất ngủ hiểm chăm chú nhìn ta, rồi mím môi đầy gọng kính, ngắn gọn nói nhanh: “Tổ chức họp khẩn cấp, ngay bây giờ!”

Mười phút sau, cuộc họp khẩn cấp được tổ chức ở văn phòng của sếp. Bởi vì sự tình liên quan đến Xán Xán nên đương sự chưa được mời tham gia. Tuy rằng lý do hôm đó nghe thật 囧, nhưng vì ảnh hưởng đến hạnh phúc tương lai của Xán Xán, ta đành phải kể rõ nó từ A đến Z ra. Tiểu Duy nghe xong, cố nhịn cười nói: “Thì ra, thì... thì ra là vì vậy. Ha? Ha!!”

Ta im lặng gật đầu, nhìn về phía sếp, “Cho nên sếp à, sếp nhất định phải giúp Xán Xán nghĩ một lý do tốt để lừa Tiểu Tiêu đi!”

Chị Tiểu Phù châm thuốc, chậm rãi nhả khói nói: “Lý do vừa không làm Xán Xán mất mặt mũi, vừa hợp lý, quả thật không dễ tìm đâu ——”

Sếp nhướng mày thờ dãi, “Tôi trở thành ủy viên của hội phụ nữ từ bao giờ thế không biết?”

Chị Tiểu Phù cười lạnh lùng, “Trên thực tế, anh vẫn là một ủy viên tính tình khó chịu của hội phụ nữ, thuộc dạng kinh nguyệt mất cân bằng.”

Phụt, trong phút bất cẩn, ta và Tiểu Duy mở miệng phì cười, người dám không nể mặt mũi sếp cũng chỉ có chị Tiểu Phù vào công ty cùng lúc với hân. Ở bên này, sếp không giận mà cười, đang định nói cái gì bỗng nhiên mở to hai mắt, vuốt cằm ngẫm nghĩ: “Tiểu Tiêu? Chờ đã.”

Ba người chúng ta mở to mắt nhìn sếp, lát sau, sếp rút di động ra, ấn bíp bíp loạn xạ một lúc rồi quay màn hình về trước mặt ta, “Nhìn xem, có phải thằng này không?”

Ta nhận cái di động, cúi đầu nhìn, ảnh trong di động chụp hai cậu bé đẹp trai rục rờ, đứng dưới bảng bóng rổ khoác vai nhau, tư thế oai hùng hiên ngang, bên trái đúng là Tiểu Tiêu, mà bên phải... không ngờ là Nhậm Hân. Trong phút chốc, di động trong tay ta run run, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy Nhậm Hân kiểu này, tuổi vẫn còn trẻ, chắc là vẫn còn đang đi học, trên gương mặt, vẻ trẻ con vẫn chưa mất hết nhưng cũng đã có đường nét giống bây giờ.

Ta nhìn chăm chăm tấm ảnh, trong lòng có chút rung động khó hiểu.

Bên cạnh, Tiểu Duy nghiêng đầu qua nhìn, bỏ qua phản ứng của ta, gật đầu nói: “Đúng rồi.”

Chị Tiểu Phù hỏi: “Anh quen cậu ta à?”

Sếp vuốt cằm, lắc đầu, “Ảnh này là Tiểu Hân gửi cho tôi lúc du học ở nước ngoài, cho nên, người quen của Tiểu Tiêu là Nhậm Hân.”

Nghe vậy, ta lại giật mình đánh thót, dự cảm không tốt, lặng lẽ đặt di động xuống. Tại sao... nghe được tên Nhậm Hân ta lại thấy gai gai sống lưng vậy?

Tiểu Duy vỗ tay, đôi mắt lóe sáng, “Thế này... thế này không phải xong rồi à? Tôi, chúng ta nhờ Phó tổng giám đốc Nhậm giúp Xán Xán, đi biện hộ giúp, là, là xong rồi?”

Sếp gật đầu, “Nó và Tiểu Tiêu là bạn nói khó, lớn lên đi du học cũng cùng chọn một chỗ, quả thật lời nói của Tiểu Hân có tác dụng hơn so với chúng ta.” Dứt lời, không biết vì sao, sáu con mắt của bọn họ đồng loạt nhìn về phía ta, ta giả ngu cười: “Ha ha, nhìn em làm gì?”

Sếp liếc mắt ra hiệu cho chị Tiểu Phù, chị Tiểu Phù im lặng ba giây, kín đáo nói: “Đương nhiên là nhìn em, trong ban biên tập, không phải em là người quen thân với Nhậm Hân nhất hay sao?”

Ta câm nín, tức giận chỉ vào sếp, “Sếp cũng rất thân với Phó tổng giám đốc Nhậm mà, còn gọi Tiểu Hân, Tiểu Hân ——”

Ta nói năng lộn xộn, sếp chỉ nhún vai nói: “Nhưng tôi không thân đến mức có thể tùy ý đến nhà cậu ta, càng không qua đêm ở nhà cậu ta, cho nên,” Sếp dừng lại một chút, cười gian, “Bạch Ngưng, tôi thấy đề cô đi nói chuyện thì thích hợp hơn.”

Ta nghẹn ngào không biết nói gì, sếp có ý, chắc chắn là có ý! Cũng không thèm nghĩ lại, đêm đó ta say rượu, là ai ném ta cho Nhậm Hân, nếu ta không bị ném cho Nhậm Hân, cũng sẽ không xảy ra chuyện sau đó.

“Cái này ——” Ta vừa mở miệng, còn chưa kịp tranh luận, chị Tiểu Phù đằng hắng một tiếng, nghiêm túc nói: “Bạch Ngưng, chị hỏi em mấy vấn đề.”

“Dạ?”

“Trưa hôm đó ai đề nghị ra ngoài đi dạo?”

“...Em”

“Trưa hôm đó ai đề nghị ăn món vịt hầm bột với tỏi già?”

“...Vẫn là em”

Chị Tiểu Phù đập tay, vẻ mặt hiểu ra, “A, nói như vậy là em hại Xán Xán đầu tiên rượu chè ăn uống quá độ, sau đó lôi kéo con bé ra ngoài đi dạo, kết quả là vừa ăn xong lại vận động, khiến cho đại tràng của nó hoạt động, phải đi toilet **, kết quả dẫn đến bị kịch sau này ——”

o(͡° ͜ʖ ͡°)o

Tại sao nói một hồi ta lại thành đầu sỏ gây tội? Vì ta mà đại tràng của Xán Xán hoạt động đúng lúc như vậy sao? F**ck!

Sếp và chị Tiểu Phù bắt chấp lý lẽ khoanh tay trước ngực, không cần trình bày tiếp, liếc nhau một cái, sếp liền hạ lệnh: “Bạch Ngung, cho cô thời gian một tuần, phải xui Nhậm Hàn giải thích rõ ràng với Tiểu Tiểu bằng được, để Xán Xán khỏi phục bình thường. Nếu không hoàn thành nhiệm vụ, cô và Xán Xán đừng mơ đến tiền thưởng tháng này.”

“Cái gì?!” Ta rú lên, sếp giả mù giả điếc, dắt chị Tiểu Phù ra khỏi văn phòng. Ta đứng tại chỗ, lệ rơi đầy mặt, đang lúc do dự không biết phải đối mặt với Nhậm Hàn như thế nào, chợt nghe Tiểu Duy nặng nề thở dài sau lưng.

Ta quay đầu, Tiểu Duy lấp bắp: “Thật xin lỗi.”

“Tại sao ạ?”

Tiểu Duy cắn răng, biết lưỡi mình bị xoắn, lòi laptop ra gõ gõ:

“Tiểu Ngung Từ, em còn chưa hiểu à? Sếp với chị Tiểu Phù cố tình đào hố cho em nhảy xuống.”

Ta ngửa mặt nhìn trời, “Em cũng có dự cảm không tốt như thế, nhưng mà——”

Tiểu Duy giậm chân, sốt ruột gõ: “Em thật là ngốc, còn không nhìn ra à? Thật ra sếp và chị Tiểu Phù đã sớm biết lý do tại sao dạo này Xán Xán mất hồn mất vía, cũng đã sớm tính đến chuyện tìm Nhậm Hàn nhờ mờ lòi, nhưng rõ ràng sếp chỉ cần tìm Nhậm Hàn nói một câu là xong, lại vòng vo một vòng, bảo anh diễn kịch dụ em đi nhờ vả Nhậm Hàn, em còn không biết lý do à?”

Ta chép miệng, nôi da gà, lắc đầu, “Không biết.”

“Ngu! Hết! Đờ! Em có biết dạo này Xán Xán luôn trong trạng thái mất hồn mà em cũng liên tục có vấn đề không hả, hôm qua làm vỡ cốc thủy tinh của anh, sáng nay quên đưa tài liệu cho bộ phận phát hành, hồi trưa ăn cơm còn đồ đồ uống lên máy đánh chữ!!”

Ta giật mình tỉnh ngộ.

Khó trách, khi chị Tiểu Phù nhắc sếp quan tâm đến sinh hoạt cá nhân của cấp dưới, ta có cảm giác ngấm ngấm hại người, thì ra chị Tiểu Phù muốn sếp một mũi tên bắn trúng hai đích? Khiến ta phải đi gặp Nhậm Hàn, kẻ mà ta vẫn trốn tránh, để Nhậm Hàn thu phục ta, sau đó tìm Tiểu Tiểu thu phục Xán Xán?

OTZ...

Ta đã nghĩ, ta che giấu rất tốt.

Ta đã nghĩ, vụ bị cưỡng hôn không để lại dấu vết gì.

Kết quả là, cả thế giới đều nhìn ra ta bất thường, còn người trong cuộc là ta lại không tự nhận ra.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Tàn phế

Dưới sự sai khiến của tiền thưởng cuối tháng, ta đành phải bắt chấp tất cả lao vào văn phòng Nhậm Hàn. Nhưng rõ ràng là ta đến không đúng lúc, Slime, Hoàng Mao Cầu, Lão Trầm... Giờ này phút này, toàn bộ nhân viên phòng phóng viên đang tề tựu đầy đủ, ai cũng đang cầm một quyển sổ ghi chép trên tay, xem chừng là đang họp.

Vì ta đột ngột xông vào, Nhậm Hàn cũng ngừng nói chuyện, mọi người đồng loạt quay đầu nhìn chằm chằm vào ta, ta nở nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, nhanh chân lùi vội ra cửa. Đang định đóng cửa lại, chợt giọng nói lạnh băng từ trong phòng truyền ra, “Bạch Ngung.”

Người ta cứng đờ, thấy Nhậm Hàn đang thoải mái chống đầu nhìn ta, ta lại bắt đầu nôi da gà. Nhậm Hàn ngừng một chút, bấy giờ mới quay lại nói vài câu với cấp dưới: “Việc kia cứ làm vậy đi. Slime cứ thử giải thích tình huống này với khách hàng xem, những người khác nhớ phải gửi đề tài đến mail của tôi trước thứ sáu, vẫn theo quy định cũ, trong lúc tôi không có mặt mà xảy ra chuyện gì thì cứ báo với Slime.”

Nói xong, mọi người tách thành hai ba nhóm rời khỏi văn phòng, chỉ còn một người là ta vẫn đứng ngơ ngơ một chỗ. Mất một lúc ta mới cười nịnh nọt: “Hắc hắc, Phó tổng Nhậm anh phải đi công tác ă?” Nghe giọng điệu lúc nãy của hần, có vẻ như hần sắp phải rời khỏi tòa soạn một thời gian. Tốt quá tốt quá, thế thì lão nương ta cũng không cần vì trốn tránh Nhậm Hàn mà phải đi đường vòng tránh xa khỏi phòng phóng viên nữa. Tốt nhất là Nhậm Hàn đi

luôn đi, đôi ba năm nữa hẵng về.

Bên này ta còn đang khấp khởi mừng thầm, bên kia Nhậm Hàn đã lại lạnh mặt, đôi mắt trong suốt nghiêm nghị đáng sợ, cuối cùng cười lạnh lùng nói: “Bạch Ngưng, giỏi lắm.”

Ta lú lủi, chẳng hiểu sao hắn lại nói vậy. Nhưng mà nhớ đến mục đích quan trọng lần này, ta bèn quẳng việc đó ra sau đầu mở miệng nói: “Thật ra là thế này, Phó tổng Nhậm, hôm nay tôi đến đây... Là mong anh giúp một chuyện.”

Vừa dứt lời, không biết tại sao, mây đen kéo đến đỉnh đầu Nhậm Băng Sơn, vẻ mặt u ám như sắp mưa, “Thật sự là quá giỏi, hóa ra cô bỏ được đến đây là vì có việc cần nhờ tôi à?”

Ta nhú mày, cực kỳ cực kỳ cẩn thận nhớ lại xem gần đây có phải mình đã lại đắc tội với Nhậm Băng Sơn hay không, ừm——— trừ vụ say rượu cưỡng hôn, thử giường với hắn ra, còn thì tuyệt nhiên không có à! Ngay cả bộ tiểu thuyết trên mạng kia, ta cũng đã phải drop dưới uy ám của hắn, bỏ lại sau lưng vô số oan hồn. Trừ lần đó ra, chắc chắn là ta không có chọc vào hắn mà.

Ta gật đầu nói: “Đúng là có việc nên mới đến tìm anh, chuyện———” chuyện của Xán Xán còn chưa nói ra khỏi miệng, ngẩng đầu lên chỉ thấy từng đợt oán hận mãnh mẽ bắn ra từ phía từ đôi mắt Nhậm Hàn, làm ta vô duyên vô cớ nổi lên một tầng da gà. Sao ta lại cảm thấy hôm nay Nhậm Hàn có vẻ giống như oán phụ vậy nhỉ? Hay là ta lại làm sai cái gì rồi?

Chân tay ta luống cuống, Nhậm Hàn đã nổi giận, lướt điện thoại nói: “Slime, gọi lái xe lên đón tôi!”

Nghe vậy ta bắt đầu hoảng. Cứ thế mà đi công tác luôn à? Thế thì chuyện của Xán Xán ta biết tính sao bây giờ? “Phó tổng Nhậm, anh đi công tác mấy ngày vậy? Chuyện muốn nhờ anh tôi vẫn chưa nói xong, tôi.....”

“Phó tổng Nhậm”. Ta nói chưa hết câu, lái xe đã bước vào văn phòng, nhìn đồng chí lái xe lưng hùm eo gấu trước mặt, lại nhìn gương mặt u ám đến mức có thể vắt ra nước của Nhậm Hàn, ta phát hiện ra một vấn đề: Cho dù Nhậm Hàn muốn đi công tác, cần lái xe đưa ra sân bay, cũng không yếu ớt đến độ phải gọi lái xe lên phòng đón chứ? Không tự có chân à? Chẳng lẽ bọn họ có gian tình rồi?

Ngay lúc ta đang đắm chìm trong yy đẹp đẽ vô cùng vô tận của mình, chợt nghe Nhậm Hàn thở dài nói: “Bạch Ngưng, tôi đã nghĩ ít nhất cô cũng sẽ đến hỏi han tôi một câu.” Dứt lời, liền lăn bánh xe lùi về phía sau, đồng chí lái xe thuận thế đón lấy, nắm tay cầm đẩy Nhậm Hàn khỏi văn phòng.

Vì thế, ta chậm trễ nhận ra: Nhậm Hàn ngồi xe lăn!!

Trực tiếp từ tiện thụ biến thành bệnh nhược thụ?

[Bạch Ngưng ban biên tập] Tiểu Trinh, ra đây em nhờ tí.

[Tiểu Trinh bộ phận phát hành]?

[Tiểu Trinh bộ phận phát hành] *Mất nỏ sao* Chuyện gì? Lại có chuyện bà tám mới à?

[Bạch Ngưng ban biên tập] —~ Không phải, có chuyện muốn hỏi chị thôi.

Ta đã nghĩ rồi, chuyện của Nhậm Hàn, ta mà hỏi phòng phóng viên chắc chắn sẽ bị bọn họ khinh bỉ, hỏi người ban biên tập chắc chắn sẽ bị bọn họ trên là ta đề ý Nhậm Hàn, hỏi người của bộ phận hành chính, đảm chắc không đến nửa tiếng, chuyện này sẽ được thông báo cho mọi người cùng biết. Thế nên nghĩ đi nghĩ lại, hỏi trạm bắt sóng hình người Tiểu Trinh vẫn là thích hợp nhất. Đắn đo cân nhắc một lúc, ta lại bắt đầu gõ bàn phím.

[Bạch Ngưng ban biên tập] Ah, chuyện kia, em muốn hỏi một tí, chân Nhậm Băng Sơn làm sao vậy?

[Tiểu Trinh bộ phận phát hành] Giật mình! Em không biết thật à?

[Tiểu Trinh bộ phận phát hành] Đừng đùa nữa, cả thế giới có thể không biết nhưng chắc chắn em phải biết chứ? Bọn em vừa đánh hôn mà!

[Bạch Ngưng ban biên tập] Grừ grừ, chị mà cười nữa em cắn chị đấy, nói nhanh đi, rốt cuộc là anh ta làm sao vậy?

[Tiểu Trinh bộ phận phát hành] ^__^ Thật ra thì chị cũng không rõ lắm, chỉ nghe đầu bị xe máy điện đâm phải, ảnh hưởng đến xương cốt, cho nên mấy ngày nay cũng không đi làm. Hôm nay đến là để bàn giao công việc, sau đó xin phép nghỉ nửa tháng ở nhà tĩnh dưỡng.

Trong phút chốc, ta đón gió roi lệ, nước mắt đầm đìa ướt cả cái bàn phím nhỏ bé đáng yêu. Mấy ngày nay Nhậm Hàn không đi làm? Nói cách khác, mấy ngày nay ta ngu ngốc trốn đông trốn tây, sợ bị đụng phải hắn, giống như khổng tước xòe đuôi——— tự tác đa tình (tự cho là đúng, tưởng mình là hay, như con công xòe đuôi ra khoe)? Có khác gì chuyện đần độn cắn răng nhịn đói ba ngày trên thuyền, đến lúc rời thuyền mới biết trên thuyền có ăn uống miễn phí?

Nhưng Nhậm Hàn đi BMW, có thể bị xe điện tông đến tàn tật thì quả là cao thủ.

[Bạch Ngưng ban biên tập] Xe máy điện? Chị chắc chắn là tin này của chị chính xác chứ?

[Tiểu Trịnh bộ phận phát hành] Đúng mà, nghe nói Nhậm Hàn đuổi theo ai đó ra đến tận cổng, rút cuộc là bị xe máy điện chạy gần đó tông phải. Về phần anh ta đuổi theo ai thì, hắc hắc, còn phải điều tra thêm.

Ta phát lạnh, quả nhiên quân đoàn buôn chuyện quá hùng mạnh, đến cả chuyện như vậy cũng mò ra được, thế mà còn bảo không rõ lắm. Ngồi trước màn hình ta ngáp ngừng một chút, nhìn dòng chat của Tiểu Trịnh, trong đầu ta một tia sáng chợt lóe, đuổi theo ai đó?

[Bạch Ngưng ban biên tập] Anh ta bị đâm hôm nào vậy? Chị biết không?

[Tiểu Trịnh bộ phận phát hành] Đương nhiên, thứ bảy tuần trước đó. Sau hôm em mời mọi người ăn uống đó.

.....

Câm nín thật lâu, rốt cục ta cũng hiểu được hôm nay Nhậm Hàn oán hận cái gì.

Nhờ vào thần kinh đơn bảo của nhà họ Bạch, ta còn nhớ mang máng, ngày đó sau khi bị “Bắt – gian – tại – giường”, ta xấu hổ chạy khỏi biệt thự, hình như quả thật có nghe được tiếng xe phanh gấp cùng với một tiếng kêu thảm thiết quen tai.

————— Chẳng lẽ, hôm đó Nhậm Hàn đuổi theo ta, bị xe đụng phải?

————— Chẳng lẽ, Nhậm Hàn chờ trực ở nhà chờ ta trả tiền thuốc, rốt cuộc ta vẫn mất tấm, anh ta mới nổi giận như vậy?

————— Chẳng lẽ, hôm nay anh ta vừa về tòa soạn xử lý công tác ta đã lắc mông chạy tới, nửa câu thăm hỏi cũng không có, còn muốn nhờ anh ta giúp?

Thượng đế ơi, xin người hãy mang con đi cùng!!

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Thân phận của Kỳ Kỳ

Xách túi lớn túi nhỏ đứng trước cửa nhà Nhậm Hàn, ta cảm thấy mình quả thật không tự biết xấu hổ.

Một giây trước còn đề phòng chưa nhìn thấy hấn đã trốn mất, một giây sau nghe nói hấn bị thương đã mua sắm nọ kia lắc mông chạy đến đây. Haizz haizz, thật ra cũng vì ta là đầu sỏ gây nên chuyện, tự cảm thấy rất rất áy náy, cho nên sau khi tan ca liền bắt giắc đi tới siêu thị, nghĩ hấn ở nhà một mình, chân thì gãy, mà tên bệnh nhược thụ này lại còn có tiếng là kén ăn, không chịu ăn mỹ ăn liền, miễn ăn liền hay fastfood, thế nên kim lòng không đợi bèn mua một đồng xà lách lớn chuẩn bị đem đến nấu cơm cho hấn.

Tuy rằng tay nghề của bốn tiểu thư không được tốt nhưng vẫn còn có thể nấu một bữa cơm. Với suy nghĩ như thế, ta khấp khởi trong lòng gọi taxi đến nhà hấn, để rồi phát hiện ra bản thân đã sai hoàn toàn.

Run rẩy đứng trước cửa, ta thấy mình ngu khó đỡ.

Tại cửa, người đẹp đang ngậm đôi đũa cùng ngỡ ngàng nhìn ta, rồi lại liếc mắt ngó Nhậm Hàn đang ngồi trước bàn cơm, nửa cười nửa không, “Sao cô lại đến nữa?”

Một câu, đánh ta bay lên chín tầng mây, hấn không thể lập tức đập mây bay đi. Đảo mắt xem tình hình trong phòng, chỉ thấy Nhậm Hàn và người đẹp này một nhà hòa thuận đang cười nói, vui vẻ ăn cơm, mùi thơm nồng đượm ngọt ngào của món cháo đậu đen bay từ trong phòng ra, tâm trạng của Nhậm Hàn thậm chí còn đang rất tốt, vừa ngồi ăn cháo vừa xem tivi.

Ngay cả người mù cũng có thể nhìn ra, bởi vì Nhậm Hàn bị thương, người đẹp này đặc cách về nhà chăm sóc, còn nấu món cháo thơm ngọt ngào vô cùng thích hợp cho bệnh nhân ăn. Vậy thì ta còn ở đây làm cái gì?

Ta im lặng, đang do dự xem nên nói “Vào nhầm nhà” hay là “Sếp cử tôi đến thăm hỏi Phó tổng Nhậm một chút” thì hay hơn, tiểu người đẹp đã tỉnh mắt ta được thứ ta cầm trên tay, phì cười tại trận, “Chân giò đông lạnh? Chuẩn bị ăn chân giò chân giò?”

Dứt lời, Nhậm Hàn trong phòng mặt mũi lạnh lùng âm u như trời sắp mưa, trầm giọng nói: “Kỳ Kỳ, đừng phá nữa.”

Người đẹp Kỳ Kỳ nghe vậy, nhún vai, kéo ta vào nhà, đóng cách cửa lại. Ta đứng tại chỗ, tay chân luống cuống, ngắc ngứ thật lâu, cuối cùng đan đan ngón tay tui thân nói: “Là bác gái bán chân giò ở siêu thị nói ăn chân giò thì chân nhanh khỏi.”

Kỳ Kỳ lại phì cười, “Bác gái bán Coca nói uống Coca chân khỏi nhanh, cô cũng mua à?”

Ta gai gai sống lưng, đứng chết trân tại chỗ, quả thực ta cũng mua Coca Cola.

Nhậm Hàn lạnh nhạt liếc ta một cái: “Cô đến làm gì?”

Quá lạnh nhạt, quá lạnh nhạt a, ta hét lớn trong lòng, vì cái gì mà ta vẫn còn có vẻ hào hứng trước điệu bộ mạnh mẽ chèn ép người của tên Nhậm Hàn kia? Lẽ nào ta thật sự thích bị ngược đãi?

Ta còn chưa kịp mở miệng, Nhậm Hàn đã đặt thìa xuống nói: “Có việc phải đến tận cửa nhờ tôi sao? A, thật là hiếm có, không biết chuyện gì khiến cho cô Bạch Ngưng đây phải gấp gáp như vậy?”

Ta dừng lại một chút, phản ứng này chứng tỏ Nhậm Hàn vẫn còn cay cú vụ ban sáng, giận ta không nhìn ra hắn bị thương, ngược lại luôn miệng nhờ hắn giúp. Là vậy có phải không? Bên này ta vẫn đang âm thầm tính toán, chợt Kỳ Kỳ đột nhiên tăng tiếng tivi, trên màn hình đang chiếu một bản tin giải trí.

MC nghiêm trang nói: “Theo một nguồn tin đáng tin cậy, ngôi sao ca nhạc Anh Kỳ và chủ tịch Nhậm của tập đoàn giải trí Hoa Thần có quan hệ vô cùng thân mật, thời gian trước có paparazi chụp được ảnh hai người thân mật tay trong tay tại một biệt thự ở Nhật Bản. Nhiều người hoài nghi ngôi sao ca nhạc này trước khi nổi tiếng đã được chủ tịch Nhậm lớn hơn mình ba mươi tuổi bao nuôi. Mặt khác...”

Thế giới này, quả thật không có chỗ nào không buồn chuyện. Ta yên lặng ngả mũ kính phục vị paparazi kia, nhìn tấm ảnh trên màn hình, rõ ràng một già một trẻ đã vô cùng cẩn thận, nào là kính râm nào là mũ che nắng, nhưng vẫn bị paparazi túm được.

Hử? Hử? Đợi chút, cô ngôi sao ca nhạc Anh Kỳ này ——

Ta tròn mắt nhìn lại màn hình, sau đó quay đầu nhìn người đẹp Kỳ Kỳ đang mặt mũi khó chịu, giật mình tỉnh ngộ. Khó trách lần đầu gặp Kỳ Kỳ ta đã cảm thấy quen mặt như vậy, thì ra là ngôi sao ca nhạc a. Lại yên lặng, ta ngả mũ kính phục gen của nhà họ Bạch.

Kỳ Kỳ tắt phụ tivi, ném điều khiển, lăm bằm một câu rồi đi về phòng của mình. Phút chốc, ta cảm thấy mình thật không nên xuất hiện ở đây, nhưng bây giờ lùi không được, tiến cũng không xong, chỉ có thể nhìn Nhậm Hàn đang thản nhiên vênh vao tiếp tục ăn cháo.

Ta nhìn hắn, “Anh không vào an ủi đi?”

Nghe xong lời này, Nhậm Hàn liếc mắt, vẻ mặt cười trên nỗi đau khổ của người khác, “Đáng đời.”

“Hả?” Đây là lời mà bạn trai như người nên nói sao?

Nhậm Hàn hóp một thìa cháo, nhướn mày nói tiếp: “Lúc trước tôi đã bảo đừng có vào ngành giải trí, bảo là ngành ấy phức tạp, không nghe. Đáng đời!”

Dứt lời, cánh cửa phía sau cạch một tiếng, Kỳ Kỳ mặt mũi khó chịu lại xuất hiện, nhưng mà lần này đổi sang mặc một bộ đồ thể thao, trên mặt cũng có thêm một chiếc kính râm. Kỳ Kỳ bĩu môi, “Em đi sang chỗ bố.” Dứt lời liền hùng hổ bước ra khỏi cửa.

Ta lú lười, chỉ chi Nhậm Hàn đang bình chân như vại, “Anh không đuổi theo à?”

Nghe vậy, ánh mắt Nhậm Hàn lạnh lùng như rắn độc định cắn người, trừng mắt, “Tôi còn không muốn gây náo loạn kia.” Ta câm nín không biết nói gì, nghĩ đến nguyên nhân bị tai nạn của Nhậm Hàn, lại càng chột dạ. Có nhất thiết phải lúc nào cũng nhắc như thế không? Vô đầu một lúc, ta lại nhớ đến một vấn đề vô cùng quan trọng, không khỏi bật miệng nói, “Ha —— Phó tổng Nhậm anh thật đúng là rộng lượng, thấy bạn gái của mình với lão già đầu hói thân mật một chỗ mà vẫn không nổi giận, hắc hắc hắc ——”

Được rồi, ta thừa nhận, ta cũng có chút ý cười trên nỗi đau khổ của người khác. Dù sao nghĩ đến Nhậm Băng Sơn và ngôi sao ca nhạc ăn com cùng nhau, ta cũng cảm thấy khó chịu. Giờ nghe ngôi sao ca nhạc ngoại tình, quả thật ta vô cùng sung sướng.

Bên này, Nhậm Hàn nghe xong câu nói của ta, im lặng, buông bát, cụp mắt thờ dài.

“Bạch Ngưng, lão già đầu hói cô vừa nói, là cha tôi.”

“Hắc... khụ khụ!” Ta bị nước miếng của mình làm sặc đến chết đi sống lại, cuối cùng cười không nổi. Motif film tình cảm kinh điển? Hai cha con cùng tranh đoạt một cô gái? Hoặc thậm chí là motif hồ báo hơn một chút! Thật ra Kỳ Kỳ chính là mẹ kế của Nhậm Hàn, hai người sống cùng một mái nhà, kết quả lừa gần rom lâu ngày cũng bén, tình cảm tăng dần, lừa gian tình bùng cháy.

Ta còn đang đắm chìm trong yy vô tận, Nhậm Hàn lại buông một câu đánh sập hoàn toàn giấc mộng đẹp của ta. Hắn nói: “Còn nữa, Kỳ Kỳ là em gái ruột của tôi.”

“...” Rốt cuộc ta không còn cười nổi nữa, tội nghiệp ngồi bên cạnh Nhậm Hàn, thái độ ăn năn.

Quả nhiên, ta không thể sánh bằng gia đình thượng lưu chân chính, nhà họ Bạch chúng ta, bố là đại gia mới nổi, mẹ là phu nhân của đại gia mới nổi, ta là con gái của đại gia mới nổi. Nhưng Nhậm gia, bố là chủ tịch của tập đoàn giải trí, mẹ là giám đốc công ty địa ốc, con trai là phó tổng giám đốc tòa soạn, con gái là ngôi sao ca nhạc, đây thật đúng là không có cách nào sánh bằng.

Nhậm Hàn thấy thế cười lạnh lùng, “Tôi giải thích xong rồi, bây giờ tới lượt cô.”

“Hử?” Giải thích cái gì? Ta chớp mắt, nhìn Nhậm Hàn đang cười âm trầm đen tối, ta có một dự cảm xấu không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Nhậm Ma Vương

Phúc hắc, vốn là chữ Hán trong tiếng Nhật (70, 80% chữ trong các văn bản thường ngày của Nhật là chữ phồn thể). Chỉ những người mặt ngoài hiền lành, bụng dạ lại gian ác hoặc có tâm kế. Nghĩa gốc là “Ngay cả ruột gan cũng đều là màu đen”, “Bụng dạ đen tối”, “Xanh vỏ đỏ lòng”.

Nửa năm trước, tòa soạn tổ chức một cuộc thi “Mr Phúc Hắc” không chính thức, sếp Lý Tử Nho dựa vào hai chữ “Nham hiểm” mà dễ dàng đoạt giải quán quân, Nhậm Hàn đành đứng thứ hai, được ban giám khảo đánh giá là: Thiên thần và ma quỷ cùng tồn tại.

Bây giờ nghĩ lại, Nhậm Hàn đạt á quân thật sự không hợp lý. Hần thiên sứ ở chỗ nào? Đối với ta mà nói, Nhậm Hàn lúc nào cũng chỉ toan tính xem làm thế nào để đẩy ta từng bước rơi xuống vực sâu ma quỷ. Mà giờ phút này, ta ngoan ngoãn như thỏ trắng đứng trước mặt ma vương giải thích tại sao đến tận hôm nay mới tới thăm bệnh.

Dứt lời, ta vụng trộm liếc mắt nhìn Nhậm Ma Vương đang trầm mặc, cuối cùng đành chấp tay trước ngực nói ra một câu mà ta muốn nói nhất tối nay: “Tôi không cần phải đền tiền thuốc men đúng không?” Tuy là vì đuổi theo ta nên mới bị thương, nhưng không phải là ta bảo người đuổi theo, chắc là sẽ không bắt lỗi ta phải không?

Nghe vậy, Nhậm Ma Vương hừ lạnh một tiếng, quay mặt lại: “Cô đền được sao? Cô có biết vì cái chân gãy này mà ảnh hưởng đến bao nhiêu hợp đồng quảng cáo của tôi không?”

Ta ghen ngào, chỉ sợ Nhậm Ma Vương chột một câu: “Cô cọ toilet cho tôi cả đời là được.” Hợp đồng quảng cáo của công ty, ít thì mấy chục nghìn, nhiều thì mấy trăm thậm chí mấy triệu, nếu Nhậm Ma Vương truy cứu thật, khỏi cần phải nghĩ, chắc chắn ta không đền nổi.

Vì thế, trước khi Nhậm Ma Vương mở miệng, ta vội vàng nói: “Như vậy đi, để Phó tổng Nhậm có thể sớm đứng lên được, tôi sẽ tới đây chăm sóc anh!”

Dứt lời, Nhậm Ma Vương hài lòng mắt cười cong cong, nhưng vẫn giờ vờ giả vờ xoa tay, “Như vậy nhiều không tốt, mặc dù một mình tôi quả thật không tự làm được hết mọi thứ, lại không muốn thuê người giúp việc, nhưng Bạch Ngưng cô dù gì cũng là một biên tập viên, như vậy có phiền cho cô không?”

Ta lắc đầu nguây nguẩy, “Không phiền, không phiền.”

“Thật không?” Nhậm Ma Vương lười biếng chống cằm, nheo mắt, “Không phải là tôi ép cô đâu đấy!”

Ta lộ roi đầy mặt, “Là tôi tự nguyện, muốn chăm sóc anh vô điều kiện.”

Oh, My Lady GaGa!

Cứ như vậy, trước cạm bẫy đã được sắp đặt của Nhậm Ma Vương, ta bước từng bước một, cam tâm tình nguyện nhảy xuống hố.

Hợp đồng có hiệu lực. Bên A, Bạch Ngưng, chăm sóc bên B vô điều kiện cho tới khi nào hẳn khỏi mới thôi; bên B, Nhậm Ma Vương, chỉ cần thoải mái nằm hưởng thụ sự chăm sóc là được. Mà chuyện đầu tiên ta phải làm, chính là tuân thủ chỉ thị của Nhậm Ma Vương, chuyển đến ở trong biệt thự, lấy lý do là ở gần để tiện chăm sóc.

Roi vào đường cùng, ta tay trái cấp hành lý, tay phải ôm Ultraman, trong một chiều nắng vàng rực rỡ, chuyển vào hầm gara của Nhậm Ma Vương. Bởi vì hầm gara ở chỗ hẻo lánh, rất nhiều tài xế taxi đều không muốn đến, ta liền chét ôm chân Xán Xán ba ngày liền, bà chị giàu Xán Xán có xe riêng rồi cuộc cũng đồng ý làm lái xe cho ta.

Nhưng mà, lúc chúng ta túi lớn túi nhỏ đến biệt thự, mới phát hiện sự tình có chút thay đổi.

Lúc đó, Ultraman đến nhà mới, hăng hái chạy nhảy, ngó đông ngó tây tìm tung tích của ma vương gãy chân, chợt nghe từ phòng ngủ loáng thoáng truyền đến tiếng rên rỉ.

“A a, đồ ngu, nhẹ một chút cho tôi!”

“Tôi đã rất nhẹ nhàng rồi, này, cậu không được cử động, tôi không cho vào được.”

“Nhưng mà đau! Đau cũng không được cử động à? Cậu nghĩ tôi ngu ngốc giống cậu chắc?”

Nghe thấy cuộc đối thoại ám muội của hai gã đàn ông, ta với Xán Xán bốn mắt nhìn nhau, không thèm để ý đến đồng Teddy đầy trong phòng với

Ultraman, rón ra rón rén đến cửa phòng.

“A a, đau quá, cậu là đồ đại ngu ngốc!”

“Đã bảo đừng cử động, sắp được rồi.”

Mất ta rực sáng, kích động dựng đứng cái đuôi, ta chỉ biết Nhậm Hàn là gay, là nữ vương thụ nhưng hắn vẫn chưa chịu thừa nhận, xem hôm nay ta bắt quả tang ngươi! Nghĩ kỹ, ta bèn ổn định nhịp thở, mở cửa ra, thoáng chốc, trái tim nhỏ bé tan nát.

Nhậm Ma Vương ngồi trên giường, Tiểu Tiểu đang cầm cái chân hôi của hắn, hai tên bạn thân đang nhẹ nhàng trong sáng đôi băng gạc. Hy vọng tan tành, ta nghiêng răng thâm lâm nhâm nguyên rửa một trăm lần. Thấy thế, Xán Xán phía sau cũng hừ lạnh một tiếng, lắc móng làm bộ nói: “Đến nơi rồi, tôi về đây.”

Lời vừa dứt, Nhậm Ma Vương không mặn không nhạt ho khan một tiếng, ta thoáng chốc ngộ ra: Xem ra hôm nay Tiểu Tiểu tới đúng lúc như vậy cũng là do đại nhân ma vương cố ý sắp đặt, oa oa, nếu giải quyết xong vụ Xán Xán, tiền thưởng tháng này của ta cũng sẽ được bảo vệ. Vì thế ta lôi kéo Xán Xán, cười đen tối: “Đừng về vội, chị làm lái xe cho em, tối nay em sẽ nấu món gia truyền của nhà họ Bạch cho chị thưởng thức, ok?”

Xán Xán gỡ từng ngón tay từng ngón tay của ta ra, cao ngạo nhìn về phía Nhậm Ma Vương hỏi: “Phó tổng Nhậm, bếp của anh mua bảo hiểm chưa?”

Ta chớp mắt, “Nghĩa là sao?”

Nhậm Hàn đưa năm tay che miệng ho khụ khụ, nghiêm trang nói: “Xán Xán sợ chưa kịp ăn món gia truyền, bếp đã cháy trước.”

Từ bao giờ mà hình tượng của ta bị hủy hoại thành như vậy?

Bên này, Tiểu Tiểu gặp lại người trong lòng, ngược lại trở nên vô cùng trầm lặng, chỉ có đôi mắt lúc nào cũng chăm chú nhìn Xán Xán chăm chăm, ta đang do dự không biết làm thế nào để đôi vợ chồng son ngồi ngồi xuống nói chuyện tốt đẹp, chợt nghe Nhậm Ma Vương hạ chỉ thị: “Tôi nằm nhà dưỡng bệnh chán chết được, hiếm khi đông người náo nhiệt như hôm nay, tất cả ở lại ăn cơm đi.”

Vuốt vuốt cằm, ma vương lại tiếp tục giả ngu, “A, quên mất. Trong nhà không có nước tương, Bạch Ngưng, cô đẩy tôi ra ngoài tản bộ, tiện mua ít nước tương.”

Vì thế, mười phút sau, hai kẻ đi mua nước tương ngồi ở hoa viên, dành căn phòng lại cho đôi vợ chồng son đang giận dỗi. Ta thờ dài, “Phó tổng Nhậm, anh có thể nói cho tôi biết, gần đây có chỗ nào bán nước tương không? Nói cho cùng thì cũng không thể tay không mà về được.”

Nhậm Hàn cười nia, “Không có nước tương nhưng đằng kia có chỗ bán đồ ăn chín, mua về là được rồi, thật ra tôi cũng rất lo lắng cho mạng sống của cái bếp.”

Ta đỏ mặt, nhìn về phía biệt thự, do dự, “Hai người bọn họ có thể giảng hòa được không? Anh đã nói nguyên nhân hôm đó Xán Xán từ chối với Tiểu Tiểu chưa?” Nếu Tiểu Tiểu biết tất cả đều là do đại tiện gây họa, cũng không hay cho lắm. Sẽ ảnh hưởng đến hình tượng người đẹp của Xán Xán mất!

Nhậm Hàn liếc mắt, thể hiện thái độ “vừa nhìn là biết cô chưa yêu bao giờ”, nói: “Cần giải thích à? Chỉ cần Tiểu Tiểu thực sự thích Xán Xán, cho dù cô ấy có thích tiền của cậu ấy thật, cậu ấy cũng sẽ lừa mình dối người, làm thiêu thân lao đầu vào lửa.”

Nghe vậy, ta vô cùng giật mình, liên tưởng đến chuyện của ta và Bác Hi. Từ sau khi hủy đính hôn, hắn hôn mê tới nay, ta không thèm liếc qua hắn lấy một lần, có phải điều này chứng tỏ tình cảm ta dành cho hắn chưa đủ lớn? Dừng một chút, ta đột nhiên lại nhớ ra một vấn đề cực kỳ quan trọng, liền nghiêng đầu hỏi: “Đúng rồi, Phó tổng Nhậm, sao anh biết hôm nay tôi sẽ đến đây với Xán Xán?” Nhìn kiểu gì thì bữa ăn hôm nay cũng giống một âm mưu, nói là ngẫu nhiên, đến cả Ultraman cũng không tin.

Nghe xong lời này, Nhậm Ma Vương bí hiểm nhếch môi, ngồi trên xe lăn cười vênh vác không ai bằng, “Bạch Ngưng, cô có từng nghe qua thành ngữ này không?”

“Hả? Thành ngữ gì? Chưa bói đã biết?”

“Không phải.”

“Đại trí giả ngu?”

“Không phải. Là tâm hữu linh tề (Chắc là lấy ý câu thơ “Tâm hữu linh tề nhất điểm thông” của Lý Thương Ẩn nói về tình yêu đôi lứa, ý chỉ hai người có thể hiểu được lòng nhau mà không cần phải nói ra).”

Ta bị cái giọng kéo dài ghê tởm của Nhậm Ma Vương làm cho nổi da gà, ám muội quá là ám muội, chuyện sống chung đã quá khó để tưởng tượng rồi, còn có Kỳ Kỳ vừa xuất hiện đã lại biến mất. Thật ra, ta cũng đang liên tưởng đến một thành ngữ bốn chữ —— trăm phương ngàn kế.

Nhậm Ma Vương, ngươi trăm phương ngàn kế triệu ta vào tẩm cung của ngươi, rốt cuộc là muốn ám chỉ cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Oan gia hòa giải

Nửa giờ sau, ta và Nhậm Hàn mua nước tương về, tình hình trong nhà đã thay đổi nhiều.

Xán Xán tuy vẫn đeo vẻ mặt khó chịu, nhưng nhìn Tiểu Tiểu thỏa mãn cười ngây ngô, ta dám chắc khúc mắc đã được giải tỏa, xem như bảo vệ được tiền thưởng tháng này rồi, a đi đã phạt. Bữa cơm diễn ra ấm áp hài hòa, cho đến khi một cuộc điện thoại đáng ghét gọi tới.

Lúc đó, ta đang đóng vai osin gấp chân gà cho Nhậm ma vương, tiếng chuông di động vang lên, Nhậm Hàn nhìn người gọi đến, nhú mồm nghe máy, thỉnh thoảng “Ừm ừm” vài tiếng rồi ngắt điện thoại, nhưng nhìn bàn mặt u ám của hắn, nhất định là có chuyện xảy ra.

Tiểu Tiểu thấy thế, trêu tức nói: “Xem ra không nuốt nổi chân gà rồi, để cho Xán Xán nhà tôi đi.” Dứt lời, hắn không khách khí gấp chân gà ân cần đặt vào bát Xán Xán thật.

Xán Xán nghe vậy, mặt đỏ bừng bừng, quả trách: “Xéo~~ Ai cắn chân gà của anh? Còn nữa, ai là Xán Xán nhà anh hả?”

“Ô? Không phải à? Không phải chúng ta đã kết hôn sao? Này này, không tin thì bây giờ chúng ta online xem, trên đầu em vẫn còn có danh hiệu ‘Nương tử của Tiểu Tiểu Nhất Phong’ đấy.”

“Đây là do anh không biết xấu hổ, hôm qua thừa lúc tôi tăng ca tự log acc tôi cưới lại.”

.....

Đôi vợ chồng son Xán Xán và Tiểu Tiểu tình cảm hài hòa đang đầu vớ mồm, ta ngồi xem bên cạnh mà cắn muốn sứt chiếc đũa bằng sừng. Bởi vì không khí hai người càng lãng mạn, sắc mặt Nhậm Ma Vương càng khó coi, nên ta mới thử hỏi là ai vừa gọi đến, đáp lại là cái nhìn liếc lạnh lùng của hắn. Ta dự cảm, lát nữa Xán Xán và Tiểu Tiểu về rồi, ta sẽ phải chịu đau khổ lớn. Khi đưa đôi vợ chồng này ra khỏi cửa, ta lôi kéo Tiểu Tiểu hỏi tình hình, không hỏi thì không biết, vừa hỏi xong ta liền kinh ngạc lạnh cả người.

Vốn dĩ, gần đây hãng rượu Marquis của Pháp đang tìm cách tiến vào thị trường Trung Quốc, đã bí mật ký kết hợp đồng cấp quyền tiêu thụ với một đại lý rượu nào đó trong nước, mà bước tiếp theo tự nhiên là tìm một công ty truyền thông hợp tác, tuyên truyền cho rượu vang của mình. Miếng thịt béo như vậy khắp vũ trụ ai cũng muốn tiến tới cầm một miếng, vừa hay Tiểu Tiểu đang có hợp tác với công ty đại lý ở Trung Quốc của Marquis, vô tình nghe được tin này bèn lập tức nói cho Nhậm Hàn biết. Nhậm Ma Vương tự nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy, lãnh đạo phòng phóng viên thức hai đêm liền soạn ra một bản kế hoạch hoàn mỹ không có thiếu sót, chỉ chờ bà chủ của Marquis là Sophie đến Trung Quốc để bàn bạc thêm một chút về công tác quảng cáo, kết quả. ... xảy ra vụ tai nạn xe cộ.

Nghe xong, ta đã ướt đầm mồ hôi, kéo kéo Xán Xán, lệ rơi đầy mặt, “Nói như vậy, công tác quảng cáo lần này bị đình trệ rồi?” Phòng phóng viên ngoại trừ Nhậm Hàn ra, không phải vẫn còn nhiều người như vậy sao? Cho dù một Nhậm Hàn ngã xuống, bọn họ cũng nên đứng lên đảm đương tiếp tục đàm phán hợp đồng chứ?

Xán Xán vỗ vỗ bả vai của ta, thờ dài, “Chuyện này chị cũng nghe kể rồi, nghe nói bà Sophie này rất quái tính, trước đây vẫn là Nhậm Hàn đàm phán thảo luận với bà ta, bây giờ đổi người khác, bà ta không chịu, Slime cũng đã giải thích với bà ấy là Nhậm Hàn bị tai nạn, nhưng bà ta tỏ vẻ không tin lắm, cho rằng tạp chí chúng ta không tôn trọng vụ làm ăn này.”

Tiểu Tiểu vuốt cằm bỏ sung, “Bà xã nói rất đúng, mấy hôm nay Nhậm Hàn cũng đang vì chuyện này mà đau đầu, chiều hôm bị gãy chân đáng lẽ là phải đi đón Sophie xuống máy bay, kết quả là không đi được, Sophie chỉ trích tạp chí Thực Thượng không coi trọng phi vụ lần này, sau đó Nhậm Hàn đã lóc cóc vác nặng đến khách sạn tìm bà ấy một lần, cũng bị bà ấy đuổi ra ngoài.”

“Anh chết đi, ai là bà xã của anh?”

Ta ngạc nhiên, không thể tưởng tượng Nhậm Ma Vương hào quang vạn trượng cũng có lúc bị khách hàng tàn nhẫn từ chối, nếu là trước đây, ta nhất định sẽ nhảy lên mừng rỡ khi nghe thấy loại tin tức này, nhưng bây giờ, nói thế nào thì ta cũng không cười nổi. Tuy ta không phải là nhân viên phòng phóng viên nhưng ta vẫn biết nửa tháng nay phòng phóng viên bị vây trong tình trạng đầu sôi lửa bỏng vì bận thực hiệp một hợp đồng lớn, cho dù không phải là lãnh đạo, dùng ngón chân mà nghĩ cũng có thể hiểu được hợp đồng này nhất định rất rất rất lớn, nhưng bây giờ, đều vì ta mà... tất cả hóa thành bọt nước.

Nghĩ lại, ta đột nhiên nhớ đến một truyền thuyết của dân làm quảng cáo. Một biên tập viên cao cấp vì mắc lỗi, ở trước chức vụ của lãnh đạo cho thêm một chữ “Cự”, biến vị “XX chủ tịch” này trở thành “XX cự chủ tịch”, khiến cho cả tòa soạn phải đóng cửa ngừng kinh doanh chính đốn, mấy chục con người vì sai lầm nhỏ của một người mà toàn bộ phải ngồi nhà chờ việc, nghe nói sau đó nữ biên tập kia không còn xuất hiện nữa, tự xin về nhà.

Sau này, Đại Boss rất thích đem chuyện này ra giáo dục, đe dọa bọn ta, lúc ấy ta nghe thấy mà ngẩn người, toàn nghĩ rằng hắn kể chuyện cổ tích. Lúc này, ta đã thấu hiểu sâu sắc cảm nhận của nữ biên tập kia. Nếu công ty để mất hợp đồng này, không phải là chuyện mấy trăm ngàn, mà khả năng rất lớn là chuyện mấy chục triệu, điều này có ý nghĩa tiền thưởng cuối năm của cả tòa soạn giảm đi 20%, như vậy, ta còn không phải là tội đồ hay sao? Xảy ra chuyện như thế, bảo ta phải đối mặt với đồng nghiệp trong công ty như thế nào?

Bây giờ ta mới biết, thì ra sau khi gặp tai nạn, Nhậm Hàn không tìm ta tính sổ là để bảo vệ ta. Nếu để cho Đại Boss biết ta chính là đầu sỏ gây ra tai nạn kia, không chừng lúc này ta đã y như con cá mực bị nướng đến cháy khét rồi. Nhậm Hàn không nhắc tới ta, cũng tức là đã bảo vệ cho ta, ta lại còn không biết cảm kích, trốn trốn tránh tránh hẩn, nghĩ đến đây, ta cảm thấy khó chịu không nói nên lời.

Ta hỏi: “Vừa rồi ai gọi điện thoại vậy? Bà Sophie à?”

Tiểu Tiểu lắc đầu, “Có lẽ là nhân viên phòng phóng viên của các người, tôi nghe khách hàng nói, bây giờ tạp chí đối thủ của các người cũng đã biết được tin Sophie đến Trung Quốc, nếu tôi đoán không nhầm thì bọn họ đã chen vào chỗ trống mà Nhậm Ngu Dân bị thương để lại, đang cùng Sophie tìm hiểu, chuẩn bị đàm phán hợp đồng.”

Xán Xán chớp mắt, “Nói như vậy thì lúc này chắc là Slime gọi báo cáo tình hình của đối thủ cho Nhậm Hàn?”

Tiểu Tiểu nhếch miệng, “Cực kỳ có khả năng.” dừng một chút, lại nhìn về phía Xán Xán, vẻ mặt không đứng đắn nói: “Bà xã, em thật thông minh, xứng với ông xã anh.”

“Cút ~ cho ~ tôi ~”

-_-|||

Không nhìn hai con người ngây thơ kia nữa, ta bắt đầu sâu sắc tự ngắm: Có lẽ, ta thật sự phải cọ toilet cả đời cho Nhậm Ma Vương trả nợ.

Buổi tối, hầu hạ Nhậm Ma Vương đi ngủ xong, ta mới lặng lẽ lên ra phòng khách mở máy tính online, quả nhiên, Slime cũng onl.

[Bạch Ngưng phòng biên tập] Slime, có onl không? Cho tôi hỏi cái này.

[Slime phòng phóng viên]?

[Bạch Ngưng phòng biên tập] Tôi muốn hỏi một chút, cô Sophie kia đang ở khách sạn nào?

Gửi tin nhắn đi mà mãi vẫn không có tin reply, ngay lúc ta đang suy tính thì điện thoại rung lên, rút cái rìen thoại đang nhét trong túi ra nhìn, là Slime gọi tới.

“Alô.”

Giọng Slime không hồn không giận, gọn gàng dứt khoát: “Cô muốn địa chỉ cô ấy để làm gì?”

“A”, ta nhìn sang phòng ngủ, sợ Nhậm Hàn nghe thấy nên từ từ bước ra ban công rồi nói, “Nghe nói cô ấy là người đẹp của nước Pháp, tôi muốn đến xem.”

Đầu dây bên kia, Slime khịt mũi, “Bạch Ngưng, từ bỏ đi. Cô muốn làm cho Phó tổng Nhậm vui vẻ cũng không cần phải ngây thơ như vậy, cô nghĩ đây là tiểu thuyết à? Cô đi cầu xin Sophie, cô ấy sẽ bị cô làm cảm động, chấp nhận hợp tác với tòa soạn của chúng ta? Phó tổng Nhậm sẽ nhìn cô với con mắt khác? Muốn làm cô bé lọ lem lột xác phải không?”

Ta im lặng, tại sao càng nghe Slime nói, ta càng cảm thấy cuộc điện thoại này giống như motif kinh điển hai người tranh bạn trai, ta bĩu môi, “Tôi biết tôi không phải là cô bé lọ lem.” Tôi là công chúa hàng hải nổi tiếng giới thượng lưu, so ra còn kém cả cô bé lọ lem.

“Đừng đi gây rối nữa, Phó tổng Nhậm ngồi xe lăn đến cũng không thể lay chuyển được cô ấy, cô nghĩ đi ôm đuôi một cái là có thể kiếm được hợp đồng mấy trăm vạn sao?”

“Tôi——” Ta còn chưa có nói xong, Slime đã cúp máy, đầu dây bên kia truyền đến âm thanh “Tút tut” khó chịu. Ta rối trí và loạn đầu một hồi, mày chau mặt ủ nghĩ xem có còn ai biết Sophie ở khách sạn nào không, đang chuẩn bị xem lại đồng danh thiệp, chợt tiếng QQ vang lên.

[Slime phòng phóng viên] Khách sạn Sofitel, phòng D703

[Slime phòng phóng viên] 11:30 trưa mai cô ấy sẽ lên máy bay về Pháp, cho nên... muốn cầu xin thì nhanh lên!

Khỏe miệng ta nở một nụ cười, cô nàng nói một đằng làm một nẻo này. Mắng ta ngây thơ, thế mà lần trước không biết ai bị ta bắt quả tang lên mạng đọc tiểu thuyết, cho nên, chúng ta đều là những cô gái tin rằng sẽ có kỳ tích xuất hiện. Có một số việc phải thử mới không hối hận ~

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Trăng tối thuận giết người, gió to dễ phóng hỏa, ta ngồi mai phục ở đại sảnh khách sạn Sofitel.

Dịp mắt ngược nhìn đồng hồ trên tường của khách sạn, kim giờ nằm đè lên số 3, ta lại ngáp dài lần nữa. Có thể nói, họa vô đơn chí, lúc không may mắn, chuyện xui xẻo xuất hiện cả tá một lúc.

Lại nói sau khi ta lấy được địa chỉ từ chỗ Slime bèn rón rén ra khỏi cửa, gian khổ mãi mới gọi được taxi, trước khi trời sáng mới vất và đến được khách sạn Sofitel. Kết quả là vừa mới hỏi, anh bảo vệ đẹp trai đã trả lời: Sophie vẫn chưa về khách sạn.

Bất đắc dĩ, ta chỉ còn cách ngồi ở đại sảnh mong giai nhân trở về, bị các nhân viên trong khách sạn nhìn chòng chọc, ta ngượng ngùng trốn sau tách cà phê. Chớp mắt một cái đã mấy tiếng đồng hồ trôi qua, hơn ba giờ sáng rồi, vẫn không thấy bóng giáng Sophie như cũ!

Bà nó, chẳng lẽ cô người Pháp này định bụng cuồng hoan một đêm trước khi về nước? Ta đang chuẩn bị đồ rằm đến nơi thì chú bảo vệ lúc nãy run run ngồi xuống cạnh ta, ta ngạc nhiên.

Ông chú thụt cổ, mắt rung rung: “Em gái, bây giờ anh có một tin tốt với một tin xấu, em muốn nghe tin nào trước?”

Ta gãi đầu, đừng bảo là Sophie đột nhiên sửa thời gian, đã bay về Pháp rồi đi? “Tin tốt.”

“Tin tốt là... thì ra, Sophie đã về khách sạn từ lâu rồi~ lúc nãy anh đi tiểu nên không để ý, ha ha ha ~”

Nhìn gương mặt tươi cười ngây thơ của chú bảo vệ, ta đã bắt đầu siết chặt nắm đấm, “Thế tin xấu?”

“Tin xấu là, Sophie tiểu thư đã sớm đi ngủ, nếu em thật sự muốn gặp cô ấy, chắc phải chờ đến sáng mai ——” Trước khi ta kịp bùng nổ, chú bảo vệ lại vội vàng nói thêm: “Em đừng giận, thế này được không, em về trước, sáng mai lại đến.”

Căn cứ theo quy tắc tiết kiệm, ta không mang theo thêm tiền xe, ông chú bảo vệ xảo trá lại mời ta uống thêm một chén cà phê đắt tiền, tiếp tục buồn tẻ ngồi đợi bình minh. Vất vả chờ đến tám giờ sáng, ngay lúc ta đang gật gà gật gù, chú bảo vệ lay ra dậy, kích động chỉ về phía trước:

“Mau, mau, đứng lên! Sophie tiểu thư đi ra kìa, nhanh nhanh!”

Ta mở mắt nhìn theo hướng chú bảo vệ chỉ, ba giây sau, ta nhắm mắt lại không chút do dự, xoa xoa mắt, nhất định là ta... hoa mắt. Sophie tiểu thư trong truyền thuyết, Sphe tiểu thư khó chiều chuộng, hay soi mói, chẳng lẽ không phải là người đẹp tóc vàng, mắt xanh, môi đỏ mọng sao?

Ài, được rồi, thật ra tiểu thư Sophie trước mắt này cũng là người đẹp, nếu rơi vào ba mươi năm trước. Chỉ thấy bà lão người Pháp này thần thái sáng láng, nhìn có vẻ minh mẫn hoạt bát, chiếc mũi dẹt trắng như tuyết gắn trang sức tinh tế đội trên đầu, âu phục trắng, váy trắng, giày cao gót trắng, túi xách trắng... Từ đầu đến chân, chính là một công chúa bạch tuyết đáng yêu's bà ngoại.

Năm đó khi cha mẹ ta còn làm tiểu thương bán quần áo, từng đưa ra một chân lý: Những người thích quần áo trắng đều có vẻ khó chiều, họ hoặc là cuồng sạch sẽ, hoặc là cực kỳ soi mói, hoặc là là theo đuổi sự hoàn hảo một cách gần như điên cuồng. Không phải là thử tới thử lui một bộ quần áo n lần thì cũng là mặc cả rất rất dè dặt. Được u già nói nhiều mưa dầm thấm đất, ta vừa nhìn gặp “Người cuồng trắng” là đã muốn rút lui có trật tự.

Nhưng mà thời khắc này, vì hạnh phúc tương lai, ta đành phải dùng cảm xung phong, chặn lại Sophie đang chuẩn bị đi ăn điểm tâm, tuôn một tràng giải thích: “Sophie tiểu thư, chào bà! Tôi là biên tập viên của tạp chí Thực Thượng, tuy quý rầy ngài như thế này thật mạo muội, nhưng tôi xin phép được nói vài lời với ngài, hôm ấy Phó tổng Nhậm thật sự không phải có ý không đi đón máy bay của ngài.....”

Ta nói liền một hơi, hồi hộp chờ phản ứng của bà lão, kết quả là: Đối phương sững sốt ba giây, sau đó: “#¥%&#... &*(#“

Ta ngã ngửa, rốt cuộc nhớ tới một vấn đề vô cùng quan trọng —— Bất đồng ngôn ngữ.

Ta không biết tiếng Pháp a a a ——

Cuộc gặp quan trọng liên quan đến nguồn thu lớn năm nay của tòa soạn và hạnh phúc cả đời của ta cuối cùng kết thúc bằng việc ông nói gà bà nói vịt, Sophie không mang theo phiên dịch.

Mất to mắt nhỏ nhìn nhau một lúc, hình như bà lão này đã thắng thừng kết luận ta là một nhân viên PR nhằm chán, tránh qua người ta vòng đi mất, ta đương nhiên sẽ không khinh địch để phí mất cả một đêm ảm ức mai phục như vậy, lại vọt tới trước mặt bà lão, suy nghĩ dùng tiếng Anh giải thích một lần. Nhưng vấn đề nổi tiếp vấn đề, ta tốt nghiệp với trình độ tiếng Anh chưa quá cấp 4, lần đầu tiên trong đời, ta cảm thấy hối hận vì không mang sách theo.

Hiển nhiên ở phương diện này Sophie lợi hại hơn so với ta, thấy ta lại chặn đường, bà ngắc ngứ nói hai chữ bằng tiếng Trung: “Bảo vệ.” Vì thế, ông chú bảo vệ lại hoành tráng xuất hiện trước mặt ta, nghiêm mặt tươi cười vừa nói “Sorry” vừa kéo ra ra khỏi khách sạn.

Khi ta ý thức được bản thân bị ruồng bỏ, một chân đã ở bên ngoài cửa khách sạn, thừa lúc ông chú bảo vệ không đề phòng, ta liều chết vòng tay ôm lấy cái cột ở cửa, bắt đầu khóc rống: “Ô ô, chú không phải là người, chú là đồ lừa đảo, làm hại tôi đợi suốt một đêm ở đây, bây giờ người ta mới chỉ nói một câu, chú đã đá văng tôi ra. Tôi nguyên rửa cục hoa của chú, nguyên rửa cục hoa của con chú, nguyên rửa cục hoa của cả nhà chú!!”

Ngay lúc ta đang khóc lóc om sòm, chợt nghe một giọng nam kinh ngạc truyền đến từ phía sau: “Ngưng nha đầu?”

Quay đầu lại, ta phát ghen. Thế giới này quả nhiên hỗn loạn, tại sao một người lúc trước đã mua vé máy bay đi sao hỏa rồi giờ lại quay về?

Tại quán trà, ta nghiêng đầu nhìn trái ngó phải, muốn xem kỹ xem người trước mặt là thật hay giả. Đối phương hiển nhiên đối với hành vi của ta có chút bất mãn, nhíu mày nói: “Nếu em còn nhìn anh như kiểu nhìn người sao hỏa vậy, anh sẽ ăn thịt em luôn đấy!”

Ta phì cười, “Anh cho rằng em là sữa Vương Tử à? A, nhắc đến em vẫn còn nhớ hồi nhỏ anh thích nhất là uống sữa Vương Tử nha, Hồ Mập.”

Hồ Mập thờ dài, vuốt vuốt mũi: “Hồi nhỏ người thích uống sữa Vương Tử là anh Vương hàng xóm, không phải anh. Em không cần phải thử anh, anh thật sự là Hồ Mập.”

Đúng vậy, mấy tiếng trước, anh chàng đẹp trai mảnh khảnh tự xưng là thanh mai trúc mã Hồ Mập của ta này, giải cứu ta từ tay chú bảo vệ, hỏi rõ tình hình, rồi nói giúp với Sophie một đồng tiếng Pháp mà ta nghe chẳng hiểu gì, sau đó Sophie không ngờ lại gật đầu: Đồng ý cùng công ty chúng ta tiếp tục đàm phán ký kết hợp đồng.

Để biểu đạt thành ý, bà lão này thậm chí còn bỏ cả bữa sáng, trực tiếp theo ta đến công ty, dưới sự toàn quyền an bài của Đại Boss, bà lão trao quyền thương thảo chi tiết hợp đồng với tòa soạn cho đại lý ở Trung Quốc, dự định sẽ ký kết nội trong một tuần.

Càng khiến ta bất ngờ là, cái gọi là người đại diện của văn phòng tại Trung Quốc của Marquis không ngờ là Hồ Mập. Ta nhíu mày, ngạc nhiên nói: “Hồ Mập, không phải anh đi Anh du học à? Từ bao giờ lại quay sang gian – díu với bà lão người Pháp này vậy?”

Hồ Mập ho khan, không chú ý đến những chữ mẩn càn như “Gian – díu”, cười sảng giọng: “Em có từng nghe cái gọi là thu hút nhân tài chưa?” Nói xong, ta bỗng chốc nảy sinh cảm giác ngưỡng mộ đối với Hồ Mập. Người khác bị thu hút, nhiều nhất cũng không hút đi quá mấy trăm km, Hồ Mập không giống a, lại có thể bị hút qua cả biển.

Ta bám mép bàn, cẩn thận nói: “Anh chắc chắn anh là Hồ Mập trong nhà số 2 ở chung cư, hồi nhỏ tròn đến mức có thể lăn trên mặt đất? Là Hồ Mập đánh nhau với em đến tận bây giờ cũng chưa một lần thắng? Còn có... lần nào chơi ú tím cũng trốn vào toilet đếm ngón tay?”

Nói đến đoạn cuối, giọng của ta đã cao lên đến chót vót. Thật ra, từ hồi mấy năm trước nghe nói Hồ Mập ra nước ngoài du học, phản ứng đầu tiên của ta là nghĩ hôm nay là ngày cá tháng tư. Ai mà ngờ được, mới chỉ hai năm ra ngoài lăn lộn, ta còn vì chuyện được thăng chức từ chân tạp dịch lên biên tập mà đắc chí mà giờ kẻ có tiếng là “Hồ Mập Đản Độn” lúc ở chung cư đã hoành tráng giữ chức CEO ở văn phòng tại Trung Quốc của hãng rượu quốc tế lớn.

Nghĩ lại, ta khóc nức nở đau lòng nói: “Hồ Mập, anh nói đi, rốt cuộc ở nước ngoài anh đã phải chịu khổ như thế nào? Sao lại gầy thành cái dạng này, khiến đi của em đau lòng ——”

Vừa dứt lời, nước ờ chén trà trong tay Hồ Mập đã văng ra quá nửa, một lúc sau mới bình tĩnh lại nói: “Bạch Ngưng, anh sắp ba mươi đến nơi rồi, về sau trước mặt người ngoài phải gọi anh bằng tên, có nghe không?!” Nói đến đoạn cuối, Hồ Mập gần như gào lên.

Ta làm bộ dạng một cô gái nhỏ đang sợ hãi, gật mạnh đầu, “Dạ, anh Hồ Mập, em nhớ rồi.”

“Bạch! Ngưng!” Hồ Mập nổi giận, bóp khớp ngón tay răng rắc, giọng điệu nghiêm trọng, “Em phải nhớ cho rõ Sophie về Pháp rồi, người đàm phán chi tiết hợp đồng với bên em là anh.” Nghĩa bóng là, tòa soạn của các người là khách hàng của ta, quyền quyết định mấy chục triệu ở trên tay ta, cho nên, lấy lòng ta đi, nịnh bợ ta đi!

Ta oán giận liếc mắt một cái, rồi đột nhiên giật mình hỏi: “Đúng rồi, rốt cuộc lúc này anh giải thích như thế nào với Sophie mà bà ấy đã lập tức thông cảm lại còn đồng ý hợp tác với tòa soạn bọn em thế?” Dĩ nhiên, ngồi mai phục cả một đêm, ta đã suy nghĩ cẩn thận. Lý do Sophie tức giận, cùng lắm là vì cảm thấy công ty chúng ta không đề bà vào mắt, đã đồng ý đến đón máy bay rồi cuối cùng lại không mà nào đến. Mà căn cứ theo tính tình của tên Nhậm Hàn kia, chắc chắn là không thể không quản thể diện đi giải thích rõ ràng với Sophie tại sao mình lại bị thương, thế nên bà lão này mới cho rằng Nhậm Hàn lấy cớ lừa gạt bà.

Nhưng mà vì lúc ở cửa khách sạn, thời gian gấp gáp, ta cũng chỉ mới nói đại khái với anh Hồ Mập, còn về phần nguyên nhân tại sao ta chạy ra từ trong nhà phó tổng giám đốc, tại sao phó tổng giám đốc của chúng ta lại phải chạy đuổi theo thì vẫn chưa nói, cho nên, ta rất nghi ngờ Hồ Mập phiên dịch giùm ta như thế nào mà lâu nhất là một phút, bà lão Sophie đã loại bỏ hết thắc mắc, dùng ánh mắt vô cùng phức tạp chăm chú nhìn ta gật đầu đồng ý.

Nghe vậy, Hồ Mập nói: “À, thật ra rất đơn giản. Anh nói với bà ấy là, cô bé này rất thích Phó tổng Nhậm, thậm chí còn bám đuôi tới tận nhà. Sáng sớm Phó tổng Nhậm rời giường, vốn định chạy bộ thể dục, kết quả bị kẻ háo sắc này dọa mất mặt, chạy trốn bạt mạng nên mới bị thương.”

“.....” Trầm mặc hai giây, ta vỗ bàn bật dậy. F**k, đây là kiểu phiên dịch gì thế hả? Hoàn toàn là bẻ cong sự thật! “Có phải lỗi tại anh rơi mất rồi hay không? Em bảo là anh ta đuổi em, không phải em đuổi anh ta!”

Ta gầm rú xong, đã thấy Hồ Mập nhàn nhã nâng chén trà lên, suy nghĩ nhấp một ngụm trà, uống vào rồi nói: “Nếu anh nói như vậy thật, vụ quảng cáo này của bên em chắc chắn sẽ bị người khác nâng mất.”

??

“Nghĩa là sao?”

“Ngưng nha đầu, em thấy với con người của em như thế này, anh mà nói Phó tổng giám đốc Nhậm đuổi theo em, thậm chí luống cuống bị tai nạn, tiểu thư Sophie tin được à?”

“... Có lẽ, anh ta thấy em hợp khẩu vị thì sao?”

Hồ Mập ngẩng ngửa, “Khẩu vị của vị Phó tổng giám đốc Nhậm này thật là đặc biệt ~”

(͡_ ͡_)# Sự thật thắng bịa đặt, giờ phút này, câu danh ngôn trong truyện cổ ấy có vẻ như sai lẽ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Đậu hũ rắc hành, cải dầu xào, gà hầm nấm, cháo bí đỏ... Nếu như mọi ngày, đối diện với đồng đồ ăn như thế này, người thích món cay như ta nhất định sẽ ngần đến tận cổ. Nhưng giờ phút này, trải qua cả đêm mai phục, một giọt nước cũng chưa uống, lại còn lộn lờ với Hồ Mập ở công ty với quán trà cả buổi, bụng ta đã kêu đói âm ỹ từ đời nào rồi.

Trong bếp, ta vừa canh nồi cháo bí đỏ đang sôi ùng ục vừa nuốt nước miếng. Thật ra, từ khi chuyển vào tử cung của Nhậm Ma Vương, ta chưa từng chiều cái dạ dày của mình được một lần nào. Bởi vì ai đó bị thương ở chân, bác sĩ dặn phải kiêng cay kiêng mỡ, ngày nào ta cũng phải ăn cháo với Nhậm Hàn đến mức muốn nôn rồi, thế mà bây giờ ta lại thèm cháo khó đỡ.

Ngay lúc ta đang bấm ngón tay tính toán xem bao giờ cháo ăn được thì Nhậm Ma Vương điều khiển xe lăn vào, ánh mắt sắc bén, lúc ấy ta mới nhớ ra, hình như từ sau khi về nhà ta vẫn chưa vào phòng ngủ xem tình hình hân thể nào đã chui luôn vào bếp vì quá quá đói.

Ta ho khan một tiếng, đang định mở miệng đã bị giọng điệu lạnh băng của Nhậm Hàn chặn họng: “Đi đâu?”

“A?”

Nhậm Hàn neho mắt lại, trong căn bếp nhỏ bé không lấy làm sáng sủa cho lắm, đôi mắt của hân lấp lánh lạ thường, hân nghiêng răng gần từng chữ: “Tối qua đi đâu?”

Chờ đã, ta nhất thời á khẩu, sao câu này nghe giống hệt như giọng điệu ông chồng đang thăm vấn bà vợ đi đêm không về vậy? Tuy là nghĩ như thế, nhưng ngoài miệng ta vẫn tươi cười:

“Có một người bạn gặp chuyện, thế nên tôi đi xem.”

Nghe xong, Nhậm Hàn liền cười lạnh lùng, nhếch môi: “Đúng không?”

Ta chột dạ, nhưng xuất phát từ tiêu chí làm việc tốt thì không để lại tên (không cần đền đáp), lại tránh cho ai đó hiểu nhầm ta có ý với hân, ta vẫn bịa như thật: “Ừm, vợ chồng cô ấy cãi nhau, tôi ra ngoài đi khuyên nhủ cô ấy, sau đó cùng nhau đi KTV hát———.”

Không dám nhìn thẳng vào mắt Nhậm Hàn, ta lấy cớ xem nồi cháo quay lưng lại, lảng sang chuyện khác: “Phù phù, cháo ngon, hôm nay tôi mua bí đỏ, ăn ngọt thế này no lâu.”

“Ừm” Nhậm Hàn thân nhiên trả lời, có vẻ hứng thú hỏi tiếp, “Cô hát cả đêm mà cổ họng không rách, khỏe thật đấy~”

“Ha ha, bạn tôi chủ trì, chỉ có cô ấy hát thôi”

“A? Bạn nào của cô vậy? Tôi có biết không?”

“Không biết, cô ấy mới về nước. Cháo ngon lắm, ăn cơm thôi, để tôi đẩy anh ra ngoài.” Dứt lời, ta làm bộ đi đẩy xe lăn, Nhậm Ma Vương nhanh tay tóm lấy cổ tay ta, bóp chặt khiến ta phát đau.

“Hát KTV ở đâu?” Nhậm Hàn hừ lạnh một tiếng, ta lạnh đến mức nổi hết cả da gà, tại sao hôm nay Nhậm Ma Vương khủng bố vậy? Chưa tỉnh ngủ à? “Nói dối, sao không nói dối tiếp đi? A, đây còn là lần đầu tiên tôi nghe nói khách sạn Sofitel cung cấp dịch vụ KTV suốt đêm đấy.”

“...” Quả nhiên, Nhậm Ma Vương đã biết hết rồi, Slime, nguoi là tên phản đồ! Nồi cháo còn đang ninh, canh gà hầm nấm cũng đã nguoi, ta cũng đã đói đến mức ngực dán vào lưng, ta cắn cắn môi: “Chuyện Sophie, anh ——”

Câu “Anh không cần phải cảm ơn tôi” còn chưa nói ra khỏi miệng, Nhậm Hàn đã mở mồm: “Bạch Ngưng, tôi đã coi thường cô rồi.”

“Hà?” Ta nghiêng đầu, ý gì đây? Sao hôm nay ta lại thấy Nhậm Ma Vương có vẻ là lạ vậy nhỉ, ánh mắt cũng vô cùng ai oán, như là...A ~~~ Đúng rồi! Oán phu, WTF? Thái độ này, giọng nói này hình như không phải đang cảm kích ta?

Ta đáng thương nhìn mấy quả cam vàng, nôi cháo bí đỏ thơm ngào ngạt, đầu hàng, “Ăn cơm trước được không? Tôi đói sắp chết rồi.” Cho dù ta hại người bị thương thật, hợp đồng với Sophie cũng suýt bị nãng mất, nhưng bây giờ ta lấy lại được rồi, dù không có công thì cũng coi như là sửa sai rồi! Muốn ăn một bữa cơm mà người cũng tra tấn ta như vậy?

Vốn tưởng rằng Nhậm Hàn chắc chắn sẽ bỏ qua cho ta, ai ngờ hần lại giờ giọng điệu quái gở: “Sao nào? Kiền Trần Cẩm không mời cô ăn cơm à?”

Ta câm nín, đầu óc xoay một vòng mới nhớ ra cái tên Kiền Trần Cẩm vừa xa lạ vừa thân quen này là tên húy của Hồ Mập. Lại nhớ hồi ấy mẹ Hồ Mập còn đặc ý nói, “Tên này đồng âm với câu tiền trình tự cảm (Tiền đồ như gấm)”, bởi vậy mà bị mọi người trong chung cư khinh bỉ đến mười mấy năm. Không ai tin thẳng thốt tròn xoe ngày nào cũng nước mũi ròng ròng, cái cây còn không treo nổi thì có cái tiền đồ gì.

Nhưng sự thật chứng minh, mẹ Hồ Mập nói đúng.

Ta tỉnh lại, lúc này mới nhớ ra Nhậm Hàn vẫn đang chịu trách nhiệm đàm phán với hãng rượu Marquis, chắc chắn đã gặp mặt đại diện của hãng ở Trung Quốc là Hồ Mập, “Anh ấy _____”

Chưa kịp nói hết câu, Nhậm Hàn đã dứt khoát chặn họng ta: “Bạch Ngưng, thôi nào.”

Ta ngây người, tay còn đang dùng giữa không trung, rốt cuộc cũng cảm nhận thấy có cái gì đấy không bình thường: “Ý gì đây?”

Nhậm Hàn nhắm mắt lại, lẩn xe quay lưng về phía ta, một lúc lâu sau mới tự giễu nói: “Tôi còn có thể có ý gì được nữa? Cô đi đi.”

“Tiện thụ thói, tiện thụ chết dẫm, tiện thụ quái gở, bóp chết người! Bê chết người! Grào grào!” Ngồi trong nhà Xán Xán, ta nghiêng răng nghiêng lợi bóp cổ Ultraman. Ultraman bị ta đè lên người, ngược đôi mắt sưng nước vô tội nhìn ta chăm chăm, cuối cùng đoán chừng không thờ nổi nữa mới “âu ầu” loạn lên.

Xán Xán ngồi cạnh thấy thế chịu không nổi, dứt khoát nhào sang ngăn chặn hành vi giết hại động vật của ta: “Làm ơn đi, Ultraman không phải là Nhậm Băng Sơn, em có bóp chết nó cũng không bỏ tức đâu.”

Ultraman dường như hiểu được Xán Xán đang xin xỏ hộ mình, ba chân bốn cẳng quẫy đạp, chạy thoát khỏi bàn tay ác độc của ta, ta chán nản dừng tay, cuối cùng không chịu nổi hét lên “Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa” Không hiểu kiếp trước ta đã đắc tội với vị thần tiên nào, tại sao kiếp này ta lại đen đủi như vậy?

Khó khăn lắm mới hạ quyết tâm đi làm osin hầu hạ cho Nhậm Ma Vương, vừa vào tầm cung chưa đến hai ngày đã bị đuổi ra, được rồi, đuổi thì đi, khổ nỗi khi ta trầm đấng ngàn cay ôm Ultraman và đồng hành lý quay về chung cư mới phát hiện ra nhà mình đã có người ở.

Trong cơn hoảng loạn, ta vội vàng gọi điện cho mẹ già, bên kia điện thoại, mẹ già vừa vuốt vuốt “Yêu Kê” (một quân mạt chược) vừa trả lời: “Không phải mày đến nhà bạn ở à con? Mẹ nghĩ cái phòng kia để không phí quá, đúng lúc lại có đôi vợ chồng trẻ muốn thuê, thế là... A! Cừu Điều! Đái Yêu Tự Mặc Liễu (ù), chung tiền chung tiền đi, ha ha ha!”

Đẩy điện thoại ra thật xa khỏi tai vẫn còn nghe thấy tiếng mẹ già đang cười man rợ như cũ, đợi đến khi nghe được tiếng xào bài, ta mới lẹ roi đẩy mặt nắm điện thoại nói: “Bây giờ con về đây được không? Con hết chỗ ở rồi.”

“Được.”

“Thật à?” Mẹ già à mẹ thật là vĩ đại, con biết cha mẹ không giống người người khác, chắc chắn không để con gái độc nhất lang thang đầu đường xó chợ mà.

“Bọn họ vừa mới thanh toán trước nửa năm tiền thuê nhà, mỗi tháng hai nghìn, mày kiếm mười nghìn hai cộng thêm tiền bồi thường hợp đồng tổng cộng hai vạn đưa họ là được. Ah ah, đúng rồi, mẹ cho mày mượn hai vạn của bố bao giờ trả đây, bố mày đang xiết nợ mẹ đây này!”

“...” Ta không nhìn được ngắt luôn điện thoại, “Máu mù tình thâm” cái f*k ấy, mẹ ta mỗi tối nằm ngủ cũng chỉ mơ thấy Ultraman với Yêu Kê chứ không thèm mơ thấy ta.

Vì thế, trần trờ đi trần trờ lại, ta lại lết đến ôm đùi Xán Xán, mang theo Ultraman chui vào căn phòng không đến 40 m² của chị ấy. Xán Xán uống một ngụm nước lớn, nhún vai nói: “Bạch Ngưng, mày đến ở đây một hai buổi tối cũng không sao, nhưng lâu dài thì... Đừng trách chị mày nhân tâm, thế tin dụng của chị bây giờ siêu sô âm, tiền thuê nhà tháng sau cũng thành vấn đề rồi.”

Ta roi nước mắt, “Em biết mà, em sẽ nghĩ cách.”

Ta ôm Ultraman trong lòng, cảm giác cô đơn bỗng chốc nổi lên. Trước kia trong thời điểm khó khăn, ít nhất ta cũng có một chỗ che nắng che mưa, bây giờ thì sao? Rốt cuộc một năm tới ta sẽ phải sống ra sao đây? Lúc này ta không chỉ mắc nợ một khoản chết tiệt mà ngay cả chỗ ở cũng không có luôn! Mà một khi nghĩ đến đầu sỏ gây nên tình hình hiện tại rất có khả năng đang thành thói ngồi nhà xem tivi uống cà phê, ta không kim được nổi trận lôi đình:

“Grào grào! Dựa vào cái gì chứ? Anh ta bắt em phải đến hầu hạ anh ta, anh ta đuổi em đi em cũng phải khổ sở kéo theo vali hành lý mà đi à? Dựa vào cái gì chứ? Anh ta bảo em làm gì là em phải làm cái đấy chắc!”

Nghe vậy, hai mắt Xán Xán lóe sáng, gật mạnh đầu: “Đúng thế đúng thế, chi bằng như thế này đi———”

Ta chăm chú lắng nghe, lòng đầy chờ mong xem Xán Xán có ý gì hay ho, kết quả lại vẫn là: “Bạch Ngưng, tốt nhất em nên về đi.”

o(͡° ͜ʖ ͡°)o

Sĩ khà sát bất khả nhục, ta đã đi xa như vậy rồi, giờ này mà quay lại thì quả là —————

Xán Xán vỗ vai ta, giọng điệu chân thành: “Vợ chồng son mà, cãi nhau thì cãi nhau, đầu giường cãi cuối giường hòa. Để một mình Nhậm Băng Sơn ở nhà em cũng không lo lắng sao?”

Nghe xong câu này ta nhảy dựng lên như con gà bị nhổ lông, “Ai vợ chồng son với anh ta? Ai cãi nhau với anh ta? Tự nhiên anh ta vô lý đùng đùng đuổi em đi!” Đã thế, tức nhất là, ta đói bụng cả một ngày, đói đến ong đầu hoa mắt, nín được bát cháo chưa kịp hớp ngụm nào đã bị đuổi ra khỏi nhà.

Nghe mà khiến người ta phải đau xót, khiến người ta rơi lệ.

Xán Xán nhướn mày, “Hai người không cãi nhau? Đừng đùa nữa.”

“Không giận dữ thật.” Thật ra ta cũng cảm thấy rất kỳ lạ. Nếu Nhậm Hàn vẫn cứ đem việc đùa bỡn ta ra làm trò vui thì tốt rồi, tự nhiên lại từ bỏ thả ta đi.

Xán Xán lắc đầu, “Chị không tin.” Dứt lời, lại lạch cạch onl QQ, mở conversations history rồi quay màn hình ra trước mặt ta, bày ra bộ dáng “tự đi mà xem đi”. Ta nhìn vào, thật xấu hổ, không hổ là...

Bát quái nguyên lão viện (Hội nhân viên thâm niên chuyên buôn chuyện).

[Tiểu Chí bộ phận hành chính] Sáng cả mắt, anh Kiên tổng hội này đẹp zai quá.

[Tiểu Trịnh bộ phận phát hành] Cô chậm chân rồi, có nhìn thấy không? Tiểu Ngưng Từ đã gian díu thành công rồi.

[Tiểu Chí bộ phận hành chính] Kỳ lạ ghê, không phải Tiểu Ngưng Từ với Nhậm Băng Sơn đang có tình cảm rất tốt sao?

[Lão Huyền phòng phóng viên] Chuyện này mà các cô cậu cũng không hiểu sao? Cái này gọi là quăng lưới to, bắt nhiều cá. Còn có một tin cực hot, mọi người biết chưa? Nghe nói vì muốn câu được anh chàng đẹp zai này, Bạch Ngưng đã đứng chờ trước cửa khách sạn cả tối hôm qua.

[Tiểu Phù bộ phận biên tập] ... Lão Huyền, ăn có thể ăn linh tinh nhưng nói không được nói lung tung.

[Lão Huyền phòng phóng viên] Chính xác 100%! Tôi lấy đầu ra đảm bảo, là nguồn tin đáng tin cậy cung cấp.

[Tiểu Chí bộ phận hành chính] Thôi đi, nếu lời cam đoan của anh mà thành thật được thì cái đầu anh đã phải rơi đến cả chục lần rồi ấy chứ.

[Lão Huyền phòng phóng viên] Lần này là thật!! Theo nguồn tin đáng tin cậy, Bạch Ngưng đứng chờ Kiên đẹp zai ở cửa khách sạn nguyên một tối, đầu tiên là dùng khổ nhục kế lôi kéo tình cảm của hắn, sau đó sử dụng mỹ nhân kế, ngay trong khoảnh khắc Kiên đẹp zai xuất hiện, nhanh như cắt giả vờ ngã vào lòng hắn, tiếp theo chỉ nói thêm có vài ba câu mà đánh lại được hợp đồng vốn đã tưởng mất. Siêu cao thủ chưa?

.....

Nhìn cái máy tính trước mặt, ta tỉnh ngộ sâu sắc, Slime, hóa ra tiềm chất buôn chuyện của cô còn trên cả Tiểu Trịnh, quả thật ta đã xem thường cô.

Xán Xán lạnh lẽo cười: “Mặc dù lúc này là quãng thời gian khó khăn của em, chị biết làm như thế thì không hay cho lắm, nhưng quả thật chị cũng rất muốn biết, em làm thế nào mà dụ được anh Kiên đẹp zai kia vậy?”

Nhìn khuôn mặt nọt tươi cười của Xán Xán, ta giật mình nhớ ra một vấn đề quan trọng: Hình như ngoại trừ hai người ta và Hồ Mập, người khác đều không biết chúng ta là người quen cũ, giờ này chuyện ta nói vài câu đã lôi được một bản hợp đồng lớn quay lại chắc chắn đã bị đồn đại xuyên tạc tung trời khắp tòa soạn. Mà căn cứ theo cái tính vừa đòi truy vừa nhiều chuyện của tòa soạn từ trước đến nay, ta dám chắc mười người thì hết chín người rười đã hoàn toàn hiểu sai quan hệ giữa ta và Hồ Mập.

Nhậm Ma Vương đang ở nhà tình đường cho dù thần thông quảng đại, cũng có phải có khả năng đã... hiểu sai hay không?

Hà hả? Đợi chút, nếu đúng như thế mà suy luận tiếp, biểu hiện bất bình thường của hắn ở nhà hôm nay cũng có thể được giải thích là do hắn ghen không? Ăn dấm chua của ta? Hay là dấm chua của Hồ Mập?

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Thanh mai trúc mã chính là người mà có đứng trước mặt coi hết quần áo cũng không có cách nào kích thích được thú tính của người.

Câu này là lời nhận xét chân thực nhất của ta đối với Hồ Mập.

Thật ra, hồi cấp hai lần đầu tiên đọc được câu thơ “Lang ky trúc mã lai, nhiều sàng lộng thanh mai” (hai câu trong Trường Can Hành. Thành ngữ Thanh Mai Trúc Mã bắt nguồn từ hai câu này) của Lý Tử Quý, ta và Hồ Mập lần đầu tiên có chung ý kiến: Chắc chắn Lý Bạch không có người bạn nào chơi cùng từ nhỏ đến lớn, chuyện trong bài thơ này chắc chắn là hư cấu!

Ta mãi vẫn không hiểu, tại sao nhiều tiểu thuyết, nhiều phim truyền hình toàn miêu tả thanh mai trúc mã lãng mạn như thế, trong sáng như thế, mà trên thực tế, lúc ta ba tuổi chỉ thấy Hồ Mập nước mũi ngắn dài vì theo đuổi Kiều Kiều mà bị dì Lý nhà bên cạnh đánh cho đầu rơi máu chảy; lúc ta bốn tuổi, ta cùng thằng nhóc đó ra bờ sông tắm rửa, vô ý đánh mất quần chip, thế nên đành phải lặc cái mông trần mà về nhà, thế không bao giờ đề ý đến Hồ Mập nữa; năm ta năm tuổi, ta bắt một bình đầy sâu lông đổ lên người Hồ Mập, bị đám con trai trong khu chung cư đánh hội đồng, không có cách nào trốn đành phải trèo lên cây.

Cái gọi là thanh mai trúc mã chính là biết tất cả mọi việc của người, nắm giữ điểm yếu của người, hẳn biết người tỏ tình thất bại nhiều như thế nào, làm bấy bao nhiêu lần, thậm chí ngay cả bí mật hồi cấp hai người rình coi trai đẹp tắm hân cũng rõ như lòng bàn tay. Người khác thế nào ta không biết, dù sao thì ta, dứt khoát dứt khoát không bao giờ có khả năng động lòng với một sinh vật như Hồ Mập.

Mà giờ này phút này, trong lòng ta ham muốn bùng phát —— ta muốn trước mặt mọi người, tàn nhẫn, hung hãn bóp chết Hồ Mập. Hồ Mập bên cạnh vẫn thao thao bất tuyệt: “Tôi lừa mọi người làm gì? Ngưng nha đầu lớn lên cùng tôi thật mà, trước đây cô ấy đâu có dịu dàng như thế này đâu, nếu không trèo cây thì cũng đi đánh nhau với đám con trai, a a, còn có một lần cô ấy ra bờ sông bơi với chúng tôi nữa...”

“Aaaaaaaa!” Nghe vậy, ta sợ bị Xán Xán và đám người Tiểu Chí biết được “Sự kiện còi truồng” kia bèn lúi cúi Hồ Mập chạy một mạch ra đại sảnh, ngo phải ngo trái không thấy ai mới nghiêng răng nghiêng lợi:

“Kiên! Trần! Cảm!”

Về mặt Hồ Mập trang nghiêm như thần thánh, đôi lông mày anh tuấn dương lên: “Bạch Ngưng, đây là em bức anh.”

Ta xém ngã, sâu sắc sấm hối. Ta sai rồi, thật sự sai rồi —— trên đường đời khúc khuỷu, ta lại bị vận mệnh chơi cho một vố.

Ban đầu, chủ nhật này hãng rượu Marquis chính thức tiến quân vào thị trường Trung Quốc nên mở cuộc họp báo long trọng để công bố tin tức. Là một bên tham gia, Đại Boss yêu cầu toàn thể nhân viên tòa soạn tăng ca vô điều kiện, trong số đó, cả người bị đuổi ra khỏi nhà Nhậm Hàn là ta cũng không ngoại lệ.

Xán Xán hiển kế, nếu muốn biết có phải Nhậm Hàn ghen thật hay không cũng đơn giản thôi: Đổ thêm dầu vào lửa, lợi dụng bữa tiệc kia ta và Hồ Mập diễn trò chàng chàng thiếp thiếp, nếu Nhậm Ma Vương lại dám chua chứng tỏ hân đối với ta, ngoại trừ trêu chọc đùa giỡn còn có một chút tình ý.

Ta tin lời Xán Xán xúi giục, hôm trước buổi họp báo ta bỏ ra năm trăm tệ mua một chiếc đầm đen thêu hoa trĩu ngực, theo như Xán Xán nói, tuy rằng mặt to tròn, bụng nhiều mỡ, nhưng tổng thể mà nói vẫn còn hấp dẫn. Sau khi mặc bộ lễ phục này vào, cũng coi như không tệ, bao nhiêu đường cong đều bày hết ra. Bởi vì bình thường suốt ngày rúc trong phòng, không đụng ánh nắng mặt trời nên làn da cũng coi như trắng trẻo, chân đi một đôi giày cao gót lấp lánh, cổ đeo chuỗi hạt, thêm đôi hoa tai ngọc trai, công nhận cũng thấy tự tin lên không ít.

Nhưng điểm làm cho ta không hài lòng ở chiếc đầm này là, cổ áo hình tròn có vẻ hơi quá sâu, tuy rằng ta rất tin tưởng đối với dáng người của mình, nhưng vẫn theo thói quen mặc thêm chiếc áo trấn thủ (áo khoác lưng mặc ngoài) nhỏ màu trắng. Vốn tưởng rằng như vậy cũng đủ hấp dẫn ánh mắt của Nhậm Ma Vương nhưng vừa đến hội trường ta đã biết mình sai rồi.

Sai hoàn toàn.

Đại sảnh khách sạn, vì sắp tổ chức họp báo nên nơi đây trang hoàng rất tráng lệ, ngoại trừ mấy tấm biểu ngữ “Hãng rượu Marquis tổ chức họp báo ra mắt tại thị trường Trung Quốc” thả dài trên tường thì nhìn thế nào chỗ này cũng giống một buổi tiệc rượu. Mà đã là tiệc rượu, vĩnh viễn không thể thiếu những chiếc ly bóng loáng và những đóa hoa kiều diễm ướt át —— là người đẹp.

Những người đẹp gọi cảm mê người, hờn ngực lộ chân.

Vì thế, ở trong đoàn oanh oanh yến yến này, ta phát hiện hóa ra mình kém hấp dẫn như vậy. Không mất nhiều công sức ta đã thấy Nhậm Ma Vương đang bị một đám phụ nữ vây quanh, tay hân cầm ly rượu đang sòng sánh, cúi đầu nói cái gì đó. Bởi vì đối phương vẫn đứng bất động nên ta cũng không biết chân hân đã khoi chưa, nhưng phải công nhận Nhậm Hàn đêm nay quả thật cũng rất có sức lôi cuốn đối với phần đông thực nữ xinh đẹp, chỉ đơn giản là một bộ lễ phục màu đen, áo sơ mi trắng, mái tóc đen gọn gàng, sự hấp dẫn trên người hân hình như hoàn toàn không liên quan gì đến quần áo, chỉ cần ăn mặc đơn giản, vẻ đẹp trai lãng tử của hân vẫn có thể thể hiện ra.

Ngay lúc ta đang đứng nhìn người trong lòng đến gần người, Hồ Mập đã chủ động bước tới, Xán Xán thấy cơ hội bèn ra hiệu bằng tay cho ta, ta bắt

đầu kế hoạch, chạy đến kéo tay Hồ Mập đi lòng vòng trong hội trường. Hồ Mập danh chính ngôn thuận là nhân vật chính của buổi họp báo hôm nay, ta lượn một vòng với hân như vậy, dĩ nhiên thu hút không ít sự chú ý.

Ta cười nhẹ trang nhã, cuối cùng cũng nhìn thấy cặp mắt lạnh nhạt của Nhậm Hàn giữa đám người, được, tốt lắm, giả vờ tiếp đi, xem người có thể giả vờ đến bao giờ.

Nữ hoàng buôn chuyện Tiểu Trinh, Tiểu Chí đã sớm cảm thấy vô cùng hứng thú với ta và Hồ Mập, thấy thế vội chạy nhanh tới góp vui, thế nên câu chuyện tự nhiên bắt đầu.

“Ha~ Đêm nay tiểu Ngưng Từ cô giỏi lắm, lúc trước lão Huyền nói em vẫn chưa trưởng thành, bây giờ xem ra trước nay toàn là cố tình che giấu nha.”

Ta cười khê, chuẩn bị giả vờ khiêm tốn, chợt nghe Hồ Mập phì cười, “Phì ————— Cô nàng này thì có cái gì hấp dẫn? Toàn là bộ váy này làm nổi đường cong thôi. Này, có phải em thuê ở đâu không?”

“...” Trong phút chốc, phạm vi ba dặm quanh chỗ cũng ta nói chuyện đều có tiếng cổ nhin cười.

Ta che miệng cười quyền rũ, cổ vót vát thể diện, “Anh Hồ Mập vẫn hay thích nói đùa với em, đáng ghét!”

Dứt lời, ta giật mình một cái, hiếm có người chuyên nghiệp như Tiểu Chí, vẫn chưa bị dọa chạy, tiếp tục hào hứng hóng chuyện: “Anh Hồ Mập? Đây là tên hồi nhỏ của Kiên tổng sao? Hai người quen nhau từ trước à?”

Ta cười, “Cũng không phải là quen lâu rồi, mới hai mươi năm thôi.”

“Thanh mai trúc mã?”

“Lưỡng tiểu vô sai! (cũng tựa câu trên)”

“A! Kiên tổng, không phải anh từ nước ngoài về để kết hôn với Tiểu Ngưng Từ chứ?”

Ta và mọi người đùa giỡn một lát, tin đồn “Ta dùng mỹ nhân kế dụ dỗ zai đẹp” phát triển thành “Kiên tổng không quản ngàn dặm xa xôi về nước theo đuổi ta”. Ta một mặt diễn trò, một mặt để ý Nhậm Hàn đang hờ hững đứng uống rượu một góc, trong lòng sốt ruột vô cùng, hoàn toàn không nhận ra sắc mặt Hồ Mập càng ngày càng khó coi.

Một lúc lâu sau, ta mới nhớ ra Hồ Mập có vẻ, hình như, chắc chắn đã cảnh báo ta trước, không được gọi hân là Hồ Mập trước mặt người ngoài, mà cũng vì ta phạm hũy mới dẫn đến bị kịch phía sau.

Cuộc nói chuyện chậm rãi kéo dài, toàn bộ đám con gái buôn chuyện tụ tập bên người Hồ Mập.

“Kiên tổng, chuyện của anh và Tiểu Ngưng Từ có thể dựng thành film truyền hình được rồi đấy, anh cảm thấy Tiểu Ngưng Từ giống con vật nào vậy?”

“Con mèo.”

“A! Vậy sao? Mèo rất đáng yêu, rất ngoan ngoãn.”

Hồ Mập bĩu môi, phủ nhận: “Không phải, tôi muốn nói là, cô ấy giống con mèo, trèo cây rất giỏi.”

Nghe xong câu này, ta thầm kêu không ổn, định lấy cớ thời gian đã không còn sớm mà vào ngăn cản, Hồ Mập đã cười gian: “Tôi còn nhớ rõ Ngưng nha đầu hồi trước thường xuyên đánh nhau với bọn con trai, sau đó bị đánh hội đồng bèn trèo lên cây trốn. Trong chung cư chúng tôi không một thằng bé nào trèo cây nhanh như con bé này.”

Ta lú lười, cổ ngăn con sóng dữ, “Ha ha, anh Hồ Mập——”

Lần này lời còn chưa nói xong, Hồ Mập đã tiếp: “Mọi người còn không biết phải không? Mới dạo trước con bé thích một học sinh cấp ba ở nhà khác, không ngờ còn dám đi nhìn trộm hân tắm nữa.”

...

...

Cuộc đời nếu đều diễn ra theo kế hoạch, thì đã không còn gọi là cuộc đời.

Nhưng mà, cuộc đời của ta có phải quá bi đát rồi hay không? Vốn dĩ muốn dựa hơi nở mày nở mặt trong họp báo một phen, để Nhậm Ma Vương phải ăn loại dấm chua nhất, nhưng mà bây giờ, dấm chua chưa có, ngược lại trở thành họp báo công bố chuyện xấu của ta.

Bên ngoài đại sảnh, ta cào Hồ Mập, hân không thể cản một phát mắt luôn miếng thịt, “Anh là đồ con rùa, nếu anh còn kể chuyện trước đây, em không khách khí nữa đây đây!” Hai người giống nhau, hân biết bí mật của ta, ta cũng biết chuyện xấu của hân.

Ai ngờ, Hồ Mập nghe vậy lại cười rất vênh vao: “Làm luôn hộ cái.”

“Anh ——”

Ta còn chưa nói xong, Hồ Mập đã xoay người đi vào, bước một chân vào cửa, lại hơi quay đầu lại nói: “Chỉ là chúng ta cần xé nhau như thế, nhìn kiểu gì cũng không giống người yêu nhỉ?”

Uy hiếp, trần – trường (trắng – trơn) uy hiếp! Thì ra, Hồ Mập đã sớm nhìn thấu kế hoạch của ta, biết ta muốn lợi dụng hấn chọc tức Nhậm Hàn, bây giờ tương kế tựu kế tranh thủ trả thù ta? Trức mã cái WTF, trức mã cái sh*t, bà mặc kệ!

Quay lại đại sảnh, liếc mắt nhìn Nhậm Hàn, lại thấy hắn đang nói chuyện với một bà váy đỏ, bác gái kia vừa nhìn là biết đang bị nóng trong người thời kỳ mẫn kinh, chiếc váy lại kéo hở cả đùi, ngực lộ ra hơn nửa, mà giờ này phút này, bác gái mẫn kinh đang cố ý vô tình vén váy, ngồi ở phía dưới nói chuyện phiếm với Nhậm hàn. Ở vị trí như vậy, Nhậm Hàn chỉ cần khẽ liếc mắt là có thể thấy hết phong cảnh.

Ta im lặng, nén giận nhìn sang bên kia, Hồ Mập với Đại Boss đang nâng chén nói chuyện, nhìn chén rượu cạn gần đến đáy của hai người, ta đột nhiên nghĩ ra một kế, cười trộm lên đến bàn rượu, tìm được cocktail màu xanh bên rớt lấy hai ly, chờ Đại Boss với khách hàng uống xong, ta lấy danh nghĩa là nhân viên đi đưa hai ly rượu cũng hợp lý chứ? Hô hô.

Nghĩ xong, ta ngó xung quanh, thấy không có ai đang nhìn bèn lặng lẽ lấy vũ khí bí mật trong túi ra – tinh dầu. May mà hôm nay ta sợ không khí trong hộp báo không tốt, dễ bị đau đầu nên mang tinh dầu theo, thế mà bây giờ lại có đất khác để dụng võ rồi.

Những ai đã dùng qua thuốc này đều biết, tinh dầu màu xanh, giống y hệt màu xanh trong ly cocktail kia, nhưng mà, uống vào thì mùi vị cực kỳ không giống ~ Hồ Mập chết tiệt, người phá hỏng chuyện của ta, xem ta xử lý người thế nào.

Làm xong chuyện xấu, ta lặng lẽ thả lại lọ tinh dầu vào túi xách, bưng chén rượu đi về phía Đại Boss, chợt nghe có người gọi: “Phục vụ đằng kia, đem cốc ra đây.”

Bởi vì giọng nói ấy hướng về phía ta, ta cũng nhìn trái ngó phải theo bản năng, chốc lát sau lại nghe giọng nói cao thêm ba phần, “Này, tôi gọi cô đấy!”

Ta nhìn theo hướng phát ra giọng nói ấy, đúng là bác gái mẫn kinh, mà Nhậm Ma Vương phía sau bà ấy đang chăm chú bí hiểm nhìn ta. Theo bản năng ta cúi đầu nhìn lại quần áo của mình, ý gì đây? Muốn ta đến đưa rượu? Bộ dạng của ta giống nhân viên phục vụ sao?

Bác gái à, mắt của bác có vấn đề hay là muốn khiêu khích tôi đây?

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

“Còn đứng ngơ ra đấy làm gì, lại đây!” Bà bác già mắt kiên nhẫn vẫy vẫy tay về phía ta, ta không biết phải làm sao, một gã bồi bàn xịn 100% lúc này mới chậm chạp chạy đến trước mặt ta, cười khổ nói: “Ngại quá, cứ để tôi.” Nói xong bèn cướp lấy khay rượu trên tay ta chạy về phía Nhậm Hàn và bà bác kia.

Cùng lúc đó ta mới phát hiện, hóa ra không phải bà bác kia mắt có vấn đề, cũng không phải muốn gây sự, mà là thật tình cờ —— bộ đầm đen và áo khoác lông của ta không khác lắm với bộ đồng phục của nhân viên phục vụ, khó trách bác gái nhầm ta là nhân viên rót rượu.

Cái này làm sao ta chịu nổi? Ta oán hận trừng mắt nhìn Nhậm Hàn đang cười khanh khách, đối phương lại căn bản không thèm liếc mắt đến ta một cái, ngay cả khoe mắt cũng không cho ta nửa phần, vẫn chỉ chăm chú nhìn bác gái mẫn kinh kín đáo đưa tình. Ta vô cùng rối rắm, mãi đến khi phục vụ đi xa rồi, ta mới nhớ ra ly cocktail có vấn đề.

Ban đầu, ta chỉ muốn chinh Hồ Mập một chút thôi, dù sao ta và hắn cũng chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, cho dù ta có hạ xuân được vào rượu, Kiên tổng đẹp trai phóng khoáng có dục – hòa công tâm ngay tại trận thì sau đó cùng lắm cũng chỉ mắng ta một hai câu là thôi, nhưng lúc này, ly rượu lại bay đến tay bác gái mẫn kinh, thoáng chốc, ta ướt đầm mồ hôi.

Đến lúc ta kịp phản ứng lại là lúc bác gái nâng ly muốn uống, thấy thế ta chạy vội tới trước mặt bác gái, quát to: “Đừng ——”

Vì quá kích động, âm thanh ta gào lên không chỉ thê thảm mà đề-xi-ben còn đặc biệt cao, trong phút chốc, không chỉ có bác gái sợ đến mức run rẩy mà cả hội trường đều quay đầu một loạt nhìn chăm chú về phía chúng ta. Ta khóc ròng, tại sao mỗi lần nghiệp chương xui xẻo đều là ta?

Bà bác gái tỉnh lại, kinh ngạc nhìn thẳng ta hỏi: “Cô, cô, cô làm cái gì thế hả?”

Bác gái uống xong ly cocktail này ta sẽ chết, mà ngay lúc này cướp lại ly cocktail kia trên tay bác gái cũng chết, dù sau cũng là chết, nhìn phía xa xa sắc mặt Đại Boss đã xám thành tro vô cùng khó coi rồi, trong lòng ta yên lặng tính toán xem làm thế nào để chết đẹp mắt một chút. Cuối cùng, ta cắn răng lựa chọn plan B.

“Bác gái, cháu xin lỗi ạ.”

“Hả?” Bà bác hoảng hốt trừng mắt nhìn ta, không đợi bác già nói tiếp ta đã vươn vạt ác chi chường, kiên quyết giành lại ly cocktail.

Xoảng! Chéc ly để dài bay một đường vòng cung đẹp mắt đáp xuống trên mặt sàn đá hoa cương, rượu cocktail xanh thắm đỏ tung tóe. Khách khứa vừa quay đi giờ lại quay đầu nhìn ta lần nữa, mí mắt ta giật giật, ta tỉnh ngộ hiểu ra: Đêm nay, ta hoàn toàn thất bại.

Bác gái này kinh hoàng không gì sánh nổi, ngăn người nhìn ly rượu vỡ mắt hai giây, kinh ngạc quay lại nhìn ta, thét chói tai. “Trời ạ, cô ở bộ phận nào hả? Quá vô lễ, quá liều, quá bất kính.” Chờ bác gái nói xong n cái “Quá XX”, ta cũng nghĩ ra nên nói cái gì.

Ta lặng lẽ cười sờ sờ cái mũi, ra vẻ ăn năn như học sinh tiểu học thành tâm hối lỗi, “Cháu xin lỗi ạ, thật ra là cháu chỉ muốn nói với bác cái ly này cháu đã uống một ít rồi, muốn vội tới đổi ly nhưng lúc này quá căng thẳng nên cháu mới đụng phải bác.”

“Cô căng thẳng? Tôi thấy cô có ý thì có! Nói, cô tên gì?”

Ta tròn trĩnh mắt, lòng dạ bác gái này hoàn toàn tỷ lệ nghịch với vòng ba của bà ta, lại còn hỏi tên ngành của ta, định tìm sếp ta tố cáo chắc?

Bên này ta vẫn còn đang im lặng không nói, Nhậm Hàn đã ho khan: “Thẩm tiểu thư, bớt giận.”

Ta trừng mắt liếc Nhậm Ma Vương một cái: Hừ hừ, tưởng anh cam điếc rồi chứ.

Nhậm Ma Vương trừng lại: Dám gây ra chuyện lớn như vậy, lát nữa tôi sẽ xử lý cô.

Ta hằm hằm, tiếp tục liếc như khoét mắt: Tôi không sợ, anh cũng chẳng phải cấp trên trực tiếp của tôi.

Nhậm Ma Vương nheo nguy hiểm nheo mắt: Chúng ta chờ xem.

Bác gái Thẩm thấy hai người chúng ta mất đi mây lại, vô cùng bất mãn chen vào: “Hàn, cô ta ở bộ phận nào chỗ cậu vậy? Quá tệ! Ngang nhiên phá đám good conversation của chúng ta.”

Ta run rẩy da gà nổi một loạt, Nhậm Hàn cười khổ làm lành: “Cô bé này mới vào tòa soạn không hiểu quy củ phép tắc, Thẩm tiểu thư đừng nên chấp nhặt làm gì, tôi kính tiểu thư một ly nhận tội nhé.” Nói xong, biết điều lấy hai ly cocktail lại đây, bác gái Thẩm nhướn mày quyền rũ nhận lấy, coi như cho Nhậm Hàn mặt mũi, buông tha ta.

Hai người chạm cốc, người trước người sau cùng nói “Cheers” (= chúc sức khỏe! -> dùng trong bàn tiệc), cứ như vậy trước mặt bao người uống một hơi cạn sạch. Ta hận nghiêng rằng ken két, lại thấy Nhậm Hàn uống xong rượu lại hơi hơi nhú mồm, như là vô cùng bất mãn với mùi vị ly cocktail này, ta nghiêng đầu suy nghĩ: chẳng lẽ Đại Boss keo kiệt thành thần rồi, đến cả rượu cocktail cũng mua loại kém chất lượng, cho nên Nhậm thiếu gia quen uống rượu thượng hạng mới khó chịu như này?

Ngay lúc ta đang do dự, Nhậm Hàn uống xong rượu bắt đầu ho khò khò, vội vàng nói “Thất lễ” rồi kéo ta đi thẳng một mạch về phía phòng nghỉ.

Cái gọi là phòng nghỉ thật ra là Đại Boss thương xót nhân viên cấp bậc quản lý trở lên, vì bọn họ mà ở mỗi khách sạn đều bao một phòng nghỉ. Mỗi tội theo những gì ta biết thì thật ra phòng đó là do khi đàm phán hợp tác với bên khách sạn, Đại Boss bức ép họ phải dâng hiến. Vào đến phòng, Nhậm Hàn đã ho đến mức đỏ hết cả mặt, thiếu mỗi điều chảy nước mắt nữa thôi.

Ta chưa từng thấy bộ dạng này của Nhậm Ma Vương bao giờ, cho dù thời gian trước chân hấn bị thương, ta cùng hấn đi bệnh viện thay thuốc, cô y tá mạnh tay đến vậy, hấn đau cũng chỉ hơi hơi nhú mồm mà thôi, lúc này lại ho đến mức muốn gấp thắt lưng, ta hoảng, vừa lấy nước vừa đám lưng cho hấn.

Ước chừng năm sáu phút sau Nhậm Ma Vương mới hít thở bình thường, gằn từng chữ: “Bạch! Ngưng!” Nhậm Hàn vừa dứt lời, ta đông cứng tại chỗ, miệng Nhậm Hàn, có mùi tinh dầu.

Thế này....

Ta cứng lưỡi, suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng ý thức được tình hình lúc này rất nguy hiểm, muốn chạy mà chân cứ nhũn ra, đơ luôn tại chỗ. Nhậm Ma Vương nổi giận, ánh mắt như muốn ăn thịt: “Cô bỏ cái gì vào rượu hả?”

Ta câm nín rơi lệ, đại khái đã hiểu được nguyên nhân.

Nếu ta đoán không nhầm, khôn khéo như Nhậm Ma Vương, từ giây phút bồi bàn lấy khay rượu trong tay ta hấn cũng đã nhìn ra rượu có vấn đề. Cho nên khi rượu kia đưa đến tay hai người cũng là lúc hấn bắt tri bất giác nhận lấy cái ly cho rằng có vấn đề về tay mình.

Nếu ta không lao tới làm hỏng chuyện, Nhậm Hàn tùy tiện lấy cốc nào đó là có thể cầm ly cocktail có vấn đề rồi hỏi hội trường, tất cả đều bình an vô sự rồi. Ta lại còn cố tình vọt lên, ngu ngốc đắc tội với bác gái Thẩm kia. Vì bảo vệ ta cùng với dẹp yên con thịnh nộ của khách, Nhậm Hàn đành phải cần rằng nhắc ly cocktail trộn tinh dầu uống sạch sẽ.

Nhìn Nhậm Hàn chịu đựng vuốt vuốt cổ họng, ta cúi đầu ăn năn.

Thảo nào lúc nãy Nhậm Hàn vừa uống rượu vừa nhủ mày _____.

Thảo nào vừa uống hết rượu đã đã lập tức kéo ta chạy trốn _____.

Thảo nào dọc đường hần ho khù khụ không ngừng _____.

Thảo nào.....

Ta vắn vắn ngón tay, “Xin lỗi, tôi không biết...”

Nhậm Hàn chặn họng ta, trên cao vọi vọi khoanh tay trước ngực, “Xin lỗi mà xong à?”

“Tôi không cố ý mà, tôi cứ tưởng....”

“Nghĩ cái gì không quan trọng, bây giờ quan trọng là kết quả.”

“Sau này tôi sẽ....”

Nhậm Hàn lắc lắc ngón trỏ, không kiên nhẫn nhắm mắt lại, “Tôi không thích người khác khai ngân phiếu không.”

Ta ghen, thế này không được, thế kia không xong, ta biết làm thế nào bây giờ?

Nhậm Hàn nhìn ta, giọng điệu chắc chắn, “Bạch Ngưng, cô lấy lòng mọi người là vì muốn Kiền Trần Cẩm chú ý, có đúng hay không hả?”

Ta im lặng, phút chốc trong lòng nở hoa. Nói thế này ~ tuy rằng ngăn gọn rành mạch, nhưng mà đến cả bà đi trong toilet dưới lầu cũng ngửi thấy mùi dấm! Xem ra đêm nay cũng lỗ lã, nghĩ xong, ta tương kế tựu kế. “.... Thật ra, tôi với Hồ Mập quen biết nhau từ lâu rồi.”

“Thanh mai trúc mã?” Nhậm Hàn hí mắt, cười lạnh lùng nói: “Được lắm.”

Ngay lúc ta đang suy nghĩ định nói cái gì đó, đỉnh đầu đã bị bóng đen bao phủ, vừa ngẩng lên, môi đã bị khóa chặt, dù đã có kinh nghiệm lần trước, ta vẫn run bắn lên như cũ, đầu nổ bùm một tiếng, trống rỗng. Ta chỉ muốn... lợi dụng Hồ Mập chọc tức Nhậm Hàn, ai ngờ Nhậm Ma Vương lại là dạng người theo phái hành động điển hình, trực tiếp thông qua hành động biểu đạt thái độ ghen tuông với ta.

Nhậm Hàn ôm ta, say sưa liếm mát. Một cảm giác đau đau từ môi truyền đến, ta trợn mắt căm tức: Chẳng lẽ Nhậm Hàn cảm tình con thỏ, lại còn cắn ta nữa!! Nhậm thỏ đen thấy ta trợn mắt, tay chân khua loạn lên, đảo lười lướt qua môi ta một vòng rồi cười nhạo buông ta:

“Cô trợn to mắt như thế làm gì? Tôi cũng định không ăn thịt cô.”

Ta miễn cưỡng đẩy Nhậm Hàn ra, nhảy đến trước bàn trang điểm nhìn vào gương, xong đòi rồi. Mặc dù môi chỉ hơi hơi sưng đỏ, nhưng ta rời khỏi hội trường với Nhậm Hàn ở trước mặt bao nhiêu người, lúc về môi lại sưng lên, ai cũng có thể nhìn ra có ái muội.

Ta túm bừa vật gì đó trên bàn trang điểm ném đi, Nhậm Hàn không kịp tránh, bị đập vào chính giữa trán, nghe âm thanh trầm đục do vật nọ rơi xuống đất phát ra, ta mới nhìn lại, phát hiện ra vật ta vừa ném đi là một cái máy sấy loại nhỏ. lát sau, trán Nhậm Ma Vương đã bầm tím, sắc mặt cũng đen như đất nồi.

Ta giật mình hét lên, chạy vội đến xem, “Rất xin lỗi, anh có đau lắm không?”

Lần này ngay cả tiếng hừ lạnh Nhậm Hàn cũng không chịu nhả ra cho ta, bực bội hất tay ta ra khỏi đầu: “Đừng chạm vào tôi.”

Tay của ta chết cứng ở giữa không trung, xấu hổ không nói nên lời, Nhậm Hàn giận thật rồi.

Cẩn thận đến bên cạnh Nhậm Hàn, ta cắn môi xin lỗi: “Rất xin lỗi, tôi chỉ đang lo cú thế này ra ngoài thì người khác sẽ nhìn thấy.”

Đôi mắt của Nhậm Hàn sâu thăm thẳm, không thể nhìn ra đang suy nghĩ gì, chỉ thấy hần mím chặt môi không nói lời nào.

Ta đẩy về thăm thương dịch dịch lại gần, ngồi xuống bên người Nhậm Hàn, “Vừa rồi tôi chỉ định đùa với anh thôi, ai mà biết khách sạn lại thiếu đạo đức như vậy, lại đi để loại vũ khí nguy hiểm như máy sấy tóc ở trong phòng!”

“...” Nhậm Ma Vương vẫn không thêm đề ý, ta không ngừng cố gắng, lay lay vai hắn: “Tôi sai rồi, đừng giận mà, quay qua đây tôi xem có đau lắm không? Hay là gọi 120 nhé?”

Cơ thể Nhậm Hàn rõ ràng run lên, ta thấy hần lạnh lùng không thêm phản ứng, lại chọc chọc ngón tay: “Được rồi, tôi thừa nhận, thật ra tôi không có gì với Kiền Trần Cẩm cả, anh xem vừa rồi hần nói xấu tôi như thế nên tôi mới định dùng ly cocktail chinh hần, ai ngờ anh.....”

Nói chưa xong, Nhậm Hàn đột nhiên vùng quay lại như mãnh thú, lao đến, đè xuống, một loạt động tác liên tiếp được thực hiện thành công, ta bị hần đè lên trên người. Nằm trên giường, ta phát ngốc. Há ~ What the f**k going on?

“Bạch Ngưng...” Đôi mắt thăm thẳm của Nhậm Hàn càng thâm thúy hơn, không cho ta cơ hội chạy trốn đã cúi xuống hôn. Thật lâu sau, ta mềm nhũn kiệt sức, đầu óc trống rỗng không suy nghĩ được gì, Nhậm Hàn dừng lại một chút, hơi thở nóng rực từ bên tai ta đã dần dần đi xuống dưới cổ.

Đầu lưỡi của hắn như có như không lướt trên da thịt ta, Nhậm Hàn nói: “Bạch Ngưng, hôm nay em dùng nước hoa?”

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Midnight Poison, nghĩa là Độc dược đêm khuya, là một loại nước hoa của Pháp chuyên dành cho những quý bà gọi cảm. Sở dĩ gọi là độc dược, là vì Midnight Poison giống như bông hoa hồng đen có gai, khi tiếng chuông nửa đêm vang lên cũng là lúc nó nở rộ tỏa mùi hương chí mạng, nguy hiểm mà xinh đẹp, khiến đàn ông không thể kháng cự.

Nói cách khác, nước hoa Midnight Poison sẽ kích thích nội tiết tố nam, là loại chất kích thích tự nhiên nhất. Nếu nói theo cách nói của quảng cáo thì là “Quyến rũ mà mê hoặc, khiến cho hai người cùng hưởng thụ niềm đam mê (nguyên văn là ‘khoái cảm’ Ô_Ô) không gì sánh được.” Trời đất chứng giám, nếu ta biết Nước hoa độc dược có tác dụng như vậy thì lúc trước kẻ cả Xá Xán có kẻ dao vào cô, ta cũng sẽ không dùng.

Chả trách từ nhỏ giáo viên đã dạy chúng ta phải “thực hành tiết kiệm”, tuổi xuân của ta... bị hủy hoại bởi bốn chữ này.

Vốn là, từ khi đến nhà Xán Xán, sau khi trải qua vài lần chuyển nhà, thói quen vệ sinh của Ultraman hoàn toàn rối loạn, không phải là cạnh xô pha thì cũng là dưới gầm giường, có thể dễ dàng thấy được vật lưu niệm nó để lại. Ta phát hiện mỗi lần Xán Xán quét dọn xong sẽ phun một ít nước hoa vào chỗ đi tiểu.

Không hỏi thì không sao, vừa hỏi là ta bị dọa nhảy dựng lên. Nước hoa này là Tiểu Tiểu mua ở Pháp về làm quà, Xán Xán không thích mùi nồng quá của loại này, vẫn vứt xó từ đó đến giờ. Lúc Ultraman đến, không ngờ lại trở thành hữu dụng. Ta kinh hãi giậm chân giậm dừ, đồng thời trước khi đi party liền lén dùng một ít.

Thật ra, vốn ý của ta là: Để Ultraman dùng, không bằng cho ta dùng. Nhưng tới tận bây giờ ta cũng không ngờ là, loại Độc dược này không chỉ có tác dụng với Ultraman mà đối với Nhậm Hàn cũng... khụ khụ, có tác dụng rất mạnh.

Lúc đó, Nhậm Hàn liếm liếm cổ ta, kích thích thú tính của ta, tay chân nhũn ra. Nhậm Hàn hít một hơi thật sâu, thở dốc bên tai ta: “Midnight Poison?” Rồi hắn dừng lại một chút như đang kim nén điều gì, sau đó đôi mắt đột nhiên sáng lên: “Bạch Ngưng, đây là em bức anh.” (Bé Hàn đã tìm được lý do đồ tội)

Dứt lời, lại đè mạnh lên ta, ta bị sức nặng của hắn là cho giật mình “a” lên một tiếng, nhưng tiếng còn chưa kịp thoát ra khỏi miệng, một nụ hôn đã ào ào tiến đến, cuốn tròn tất cả. Ta cũng không phải là đứa ngốc, cảm giác được Nhậm Hàn càng lúc càng nồng nóng, cũng hiểu được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, cổ tình không phản kháng.

Hôn xong, ta cảm giác được một bàn tay nóng bỏng luồn vào bên trong nội y, cơ thể ta run rẩy, Nhậm Hàn ngừng một chút, khàn khàn nhỏ giọng: “Bạch Ngưng, dừng sợ.” Dứt lời, như để chứng minh cho lời nói của mình, Nhậm Ma Vương một lần nữa cúi xuống hôn lên đôi môi, cổ hết sức trần an ta, trong giây lát, đầu óc ta trống rỗng không còn nghĩ được gì.

Ta chỉ biết là, cơ thể Nhậm Hàn rất nóng...

Nụ hôn của hắn cắn ta rất đau...

Không khí ngưng ngừng bắt đầu đặc đến không thể hít thở...

Váy áo trên người bị lột xuống...

“Ừm——” Đến khi tiếng rên khe khẽ từ miệng phát ra, ta mới ý thức được âm thanh này có bao nhiêu là đen tối, bao nhiêu là bất chính.

“Bạch Ngưng” Nhậm Hàn khẽ ngắt đầu, đôi mắt sâu thẳm nóng bỏng, “Nhớ phải chịu trách nhiệm với anh.”

...

Xong việc, Nhậm Ma Vương đặc cách thể hiện sự quan tâm đối với cấp dưới, bế ta vào bồn tắm. Bởi vì ta đã kiệt sức, không còn hơi sức phản kháng; bởi vì hai cơ thể đã từng dán chặt lẫn lộn với nhau, cho nên ta tạm thời quên mất những tội ác trước đây Nhậm Hàn gây ra, đặc biệt hưởng thụ cho phép hắn chà lưng; bởi vì... cho nên...

Khụ khụ, nói tóm lại, lần tắm rửa này lâu hơn so với trong tưởng tượng của ta, cuối cùng ta không chịu nổi nữa, mơ mơ màng màng ngủ gục trong lòng ai

đó tại bồn tắm. Sau đó, Nhậm Ma Vương làm thế nào tắm rửa sạch sẽ, ôm ta về giường ta cũng không biết, ta chỉ biết là, đến khi tỉnh lại, bên giường trống không, phòng cũng trống không.

Nhậm Hàn đi rồi.

Ta khó khăn lượn ba vòng quanh phòng, xác nhận lại tình hình hiện tại, ta nhớ Nhậm Hàn cũng không nhấn nhủ gì, thế nên suy nghĩ đầu tiên của ta chính là, Nhậm Ma Vương dụ dỗ cấp dưới, sau đó... bỏ của chạy lấy người.

Ấn mặc chỉnh tề lại, nhìn dấu tích loang lổ trên ga giường, nhớ lại mấy tiếng trước còn lẩn lộn ở đây với ai đó... Mặt ta đỏ bừng lên, đầu óc đã khôi phục lý trí tự nói với bản thân rằng hành động chạy trốn có vẻ không phù hợp với tính cách của Nhậm Ma Vương.

Đương lúc ta đang rối loạn không biết có nên gọi điện cho đối phương hay không, điện thoại bàn đã đổ chuông.

“Nhậm Hàn!” Ta vô cùng phấn khởi bật dậy nghe điện thoại, từ đầu dây bên kia một giọng nữ lễ phép vang lên: “Xin chào, tôi là nhân viên lễ tân, xin hỏi Bạch tiểu thư đã dậy chưa ạ?”

Ta meo máo, cảm giác mắt mắt tăng lên rất nhiều, “Có chưa tỉnh thì cũng bị các người đánh thức.”

Có lẽ phục vụ viên trực tổng đài cảm thấy xấu hổ, cười ngượng hai tiếng rồi nói: “Thật xin lỗi, bởi vì trước khi Phó tổng Nhậm rời đi có dặn, nhất định trước 8 giờ phải đánh thức chị, dặn chúng tôi đem bữa tối lên.”

Ta tắc lưỡi, tự nghĩ không ngờ hẳn cũng chu đáo ghê, lo ta đói sao? Nhưng mà nói gì thì nói, trải qua cuộc vận động mạnh mẽ như vậy, quả thật ta cũng thấy đói rồi. “Còn Nhậm Hàn đâu? Anh ta đi đâu rồi?”

“... Chuyện này, xin lỗi, chúng tôi cũng không rõ lắm. Chỉ biết là Phó tổng Nhậm bảo lễ tân chúng tôi đặt giúp một vé máy bay đi Anh.”

“...” Đúng là chạy thật rồi, cái WTH, ta đáng sợ như vậy sao?!

Forum Tianya

Nếu phó tổng giám đốc phát sinh quan hệ với bạn rồi bỏ trốn thì nghĩa là làm sao?

Reply 1: Chúc mừng, bạn đã bị đá.

Reply 2: Đáng lắm! Loại tiểu tam không biết xấu hổ như chủ topic bị đá cũng đáng, tuổi cô còn trẻ sao lại muốn đi phá hoại gia đình nhà phó tổng của cô? Vì muốn thăng chức à? Hay là muốn tăng lương? May là ID của cô mới tạo, nick clone, nếu không bà đây nhất định thịt cô!

Reply 3: Bạn trên ăn phải cái gì mà hung hãn vậy? Chưa hỏi đã cho người ta là tiểu tam quấy phá, ngộ nhờ chủ topic là người bị hại thì sao? Bình thường gặp tình huống này, chúng tôi phó tổng nhà bạn có chút đắn đo với bạn, hoặc là bắt đầu hối hận. Chủ topic à, quên chuyện này mà đi bước nữa đi.

Reply 4: Đối với đàn ông, xxx và tình yêu vốn dĩ tách biệt. Hẳn trốn mất tằm chứng tỏ hoặc là hấn sợ bạn kiện, hoặc là hấn sợ bị bạn uy hiếp. Hai người ba chấu trong tình huống nào thế? Đừng bảo là bị hấp nhé?

Reply 5: Còn có một khả năng nữa, chính là năng lực của chủ topic kém quá, cho nên phó tổng của bạn mua hàng về dùng thử một lần rồi muốn trả lại hàng, ha ha!

Reply 6: Nữ sinh thời nay đều điên hết rồi sao? Không cập với đại gia thì cũng đi dụ dỗ cấp trên trong công ty, phó tổng của cô im thin thít và lặn mất tằm cũng là cái tốt cho cô, cô đã không biết tự xấu hổ lại còn lập topic nữa!

.....

Nhìn một tràng dài toàn trách móc “Tiểu tam” với “Cặp đại gia” ở dưới, ta lệ rơi đầy mặt, topic này nhằm hết cả rồi. Ta hung hăng tự vả vào miệng mình, tại sao lại nảy ra cái ý lên trên này mở topic? Không phải là tự gọi đòn sao? Nhưng nói cho cùng, nếu không mở topic, ta còn biết đi hỏi ý kiến ai?

Xán Xán nghi đông, đi tuần trắng mặt với Tiểu Tiểu, Sâu sắp có baby rồi, cực ít onl. Cúc Hoa Hội... Quên đi, ở đó toàn là ma đói trong truyền thuyết, ta không muốn phải làm chuột bạch để người ta tra khảo. Tòa soạn... Nếu việc này lộ ra, chắc là ta cũng phải thu thập hành lý mà chạy mất.

Nghĩ đi nghĩ lại, ta dựa theo nguyên tắc “Có gia tình thì tìm Tianya” mà mở một topic, kết quả là ra thế này đây. Ta nhìn chăm chăm vào màn hình mà thờ dài, không thể không thừa nhận, ta thật sự là nhân vật mang màu sắc truyền kỳ siêu bi kịch. Căn cứ từ mấy ngày hôm nay ngồi nghiền cứu tiểu thuyết, phim điện ảnh, phim truyền hình, cuối cùng ta cũng rút ra kết luận, dựa theo tình tiết thông thường đều là con gái không từ mà biệt sau khi XXOO với đủ các loại nguyên nhân.

Nhưng mà! Trong cuộc đời đầy bi kịch của ta, lại là gã đàn ông luôn miệng nói muốn ta chịu trách nhiệm chạy mất, nhục nhã quá thể! Đau nhất là, người ta tình một đêm xong sẽ nói chuyện giải tán trong êm đẹp, Nhậm Hàn thì không thêm ặc lấy một tiếng đã lặn mất hút, chỉ để lại cho ta... một bữa tối thịnh soạn từ nhà bếp khách sạn.

Đây là đạo lý gì a a —————

Ta còn không bằng một số người, ít nhất người ta xong việc còn kiếm vài đồng, muốn mua gì thì mua, thế mà tên khốn kiếp Nhậm Ma Vương chỉ cho ta ăn một chút cơm, vào bụng rồi cuối cùng còn không thành ***** hết? Cho nên, ta khí phách vô cùng ảm ức bỏ về nhà, không thèm xem xem bữa cơm kia hoành tráng được đến thế nào.

Lại nhìn kỹ đồng comment một lần, ta tuyệt vọng ngã ra giường, cẩn thận suy nghĩ. Đáng lẽ ngay từ đầu ta không nên hy vọng xa vời với người như Nhậm Hân, giống Bác Hi hồi trước, hoàng tử hắc mã cũng được, hoàng tử bạch mã cũng thế, ta với bọn họ không phải là người cùng một thế giới, cố tình theo đuổi, người ta không theo lại, ngược lại tự hại mình ngã đau.

Trong cái rủi có cái may, ít nhất lần này không loạn lên cho mọi người đều biết, lại gần đến ngày kết hôn thì chạy mất, cũng coi như giữ lại được mặt mũi cho nhà họ Bạch chúng ta, hơn nữa Nhậm Hân kia không biết đã trải qua bao nhiêu người phụ nữ mới có được kỹ thuật cao siêu như thế, lại bởi vì ta không có chút kinh nghiệm nào mà phải nghiêng răng nghiêng lợi. Một đêm ấy, nghĩ kỹ cũng không thể nói rõ ai lỗi ai lỗi. (Ngưng Ngưng à, cô là tiểu bạch thỏ hay bạch thỏ ngọc ngọc xít vậy?!)

Vì thế, ta trở nên thông suốt, điện một cuộc cho u, u vừa nhắc máy lập tức gào rú: “Cái con bé chết tiệt này, không ngờ dám tắt máy với u mày! Mày tưởng tắt máy là có thể trốn tránh trách nhiệm hả con? Mẹ nói cho mày biết, bố mày hạ lệnh rồi, chuyện mẹ cho mày mượn hai mươi nghìn lão ấy biết hết rồi, mày về nhanh giải thích cho rõ đi...”

Đây điện thoại ra xa khỏi lỗ tai n mét, ta vẫn có thể nghe rõ tiếng u quát quạc, lẽ lười, ta oan ức nói:

“Đạo này con nghèo lắm, cho nên hết cả tiền điện thoại ~” Thật ra, ta phải làm thế cũng là nhờ mẹ kính yêu ban cho. Lại nói chuyện ta mượn u hai mươi nghìn, thấy ta vốn không biết gì. Kết quả là mấy hôm trước u ra ngoài uống rượu với bọn chị em, lúc về cao hứng tự khai hết ra, thấy già nghe nói ta sống ở ngoài không làm được trò trống gì, lại còn mang công mắc nợ, cho rằng ta đã đánh mất thể diện nhà họ Bạch, điên tiết lên.

U già hết cách, lại quay ra bức nợ ta, hồi đầu ta còn dạ dạ vâng vâng vài câu, mấy hôm nay, thừa dịp công ty cho nghỉ ba ngày, ta liền dứt khoát tắt luôn máy, có tài thánh cũng không tìm được ta. Đùa sao, bây giờ ta còn đang phải ăn nhờ ở đậu, đột nhiên đòi ta hai mươi nghìn, trừ khi một đồng tiền từ trên trời rơi xuống nhé.

U già mắng chán, chất vấn: “Thế tại sao bây giờ mày lại mở được máy?”

Ta ra vẻ nghiêm túc, “A, bố mẹ nạp tiền cho con, con cũng mở máy lên.”

“Mày! @¥@... %&! @#“

Lại đây điện thoại ra xa khỏi lỗ tai, tới khi đoán chừng bà chị bên kia đã xả bức xúc xong, ta lại lặng lẽ cười nói tiếp: “Người đẹp già à, nói với chồng của mẹ là con đồng ý với phương án cha đề nghị trước kia.”

Bạn đang đọc truyện *Hù Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39

Tuần trước, cha già biết được ta lấy tiền của ông ý, hơn nữa còn có ý quỵt nợ, bèn tự đánh BMW đến văn phòng của chúng ta. Ta bị ép phải nghiêm chỉnh ngồi trong xe lắng nghe vài phương án trả nợ mà chủ tịch Bạch đưa ra.

Phương án 1: Bỏ việc ở tòa soạn, về tập đoàn Bạch Thị làm, lấy lương trừ nợ.

Phương án 2: Nội trong một tuần nhè hai mươi nghìn ra. Cân nhắc đến quan hệ huyết thống, tiền lãi có thể không trả.

Phương án 3: Giao Ultraman ra, đem chó gán nợ.

“Còn có phương án 4 không ạ?” Ta chớp mắt, ra vẻ đáng thương.

Thầy già là người sinh ra ta, ông nghĩ như thế nào chẳng lẽ ta còn không biết? Thủ đoạn đàm phán mà chủ tịch Bạch cao tay thường sử dụng chính là, đầu tiên tung ra vài phương án người không thể chấp nhận, khiến đối phương có cảm giác rơi vào đường cùng, sau đó lại chỉ cho người một con đường sáng.

Nghe vậy, thầy già quả nhiên cười sang sảng, vỗ vỗ bả vai của ta, bày ra vẻ mặt người cha hiền từ: “Tất nhiên là có, mày là con gái độc nhất của bố, làm sao bố bỏ mày lại đây mày vào đường cụt được.”

“Thế thì xin bố chỉ dạy.”

“Gần đây Bạch Thị chúng ta có đặt quan hệ hợp tác lâu dài với một tập đoàn nước ngoài, nhưng nói cho cùng, đến thời khắc quan trọng thì cả hai bên vẫn chưa thật sự tín nhiệm lẫn nhau. Vừa khéo hần có một đứa con trai, bố muốn con gái rượt đi nhìn thử xem.”

“Hà?” Ta mở to mắt, vẫn cảm thấy hơi hơi mù mờ, nhìn thử xem? Nghĩa là... cho nên mới nói, thầy già cứ yên ổn làm nhà giàu mới nổi là được rồi! Sao lại còn cố tỏ ra nhơ nhĩ làm gì, nói chuyện cũng trở nên quanh co lòng vòng mất rồi.

Thầy già thấy ta không hiểu, cả giận nói: “Nghĩa là bảo mày đi xem mắt! Thấy ổn thì làm đám cưới cho bố mày! Bố mày mệt với mày quá, nói chuyện với mấy đứa ít văn hóa như bọn mày nhiều lúc bó tay toàn tập.”

o(͡° ͜ʖ ͡°)o Tại sao ta lại có một người cha như vậy cơ chứ!

Chủ tịch Bạch à, ít nhất thì con cũng là sinh viên đại học chính quy á.

Lúc đó, bởi vì trong lòng vẫn còn vương vấn Nhậm Ma Vương, ta ngay thẳng cự tuyệt phương án xem mắt, đàm phán thất bại hoàn toàn. Nhưng giờ này, trái tim vì Nhậm Hàn chạy mất mà tan nát, ta tự nói với bản thân, không nên tìm một cái cây để đi thất cổ tự tử, nhất là mấy cái cổ thụ xiêu xiêu vẹo vẹo. Việc xem mắt trước tiên là để trả nợ, thứ hai là để hỗ trợ cho công việc của thầy già, dù sao thì cứ đi xem thử, nếu thấy không thích thì về bảo với thầy một tiếng, uống một ly cà phê mà đổi lại được hai vạn, nghĩ kiểu gì cũng thấy đáng, thế nên ta đáp ứng.

Hôm đi xem mắt, Nhậm Hàn vẫn không gửi cho ta lấy nửa tin nhắn hay gọi điện gọi đóm gì cả, ta tuyệt vọng tắt nguồn, trang điểm trang nhã, đến quán cà phê sớm ngồi chờ đối phương.

Ta vừa hóp một ngụm cappuccino, chợt nghe một cô bé bàn bên cạnh reo lên với đám chị em: “Đẹp trai quá, đẹp trai quá, nhìn bên kia kìa!”

Ta hóng hót nhìn theo hướng cô bé chỉ, zai đẹp! Ta thích nhất là nhìn zai đẹp, có đôi có cặp thì càng tốt. Vừa quay đầu lại, chỉ thấy người này mặt đẹp như tượng tạc, mày sắc như kiếm, đôi mắt đen huyền như thể nhìn thấu tâm can người khác, mái tóc vuốt lên không theo quy tắc, trái lại nhìn có phần thông minh tháo vát.

Đến khi anh chàng zai đẹp dừng trước mặt ta, khoe miệng ưa nhìn khẽ nhếch lên, ta lại bắt đầu cảm thấy kích động. Lúc muốn gặp người nhất thì người trốn mất; lúc không muốn gặp người thì người lại nhảy ra quấy rối. Ta hừ một tiếng, quay mặt đi chỗ khác không thèm nhìn Nhậm Hàn.

Đẹp trai thì có gì hot, không phải là cuối cùng cũng bị ta ăn hay sao!

Ta mặc kệ không thèm nói câu nào, trong đầu lại bắt đầu tính toán. Nếu lúc này âm ỷ với Nhậm Hàn ở đây thì không chỉ làm ta mất giá mà còn khiến hần hiểu được ta vô cùng, vô cùng đề ý chuyện hần chạy trốn hôm đó. Nghĩ vậy, ta xoay người giả bộ như không có chuyện gì, chớp mắt cười:

“Phó tổng Nhậm, thật tình cờ quá.”

Ta đã coi chuyện đêm đó coi là tai nạn ngoài ý muốn rồi, tốt nhất là vị công tử của tập đoàn nước ngoài kia nên xuất hiện ngay lập tức đi, vừa đẹp trai vừa phong độ, để cho Nhậm Hàn tức chết càng hay.

Thế nhưng, sự thật là, Nhậm Hàn nghe xong câu này, ánh mắt sâu kín, chăm chú nhìn ta một lát rồi mới thoải mái ngồi xuống phía đối diện ta, cười dâm dăng: “Không tình cờ, tôi là đối tượng xem mắt của em.”

Trước khi ra khỏi cửa, mẹ già đặc cách gọi điện thoại dặn ta: Không được trang điểm quá đậm, tự nhiên đơn giản là hay nhất. Thế nên, mẹ già truyền đạt kịp kịp xem mắt năm đó, nếu lần đầu xem mặt mà trang điểm kỹ quá, thứ nhất là gây cảm giác căng thẳng cho cả hai, thứ hai là cho dù con có xinh đẹp, để lại ấn tượng đầu rất tốt cho đối phương. Nhưng về lâu về dài, con bắt đầu qua quyết về ngoại hình trước mặt người ta, hoặc không có thời gian trang điểm, cho nên ấn tượng của con bắt đầu giảm dần. Đến khi kết hôn, con về nhà thì tháo hết trang sức, mà ra khỏi cửa lại trang điểm rực rỡ, chắc chắn trong lòng chồng con sẽ sinh nghi ngờ vô căn cứ.

Cho nên, cách tốt nhất vẫn là trang điểm thật tự nhiên, nhưng giờ phút này, ta lại hối hận vì đã không trang điểm đậm hết cỡ để dọa cho đối tượng xem mắt phải sợ chạy mất. Nhậm đại công tử gọi một cốc cappuccino giống ta, rồi lạnh lùng nói: “Máy bay bị trễ, có phải chờ lâu lắm rồi không?”

Lời mở đầu kinh điển khi đi xem mắt, sự việc tới nước này, ta tiến không được, lùi cũng không xong, chỉ còn biết phối hợp với Nhậm đại thiếu gia diễn kịch tiếp. “Anh thành công tử của tập đoàn nước ngoài từ bao giờ vậy?” Ta nhớ rõ cha Nhậm Hàn là chủ tịch tập đoàn giải trí, con gái ông là ngôi sao dưới trướng.

Nhậm đại thiếu gia ho khan, nhử mày nói: “Mẹ của anh có một nửa dòng máu là người Anh, sau này gả về Nhậm gia, công ty ALLE cũng theo đó mà thành lập chi nhánh ở Trung Quốc, bà liền làm quản lý cho tập đoàn ở bên này luôn.”

Khó trách, ta bình tĩnh. Thảo nào Nhậm Hàn vừa vào công ty, đám con gái trong công ty liên tít tít thảo luận về chiếc mũi ưa nhìn của Nhậm Hàn, muốn cao bao nhiêu có bấy nhiêu, đôi con mắt hình như cũng không quá giống màu đen bình thường của chúng ta. Thì ra do hần có một phần tư dòng máu ngoại quốc?

Nếu ta đoán không nhầm, huyết thống này rất có khả năng là của một dòng dõi quý tộc Anh quốc, bảo sao keo kiệt như chủ tịch Bạch mà có thể sẵn sàng bỏ ra một cục tiền hàng chục nghìn để ta chịu đi xem mắt, có thể câu được tên con rể như vậy thì cả mười Bác Hi cũng không bằng.

Ta nhướn mày: “Nhậm tiên sinh không cần giải thích với tôi.”

Nghe vậy, Nhậm Hàn dừng một chút, ngẩng đầu nhìn ta, đôi mắt chớp sáng bất định. Quen nhau gần một năm, ta lúc cao hứng nịnh bợ thì gọi hắn là “Phó tổng Nhậm”, khi ở riêng thì gọi “Nhậm Hàn”, lên lút thì ngầm gọi là “Nhậm Ma Vương”, nhưng vẫn chưa bao giờ gọi hắn là “Nhậm tiên sinh”, trong nhất thời, Nhậm tiên sinh chưa quen với cách xưng hô mới, cứng ngắc một lát mới nói tiếp:

“Nếu đã là xem mắt, tôi cần phải giải thích rõ thân thế của mình.”

Nhìn bộ dạng trấn tĩnh như không của Nhậm Hàn, ta hận đến nghiến răng trèo tre, đây là âm mưu! Chắc chắn 100% là đại âm mưu! Nhậm Hàn không biết đã dùng thủ đoạn gì để thu phục thầy u ta, nói không chừng điều kiện dùng hai mươi nghìn đồng ép ta đi xem mắt là do hắn chủ mưu!

Hơn nữa, tại sao lại để ra khoản nợ hai mươi nghìn này, Nhậm Hàn rõ hơn ai hết. Lúc này ta hoài nghi ngay từ đầu Nhậm Hàn đã biết thân phận là con gái nhà giàu mới nổi của ta, một mặt hắn giả ngu không biết, mặt khác dụ dỗ trên đũa ta ở tòa soạn. Nếu bây giờ mà ta còn không nổi điên thì tính nhẫn nại của ta đã được rèn luyện quá tốt rồi.

Ta cố không xù lên, bắt chước bộ dạng hai tay đan xen chống cằm của Nhậm Hàn.

“Được rồi, bây giờ nói xong chưa?”

Nhậm Hàn nhú mày, “Nghĩa là sao?”

Ta cười lạnh lùng, bày ra vẻ mặt tươi tắn: “Thân thế của tôi thì chắc là Nhậm tiên sinh đã biết rất rõ rồi, tôi không cần phải giới thiệu lại chứ? Ok, buổi xem mắt kết thúc.” Dứt lời, ta liền đứng dậy định đi, Nhậm Hàn thấy thế, nhanh như chớp túm lấy ta kéo lại, quán cà phê vốn đang im lặng nhất thời quay hết cổ lại, bao nhiêu ánh mắt đều đổ dồn về phía chúng ta.

Ta nghiến răng trầm giọng: “Bỏ ra!”

Đôi mày đẹp đẽ của Nhậm Hàn nhanh chóng nhíu lại: “Em làm sao thế? Điên à?”

Lửa giận đè nén đã lâu của ta bùng nổ phụt lên, trừng mắt nói: “Tôi làm sao? Không phải là đang xem mắt sao? Tôi thì anh biết rồi, anh thì tôi cũng không lạ gì, bây giờ tôi cảm thấy không hợp ý, không muốn nói chuyện tiếp nữa, không được à?”

“Bạch Ngưng ——” Nhậm Hàn còn muốn nói gì nữa nhưng ta hoàn toàn không muốn nghe, nghĩ đến suốt một thời gian dài bị trêu đùa như thế, lại nghĩ đến đêm đó hắn chạy mất, nắm tay của ta càng siết chặt lại. U nó! Ta không khùng lên thì nguoi cho rằng ta là con thỏ trắng thuần khiết sao?

Không buồn giằng giật mặt người, ta cảnh cáo: “Tôi nói lần cuối, bỏ ra!”

Nhậm Hàn mím môi, dường như đang suy nghĩ cái gì, tay thì vẫn cứ nắm chặt không buông, ta nhắm mắt trầm tĩnh hai giây cân nhắc hậu quả, sau đó nhấc đôi giày cao gót 3cm lên, hít sâu một hơi, không chút do dự đập mạnh xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Có một số người sinh ra đã trong ngoài bất nhất.

Ví dụ như Nhậm Hàn.

Vì huyết thống cao quý của mẹ, Nhậm Hàn được di truyền đáng vẻ tao nhã và phong độ quý tộc, từ con người bên trong biểu lộ ra vẻ cao ngạo lạnh nhạt, nhưng bề ngoài thì cũng không thể hiện rõ một phần tư dòng máu Anh quốc cho lắm.

Lúc bốn tuổi Nhậm đại thiếu gia đi nhà trẻ, vì vẻ đẹp trai lạnh lùng bên ngoài mà khiến rất nhiều bé gái mến mộ, bị phán tội danh “Công tử đa tình”, một khi tội danh này thành lập, đó là tù chung thân. Mà trên thực tế, từ nhỏ Nhậm Hàn đã ưa sạch sẽ, không thích con gái ăn mặc sặc sỡ, mùi nước hoa quái đản cùng với son môi, không dễ dàng tha thứ cho ai bước vào phòng mình, càng không thể chấp nhận người khác đụng vào giường và cốc của mình.

Mặt khác, Nhậm Hàn, chính xác như lời Bạch Ngưng nói, là ông chú quái đản.

Ông chú quái đản thích những thứ lông xù, lớn thì có Teddy to bằng người, nhỏ thì có Ultraman hiệu động, đều là những thứ mà ông chú quái này yêu nhất. Gối đầu nhất định phải là loại gối lông mềm mại thoải mái, mùa hè thì ga trải giường bằng lông, mùa đông thì thảm lông...

Mẹ Nhậm Hàn từng lo lắng con mình không bình thường bèn dẫn anh đi gặp bác sĩ tâm lý, bác sĩ chuẩn đoán: Thiếu cảm giác an toàn. Cho tới tận bây giờ, mỗi lần Kỳ Kỳ thấy anh zai nằm lên con Teddy, ôm quyển sách thiêu thiêu ngủ đều vô cùng đau lòng. Ở bên ngoài còn là một người điềm tĩnh phóng khoáng, tại sao về nhà lại trở thành yếu đuối như vậy?

Cho đến khi... có một người xuất hiện.

Trong con mắt lạnh lùng của Nhậm Hàn, Bạch Ngưng cũng chẳng xinh đẹp, trên người không có phong vị của con gái, nhưng cô lại hồn nhiên không chút giả tạo, như một con gió thanh mát. Không chỉ như một con gió thanh mát, cô còn có một đôi mắt ngập nước, rất đáng yêu. Nhưng nhiều năm qua, Nhậm Hàn đã gặp không biết bao nhiêu cô gái, người như Bạch Ngưng không thể lọt vào mắt xanh của anh.

Cho đến ngày đó, Bạch Ngưng đáng thương ngồi trong văn phòng của anh, nhì nhà nhì nhều muốn đòi cái USB, ông chú quái kia bắt đầu để ý đến tiểu nha đầu này. Nhậm Hàn vẫn nhớ như in, hôm đó tóc Bạch Ngưng uốn xoắn nhẹ, trên cổ quàng một chiếc khăn len, khoác áo lông màu trắng, đầu đội mũ, chỉ để lộ một đôi mắt đen láy lấp lánh, rung rung nhìn mình.

Vì đôi mắt ấy, trái tim sét đánh cũng bất động của ông chú quái bắt đầu rung rinh.

Sau đó rất nhiều năm, Nhậm Hàn vẫn nhận xét Bạch Ngưng là... một con thỏ trắng, con thỏ trắng lông xù.

Ông chú quái đàn giống như đứa trẻ tìm kiếm đã lâu, cuối cùng cũng tìm thấy món đồ chơi yêu dấu thích hợp với mình nhất, khi ấy, anh hận không thể lập tức ôm chặt con thỏ trắng đáng yêu kia vào lòng mà vuốt vuốt cọ cọ.

Từ đó, Nhậm Hàn chủ động phối hợp với tòa soạn, xin đi giết giặc, tham gia thử thách thăng chức cuối cùng của Bạch Ngưng. Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của bạn tốt Lý Tử Nho cùng với Đại Boss cầm đang rót trên mặt đất, Nhậm Hàn mím mím môi, bản thân mình cũng hơi hơi do dự, rốt cuộc là mình nghĩ cái gì vậy? Anh chỉ biết rằng con thỏ con này thật sự là rất đáng yêu, anh mong ngóng đến một ngày, có thể làm giống con gấu Teddy ở nhà, là ôm con thỏ nhỏ đang nhe răng há miệng này vào lòng vuốt vuốt lông.

Nhưng mà càng thú vị hơn là, Nhậm Hàn phát hiện ra con thỏ nhỏ dịu dàng ngoan ngoãn này cũng chỉ là vỏ bọc, bản tính thật của cô ấy vô cùng tệ hại, thích GV, tiện thụ, boy love. Rốt cuộc ông chú quái cũng hiểu được, ở văn phòng cô nàng cẩn thận ngay trang thành con thỏ thuần lương, mà trên thực tế, đây lại là con cọp mẹ hằng đêm ỷ trai đẹp, viết tiểu thuyết phát tiết nhục mạ cấp trên, nhưng... thế thì có làm sao?

Là một Kẻ Cuồng Lông chân thành, kiên nhẫn, có nghị lực, ngoại trừ thích thỏ con ra, ông chú quái họ Nhậm cũng tràn ngập tình yêu với con cọp mẹ răng sắc vuốt dài. Vì thế, từng bước một, Nhậm Hàn theo đuổi mục đích khổng chế món đồ chơi lông mượt này trong tay, đồng thời, cũng càng ngày càng rơi vào vùng bùn.

Cho đến một ngày nào đó Kỳ Kỳ oan ức than thở: “Anh, em còn tưởng cả đời này anh cũng không mang con gái về nhà nữa chứ.” Nhậm Hàn mới hoảng hốt nhìn lại, Bạch Ngưng, dường như đã vượt qua ranh giới thông thường của chính mình.

Không phải anh chưa từng có phụ nữ, không phải anh chưa từng yêu, nhưng Nhậm Hàn không hồ là “Sát thủ tình trường”, cái gọi là bạn gái, cái gọi là tình cảm, cũng chỉ nhạt nhẽo trong chốc lát. Người nhà cũng từng tìm mối cho con trai độc nhất một phen, nhưng càng mai mối càng kháng cự, anh chưa thể chấp nhận để một người con gái nào hoàn toàn bước vào cuộc sống của mình.

Chỉ là rốt cuộc Bạch Ngưng vượt qua ranh giới này từ lúc nào mà lại có thể ra vào nhà mình tự nhiên đến vậy?

Nhưng đồ chơi cũng có lúc phản kháng, khi lần đầu tiên con thỏ hóa thành cọp mẹ chân chính, vỗ bàn cong cái môi nhỏ nhắn nói: “Tôi mặc kệ”, trong lòng Nhậm Hàn sợ hãi “thịch” một tiếng, trong đầu chỉ có một suy nghĩ duy nhất — giữ cô ấy lại. Từ giây phút ấy, Nhậm Hàn bắt đầu hiểu được, có lẽ, anh không cần món đồ chơi khác, chỉ cần duy nhất... con cọp mẹ khoác lớp áo con thỏ trắng ngây thơ kia là đủ.

Tiếp đó mọi chuyện cũng trở nên thuận lý thành chương.

Nhậm Ma Vương thuộc tuýp người hành động, nếu đã xác định được đồ chơi thì tự nhiên sẽ không do dự mà tiến hành dụ dỗ, vì thế ngày X tháng X, Nhậm Ma Vương chiếu cố trở về Nhậm phủ, trên bàn cơm, nhẹ nhàng băng quơ hỏi hai câu:

“... Con nghe nói, mấy hôm trước mọi người lại giúp con chọn đối tượng xem mắt phải không?”

“... Con nghe nói, Chủ tịch Bạch tập đoàn Bạch thị có một cô con gái duy nhất phải không?”

Nói xong, cả đám người trong phòng mắt điện.

Một giây.

Hai giây.

Ba giây.

“A, NO, đây không phải là con gái nhà giàu mới nổi à?”

“Phu nhân, từ từ đã! Tiểu Hàn, con đừng tưởng làm như thế là cự tuyệt xem mắt được, là con trưởng của nhà họ Nhậm, việc duy trì nòi giống cho dòng họ cũng là trách nhiệm của con!”

“Mấy người im hết cho tôi! Dọa cháu ngoan của tôi rồi! Khó lắm nó mới về nhà được một lần, hừm... Nhưng mà cháu ngoan, cháu không biết vài năm trước vị hôn phu của con gái nhà giàu mới nổi kia gặp tai nạn, cô ta liền đào hôn sao? Nó là nỗi sỉ nhục của xã hội thương lưu! Sao cháu lại có thể _____,”

Nhậm Ma Vương tay nắm chiếc đuũa thành nắm đấm, con mắt đen thâm thúy, biết chứ, đương nhiên biết. Chính vì biết quá khứ đau lòng của cô ấy, suy nghĩ của bản thân mình mới càng kiên định, nhất định trước khi người kia tỉnh lại phải cướp lấy món đồ chơi này.

“Mọi người quyết định đi, trừ người này ra, con sẽ không đi xem mắt bất kỳ một ai khác.”

Uy hiếp, giật lùi. Vốn tưởng chuyện xem mắt lần này có thể nhẹ nhàng mà giải quyết, ai ngờ lại gặp tầng tầng lớp lớp khó khăn, cả nhà liên tiếp bại trận.

“Tiểu Hàn, không phải cha mẹ không thỏa hiệp, mà là gã nhà giàu mới nổi kia thật là không biết tốt xấu, không ngờ lại trực tiếp từ chối đề nghị xem mắt luôn, lão nói muốn để con gái của mình tự do lựa chọn.”

“Tiểu Hàn, mặc dù chúng ta đang hợp tác với Bạch Thị, nhưng với chuyện xem mắt nhà giàu mới nổi kia vẫn ngậm miệng không chịu nói như cũ.”

“Bên kia đồng ý rồi, nói muốn hỏi ý kiến con gái.”

“SORRY, mẹ cố hết sức rồi, con gái ông ta từ chối thẳng thừng, chủ tịch Bạch nói, có vẻ như con bé có người trong lòng rồi thì phải.”

... Việc xem mắt mãi vẫn không có chút tiến triển nào, trái lại con thỏ trắng lại tự động chạy đến cửa, tặng cho mình một món quà lớn.

Trên giường khách sạn, Nhậm Hàn nhìn Bạch Ngưng ngoan ngoãn ngủ, tâm trạng có phần thất vọng. Anh không nên quá kích động như vậy, vốn tưởng rằng mọi việc sẽ thuận theo tự nhiên: xem mắt – đính hôn – kết hôn rồi mới dốc lòng yêu thương món đồ chơi đáng yêu của mình, nhưng lúc này vì một giây mất kiểm soát, trình tự đảo lộn hết cả.

Cho dù rất muốn ở bên cạnh Bạch Ngưng nhưng anh không thể thay đổi lịch làm việc, vốn đã có hẹn với khách hàng, sau khi kết thúc họp báo phải đi công tác, bây giờ... lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy. Cân nhắc hồi lâu, anh vẫn không đành lòng đánh thức con thỏ trắng kia, nghĩ đến thói quen ăn uống tùy tiện của cô, bèn gọi điện đặt trước bữa tối, đồng thời, lần đầu tiên trong đời, Nhậm Hàn nhắc bút để lại tờ giấy trước khi đi công tác:

Sang Anh công tác nửa tháng, đợi anh về.

Kèm theo đó còn có chìa khóa nhà, ý tứ quá rõ ràng, quan hệ dường như cũng quá sáng tỏ: Chuyển đến nhà anh, em là người đầu tiên bước vào cuộc sống của anh, cũng là người con gái cuối cùng. Nhưng đáng tiếc, hình như người nào đó không hề cảm kích. Đi công tác đến ngày thứ ba Nhậm Ma Vương đã nhận được điện thoại từ nhà: “YES, cuối cùng nhà họ Bạch cũng nhè con gái ra, đồng ý xem mắt.”

Cúp luôn điện thoại, Nhậm Hàn đứng ở trước cửa sổ, đôi mắt u ám.

Bạch Ngưng, giỏi lắm

Sau chuyện phát sinh kia em vẫn còn có tâm tình đi hẹn hò với “Người đàn ông khác” khác cơ đấy.

Kìm nén tâm trạng bấm dãy số không thể quên hơn được nữa kia, tắt máy, tắt máy, vẫn tắt máy. Nhậm Ma Vương hiếm khi nổi khùng muốn ném vỡ đi động.

Bạch Ngưng, cho dù em có là hổ, cũng chỉ là hổ giấy mà thôi.

Muốn chạy khỏi tay tôi, chỉ sợ kiếp này, kiếp sau, kiếp sau sau sau sau... (vô hạn tuần hoàn sau dấu chấm lửng, Nhậm Ma Vương, người thật dã man, ta sợ! – lời của TG) cũng đừng mơ.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Trước tiếng kêu thảm thiết của Nhậm Hàn, ta phong độ sai bước rời khỏi, vừa ra tới cửa đã nhận được điện thoại của mẹ già.

“Ngưng Ngưng, thế nào rồi?”

“Mẹ đừng hỏi nữa, con tuyệt đối, tuyệt đối không bao giờ có khả năng ở chung một chỗ với đồ con rùa như hần.”

Cứ tưởng rằng câu này vừa nói ra khỏi miệng, mẹ già sẽ gầm lên như sư tử Hà Đông, ai ngờ: “Đúng đúng, không hổ là con gái ngoan của mẹ ^^ “

“A? ~~~ Là sao ạ?”

Mẹ già: “Hôm qua mẹ với bố mày cá cược, mẹ bảo chắc chắn mày sẽ ngựa mất cái thằng lai Anh kia, bố mày không tin, bật lại nói thằng đấy đẹp trai

phóng khoáng, khí phách phi phàm. Ha ha, giờ thì tốt rồi, mẹ mày kiếm được cả tiền tiêu vật tháng sau nữa rồi.”

“.....” Không cần tưởng tượng cũng biết giờ này phút này mẹ già đang cười đến mức toe toét cả mặt mũi, ta không thể không nghi ngờ lần thứ một nghìn lẻ một, có thật là bọn họ sinh ra ta không vậy?

Ta thờ dài thất bại, “Không có gì nữa thì con cúp máy đây.”

“Dừng———”

..

Trên xe taxi, cả đoạn đường ta trầm ngâm suy nghĩ.

Nhớ đến chuyện lúc nãy mẹ già nói, cảm giác bức bối khó hiểu dâng lên trong lòng, đi dạo một lúc, cúi đầu nhìn cái gót giày mảnh nhon của mình, ta lại bắt đầu âm thầm hối hận, lúc nãy trong phút kích động, đến cả sức lực bú sữa mẹ ta cũng dùng đến, không biết... Chân anh ta có sưng lên hay không nữa? Minh bỏ Nhậm Hàn ở lại như vậy, không biết một mình hắn có thể tự xoay sở được không?

Ngay lúc ta đang thất thần, âm báo tin nhắn vang lên, trượt nắp điện thoại, cha già nhắn.

“Bạch Ngưng, con có thể đồng ý như vậy, bố rất mừng.”

Im lặng đóng điện thoại, nhắm mắt lại dằn lòng ta càng buồn phiền. Lúc này mẹ già còn nói thêm một việc khác —— muốn ta đi bệnh viện thăm Bác Hi.

————— Là Bác Hi đã từng là vị hôn phu của ta.

————— Là Bác Hi từng vứt bỏ ta chạy trốn cùng người khác.

————— Là Bác Hi giờ đây đang nằm viện sống cuộc sống thực vật.

Mẹ già nói, mấy hôm trước, cha mẹ Bác Hi đi thăm con, trong lúc nói chuyện vô tình nhắc tới ta, mà ngay lúc đó, ngón tay Bác Hi lại hơi... giật giật. Mấy năm qua, bất kể cha mẹ Bác Hi kêu gào thế nào, đổ bao nhiêu tiền vào trị liệu tốt nhất cho hắn, Bác Hi cũng không mấy may tỉnh lại dù chỉ một chút, giống như hắn định cả đời làm “Hoàng tử ngủ trong rừng”.

Cho nên, hắn vừa hơi hơi cử động như vậy đã khiến tinh thần hai ông bà già kia chấn động, đôi vợ chồng từng vô cùng kiêu căng bấy giờ vì không tìm thấy ta, lại có thể khóc lóc quỳ rạp trước mặt mẹ già, cầu xin ta đi thăm Bác Hi. Bởi vì tận đáy lòng, bọn họ không muốn buông tha dù chỉ là một tia hy vọng, cho dù hy vọng này phải trả giá bằng lòng kiêu hãnh cuối cùng của mình.

Ở bên kia điện thoại, mẹ già hiếm khi nghiêm túc nói: “Chuyện này mẹ vốn định kiên quyết từ chối thay con, Ngưng Ngưng, tuy rằng mẹ không biết rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng con là con mẹ sinh ra, mẹ biết, chắc chắn năm đó là Bác Hi phụ bạc con, nhưng cha mẹ Bác Hi cũng chỉ có một mình nó, lại nhiều lần... Mẹ cũng là một người làm mẹ, đáng thương nhất trên đời là tấm lòng của cha mẹ!”

Ta xấu hổ im lặng, vốn mấy lời nói dạt dào tình cảm phun từ miệng mẹ già ra nghe có cảm giác không được quen, bà lại còn không biết xấu hổ nói “Đáng thương nhất trên đời là tấm lòng của cha mẹ”? Nhưng mẹ già cũng nói đúng, ta có thể cự tuyệt việc đi thăm Bác Hi, nhưng không có cách nào cự tuyệt hy vọng khiến con tỉnh lại của cha mẹ hắn. Đứng trước công bệnh viện ta thờ dài, lại thờ dài, bất kể thế nào ta cũng không tin Bác Hi còn có thể có chút tình ý với ta, đến mức vừa nghe thấy tên ta là bắt đầu tỉnh lại.

Nhưng, nếu đã tới đây, ta đành phải miễn cưỡng bước vào phòng bệnh.

Phòng bệnh ngăn nắp sạch sẽ, Bác Hi bình thân ngủ trên giường, có lẽ họ đã liên lạc với mẹ già, biết ta tới, cha mẹ Bác Hi có phần xấu hổ cũng không ở lại, chỉ có một điều dưỡng viên trung niên nhiều tuổi, vừa thấy ta, điều dưỡng viên liền thông minh lấy có ra ngoài, để ta và Bác Hi có cơ hội ở riêng.

Ta tỉ mỉ kỹ càng nhìn trai đẹp đang ngủ trên giường một lúc, mấy năm nay phải sống nhờ vào dịch thể mà kéo dài sinh mạng, cơ thể hắn yếu ớt khác thường, da thịt trắng bệch đến mức có thể nhìn thấy mạch máu phía dưới, thế nhưng khuôn mặt vẫn tề chỉnh như trước, vẫn là vẻ đẹp khiến ta năm đó mới thoáng nhìn đã vừa kinh ngạc vừa xiêu lòng.

Chắc, chỉ có cái là mũi hắn không đủ thẳng, không dễ nhìn như Nhậm Hàn, khí thế cũng không đủ bức người, da thịt quanh năm không thấy mặt trời có vẻ tái nhợt quá mức, miệng từng là Bác Hi kiêu ngạo, nhưng bây giờ xem ra, so với Nhậm Hàn... What ~ khoan đã!

Tại sao đến đây rồi mà ta còn nghĩ đến Nhậm Hàn là thế nào???

OTZ... Ta phần nộ đấm ngực, cảnh cáo bản thân không được phép suy nghĩ linh tinh, ta đến đây là để thăm Bác Hi, thăm Bác Hi... (n cái “thăm Bác Hi” sau đó – lời tác giả), ngay lúc ta đang mặc niệm, di động đổ chuông, trong phòng bệnh tĩnh lặng tiếng chuông đặc biệt cao ngất, ta hoảng hốt ấn nhận, một giọng nữ dễ nghe vang lên từ phía bên kia.

“Xin lỗi đây có phải là số điện thoại của Bạch tiểu thư không ạ? Xin chào tiểu thư, tôi là nhân viên bên tiệm giặt là đây ạ.”

Ngước mắt nhìn trời nghĩ nghĩ, hình như mấy hôm trước ta có đem bộ lễ phục đi giặt thì phải, “Đúng rồi, có chuyện gì vậy?”

“Là như thế này, chúng tôi phát hiện trong túi áo khoác của tiểu thư có một cái chìa khóa và một tờ giấy, chúng tôi muốn hỏi xem tiểu thư có cần giữ lại hay không, nếu không cần thì chúng tôi sẽ bỏ đi.”

Ta nhíu mày, mình có bỏ cái chìa khóa với tờ giấy nào vào túi áo không nhỉ? “Giấy nào vậy?”

“A,” bên kia do dự, “Hình như là giấy nhớ, trên đó viết ‘Đi Anh công tác nửa tháng, chờ anh về’, chữ viết rất đẹp!”

“....” Cầm nín hai giây, ta chớp mắt nhìn cây ngô đồng ngoài cửa sổ, chớp mắt, lại chớp mắt.

“Viết cái gì cơ? Đi Anh ——”

“Đi Anh công tác nửa tháng, chờ anh về.” Giọng cô bé tiệm giặt là lạnh lạnh, cuộc điện thoại này khiến ta ngỡ ngàng hoảng hốt. Ta không nhớ mình đã ngắt điện thoại thế nào, chỉ biết ta dần mặt chết đứng tại chỗ, không thể hoàn hồn.

Nước Anh, đi công tác, cái chìa khóa....

Chẳng lẽ, không phải Nhậm Hàn muốn chạy trốn, mà là tòa soạn đã sắp xếp cho anh ta đi công tác từ trước đó????

Ta nghĩ nghĩ cẩn thận lại, hình như gần đây tòa soạn có làm ăn qua lại với một công ty nào đó bên Anh, còn Xán Xán ngày nào cũng léo nhéo bên tai ta, nói là muốn theo đuôi Nhậm Băng Sơn đi công tác, đã thế lại còn trêu chọc ta, muốn ta đi xin xỏ giùm nữa. Chứ không phải là ——

Ta kiên quyết tát cho mình một phát. Giật! Minh! Tỉnh! Ngộ!

Trong đầu ta chỉ còn lại một ý nghĩ: Ta hiểu lầm Nhậm Ma Vương rồi!!!

Ta vốn nghĩ, chuyện XXOO ngày đó chỉ là việc ngoài ý muốn, Nhậm Ma Vương cũng không đoán trước được, thế nên dù có quyền luyến đến mấy cuối cùng cũng đành phải ngoan ngoãn cút đi công tác. Cực kỳ có khả năng là, hẳn thấy ta ngủ say như chết lại tưởng ta bất tỉnh cho nên mới để lại giấy nhắn, thế mà ——

Rút cuộc ta cũng không ngồi yên được, kiềm chế tâm trạng bấm điện thoại gọi cho Nhậm Hàn.

“Tút TUT TUT...” Âm báo chờ TUT dài, ta đang sợ Nhậm Hàn thù dai không thèm nghe điện thoại thì bất ngờ là, điện thoại kết nối rất nhanh, càng khiến ta bất ngờ hơn, người nghe máy là con gái!!

“Alô?”

Nghe thấy giọng nữ, ta giật mình, trong chốc lát không biết phải nói gì, ngay lúc ta định ngắt điện thoại thì, bên kia cười lạnh lùng nói: “Bạch Ngưng, nói chuyện chút nha!”

“Kỳ Kỳ?!” Ta hoảng, ôm di động giậm chân, “Anh trai cô đâu? Tại sao cô lại nghe điện thoại? Anh ấy làm sao rồi?”

Kỳ Kỳ nghe vậy tiếng cười càng thêm kỳ quái, “Cô còn nhớ đến anh trai tôi cơ đấy? Anh tôi còn thế nào được nữa đây, chẳng phải là bị người ta nhấn tâm đập cho một phát hay sao?”

Ta cầm nín, tự biết mình đuối lý bèn thấp giọng, “Cái đó... hai người đang ở đâu, tôi tới gặp hai người.”

Kỳ Kỳ ngừng lại, cao giọng: “Trong lò hỏa táng, anh tôi đã bị cô làm cho tức chết rồi!”

Dứt lời, điện thoại bị cắt, nghe tiếng “tút TUT” kết thúc cuộc gọi mà ta cầm nín nghẹn ngào, làm sao bây giờ? Quay sang nhìn Bác Hi bên cạnh, ta bỗng dưng muốn khóc, đoán chừng lúc này mà muốn Nhậm Ma Vương tha thứ cho ta, xác suất cũng lớn tương đương với việc Bác Hi tỉnh lại.

Ngay lúc ta đang rối như tơ vò, di động lại đổ chuông lần nữa, vừa nhìn màn hình đã thấy: Nhậm Ma Vương.

Ta run run ấn nhận, sẵn sàng nghe Kỳ Kỳ mắng chửi part 2, ta khúm núm, “Vâng?”

“Em đang ở đâu?” Nghe thấy giọng đàn ông điềm tĩnh phía bên kia, nháy mắt tìm ta chậm mắt nửa nhịp, đến lúc hoàn hồn mới cần cần môi nói: “Ồ...” Đang định phun ra hai chữ “Bệnh viện”, nhìn Bác Hi trước mặt ta lại sửa lại, “Vẫn còn ở quán cà phê, chân anh còn đau không? Em muốn... quay lại gặp anh.”

Cuối cùng cũng nói xong, mặt ta đỏ bừng. Vừa rồi ai nói chuyện vậy? Chắc chắn không phải ngẫu nhiên, may mắn trước mặt ta chỉ có tên người thực vật, nếu không chắc ta sẽ xấu hổ đến mức đâm đầu xuống đất mất.

Bên kia Nhậm Hàn thấy thái độ của ta thay đổi 180 độ cũng không thể hiểu nổi, dùng một lúc mới nói: “Bệnh viện Hoa Tây, em đến đây đi.”

..... Còn thế này nữa sao? Có chết người không cơ chứ, không ngờ vẫn là cái bệnh viện này.

Chương 42

Chiều theo chỉ thị của Nhậm Ma Vương, ta lại lác lác cái mông chạy từ phòng điều trị đặc biệt sang phòng cấp cứu, quả nhiên, người đẹp Kỳ Kỳ đã hung hãn trấn thủ ở cửa, khởi binh hỏi tội.

Ta hơi hơi 囧, đại khái vì bỗng nhiên nhận được điện thoại của Nhậm Hàn, Kỳ Kỳ ba chân bốn cẳng vội vàng chạy tới, thứ hai là sợ bị đám fan cuồng nhận ra, Kỳ Kỳ cải trang một cách vô cùng kì cục —— mũ lông hình con hổ che kín mái tóc xoắn đến tận lưng, kính râm bự chẳng, khẩu trang HelloKitty hồng phấn. Thế nên, cả khuôn mặt còn chẳng có chỗ nào hở chứ đừng nói là bị người khác nhận ra.

Chỉ là! Có một vấn đề vô cùng nghiêm trọng: Bây giờ ánh nắng đầu xuân cực kỳ tươi sáng, cụ thể nhiệt độ hôm nay là 28 độ, thế nên cải trang như vậy quả thật... Quả thật nóng kinh khủng, liên tưởng đến mấy vụ tấn công khủng bố gần đây, những người vào phòng cấp cứu đều tự đi vòng qua tránh.

Chỉ có mình ta, điềm tĩnh tự nhiên đứng ở cửa phòng cấp cứu mát to trùng mắt nhỏ với “Người đeo khẩu trang kỳ quái”.

Ta nghiêng đầu nói: “Kỳ Kỳ?”

Kỳ Kỳ vượt cằm, ồm ồm nói qua lớp khẩu trang: “Chị nói đi! Đang yên đang lành tại sao lại đập vào chân anh trai tôi hả? Chân anh tôi xưng vù lên hết rồi chị có biết không hả?”

Ta cúi đầu ăn năn, người ta thường nói, có tiền thì tình cảm gia đình cũng thành nhạt nhẽo, không ngờ tình cảm hai anh em Kỳ Kỳ và Nhậm Hàn lại thân thiết đến như này, ông anh vừa gặp chuyện, con em đã vội vàng chạy đến.

Ta rom róm: “Tôi sai rồi, cái chính là tình thế lúc ấy cấp bách quá. Tôi đáng chết!!”

Kỳ Kỳ khoanh tay ngẩng cao đầu nhìn ta, “Đương nhiên là chị đáng chết rồi, khó lắm mới có cơ hội đánh người, tại sao chị lại chỉ đập có một chân thôi hả?”

> ____ <

“Đập một chân là chết, hai chân cũng chết, sao chị không đập thêm vài phát nữa hả?”

Chắc chắn là ta bị lẳng tai rồi, có lẽ, ta nên leo lên khoa Tai – Mũi – Họng trên tầng 5 đi khám mới được!

Kỳ Kỳ bỏ qua ta đang há hốc mồm kinh ngạc, vẫn cắn hận lầm bầm: “Thật là, khó khăn lắm mới được thấy Nhậm Hàn ăn đòn, thế mà lại chỉ sưng có mỗi một chân, còn làm hại tôi chưa kịp báo với ai đã phải chạy như bay đến đây.”

Ta chặc lưỡi, khoan đã, xem nào nhiệt? “Ác ~~~” ta đỡ cằm nhìn trời, hỏi dò: “Kỳ Kỳ à, em lái xe đến đây để xem cái này hả?”

Chớp mắt, giọng Kỳ Kỳ cao vút: “Đương nhiên là tới xem nào nhiệt chứ còn gì nữa, nghe thấy từ đầu dây bên kia, ai đó không đi được, lại ngại không dám gọi cấp cứu, tâm tình bị chèn ép hơn hai mươi năm nay của tôi hưng phấn khó tả!” Dừng một chút, Kỳ Kỳ mới tặc lưỡi tiếc nuối: “Haiz, nhưng mà chỉ sưng chân một tẹo, Bạch Ngưng, chị làm tôi thất vọng quá!”

“.....” Ta cầm nín triệt để, thu hồi cảm động lúc này.

Đoán chừng Kỳ Kỳ cũng biết mình nói hơi quá, thế nên mới quay lại cười hi hi: “Lúc này trước mặt anh zai, em đành phải cố tình vui dập chị, chị dẫu đừng để bụng nhé ~ Hoàn cảnh ép buộc thôi mà, Nhậm Hàn thù dai lắm, nếu em cười trên nỗi đau khổ của ông ý, em sẽ chết thảm lắm. Được rồi, em còn phải về làm việc, chị dẫu vào trong đây đi.”

Mất hai giây sau ta mới phát hiện ra có chỗ nào đó không đúng.

Chị ~ dẫu ~

Cái này... Từ bao giờ vậy! Ta chỉ biết XXOO là phải chịu trách nhiệm thôi nhưng chưa từng nghe nói đập người một phát cũng phải chịu trách nhiệm như vậy! Ta túm lấy tay Kỳ Kỳ đòi giải thích, Kỳ Kỳ lại chặn họng ta trước, vỗ vỗ vai nói: “Chị dẫu, em ủng hộ chị, chị phải nhớ kỹ lần sau có đánh nhau với anh trai em, nhất định phải hạ thủ tàn nhẫn vào đấy! Em cam đoan sẽ đưa anh ấy vào viện an toàn.”

Nói xong, ta lệ rơi đầy mặt. Thế này là thế nào đây? Sao lại nói với ta như kiểu bạo lực gia đình vậy?

“Tôi với Nhậm Hàn không ——”

Kỳ Kỳ ngắt lời, lắc đầu than nhẹ, “Hai người lẫn lộn cũng đã lẫn lộn rồi, hôn cũng đã hôn rồi, bạo lực gia đình cũng diễn rồi, chị còn không thừa nhận là chị dâu của em hả? Bạch Ngưng, em phải nói với chị, bà nội với mẹ em cũng không ít lần sắp xếp xem mắt cho Nhậm Hàn, nhưng bao nhiêu năm như thế, anh ấy đồng ý... chỉ có một lần là hôm nay.”

Nghe vậy, ta không nén được nuốt nuốt nước miếng, “Là sao?”

“Sao á?” Kỳ Kỳ chống má, nháy mắt cười cười: “Nhậm Hàn thuộc cái thể loại xấu tính, hắc hắc, chắc đại khái chị cũng biết, nếu không phải cam tâm tình nguyện, liệu anh ấy có đi không?” Dứt lời, rốt cuộc Kỳ Kỳ cũng kéo kính xuống liếc mắt cười ngọt ngào với ta, phong độ bước ra khỏi bệnh viện.

Phút chốc, cửa phòng cấp cứu yên lặng trở lại, người bước ngang qua, người bước vào phòng khám bệnh. Chỉ còn lại mình ta, cắt điện đứng im như cũ, trong đầu chỉ có một câu:

Anh ấy cam tâm tình nguyện, anh ấy cam tâm tình nguyện, anh ấy cam tâm tình nguyện... ..

Rõ ràng là bị ông chú quái đàn quần lầy, nhưng sao, trong lòng lại thấy lằng lằng vậy nhỉ?

Vào phòng cấp cứu, Nhậm Hàn đang nằm nửa người trên giường, cái chân bị giẫm được bó lại như cái bánh chưng, mà trong tình cảnh như vậy, anh ta vẫn còn có thể nhàn nhả mà xem tạp chí, bộ dáng vui vẻ tự đắc làm các cô y tá nhìn một cách đăm đăm. Nghĩ đến sự việc hồi nãy, làm thế nào ta cũng không thể nhắc chân lên được, đứng như khúc gỗ tại hiện trường nhìn hẩn chằm chằm, bỗng nhiên Nhậm Hàn đầu cũng không thèm ngẩng lên gọi một câu: “Bạch Ngưng.”

Ta đứng nghiêm như học sinh tiểu học chào cờ, “Vâng”

“Lại đây.”

Ta cứng lưng, chậm chạp bước đi, vất vả lắm mới tiến đến được trước mặt Nhậm Hàn, ai đó mới ngẩng cái đầu quý giá lên, cười đau khổ: “Đến nhanh lắm”

Ta nín thở, “Vừa nghe tin phó tổng Nhậm nằm viện, trong lòng tôi áy náy vô cùng, hận không thể bay ngay lập tức đến trước mặt anh———”

Nói chưa xong, Nhậm Hàn đã ngắt lời, “Hình như... vị hôn phu trước của em cũng ở đây phải không? Đưa tôi đi thăm một chút chứ?”

“.....”

Giọng điệu của Nhậm Hàn bình thản cứ như hần vừa mới nói “Hôm nay chúng ta ăn mì”, vì thế, trong thoáng chốc, cuối cùng ta cũng hiểu được cái gì gọi là “One-hit-kill”.

Tới phòng bệnh của Bác Hi, điều dưỡng viên vẫn chưa về.

Nhìn Bác Hi đang nằm im lặng, ta cảm thấy hơi hơi xấu hổ. Nhưng Nhậm Hàn lại thật sự nghiêm túc “thăm” Bác Hi, ngồi xe lăn dạo quanh Bác Hi một vòng, Nhậm Hàn thành thật nhận xét: “Mấy năm trước anh có thấy cậu ta ở tiệc rượu, không ngờ vài năm không gặp, cậu ta lại thành người thực vật thế này.”

Ta vịn vịn ngón tay, bắt đầu ông nói gà bà nói vịt: “Chuyện kia... a~ chuyện anh đưa chìa khóa với tờ giấy kia cho em, giờ em mới biết.”

Vừa nói xong, nhiệt độ trong phòng tụt xuống âm độ. Ánh mắt Nhậm Hàn lạnh băng, mím môi chăm chú nhìn ta. Ta ngồi xổm xuống, quỳ trước xe lăn hồi lâu, “Xin lỗi mà, em tưởng anh đùa bỡn em nên em mới giận, sau đây mẹ em lại muốn em đi xem mắt...”

“Cứ bảo đi xem mắt là em đi luôn à?”

Nghe vậy, ta sùng sốt, hiểu ra Nhậm Hàn tưởng ta muốn làm thân với những người khác, xem ra Nhậm Hàn không biết hai mươi nghìn đôi lầy buổi xem mắt kia thật, thế nên ta vội vàng thanh minh: “Không phải, không phải như anh nghĩ đâu. Căn bản là em không muốn cứ phải chọn đối tượng xem mắt lần nữa, thế nên có đi cũng chỉ là đối phó ———”

Không đợi ta giải thích xong, đôi môi của Nhậm Hàn đã áp đến, đầu óc ta bỗng chốc trống rỗng, chỉ còn biết thuận theo nhắm mắt, lẳng lặng cảm nhận người đàn ông mình vẫn luôn nhung nhớ đến vô cùng. Rốt cuộc... Anh ấy đã đi bao lâu? Hình như cũng lắm chỉ mới vài ngày, đổi ra chỉ là mấy trăm giờ, vậy mà ta đã nhớ đến không chịu được rồi? Đây có tính là tương tư thành bệnh hay không?

“Ừm!” Ngay lúc ta đang suy nghĩ mông lung tận đâu đâu, Nhậm Hàn đã hung hăng cắn cắn môi dưới của ta, ta còn chưa kịp đẩy ra thì chợt một giọng nói ầm ập vang lên bên tai: “Tập trung đi!” Dứt lời, môi ta lại bị bao phủ, hơi thở nam tính quen thuộc ập đến trước mặt, không có cách nào kháng cự, cũng không có cách nào cử động, ta chỉ có thể dùng miệng phối hợp với ai đó, ăn miếng trả miếng.

May mà một chút lý trí còn sót lại của Nhậm Hàn nói cho anh ấy biết: Đây là phòng bệnh. Chẳng được bao lâu, cuối cùng Nhậm Hàn cũng lưu luyến buông ta ra. Ta quay đầu nhìn lại theo bản năng, hoàng tử ngủ trong rừng vẫn còn chinh ỉnh trên giường, ta có phần bối rối, cái này có tính là khiêu khích

hay không đây? Lôi bạn trai đương nhiệm chạy đến trước mặt hôn phu cũ mà ôm hôn thắm thiết, mặc dù vị hôn phu kia cũng chỉ còn là một người thực vật mà thôi.

“Sao vậy?”

Ta lắc đầu, nhìn Nhậm Hàn, lại nhìn Bác Hi, nhìn kiểu gì cũng thấy cảnh đẹp ý vui, nghĩ thế nào cũng buồn lòng bán lải. Rốt cuộc thì Chúa Jesus cũng hiển linh rồi, so với Bác Hi, quả thật Nhậm Ma Vương nhà ta tốt hơn gấp mười gấp trăm lần!

Thấy ánh mắt ngăm ngúa của ta, Nhậm Ma Vương lại sầm mặt, “Bạch Ngưng, nếu em lại định gán ghép anh với cậu ta, em sẽ chết rất thảm đấy.”

“Á không phải,” liếc Nhậm Hàn, ý nghĩ lôi kéo Nhậm Ma Vương nổi lên, ta kích động nói: “Phó tổng Nhậm, chúng ta kết hôn đi!”

Nói xong, cả ta và Nhậm Hàn đều ngây ngẩn cả người. Nhậm Hàn sững sốt, cố gắng suy nghĩ xem một đứa con gái như ta sao lại chủ động đến vậy, ta sững sốt, cái suy tính trong tiềm thức này quả thật là vô cùng đáng sợ. Thực ra, từ sau khi ngã bài với Bác Hi, ta đã tự nói với chính mình, nếu, sau này gặp được người đàn ông tốt, dứt khoát không thể nương tay, mẹ già dạy ở thế kỷ 21 này, cái thể loại rụt rè nhút nhát kia cho OUT hết.

Chính vì ta quá mức rụt rè, lùi hôn lễ, hết trì hoãn này lại trì hoãn kia, cuối cùng lại thành dang hôn phu của mình cho người ta. Thế nên, ta tự nhủ, gặp được người đàn ông nào tốt chắc chắn sẽ không do dự mà hạ thủ, nhanh, mạnh, chuẩn. Nếu đã có Kiều Kiều part 1 thì thể nào cũng có part 2, part 3, mà bên cạnh Nhậm Ma Vương, phụ nữ nhiều vô kể. Nếu đã nói đến nước này rồi, vậy thì:

“Kết hôn đi, kết hôn đi, kết hôn đi, kết hôn đi, kết hôn đi, kết hôn đi!”

Nhậm Hàn nhú mày, gõ gõ trán ta nói: “Em có phải con gái không thế? Không biết xấu hổ à?”

Ta giận, “Luật hôn nhân không cấm phụ nữ không được cầu hôn.”

Nhậm Hàn cười nhạt, “Nhưng luật hôn nhân cũng quy định, phải là hai bên tự nguyện.”

Ta đứng hình hai giây, hai bên tự nguyện. ... Cũng có nghĩa là, “What? Anh không đồng ý? Đồ con rùa đen này, anh đã là người của tôi rồi, anh dám từ chối à?!” Ác ~~~ khoan, sao ta lại thấy người nói câu này phải đảo ngược mới đúng?

Đúng lúc ta đang cau có, di động lại đổ chuông, mở máy lên, mẹ già gọi.

“Ngưng Ngưng, con đến bệnh viện chưa? Bác Hi thế nào rồi?”

Ta do dự, “Mẹ, lúc này việc Bác Hi không quan trọng.”

“Hử?” Mẹ già bên kia *trương nhị hòa thượng* đàn mặt không hiểu, giật mình khê liếc Nhậm Hàn, được rồi, anh đã mắng tôi vô si, tôi vô si cho anh xem. “Mẹ, con với Nhậm Hàn xem mắt rất, rất thành công, bọn con quyết định, kết hôn ngay hôm nay!”

(๖o๖)?

Phòng chừng bên kia điện thoại mẹ già đã hóa đá rồi, trước khi bà kịp hỏi lại, ta nhanh tay cúp máy, chống nạnh cười gian. Trước mặt, Nhậm Ma Vương quý hóa trợn trừng mắt.

“Bạch! Ngưng!”

Ta cười mĩa, “Phó tổng Nhậm đừng nóng giận, tôi cũng chỉ nói thật thôi mà. Tuy rằng hôm nay vừa xem mắt xong đã đính hôn cũng nhanh thật, Hừm ~ rất nhanh là đằng khác, có điều chẳng phải giữa chúng ta cũng đã có sẵn nền tảng tình cảm rồi sao!”

Thấy Nhậm Hàn không phản ứng, ta nghĩ việc đã đến nước này cũng chẳng cần khách sáo với Nhậm Hàn làm khi gì nữa, thế nên ta lạnh mặt uy hiếp: “Tóm lại một câu là anh có đồng ý hay không đây? Tôi nói cho anh biết, anh dám từ chối lần nữa, tôi hát cho anh nghe luôn đấy!!”

Dứt lời, sắc mặt Nhậm Hàn trắng mất ba phần, một lúc sau mới cắn răng nói: “Em dám!”

Nhắc đến giọng ca của ta, dứt khoát không thua nàng tiên cá trong truyền thuyết, tuy rằng âm sắc không cao bằng, nhưng hiệu quả thì tương đương: bức tử người nghe. Nhớ một năm trước, sếp Lý Tử Nho vì không biết nội tình nên đã sai lầm mà ép ta phải hát trong dịp tiệc tùng cuối năm của cả tòa soạn, ta khóc lóc i ôi vẫn không thoát được, đành phải nhắm mắt đưa chân hát khúc “Giải thoát” của Trương Huệ Muội.

Kết quả không cần nói cũng biết, ta được giải thoát rồi, còn cả hội trường. Linh hồn cũng siêu thoát theo ta luôn.

Từ đó về sau, tiếng ca của ta đã trở thành một trong mười đại truyền thuyết của tòa soạn, Nhậm Hàn vào tòa soạn muộn hơn, dù chưa từng nghe ta hát nhưng chắc chắn trợ lý của hắn đã bà tám với hắn mười điều đại cấm kỵ cùng mười đại truyền thuyết của tòa soạn rồi, nếu không thì giờ này phút này, Phó tổng giám đốc Nhậm khôi ngô tuấn tú của chúng ta sẽ không sợ đến mức mặt mũi thất sắc như vậy.

Ta cười dâm dăng: “Anh nói tôi không dám, vậy tôi hát cho anh nghe luôn.” Hăng hăng giọng, ta cất giọng hát vang.

Phút chốc, Nhậm Hàn đã suy yếu đến mức phải bám vào tay vịn, ngồi không yên. Ta cười xấu xa đang muốn tiếp tục chinh Nhậm Hàn, bất chợt một

tiếng “bịch” vang lên từ phía sau, vừa quay cổ lại, rõ ràng lúc này Bác Hi còn ngoan ngoãn nằm trên giường làm “chàng đẹp trai ngủ trong rừng” giờ lại nằm dưới đất, yếu ớt bò ra phía cửa, tuy lời thốt ra khỏi miệng còn mơ hồ không rõ, nhưng nhìn khẩu hình cũng mang máng đoán được hẳn đang gọi “Bác sĩ, bác sĩ.”

Chớp mắt, ta chết đứng tại chỗ, chịu đựng sự kích động vô cùng to lớn.

Một lát sau Nhậm Mã Vương mới bình thường trở lại, khô ngô phong độ xuất hiện trước mặt ta, ác độc nói: “Bạch Ngưng, quá giỏi! Người khác hát lấy tiền, còn em hát lại đòi mạng người ta, có điều em lợi hại thật, đến người thực vật nghe em hát cũng phải tỉnh.”

“..... Em không làm việc ở bệnh viện, quả thật quá tiếc.”

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Chuyển lời đến hoàng tử cho ta, bà đây còn đang trên đường vượt chông gai, núi tuyết chưa vượt, sông lớn chưa qua, cự long chưa giết, trai đẹp chưa câu. Hẳn có ngu đến chết ta cũng chẳng liên quan!

Đã từng, trước đây mỗi khi nhớ đến câu này, trong đầu ta đều tự nhiên nhớ tới Bác Hi. Điềm đạm khô ngô, nhiều tiền lại lãng mạn, hẳn cũng được coi như là hoàng tử tiêu chuẩn đấy chứ? Nhưng cho tới lúc này chưa bao giờ ta từng nghĩ mình sẽ vượt núi tuyết, sẽ qua sông lớn, sẽ giết cự long mà hôn hẳn tỉnh lại, nhưng trời không chiều lòng người, ngay lúc ta đang đắc ý, thượng đế đã đã man giựt cái đuôi còn đang vênh lên tận trời của ta ————— Ta ghẹo trai đẹp mà lại khiến Bác Hi tỉnh dậy.

Nghe nói Bác Hi đã tỉnh, cả bệnh viện vô cùng khiếp sợ, bác sĩ trị liệu chính rơi nước mắt nhìn Bác Hi, vừa kiểm tra cơ thể vừa kích động hết “kỳ tích” lại đến khen ngợi “tình yêu vĩ đại”, nói đến mức mặt Nhậm Hàn đen thui như đất nồi. Ta không có can đảm nán lại cho đến khi Bác Hi kiểm tra xong, mượn có đưa Nhậm Hàn về mà chuồn thẳng.

Đang chuẩn bị lái xe đưa hân về nhà, Xán Xán lại gọi điện thoại tới. Ta vội vã lái xe tới phòng trọ, Xán Xán đang cãi nhau âm ỹ với chủ nhà. Hóa ra mấy hôm trước Xán xán đi lượn shop, trong phút kích động đã vung tiền mua một chiếc somi tặng cho Tiểu Tiểu, chiếc áo giá rất cao này bây giờ đã hết hàng không tìm ở đâu được nữa, nhưng cũng vì thế, ba tháng tiền thuê nhà của cô nàng giờ không còn một xu.

Chủ nhà giục mãi giục mãi, đến hôm nay trực tiếp tới cửa định đòi phòng, Xán Xán thấy chủ nhà xếp từng chồng từng chồng hành lý ra ngoài mới nhất thời nổi điên lên, thế là xảy ra cãi cọ. Khuyên được chủ nhà đi rồi, Xán Xán nhìn đồ đạc lộn xộn khắp phòng, ầm ức nói: “Chủ nhà mới là người sai, cho dù muốn lấy lại phòng cũng phải thông báo với người ta một tiếng chứ!”

Ta thờ dãi: “Sao không nói chuyện này với em?”

Xán Xán ai oán: “Nói cho em có tác dụng chắc?” Dứt lời, ý tứ nhìn về phía Nhậm Hàn, nhe răng cười ngọt ngào, “Anh thấy đúng không?”

Nghĩ đến cảnh bản thân bị Nhậm Hàn áp bức trăm đắng ngàn cay, lại còn vô duyên vô cớ đeo nợ vào người, một loại cảm xúc gọi là “đau thương muốn chết” dần dần lan tỏa trong lòng ta. Cuối cùng... cũng có người không sợ cường quyền, vì ta mà đứng ra nói chuyện a a a!

Khó nổi, da mặt của Phó tổng giám đốc Nhậm không ‘mỏng’ như tường thành, suy nghĩ nửa giây rồi rút di động ra nhàn nhả nói: “Tôi gọi Tiểu Tiểu đến đây.”

Lời vừa dứt, Xán Xán ngừng ăn vội vã nói: “Đừng, trăm ngàn lần không được nói với Tiểu Tiểu!” Tự trấn tĩnh lại, thỏa hiệp: “Phó tổng Nhậm, tha cho tôi đi, sau này tôi không dám nói xấu anh trước mặt Tiểu Ngưng Từ nữa.”

Nhậm Hàn nhận được câu trả lời vừa ý, cười nói: “Thế thì tốt, tôi đã bảo với Tiểu Tiểu là chủ nhà muốn đòi phòng gấp, bảo nó đến đây đón cô về nhà nó ở tạm.”

Xán Xán: “Phó tổng Nhậm, anh thật là hiền lành tốt bụng, Tiểu Ngưng Từ thật là tốt phúc quá!”

>_< Ta trực tiếp chui vào góc tường âm u, ôm chân ngồi xồm tự kỷ, Xán Xán, đồ phản bạn! Đồ hèn nhát đầu hàng trước thế lực gian ác.

Cho dù ta có bất mãn ngập đầu, hai tên đồng bọn cùng hội cùng thuyền là Xán Xán và Nhậm Hàn vẫn vui vẻ trò chuyện như cũ, coi ta như không khí. Nửa tiếng sau, Tiểu Tiểu đến đón Xán Xán nhà hân như kiểu đi nhận nuôi một con cún nhỏ, cũng mang cả đồng hành lý kia theo luôn.

Nhìn đồng hành lý đã đóng gói gọn gàng từ bao giờ, ta đảo mắt cười gian: “Xán Xán, kiểu này là chị có chuẩn bị trước rồi, chị sớm biết chủ nhà sẽ đến đòi phòng phải không? Nếu không sao đã gói gém hành lý cẩn thận từ bao giờ rồi?”

Rõ ràng là Xán Xán ghen hợm, tên Tiểu Tiểu kia bao che khuyết điểm nhảy ra hòa giải: “Chỉ là Xán Xán nhà anh nóng vội đến ở với anh thôi ~”

“Anh chết đi, ai muốn đến ở với anh, tìm được nhà là tôi chuyển ra ngoài luôn...” Đôi vợ chồng son vừa cãi vã vừa đi xa dần. Thoáng chốc, trong phòng chỉ còn lại một người một chỗ là ta và Ultraman đang đưa trong gió, cùng với... Nhậm Hàn đang chống cằm dương dương tự đắc ngồi trên sofa.

Lúc này ta mới nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề —— Xán Xán đi rồi, ta và Ultraman lại phải lưu lạc đầu đường! Nhậm Hàn mỉm cười, ôm Ultraman âu yếm nói: “Chủ nhà nói cho bọn em hai tiếng thu dọn chuyển ra ngoài,” Dừng một chút, lại giả vờ giả vịt nhìn nhìn, nhướn mày, “Còn một giờ bảy phút nữa, thế nào, có chỗ nào dọn đến không?”

Nghĩ đến hồi nãy Xán Xán đã chuẩn bị hết hành lý, lại thêm màn diễn trò dờ dẩn không thể đỡ hơn của Xán Xán và bác gái chủ nhà, ta cam chịu thờ dài: “Em còn có lựa chọn nào sao?”

Nhậm Hàn nghe vậy, vẻ mặt miễn cưỡng, “Haiz ~ Nếu vậy, em cũng đã cầu hôn anh rồi, thôi thì trước hết sống thử ba tháng thử việc đã.”

“o(͡ ͜ ͡)o Sống thử là phạm pháp!” Kỳ thật, ta nói lời này là muốn cứu vãn một chút tôn nghiêm của con gái, mặc dù ta có thể mất mặt mà cầu hôn, nhưng bốn tiểu thư vẫn có nguyên tắc. Trước khi kết hôn mà đã hưởng thụ cuộc sống sau hôn nhân không được pháp luật bảo hộ, kiểu gì cũng làm cho người ta cảm thấy hơi sợ một chút. Nhưng lời vừa nói ra khỏi miệng ta đã hối hận ngay lập tức.

Bởi vì Nhậm Ma Vương nghe xong lời này, cười lạnh lùng, miệng khê mở ra, ta chỉ biết chắc chắn không phải là lời nào tử tế. Kết quả không cần nói cũng biết, hần nói là, “Đêm đó ở khách sạn, ngay cả cưỡng bức người khác em cũng dám làm, bây giờ mới nghĩ đến pháp luật?”

Những lời này có thể hiểu là: Chuyện phạm pháp hơn em cũng làm rồi, còn sợ sống thử sao? Lại có thể hiểu sâu hơn là: Nếu em không sống thử với anh, anh đi kiện em cưỡng bức anh!

Lòng ta chưa xót, không biết nói gì, Nhậm Ma Vương, miệng lưỡi của người trở nên hiểm độc từ bao giờ vậy? Đã thế, ta với Nhậm Hàn, chỉ tốn thời gian nửa ngày đã từ xem mắt đến cầu hôn, rồi lại đến sống thử, tốc độ này... có phải là quá nhanh rồi không?

Chung sống bất hợp pháp đều chỉ đôi nam nữ chưa đăng ký kết hôn hoặc là không phù hợp với điều kiện thực tế của hôn nhân, chung sống với nhau như vợ chồng, hoặc có vợ có chồng mà sống chung với người khác hình thành quan hệ tình nhân.

Đừng bao giờ xếp chung hai chữ “ở chung” và ác này với lãng mạn, ấm áp, tươi đẹp, gia đình.v.v... cùng một chỗ, cái gọi là ở chung là việc mà pháp luật không có nghĩa vụ phải bảo hộ. Cái này cũng giống như đi làm công ty người khác, không hợp đồng, không tiền lương khiến người không thể có cảm giác được an toàn.

Về nhà com nước xong, Ultraman rất biết điều bỏ về ở nằm ngáp ngáp, ta ngồi xem phim với Nhậm Hàn một lát đã thấy buồn ngủ muốn chết, rốt cục lúc này hai tay của Nhậm Ma Vương cũng duỗi qua —— ôm cứng thắt lưng ta, rồi người nào đó lại thổi thổi hơi nóng bên tai ta: “Anh bị đập một cước oan uổng như thế, làm người gây họa, em cũng nên đền bù cho anh một chút đi chứ, nhỉ?”

Ta tròn trĩnh mắt, “Phó tổng Nhậm, bây giờ anh đang bị thương, tôi nghĩ anh đừng nên vận động kịch liệt thì tốt hơn.” Nhìn ai đó đang nổi máu dê, ta cúi đầu mắng thầm một câu xứng đáng, ai bảo người đi công tác không gọi ta dậy nói một tiếng, hơn nữa hình như từ sau khi quen ta, Nhậm Hàn không què tay thì cũng gãy chân, đã như vậy rồi mà ai đó vẫn không biết nguy hiểm, cố tình trêu ta.

Cho nên hồng nhan họa thủy, haizz ~ không phải là tự nhiên mà người ta nói vậy!

Nghe xong câu này, Nhậm Hàn nheo mắt nguy hiểm, “Vận động kịch liệt? Anh chỉ định bảo em gọt quả táo bồi thường thôi, không ngờ Bạch Ngưng em lại như vậy.... Aizz!”

Ta nhìn chằm chằm bộ dạng giả vờ giả vịt của Nhậm Hàn, phần nộ rồi, “Nếu Phó tổng Nhậm chính nghĩa lắm nên (bởi vì ngực mang chính nghĩa mà thần thái trang nghiêm, làm người ta kính sợ) như vậy thì tôi cũng nên trở về phòng ngủ thôi.” Dứt lời ta quay đầu bước thẳng về phòng Kỳ Kỳ, Nhậm Ma Vương thấy thế cũng không cản lại, chậm rãi chống cằm nhìn ta.

Ta cố hết sức vận nắm đấm cửa, mãi mới phát hiện ra vấn đề ở chỗ nào.

.....

.....

“Tại sao.... cửa lại khóa thế này?”

Nhậm Hàn chớp mắt, vô tội nhìn ta, “Có gì lạ đâu? Kỳ Kỳ biết em muốn tới đây ở, sợ em lại làm bẩn giường của nó nên nó khóa cửa bỏ đấy rồi.”

(͡ ͜ ͡)

Ta mà tin Nhậm Hàn người ta mới mà đùa ngu. Từ chuyện Xán Xán không trả tiền thuê nhà nên mới bị đuổi ra khỏi cửa đến chuyện buộc phải ở chung với người, lại còn cửa phòng Kỳ Kỳ vô cớ bị khóa, tất cả tất cả những chuyện này đều là âm mưu lộ rõ!! Là bằng chứng chứng tỏ Nhậm Ma Vương người trắng trợn cướp đoạt gái nhà lành!

Ta hít sâu một hơi, phản đòn: “Tôi ra phòng khách ngủ.”

Nhậm Hàn đuổi người, nhướn mày, “Cũng được, một tối 100 đồng.”

!!

“Đã ở chung lại còn tính tiền thuê nhà nữa hả?”

Nghe vậy, Nhậm Hàn nhàn nhả tự đắc, bắt đầu định nghĩa “Ở chung” như từ trong từ điển nhảy ra thật, “Ở chung quan trọng nhất là giúp người ở chung xây dựng được mối quan hệ nam nữ thân mật gắn bó, em muốn ngủ ở phòng khách đương nhiên không thể tính là ở chung được rồi, xét thấy chúng ta là đồng nghiệp, giảm giá cho em 100 đồng một đêm là quá rẻ rồi.”

Dừng một chút, Nhậm Hàn lại không biết xấu hổ nói tiếp: “Vói lại, em đã thấy có cái khách sạn nào cho phép mang vật nuôi vào chưa?”

Ta trợn cứng mắt tại chỗ, oán hận trừng Nhậm Ma Vương. Nhậm Hàn người thật sự là quá tàn nhẫn, theo ý người thì ta có muốn ra ngoài tìm khách sạn cũng khó, dù sao ta cũng còn có con riêng là Ultraman. Nuốt nuốt nước miếng, ta đành phải hỏi: “Nói thế thì ở chỗ này chỉ có phòng ngủ, giường của anh là miễn phí?”

Nhậm Hàn lặng thinh, nhếch mép cười.

Thấy thế ta bỗng đứng muốn khóc, “Ở chung”, không học giỏi cái khái niệm này, thật sự là một à!

Buộc phải chịu dâm uy của người nào đó, đồng hồ điểm mười một giờ đêm, ta ngoan ngoãn vào phòng ngủ trải lại ga giường. Kỳ nghỉ dài cũng đã kết thúc, ngày mai tòa soạn lại chính thức làm việc, ta còn chưa kịp nghĩ xem việc ở chung với Nhậm Hàn có ảnh hưởng không tốt đến công việc hay không thì chuyện không tốt khác đã tìm đến cửa.

Trải giường xong, đang chờ Nhậm Hàn ra khỏi phòng tắm thì âm báo tin nhắn reo vang, vừa mở ra đã thấy, lại là mẹ già nhiều chuyện. “Ngưng Ngưng, tình huống khẩn cấp, về nhà ngay!”

Đơ mắt hai giây, ta lại lôi di động ra nằm trên giường chơi game tiếp, tình huống khẩn cấp với mẹ già chỉ có hai loại, không phải là ba người thiếu một (chơi mật chược không đủ 4 người) thì là nhớ Ultraman, không cần đề ý.

2 phút sau, một tin nhắn mới lại được gửi đến: “Bây giờ mẹ không tiện gọi điện, nhắn lại cho mẹ mày ngay! Không phải đùa đâu, về nhanh đi!!”

Nhìn màn hình ta bắt đầu nghĩ nghĩ, còn sức để gửi tin nhắn, chứng tỏ là sức khỏe không vấn đề, cũng không phải đột ngột phát bệnh, a ~ tóm lại là vẫn không nên tin, bỏ qua ~ing....

Nửa phút sau, lại có tin nhắn mới, lần này thay đổi khá lớn, người gửi là cha già, nội dung tin nhắn cũng rất khủng hoảng: “Về ngay đây cho bố mày!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Giật mình nhìn mấy dấu chấm than, trong lòng ta “thịch” một tiếng, bất giác trong đầu hiện lên cảnh hoàng tử ngủ trong rừng Bác Hi vừa bò ra cửa vừa kêu cứu. Đùng báo là... vì quá kinh hoàng mà thành thần kinh rồi đi?

Đúng lúc này, cửa phòng tắm mở ra cách một tiếng, Nhậm Ma Vương chỉ quần một chiếc khăn tắm trắng ở bên hông, thân trên để trần, chậm rãi thông thả bước ra từ làn hơi nước mờ ảo lượn lờ. Tuy rằng bước đi thông thả có khập khiễng, nhưng vẫn không hề ảnh hưởng đến nhan sắc, mái tóc màu đen vẫn còn đọng nước, từng giọt nước trong suốt rơi xuống bờ vai rộng.

Ặc ~ mặc dù không phải là lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng so với lần trước choáng váng để rồi bị ăn luôn, tình huống lần này càng làm cho người ta mặt đỏ tim đập hơn, ta ngây ngốc theo bản năng, lại nghe Nhậm Hàn cúi đầu, giọng điệu trầm thấp mê hoặc: “Ngưng Ngưng, tối đây giúp anh một chút, chân bị đau.”

Ta nuốt nuốt nước miếng, thân thể tự động đi về phía Nhậm Hàn, vừa mới đi được một nửa, tiếng nhạc di động lại vang lên, chỉ khác là lần này là chuông báo cuộc gọi. Lý trí đang bị sắc đẹp mê hoặc, chớp mắt quay đầu là bờ, nhận cuộc gọi, chột nghe thầy già gằn giữ nói: “Nếu mày không chạy về ngay, bố mày sẽ đem giấy nợ đến trước cửa công ty mày!!!!!!”

Ta ho khan, quay đầu nhìn Nhậm Ma Vương vẫn yêu mị vô cùng, đứng tựa vào cửa phòng tắm như cũ, lặng lẽ cười: “Tôi nay, sợ là không thể thực hiện nghĩa vụ sống chung rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

Nhà họ Bạch, khuê phòng của kẻ hèn này.

Ta lặng lẽ giương mắt nhìn người ngồi đối diện, nghen nghen, tiếp tục vui đầu uống trà ~ing.

Vì chân Nhậm Ma Vương sung như móng lợn nên bị ta đường hoàng cự tuyệt lời đề nghị đưa ta về Bạch phủ, thật ra là ta lo không biết trong nhà đang xảy ra chuyện gì nữa. Mặc dù trên đường về ta đã nghĩ đến trăm nghìn giả thiết, nhưng lúc bước vào cửa nhà họ Bạch, ta vẫn sợ cứng người.

Sự thật, luôn luôn phong phú hơn nhiều so với tưởng tượng.

Hồn vía ta vẫn còn đang bay trên mây, Bác Hi ngồi trước mặt ta lại bình thản như không, khoe miệng nhếch lên cười nhẹ rót cho ta cốc trà, đôi mắt sâu thăm lóng lánh như sóng nước nhìn ta, mãi lâu sau mới mở miệng: “Anh xin lỗi.”

“Hả?” Ta nghĩ là Bác Hi nhìn thấy ta, cảm thấy vô cùng áy náy nên muốn say sorry, bản thân ta thì muốn tránh không nhắc đến chủ đề khó nói này.

“Ha ha, không có gì.”

Ta vừa dứt lời, bàn tay to lớn của Bác Hi đã xoa xoa đầu ta, ý cười dịu dàng ánh lên trong đáy mắt, “Em ngốc quá, mấy năm nay không biết đã khóc bao nhiêu lần rồi, giờ lại còn giả vờ kiên cường trước mặt anh nữa hả?” Giây tiếp theo, Bác Hi hôn lên hai má ta.

Ta nhảy dựng đầy hấn ra, sau khi cách xa hấn một khoảng cách đủ an toàn, ta mới thôi trọn mắt há mồm. Vừa bước vào nhà họ Bạch đã bị hôn phu tiền nhiệm ôm nhiệt tình, giờ lại an ủi cưng chiều, lại còn hôn má nữa. Ta không phải Đức mẹ Maria, trái tim nhỏ bé không kim được bắt đầu rung lên mãnh liệt.

Thế này. rốt cuộc tại sao lại thành thế này?

Bác Hi thấy vậy, vẫn không có cái gọi là tự ý thức trong đầu, lại còn chẳng biết xấu hổ mà bước đến trước mặt ta, tỏ vẻ lo lắng hỏi: “Em sao thế?” Nói xong bất chợt hấn ngừng lại, Bác Hi nhú mày có vẻ như nghĩ tới cái gì đó, đôi mắt đen huyền lóe lên, thấp giọng nói:

“Ngưng Ngưng, cho anh xin lỗi ————”

“.....” Ta không hiểu nổi cái xin lỗi này của hấn là xin lỗi cái gì, chỉ còn biết cẩn cẩn thận thận lùi về sau.

Bác Hi: “Ngưng Ngưng, anh biết anh không tốt, trước lễ đính hôn lại bất thành linh gặp tai nạn xe cộ, có phải anh đã khiến em hoảng sợ rồi không? Hai năm qua anh cứ ngủ như vậy, chuyện gì cũng không biết, chỉ có em ————”, hấn nghẹn ngào một lúc, đôi mắt ửng hồng nhìn ta, không ngừng làm bầm “Anh xin lỗi, anh xin lỗi, anh xin lỗi.”

Ta bị ôm trong lòng hấn, bản loạn toàn phần.

Ta thật muốn nói anh ngủ đến chết cũng được, tôi chẳng liên quan, hình như lời này nghe có vẻ giống giả bộ giận dỗi, nhưng mà, theo hiểu biết của ta, hoàng tử Bác Hi tỉnh lại rồi, không phải là nên kích động chạy đi tìm cô bé lọ lem Kiều Kiều của hấn sao?

Bác Hi ôm ta có vẻ thỏa mãn, lại còn lải nhải, “Anh nghe bác sĩ nói, mấy năm nay em đều đến chăm sóc cho anh, anh có thể tỉnh lại cũng là nhờ em kiên trì đánh thức anh, lúc này anh không biết nói gì cả, nhưng anh thề, Ngưng Ngưng, cả đời này anh sẽ đối xử tốt với em, không bao giờ bỏ rơi em, không bao giờ khiến em lại phải tủi thân thêm một lần nữa...”

Ta phi nhỏ! Bác sĩ cái thề loại gì thế hả? Ta chăm sóc Bác Hi lúc nào hả?

Ta lấy lại tinh thần, nghĩ đến Nhậm Ma Vương mặt lạnh mà tuân thủ quy tắc phụ nữ đẩy Bác Hi ra, đan tay chữ X ra dấu ngừng lại: “Bác Hi, anh mất trí rồi à? A ~ Có phải anh đã biết chuyện Kiều Kiều rồi hay không vậy? Tuy là cô ta có lỗi với anh, nhưng anh cũng không thể quay lại tìm tôi như thế.”

Ta đã tương đối, tương đối khéo léo biểu đạt ý tứ của mình rồi, cũng không quá kích thích đến thần kinh yếu ớt vừa tỉnh của anh ta, nhưng khiến ta bất ngờ là, Bác Hi lại ngỡ ngàng nhìn ta, chớp mắt sau đó: “Kiều Kiều là ai?”

.....

“Cô ấy có lỗi với anh? Cô ấy đâm phải anh à?”

“Ngưng Ngưng, chuyện đó không quan trọng, quan trọng là em, em và anh, hiểu không?” Mím cười xoa xoa mu bàn tay ta, phun ra toàn từ lảng mạn, “Ngưng Ngưng, anh vừa tỉnh lại đã muốn gặp em rồi. Biết em phải đi làm nên anh đến nhà em ngồi đợi, chẳng lẽ như vậy rồi mà em còn không hiểu trái tim anh sao? Lúc vừa tỉnh lại anh đã phát hiện ra, danh lợi, tiền tài đều là hư vô, chỉ có em là chân thực mà thôi.”

“Một người, hoàn toàn, thuộc về anh!”

.....

.....

Cầm ta rút thẳng xuống sô pha.

Trái đồ phải khuyên, vất vả lắm mới lừa được Bác Hi vào ngủ trong phòng ta, ta mới bước ra phòng khách.

Trong phòng khách, cha mẹ ta, cha mẹ Bác Hi bốn người đang ngồi uống trà, có điều nhìn về mặt thì, mỗi người đều có tâm sự riêng trong lòng. Thấy ta bước từ trong phòng ngủ ra, cha mẹ Bác Hi là người đầu tiên phản ứng lại, ngẩng đầu âm ừ nói: “Bác Hi ngủ rồi à? Đề bác đi xem nó.”

“Khoan đã,” ngay giây phút mẹ Bác Hi đứng dậy, ta lạnh lùng mở miệng, “Bác trai bác gái cũng nên cho cháu một câu giải thích chứ nhỉ?” Đêm hôm khuya khoắt mò đến nhà ta, lại còn bắt ta phải về gấp, chuyện này thế nào cũng không thể không làm cho rõ ràng được.

Mẹ Bác Hi cứng người, cuối cùng vẫn là mẹ già giải vây, vỗ vai ý bảo ta ngồi xuống, lúc bấy giờ mới thở dài nói: “.... Bác Hi chỉ nhớ lại khoảng thời gian trước khi quen biết Kiều Kiều thôi.”

???

Ta khinh thường nhìn thẳng mẹ già, mẹ cứ phải nói kiểu nghiêm trọng này làm gì chứ? Rốt cuộc là Bác Hi là con mẹ hay con là con mẹ đây? Chị gái à chẳng lẽ chị không phát hiện ra mình về sai phe rồi?

Mẹ già mặt dày kiên định, không thèm nhìn ta tiếp tục nói: “Sự việc ngày trước bố mẹ Bác Hi đã nói với bố mẹ rồi.”

Mẹ Bác Hi do dự: “Ngưng Ngưng, trước đây Bác Hi có lỗi với con, hai bác vì nó mà cũng có lỗi với con. Nhưng bây giờ.... nó lại như thế này, con có thể.....”

Cha Bác Hi nắm lấy tay vợ mình, nói tiếp: “Có thể là mấy năm Bác Hi hôn mê này, hai bác đã vô tình nhắc đến chuyện Kiều Kiều trước mặt nó, trong tiềm thức nó cũng không muốn nhớ lại chuyện ấy, cho nên sau khi tỉnh lại tiềm thức đã tự động niêm phong đoạn trí nhớ này rồi.”

“Bác sĩ nói lúc này tốt nhất là không nên kích thích nó, tránh cho nó phát sinh chuyện không hay, thế nên—————”

“Thế nên cái gì?” Ta nhướn mày, “Thế nên mấy người muốn tôi diễn kịch với anh ta, tốt nhất là biến giả thành thật kết hôn luôn phải không?”

Nói xong, cha mẹ Bác Hi ngơ ngác nhìn nhau. Cha mẹ ta cũng sững sờ không kém.

Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, đi theo Nhậm Ma Vương lâu như thế, không chỉ khí thế ngày càng tăng lên mà lời nói cũng ngày càng ác độc. Ta đứng dậy, khí thế bức người: “Đêm nay con đã nghe được rất nhiều câu ‘Xin lỗi’ rồi, lúc này, con cũng chỉ muốn nói với hai bác một câu: ‘Xin lỗi’. Con! Không! Làm! Được!”

Mẹ Bác Hi trợn mắt đến mức muốn lột con ngươi, ai mà nghĩ được, đứa con gái nhà giàu mới nổi nhu nhược, yếu ớt, lụy tình, con bé Bạch Ngưng từng chán nản bỏ nhà đi sẽ có một ngày cứng rắn như vậy? Trong lòng ta dâng lên một cảm giác sung sướng vì trả thù.

“Muốn lừa Bác Hi cũng được, muốn công bằng cũng được, nhưng chẳng liên quan gì đến nhà họ Bạch chúng tôi cả. Nhà họ Bạch cũng không thích hợp để dưỡng bệnh, phiền hai vị nhân lúc Bác Hi ngủ mà đưa anh ta về bệnh viện điều trị toàn diện đi.”

Trong phút chốc, bầu không khí trong phòng khách trở nên ngại ngùng, tĩnh lặng đến mức khiến người ta cảm thấy khó thở.

Lúc lâu sau mẹ già mới lổm nhổm một câu, “BTS, mày học cái kiểu đánh đá này ở đâu vậy? Không nhìn ra được nha Bạch Ngưng.”

Ta lại cười đến rục rịch, đáp lại, “Con rề mẹ.”

Cái này, bầu không khí lại càng quái đản, mẹ già ngừng lại hai giây, thét to: “Chính là cái thằng mày đi xem mắt hôm nay đấy hả??”

“Vâng,” ta nghiêm túc gật đầu, “Không phải là con làm theo lời mẹ dạy sao? Bọn con xem mắt rất thành công, bây giờ đã ở chung rồi.”

-____-|||

Tuy ta vô cùng, vô cùng nghiêm túc trình bày sự thật, nhưng sau khi nghe ta kể chuyện, trừ ta ra, mọi người đều ngã hết cả ra đất, chừng 1 phút sau cha già mới đen mặt quay đầu sang phía cha Bác Hi giải thích: “Con bé này..... nó hay thích nói đùa thôi.”

Cha Bác Hi: “Không sao, thật ra..... Ngưng Ngưng cũng khiến không khí dịu đi nhiều.”

Cái này, đến lượt ta đen mặt.

Tại sao câu “Sự thật thắng lý luận” này vĩnh viễn không thể áp dụng được lên người ta vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Ta lấy khí thế hổ báo mà đuổi cô cả nhà Bác Hi ra khỏi nhà họ Bạch.

Có điều, bọn họ vừa mới bước chân ra khỏi cửa, phía sau ta đã bị cha già lôi vào “Tiểu hắc ốc” nói chuyện. Tiểu hắc ốc chính là phòng sách của cha già, “Chủ tịch Bạch – nhà giàu mới nổi” là chuyện mà cả vũ trụ đều biết, nhưng cha già vẫn không phục, bỏ cả đồng tiền ra trang trí lại phòng sách, không chỉ mua thêm hai cái giá sách bự chẳng mà còn ru rú trong cái phòng này nung đúc tình cảm sâu đậm với đàn tranh.

Kết quả..... còn phải hỏi nữa hả?

Sách, cha già sờ đến lần nào là lăn ra ngủ lần đấy, nửa tháng sau, giá sách chính thức bị chủ tịch Bạch đẩy vào lãnh cung, âm thầm tích bụi một xó. Đàn tranh hả? Thành đồ trang trí cho đẹp từ đời tám hoánh nào rồi. Nửa năm sau, phòng sách chỉ còn lại một tác dụng duy nhất: Lúc nào hai vị phụ huynh cãi nhau, mẹ già không cho cha già vào phòng ngủ, cha già mới đến ưu ái nó một phen, cho nên, mọi người trong nhà đều gọi đùa thư phòng là “Tiểu hắc ốc.”

Mà giờ này phút này, cha già lại nghiêm chỉnh hiếm thấy ngồi trong tiểu hắc ốc, nhả từng vòng từng vòng khói thuốc, lúc lâu sau mới mở miệng: “Ngưng Ngưng, tuy rằng con không quan tâm đến tình hình kinh doanh của Bạch thị, thế nhưng chắc con cũng biết chúng ta đang chuẩn bị tung sản phẩm sữa bò XX ra thị trường rồi chứ?”

Ta gật đầu, ngoan ngoãn chờ cha già nói tiếp.

Cha già: “Trước lúc con về, bố Bác Hi đã nói với bố, sẵn lòng nhập miễn phí sản phẩm của chúng ta vào hệ thống siêu thị của nhà họ.”

Ta im lặng, hơi hơi ngẩng đầu nhìn. Bây giờ muốn đưa hàng hóa vào siêu thị chắc chắn phải trả một món ketchup tiền đặt chỗ, tiền quảng cáo, tiền đào tạo PR v.v.... Tóm lại là, tìm mọi cách để moi tiền. Mà trong số đó, hệ thống siêu thị nhà Bác Hi thu tiền đắt nhất, thế nên lúc này bố Bác Hi chịu nhập miễn phí sản phẩm của cha già vào hệ thống, không cần nghĩ cũng biết là tại sao.

Mím môi một cái, ta hùng hồn khẳng khái nói: “Bố, bố có nhớ sáng nay trước lúc đi xem mắt bố bảo con cái gì không ạ? Bố nói chỉ cần con không thích, cho dù lễ hội có lớn đến mức nào bố cũng sẽ không bao giờ đồng ý. Bởi vì bố mẹ luôn hy vọng con được hạnh phúc.”

Ngừng một chút, ta dò xét ánh mắt cha già, cố lấy dũng khí nói tiếp: “Thế mà..... đến buổi tối, chỉ vì chút tiền phí nhập hàng còn con mà bố đã muốn bán con cho nhà Bác Hi rồi à?” Dứt lời ta xoay người bước đi. Tay vừa chạm đến nắm đấm cửa chợt nghe thấy cha già hung hãn mắng mỗ phía sau:

“Cái đứa trời đánh này! Đầu mày là đầu heo à con! Sao lại chẳng di truyền được tí thông minh nào của bố mày thế? Ý bố mày là, mày không phải không biết lão già nhà Bác Hi keo kiệt vô đối, mấy tháng trước, bọn bố còn thiếu chút nữa vì một tẹo tiền phí PR ở khách sạn mà đánh nhau. Bố mày muốn nói là, bây giờ lão đấy vì con mà có thể hành động được như thế...”

Chóp mắt, cha già bỗng nhiên nghẹn ngào: “Đáng thương cho tấm lòng của các bậc cha mẹ trên đời————”

Trong lòng ta dao động mãnh liệt, quay đầu lại chỉ thấy cha già đang cúi đầu hút thuốc giấu đi hai hốc mắt ướt nước, ta không kìm lòng được gọi nhỏ: “Bố ơi————”

Mấy năm nay ta tùy hứng mà rời khỏi nhà, ném thử cái gọi là cuộc sống tự do. Cha già thì một mình chèo chống Bạch Thị, không ép ta đi xem mắt, không ép ta đến Bạch Thị làm. Ta đi rồi còn để lại lời đảm bảo cho cha mẹ hứng chịu. Bỗng nhiên ta hiểu được, thì ra cha cũng chỉ là một người bình thường, ông bị tấm lòng yêu thương con cái của cha mẹ Bác Hi khiến cho cảm động.

Ta nhếch môi cười khổ, chung quy ta vẫn không tìm được câu nào an ủi phụ thân, “Bố, con về phòng tắm rửa trước đây ạ!”

“Ngưng Ngưng,” ngay lúc ta bước chân ra khỏi cửa, cha già lại trầm giọng gọi, “Chuyện Bác Hi con cứ suy nghĩ cho kỹ, bố..... bố không ép con.”

“Dạ”

Về phòng tắm rửa sạch sẽ xong, ta nằm trên giường trần trọc không ngủ nổi, dứt khoát ngồi dậy online.

Vừa login QQ đã thấy có người nào đó vẫn còn online, thế nên vội gửi một cái icon tươi cười qua.

[Bạch Ngưng ban biên tập] *Khuôn mặt tươi cười*

[Nhậm Hàn phòng phóng viên] Xử lý xong chuyện chưa?

[Bạch Ngưng ban biên tập] Um, không có chuyện gì đâu, chỉ là bố mẹ em cãi nhau, gọi em về gấp làm người hòa giải thôi >O

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Vì sợ đồng GV quý giá bao năm tích trữ bị hạ độc thủ, hôm sau đi làm, cả người ta cứ bồn chồn không yên. Vốn muốn tìm cơ đến gõ cửa văn phòng của Nhậm Hàn, khổ nỗi công việc sau kỳ nghỉ nhiều như lông trâu (Miao: *Toát mồ hôi* Mong mọi người đừng để ý đến trình độ thành ngữ của Tiểu Ngưng Tử), hết sáng đi họp, rồi ban biên tập thảo luận chọn đề tài mới, lại đến phân công nhiệm vụ, ta thậm chí không có nổi thời gian uống lấy một miếng nước.

Nhưng công việc càng nhiều, phiền phức cũng càng nhiều. Mà phiền phức này vừa khéo lại rơi xuống đầu ta.

Sếp giao cho ta một nhiệm vụ độc nhất vô nhị, bảo là Hiểu Tại bộ phận phóng viên lấy được một hợp đồng làm hồ sơ mời đầu tư cho khách hàng, hẹn sau một tuần giao hàng, hơn nữa còn chỉ định cho ta đi làm bộ hồ sơ này.

Lời sếp vừa dứt, đám chị em ban biên tập đang ngồi liền xù hết cả lông lên.

Chị Tiểu Phù: “Tòa soạn thành công ty planning từ khi nào vậy? Không phải công ty đã có văn bản quy định rõ, ngoại trừ hoạt động quảng cáo, cấm nhân viên nhận thực hiện các loại hình khác sao?”

Xán Xán: “Đúng vậy, làm thế khác nào vô hình gia tăng áp lực công việc cho chúng ta! Mọi người xem, kỳ này Bạch Ngưng đã phụ trách biên tập tám bản thảo rồi, giờ còn muốn nó phải đi phỏng vấn nữa chứ, phòng phóng viên có ý gì đây?! Coi chúng ta là trâu bò để dắt mũi à?”

Sếp cầm tài liệu gõ gõ vào lưng, chán nản nhắm mắt, “Vấn đề này tôi cũng đã đề cập qua với Đại BOSS rồi, nhưng BOSS trả lời là ‘Đã bảo làm là phải làm’! Cho nên,” Sếp nhún vai, “Bây giờ tôi tặng nguyên câu này lại cho mọi người.”

Tiểu Duy nghiêng răng nghiêng lợi, “Rất, rất là... ức hiếp... người!”

Ta sợ sệt gợn tay, “Được rồi, em làm, nhưng mà... thời hạn một tuần có phải là quá quá quá ngắn không?” Từ sơ thảo đến chi tiết, đến bản chính, rồi đến bố trí mỹ thuật, hiệu đính, phòng phóng viên xác nhận, khách hàng xác nhận, cuối cùng là định trang, đánh mục lục, đây là cả một công trình.

Ngày trước làm trợ lý biên tập, ta chỉ cần để ý bản thảo của mình là được, bản thảo được duyệt là OK, hoàn toàn phải mông rũ trách nhiệm. Nhưng bây giờ làm biên tập viên ta mới biết sau bản thảo còn rất nhiều trình tự cần thực hiện, cho nên ta tương đối hiểu, chỉ có một tuần thì chắc chắn không hoàn thành kịp.

Xán Xán khịt mũi, “Một tuần thì quen tay như chị Tiểu Phù muốn xong nỗi cũng sẽ rất vất vả, nếu quả thật Hiểu Tại bị khách hàng dục gấp thì cũng nên chỉ định chị Tiểu Phù hoặc vài người khác đến làm cùng chứ, cố tình chỉ định em, haizz, em còn chưa rõ sao Bạch Ngưng? Bọn họ đang cố tình làm khó em!”

Ta làm vẻ mặt đáng thương, thở dài, “Người ta nhìn em thẳng liền hai cấp không vừa mắt, muốn bắt chẹt một phen cũng là bình thường mà!” Lời ấy là thật 100%, từ sau khi ta thăng chức liên tục xảy ra bao nhiêu chuyện như vậy, mà chuyện nào chuyện nấy cũng đều liên quan tới Nhậm Hàn, vì thế, đối với chuyện xấu của ta và Nhậm Ma Vương, công ty xuất hiện hai phe phái lớn:

Phái thứ nhất là phái ủng hộ Xán Xán Tiểu Chí Tiểu Duy, hiềm nỗi việc gọi là ủng hộ chính là mỗi ngày lôi ta ra giải trí, nếu cần sử dụng một câu tục ngữ để diễn tả thì đó là “Chỉ cần biết rằng ta không vui về nỗi là bọn họ yên tâm rồi”.

Phái thứ hai có Hiểu Tại và Slime phòng phóng viên cầm đầu đám người phản đối, đã hơn một năm phòng phóng viên nằm dưới sự chỉ đạo anh minh của Nhậm Hàn, công trạng liên miên. Không chỉ có Đại BOSS vui mừng, đám phóng viên được nhận tiền phần trăm cũng mừng không kém, bọn họ hoàn toàn tin tưởng vào năng lực thưởng thức và ánh mắt của sếp mình, cho rằng chuyện anh ta với ta là một sai lầm cực lớn. Suy tính một hồi, phòng phóng viên lừa mình dối người cho rằng Nhậm Hàn chỉ đang bông bột, cho nên cả hội quay sang làm khó ta.

Tiểu Duy uốn uốn cái lưỡi to đùng, bất ngờ nói: “Nghe, nghe nói... Hiểu, Hiểu Tại kia là, là... thân thích của BOSS, cho... cho nên mới được dung túng như vậy.”

Xán Xán: “Dù là thân thích cũng không thể ức hiếp người khác như vậy được! Bình thường mụ đấy có cái gì hơn người đâu, không phải là bà cô già đầu ba rồi vẫn chưa ai thêm rước sao?” Dừng một chút, Xán Xán mới nghiêng đầu nhìn ta nói:

“Bạch Ngưng, hay là đi tìm Nhậm Hàn nhà em, kể gởi thủ thi đi?”

Nghĩ đến Nhậm Hàn, sự kiện GV ta vốn đã quên lại hiện về trong đầu, nghĩ đến đồng GV quý giá vất vả tâng trử mấy năm nay, ta liền ngao ngán thờ

dài.”Không cần, nếu BOSS đã ngầm đồng ý rồi thì có ai nói gì đi nữa cũng vô dụng. Bọn họ muốn chèn ép em, em trốn cũng không thoát được đâu.”

Kế sách duy nhất hiện nay cũng chỉ có thể là tăng ca làm thêm, xem có thể hoàn thành tới đâu thì hoàn thành, dù sao BOSS cũng là người hiểu chuyện, chỉ cần làm cho ông ấy hiểu được ta đã thực sự cố gắng là được rồi.

Lão đại mím môi vuốt cằm: “Thật ra lần này đúng là họ cố ý chơi em rồi, anh đã hỏi qua phòng hành chính, CASE này được nhận từ trước kỳ nghỉ, họp đồng cũng ký từ lúc ấy. Nếu Hiểu Tại nói sớm một chút, Bạch Ngưng em bớt nghỉ hai ngày là sẽ không thành vấn đề, bực là tối qua cô ấy mới gọi điện nói với anh chuyện này, tài liệu cho hồ sơ cũng đã được gửi đến hòm thư của anh trước lúc bắt đầu kỳ nghỉ.”

Lời dứt, tất cả chúng ta đều há miệng thành hình chữ O, mới hỏi này còn tưởng chỉ là trò chọc phá nhỏ nhen của Tiểu Tại, không ngờ mụ này đã bày mưu từ sớm? Sếp đem mail Hiểu Tại gửi lúc trước cho chúng ta xem, subject của mail là “Khuyến mãi lớn nhân dịp XX năm khánh thành”, người gửi không phải là hòm mail của Hiểu Tại, tên file đính kèm cũng là một đồng ký tự linh tinh tạo thành, trong mail không có nửa câu nhắc nhở “Đây là tài liệu công tác”.

Sếp là quản lý cấp cao, công ty có chỉ định trợ lý riêng, bình thường mail của lão đều qua tay trợ lý kiểm duyệt một lần, phân loại mail cá nhân, mail công việc, mail rác ra, sau đó mới giao cho sếp xử lý. Cái mail này hiển nhiên đã bị trợ lý xếp vào loại thư rác.

Chị Tiểu Phù nhả một hơi, khóe miệng lượn lờ: “Bạch Ngưng, em hết đường lui rồi. Mail đã được gửi từ trước kỳ nghỉ, thời gian rõ ràng, nếu đến lúc đó Hiểu Tại một mực khẳng khái đã nói chuyện này với Từ Nho từ trước, người gặp xui xẻo chắc chắn là em.”

Ta im lặng, vô cùng rõ ràng tình thế của bản thân.

Đúng như chị Tiểu Phù phân tích, nếu Hiểu Tại vu cáo rằng đã đem công việc bàn giao cho phòng biên tập từ trước kỳ nghỉ, ta sẽ không thể lấy cái cớ “Một tuần không xong nổi” ra làm lý do. Không thể hoàn thành công việc, sẽ không đơn giản chỉ là trừ lương, chẳng lẽ... Số làm biên tập viên của ta lại ngắn như vậy?

Mới có mấy tháng thôi mà!

Xán Xán tưởng tượng ra tình cảnh, thấy thế lập tức giậm chân, “Thế thì bây giờ phải làm sao? Sếp à, Bạch Ngưng là do anh tiến cử, anh cũng không thể nhìn con bé chết chứ?”

Tiểu Duy: “Phòng, phòng phóng viên càng ngày... càng khinh người quá đáng!”

Sếp nhướn mày, trả lời vô cùng bình tĩnh, “Đương nhiên không thể nhìn con bé chết, cho nên——” Lý Từ Nho thừa nước đục thả câu đẩy gọng kính, nở ra một nụ cười thân thiện: “Cho nên tối qua tôi đã quay lại công ty làm việc suốt đêm, bản thảo cuối đã được chuẩn bị tốt, Bạch Ngưng, em có thể cầm đi sắp chữ luôn được rồi.”

Lời này vừa dứt, đám cấp dưới bọn ta tròn mắt nhìn nhau.

Thức một đêm mà đã... My God! Sếp quả không hổ danh là sếp, quả thực quá là siêu nhân! Một tuần chỉ phải sắp chữ, quả thực là quá thoải mái rồi! Ta cảm động không biết nói gì, chỉ còn biết đứng tại chỗ quay vòng vòng.”A a, sếp, anh thật là tốt quá, chờ CASE này qua, em mời anh đi ăn một bữa thật hoành tráng, chạy mặn đủ cả. Thật sự... Em xúc động đến mức không biết nên nói gì cho phải.”

Sếp nghe vậy, chỉ khẽ nhếch môi, trong mắt lóe ra tia sáng khác thường, “Khách sáo cái gì, em là em dâu của anh, việc nên làm mà.”

-_-|||

Quạ đen ào ào bay qua, phòng biên tập vừa rồi còn náo nhiệt vô cùng trong nháy mắt gió lạnh từng cơn, ta bị sét đánh tanh bành, hồn lìa khỏi xác.

Em dâu...

Vợ của anh em...

Nhậm Hàn phu nhân...

Quả nhiên, ngưu tầm ngưu mã tầm mã, trước kia tại sao ta lại không nhìn ra sếp của ta nói chuyện ác độc như vậy!!

Đề sớm ngày báo cáo kết quả công tác, sếp lại chỉ định biên tập viên mỹ thuật cao cấp giỏi nhất, hiệu suất cao nhất tới hỗ trợ ta sắp chữ, khổ nỗi, việc nào có lợi tất cũng có hại, tuy rằng bạn học lão Trương này trình độ chuẩn không cần chỉnh, nhưng lại có một đặc điểm vô cùng cá tính: Tính tình hung hãn!

Nhớ ngày đó ta còn là một trợ lý quen ở phòng biên tập, cũng thường phải điều chỉnh bản thảo hoặc sửa lỗi chính tả, mỗi lần đến phòng thiết kế là trong lòng đều thấp thỏm không yên. Bởi vì lão Trương có ba nguyên tắc làm việc:

Thứ nhất, thay đổi bảo thảo ngoài trình tự ông đây không làm, muốn sửa đám biên tập các người tự đến mà sửa! (Bình thường công tác biên tập hậu kỳ sau khi tạo bản in có ba lần hiệu chỉnh đầu, giữa và cuối. Các thay đổi ngoài trình tự, trừ ba lần hiệu chỉnh này, đôi khi còn tùy theo yêu cầu của khách

hàng hoặc cấp trên mà biên tập mỹ thuật phải vát và điều chỉnh hoặc chài chuốt thêm một chút)

Thứ hai, về phương diện thiết kế tạo hình mỹ thuật, người ngoài không được chõ miệng ý kiến!

Thứ ba, biên tập không được tùy ý nói chuyện, đi lại trong quá trình bày bản in, trừ khi ông đây cao hứng chịu tán gẫu với người vài câu!

Mà lúc này, sếp khoan hồng độ lượng, trang bị nhân viên kỹ thuật cao cấp giỏi nhất công ty cho ta, ta vẫn không tài nào phẫn khởi nổi. Số là chuyện sếp thức suốt đêm viết bản thảo đến mức có thể trực tiếp dựng bản in cho ta chưa đến buổi chiều đã lọt vào tai phòng phóng viên.

Tuy Hiểu Tại không thể chơi khó ta như ý nguyện, đâm khó chịu trong lòng, nhưng ngại Lý Tử Nho là cấp trên nên không dám ý kiến gì, thành ra quay sang thiết kế bài khác.

Lúc đó, đúng lúc ta đang hướng dẫn lão Trương dựng trang in, Hiểu Tại phòng phóng viên đột nhiên giá lâm ban biên tập, đúng vào lúc giữa trưa, mọi người trong phòng đều đã đi ăn cơm, chỉ có mình ta bơ vơ cơ nhờ tiếp khách quý.

Hiểu Tại khoanh tay ôm ngực, vẻ mặt vênh váo, “Bạch Ngưng, còn chưa đi ăn à?”

Ta tròn trắng mắt, Sh*t! Tôi mà đi ăn cơm, cô còn có thể thừa dịp đến đây chế nhạo tôi được à? “Tôi còn công việc chưa hoàn thành mà, ha ha.”

“Ừ,” Hiểu Tại gật đầu, liếc mắt cười nói, “Tự nhiên giao cho em nhiệm vụ nặng như vậy, không có trách chị chứ?”

“Không đâu ạ.” Đương nhiên tôi sẽ không trách cô, bình thường trong tình huống này, tôi đều ghi thù trong lòng, muốn tính sổ còn nhiều thời gian mà.

Hiểu Tại giả bộ thờ dài, từ trên tay hiện ra một tập tài liệu như làm ảo thuật, “Em không trách chị là tốt rồi, vừa rồi chị nghỉ đi nghỉ lại, phát hiện hồ sơ có vài chỗ chưa thật hoàn thiện, đây này, chính là chỗ này, còn có chỗ này, chị đã chỉnh lại hết rồi, em bảo lão Trương sắp xếp làm lại một lần nữa đi!”

Sét! Đánh! Trời! Quang!

Hiểu Tại cố ý, chắc chắn là cố ý, mục biết rõ nguyên tắc cấm kỵ của lão Trương, cố tình làm khó ta, nhưng mà, rốt cuộc thì ta đã đắc tội gì với bà hồ cái này? Bình thường ta với mục không có mấy khi gặp mặt mà! Nhìn mục uốn éo lắc mông rồi đi, ta phát điên vò đầu.

Hết cách, vẫn phải chịu khó vào phòng thiết kế, vì thời gian gấp rút, lão Trương cũng chưa ăn cơm, lấy đồ ăn tinh thần là thuốc lá nhồi no bụng. Vừa nghe thấy lý do ta đến, lão quả thực nổi điên.

“Đám biên tập các cô bắt tài từ bé à?! Sao trước khi hoàn thành bản thảo không đem đồng chữ nghĩa này chuẩn bị cho kỹ rồi mới đưa cho chúng tôi? Bây giờ bản in đã dựng xong rồi mới nói muốn chỉnh lại! Chỉnh chỉnh chỉnh, chỉ vì một câu của các cô mà cả ngày làm việc của tôi trở thành công cốc, còn nữa cô có biết không, thiếu nhiều chữ như vậy, đồng hình ảnh đằng sau lại phải điều chỉnh vị trí lần nữa, đám các cô óc heo hết cả hay sao? Còn dám tự nhận là văn nhân à, sh*t dog!”

...

Ta bị mắng như tát nước vào mặt, lại còn phải ngồi tươi cười niềm nở, khuyên nhủ mãi, cuối cùng hứa sẽ giới thiệu bạn gái cho lão Trương mới có thể bình ổn phong ba. Nhưng mà, Hiểu Tại quả thực là một nhân tài, nhân tài vĩ đại. Không tới ba tiếng, lại quang lâm ban biên tập, nói là khách hàng không hài lòng, yêu cầu dựng lại bản in một lần nữa, đau đớn là, lần này lại muốn ta hiệu chỉnh hồ sơ lần hai.

Cái gọi là hiệu chỉnh là hai chính là trong đồng chữ nghĩa ngập ngụa, soát từng chữ từng chữ rồi dùng bút khoanh một cái vòng tròn nhỏ đánh dấu chấm câu, ta ngồi giữa trưa soi chữ đến mảy choáng mắt hoa, cánh tay đánh dấu câu run lên, cuối cùng vát và nhìn đại công cáo thành, nhưng đúng lúc ấy Hiểu Tại lại đột ngột hiện ra như thánh.

Lần này ta mặc kệ, khóc lóc đi tìm sếp, yêu cầu đổi biên tập mỹ thuật. Ta cân nhắc rồi, không biết sau này Hiểu Tại còn bày ra trò gì nữa. Trước nay có lão Trương hợp tác với ta, tuy rằng quả thật là tốc độ có nhanh hơn một chút so với các biên tập mỹ thuật khác, nhưng phỏng chừng ta sẽ như cái bánh kẹp, bị lão Trương và Hiểu Tại ép thành nhân thịt.

Biện pháp duy nhất chính là đổi biên tập viên mỹ thuật.

Nghe xong đề nghị của ta, sếp trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc đẩy gọng kính vàng trên mắt, nhử mồi: “Bạch Ngưng, em có biết nguyên tắc thứ tư của lão Trương hay không?”

“Dạ?”

“Cái nguyên tắc thứ tư này là, bản in hần làm tốt, tuyệt đối sẽ không cho phép nhân viên thiết kế khác chỉnh lại lần nữa. Một lần có một biên tập mỹ thuật trẻ không hiểu chuyện, phát hiện ảnh lão Trương cho vào hơi nhỏ một chút, liền sửa giúp, lão Trương tự thấy vô cùng nhục nhã, kiên quyết muốn từ chức. Sau khi dàn xếp xong xuôi, kết quả là biên tập mỹ thuật trẻ này rung rung tự nhận lỗi từ chức.”

“...” Nói như vậy, bản in đã sắp xếp một nửa của ta sẽ không có biên tập mỹ thuật nào dám nhận làm tiếp.

Sếp: “Bạch Ngưng, đừng mơ mộng nữa. Nếu vì em mà khiến cho nhân viên kỹ thuật giỏi nhất công ty phải ra đi thì không phải chỉ cần từ chức là Đại BOSS sẽ tha cho em”

... Đây không phải là bức ta đến đường cùng sao?

Chẳng lẽ, thực sự phải về kẻ gối thủ thì mới được? Oạch ~ Cái này có tính là nghĩa vụ khi sống chung của Nhậm Hàn không?

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Xin lỗi mọi người, từ trước đến nay bọn mình toàn edit tên em cún của bạn Bạch Ngưng là Otman, nhưng tên thật của em ý là Ultraman cơ ^^~ Thật lòng xin lỗi mọi người vì sai sót này ^^~ Sau khi End bọn mình sẽ chỉnh lại hết sau ^^~ Còn bây giờ thì đọc truyện thôi!!

10 rưỡi tối, ta rung rung trở lại tẩm cung của Nhậm Ma Vương. Kẹp giữa đồng chí lão Trương và Hiểu Tại, bị tra tấn một suốt một ngày, thể xác và tinh thần của ta đã vô cùng mệt mỏi, vốn muốn về nhà trút giận lên đầu ai đó, tiện thể cân nhắc xem rốt cuộc có nên kẻ gối mà thủ thi hay không. Đau đớn thay, chòr ta ở nhà là một cái phòng khách tối đen như mực.

———— Nhậm Ma Vương không có ở nhà.

Lúc này ta mới nhớ ra cái tin nhắn nhận được trước lúc tan tầm kia, đêm nay Nhậm Hàn phải đi ăn tối với khách hàng. Ngẫm nghĩ một cái, ta búng ngón tay, thừa dịp Nhậm Ma Vương đi vắng, chạy vọt vào phòng ngủ tìm bảo bối GV của ta. Mở máy tính lên kiểm tra một lượt, ổ D, ổ E, ổ F, thêm cả USB và Recycle Bin, hết thấy hết thấy fordell ả... Hoàn toàn không thấy bóng dáng của GV.

Ngồi trước màn hình ta như phát điên, “Ồ đâu rồi, ở đâu rồi? GV đệ đừng, đừng dọa tỷ tỷ mà! Oa oa!” Đương lúc ta đang gào khóc, chợt sau lưng có ánh đèn sáng lên, đồng thời một tiếng cười khàn khàn của đàn ông truyền đến: “Không phải tìm nữa đâu, anh đã thắng tay Shift Del toàn bộ rồi.”

Ta vừa quay đầu nhìn lại đã thấy Nhậm Ma Vương lại thi triển mỹ nam kế, khăn tắm quây quanh nửa thân dưới, hơi nước mờ mờ lượn lờ bay từ phòng tắm theo ra. Ta nuốt nuốt nước miếng theo bản năng, đỏ mặt quay đầu đi rồi mới có phản ứng với câu nói của Nhậm Hàn.

Shift! Del! Toàn! Bộ!

“Cái gì ———” Ta tròn to mắt quay đầu lại, âm sắc cao chói vọt. Nhưng mà ở giây tiếp theo, con ngươi của ta gần như rơi luôn ra ngoài, động tác mặc quần trôi chảy của Nhậm Ma Vương cũng vì thế mà khựng lại, vẫn giữ nguyên tư thế hai tay cầm cạp quần kéo được một nửa, vô cùng bình tĩnh ngoái đầu nhìn lại: “Ngưng Ngưng, cầm rơi trên bàn kia.”

“...”

“A a a ———” Sau vài giây yên lặng là tiếng thét hoảng sợ chói tai. Phòng chừng mấy vị hàng xóm ngủ sớm hôm nay đã bị đánh thức rồi, ta hít thở khó khăn chỉ vào người trước mặt, nói năng lộn xộn, “Anh, anh! Anh sao lại thay quần áo trước mặt tôi!” Vốn cứ nghĩ Nhậm Ma Vương là ông chú quái tính tích gấu Teddy, hôm nay mới biết hắn còn là một tên cuồng show hàng! Hắn không sợ show nhưng ta thì sợ bị kim châm vào mắt đấy!

Nhậm Ma Vương nghe vậy, tiếp tục chậm rãi mặc đồ, sau khi chỉnh tề mới hèn mọn nói: “Đây là phòng ngủ của anh, không thay quần áo ở đây chẳng lẽ ra phòng khách thay?”

Ta còn đang muốn phản bác thì câu tiếp theo của Nhậm Hàn đã làm ta nổ tan xác, “Cũng không phải là em chưa nhìn thấy bao giờ.”

Ta hoàn toàn hết chỗ nói, răng cắn lẹ roi. Nhưng mà hình như đối phương lại cảm thấy trò này rất vui, không ngại tiếp tục đùa giỡn: “Hơn nữa, Ngưng Ngưng, vừa rồi em nhìn có vẻ rất thích thú thì phải.”

{{{(>_<)}}}

“A, Nhậm tổng, anh em mặt trời đêm nay thật tròn, thật sáng a~” Ta đánh trống lảng, cười ngây ngô nhìn trời, Nhậm Hàn lại ngựa quen đường cũ ngồi xuống bên cạnh, ôm lấy thất lưng ta cười nói, “Bạch Ngưng, cái laptop này của em quả thật rất hay ho nha, hôm nay tìm được ngoài mấy file hot ra còn có cái này nữa.”

Dứt lời, ta ghé mắt nhìn vào, phát hiện Nhậm Ma Vương đang click đúp vào file WORD ở một fordell ả hoặc nào đó, đương lúc đầu óc ta đang vận động cố nhớ xem mình nhét truyện H vào lap từ bao giờ, đã thấy trên file hiện ra vài chữ tiêu đề in đậm thật to:

Nhật Ký Trưởng Thành Của Ultraman.

Lập tức, ta giật mạnh mình, mở miệng định nói cái gì, nhưng nhìn vào đôi mắt đen của Nhậm Hàn, lại không nói ra được chữ nào.

File 《 Nhật Ký Trưởng Thành Của Ultraman 》 này là nỗi đau đã lâu ta không dám động vào, bởi vì... Bên cạnh sự lớn lên của Ultraman, không chỉ có

ta, mà còn có Bác Hi. Còn nhớ lúc ấy Bác Hi vừa mua Ultraman, Ultraman nhỏ bé dùng đôi mắt to tròn và vóc dáng của mình chiếm được ưu ái của tất cả mọi người.

Bác Hi vốn mua Ultraman để tự mình nuôi chơi. Nhưng cùng với số lần đến nhà ta tăng dần, cùng với ỏ cún, sô pha cún, đồ chơi cún ngày một nhiều lên, dưới sự giắt dây của u già, ta chẳng biết xấu hổ yêu cầu Bác Hi tặng Ultraman cho ta.

Bạch mã hoàng tử dịu dàng này ngày thường ta nói một hần không dám nói hai, nhưng lần này, lại đành hoàng nói lời cự tuyệt. Sau đó, ta dùng mọi thủ đoạn tồi tệ, lấy có đòi quà sinh nhật mà cướp lấy quyền nuôi nấng Ultraman. Bác Hi một mặt đau lòng đáp ứng, một mặt yêu cầu ta viết nhật ký trưởng thành của Ultraman cho hần kiểm tra.

Cho nên, thật ra những trang văn này có chứa rất nhiều kỉ niệm của ta với Bác Hi.

Ngày 25 tháng 3 năm 2006, thời tiết: Quang đăng

Tâm tình Ultraman: Bánh ngọt là của Ngẫu, không ai được tranh hết!

Hôm nay Ngẫu tròn 3 tháng tuổi, HOHO, ma ma mua cho ta một cái bánh sinh nhật thật lớn, pa pa cũng bay từ nước ngoài về thăm Ngẫu. Nhưng mà, trong tiệc sinh nhật, pa pa ma ma không cẩn thận một chút xảy ra cãi vã ầm ỹ, buồn bực ~ing.

Vốn là pa pa muốn kết hôn sớm một chút, như thế sẽ có thể sống chung cùng Ngẫu và ma ma sớm một chút, kết quả là ma ma tủi thân nói mình vẫn còn quá nhỏ... Oa oa oa oa, mặc kệ, thừa dịp hai người bọn họ cãi nhau, một mình Ngẫu chén sạch cả cái bánh ngọt.

Ngày 30 tháng 5 năm 2006, thời tiết: Chuyển mây

Tâm tình Ultraman: Nghẹn chết nghẹn chết nghẹn chết mắt (YES)!

Hôm nay ma ma cân cho ta, khen Ultraman có thể trọng tiêu chuẩn của một món đồ chơi, Ngẫu rất là vui vẻ! Nhưng mà sau khi pa pa biết, đau lòng nói là thích Ultraman nặng một chút, trách ma ma vì muốn thể trọng của đồ chơi mà không bao giờ cho ta ăn no. Kết quả là ma ma nổi giận, mua một đồng lớn thịt bò về cho ta, đang lúc ta ăn đến HAPPY, pa pa cũng tới, trên tay không ngờ cũng mang theo thịt bò, vẫn là món này a ~

Pa pa và ma ma thật là có thần giao cách cảm

...

Nhìn chăm chú trang văn được kéo xuống từng chút một, trái tim của ta, cũng trầm xuống theo một chút. Ta không kìm được lòng, ôm lấy Nhậm Hàn từ đằng sau, nghiêng đầu tựa lên lưng hần, lời nói nén chặt trong lòng đã lâu cuối cùng cũng được thốt ra khỏi miệng:

“Nhậm hàn, em thích anh.”

Tuy là anh rất biến thái, thích ngược đãi cấp dưới; tuy là anh rất độc ác, thích trêu đùa em; tuy là anh có sở thích rất quái lạ, thích tra tấn em, nhưng mà, em thích anh ——

Nhắm mắt lại, hít thật sâu, lên xuống theo nhịp hít thở phập phồng của Nhậm Hàn, đột nhiên ta cảm thấy... thật yên tâm.

“Em không có cách nào xóa đi quá khứ cùng với Bác Hi trước kia, nhưng em đã chôn vùi hết những chuyện cũ tận xuống đáy lòng, cho nên...” Cho nên, bây giờ điều quan trọng nhất với em là anh. Những lời này sền quá mức, ta làm sao cũng không nói ra nổi, đang cân nhắc tìm từ như thế nào, Nhậm Hàn đột nhiên giữ ta ngồi thẳng lại, giống như cách ta thường làm với Ultraman đang hoảng sợ, vỗ vỗ đầu ta, lúm đồng tiền động lòng người.

“Đồ ngốc.”

“Huh?” Ta ngẩng đầu nhìn Nhậm Hàn, không biết có phải bởi vì nguyên nhân không mở đèn, nương theo ánh sáng màu lam mỏng manh của màn hình máy tính, Nhậm Hàn với mái tóc vẫn đang động nước, đáy mắt tràn đầy dịu dàng. Ta như rơi vào ảo giác ——

“Anh chưa từng nghĩ đến chuyện xóa đi quá khứ kia, anh cho em xem những đoạn văn này, nguyên nhân là...” Dừng một chút, Nhậm Hàn trực tiếp kéo xuống dòng dưới cùng, ngày tháng không ngờ đề là hôm nay. Ta ngạc nhiên, rõ ràng mấy năm nay ta vẫn để file này ở một góc, chưa một lần mở ra, tại sao ——

Cẩn thận đọc kỹ, rốt cuộc ta cũng phát hiện ra vấn đề.

Ngày 27 tháng 4 năm 2010, thời tiết: Âm u

Tâm tình của Ultraman: Đi theo pa pa có thịt ăn

Cuối cùng ma ma cũng chuyển trở về nhà, thích nhất là siêu gấu Teddy của pa pa, lông xù đáng yêu y như Ngẫu, còn có máy tính của pa pa, hôm nay thừa dịp pa pa không để ý, mình lưu lại vài dấu ấn lên trên, hắc hắc!

Pa pa cực kỳ cực kỳ tốt với ta, vừa gặp mà cứ như ba mẹ thân sinh. Hôm nay còn huấn luyện ta giả chết, ta được thưởng rất nhiều bánh bích quy, yêu nhất pa pa với ma ma!

Khóe miệng ra run run, nhất thời không biết phản ứng ra sao.

Nhậm Ma Vương không ngờ... lại bắt chước giọng điệu của Ultraman, nói một câu khen một câu mình là "Pa pa tốt", còn cố tình định nghĩa việc chúng ta sống thử là "Trở về nhà", trực tiếp đem việc thử chuyển thành chính thức. Hắn thật là không biết xấu hổ.

Nhậm Hàn thấy ta kinh ngạc, hồ hững nhượng mảy, "Bạch Ngưng, anh chưa từng coi mình cha dượng của Ultraman."

Nghe vậy, ta không còn biết ý kiến gì.

Đi theo Nhậm Hàn lâu như vậy, ta tự nhiên có thể giải thích ý nghĩa trong lời nói của hắn.

Chưa từng coi mình là cha dượng của Ultraman ——

Chưa từng coi mình là người đến sau ——

Cho tới bây giờ hắn vẫn cho rằng Bạch Ngưng ta là vật sở hữu của hắn ——

OTZ...

Suốt một đêm này, cái gã Nhậm Hàn chưa từng coi mình là người ngoài, vô cùng hài lòng hưởng thụ quyền lợi sống chung của hắn, hết một lần lại một lần, cho tới tận khi trăng lên được cả cây sào mới chưa mãn ý mà dừng lại.

Lúc ấy ta mơ màng muốn ngủ, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề rất nghiêm trọng: không ngờ Nhậm Ma Vương lại trẻ con ngồi viết tiếp《 Nhật Ký Trưởng Thành Của Ultraman 》, hành động nhảm chán như vậy, có thể biểu đạt rằng thật ra cái người ngoài mặt hồ hững lạnh nhạt nào đó đang ghen hay không?

Hắc hắc, Nhậm Hàn, cái đồ rối loạn nhà người!

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

Người đầu tiên là sếp của phòng chúng ta —— Lý Tử Nho. Năng lực làm việc của sếp siêu khủng, như hôm trước chỉ cần thức một đêm đã nhẹ nhàng xử lý xong cả một bộ hồ sơ. Nhưng biến thái nhất không phải ở chỗ sếp có thể một mình làm bằng bốn người, mà ở tốc độ đọc của hắn, người đừng nghĩ sếp công việc bề bộn mà không có thời gian xem kỹ bản thảo của người, hắn có thể đọc hết một siêu bản thảo dài N vạn chữ chỉ trong 10 phút, sau đó bới ra N sai lầm của người, rồi tiêu sái phun ra hai từ "Trừ lương".

Ở trước mặt sếp, vĩnh viễn đừng có ôm tâm lý may mắn.

Những lời này cũng đồng thời có thể áp dụng cho Nhậm Ma Vương. Nhậm Hàn, tên biến thái thứ hai của công ty, biệt danh nhân viên đặt cho là "Robot hình người". Công ty vẫn lưu truyền lời đồn tốc độ viết bản thảo của Nhậm Hàn có thể đạt tới hơn một vạn chữ mỗi giờ, đối với đồn đại này, ta và Xán Xán rất kín đáo chế cười. Thường thường mỗi lần nghe được câu chuyện hài hước này, ta đều chỉ coi như gió thoảng qua tai, cho đến khi ta cùng Nhậm Ma Vương và Ultraman ngồi xem bộ phim hoạt hình cũ rích《 Akazukin Cha Cha 》.

Trên sofa, từ ngay đầu phim, Nhậm Hàn đã ngồi ôm laptop gõ gõ, điều này làm cho ta có đôi chút bất mãn, thả một miếng khoai vào miệng Ultraman rồi kêu lên: "Anh không xem thì em lấy CD ra đây, mấy giờ rồi còn xem hoạt hình, có phải tiểu học nữa đâu, em tắt nha."

Nhậm Hàn một mặt vừa tiếp tục gõ chữ, một mặt bình tĩnh nói: "Không được tắt, anh đang xem."

"Đang xem? Được, anh nói xem Seravi vừa nói cái gì?"

"!#@\$\$^%&\$" Nhậm Hàn không thèm nhú mồm ra một tràng, miệng ta ngoác thành hình chữ O, tua lại đĩa, lời thoại không sai một chữ!! Không thể tin được! Chắc chắn là hắn đã học thuộc từ trước. Nhưng mà phim dài như vậy, chắc không thể học thuộc hết chứ?

Vì thế ta chưa từ bỏ ý định, chọn một tập khác, Nhậm Ma Vương không ngăn cản, vẫn nhìn màn hình gõ chữ lạch cạch, ta hỏi: "Này, vừa xong bọn Cha Cha đi đâu? Nói gi?"

"◇? Θ&*(▲! #%" "

Đây —— Còn —— Là —— Người —— Sao? Lại không sai một chữ! Ngay lúc ta đang kinh hoàng, Nhậm Ma Vương đẩy laptop ra, "Bản thảo lớn của kỳ này xong rồi, bây giờ giao cho em đây, nhà biên tập lớn."

Ta chớp mắt: “Bản thảo lớn không phải có hơn 3 vạn chữ sao? Hơn nữa hôm kia với hôm qua hai đứa mình luôn ở cạnh nhau, em cũng không thấy anh có thời gian viết mà?”

“Uhm” Nhậm Ma Vương bình tĩnh tự nhiên, vuốt cằm nói, “Anh viết lúc xem tivi hồi nãy.”

Lần này không chỉ riêng cằm mà đôi tròng mắt của ta cũng rớt cả xuống, “Không thể nào! Tuyệt đối không thể!” Phim hoạt hình một tập 24 phút, hai tập gộp lại kiểu gì cũng không nổi một tiếng, 3 vạn chữ/h, hơn nữa còn trong tình trạng bị ta và Ultraman quấy rầy...

Chẳng lẽ trong vụ trụ này thật sự tồn tại loại người có thể làm song song hai việc một lúc?

Ta không cam lòng gào lên: “Chắc chắn là anh viết từ trước rồi!”

Nghe vậy, Nhậm Hàn nhướng mày kiểu ngạo, mở laptop ra, nói luôn: “Vừa hay có một dự án của khách hàng chưa làm, bây giờ em ngồi trông, anh viết, thử không?”

Thế là, lại một lần nữa ở trong hoàn cảnh xem tivi + Ultraman quấy rầy + Bạch Ngưng quấy rối, Nhậm Hàn thuận lợi viết xong phương án quảng cáo trong nửa giờ, nhìn bản dự án gần như hoàn hảo, nước mắt ta chảy dài, “Anh không phải là người!”

Nhậm Hàn thấy thế, vẻ hí hửng đầy trong mắt, xoa xoa đầu ta, “Sao lại có kiểu biên tập viên như em chứ? Biên tập viên khác được biên bản thảo của anh, người nào người nấy đều sướng cười toe toét. Anh làm tốt, giao bài lại nhanh, cũng hầu như không cần bọn em biên gì, thêm cái tên biên tập viên vào là có thể lĩnh nhuận bút cao chót vót.”

.....

Từ đó về sau, ta hoàn toàn tin tưởng, khả năng bùng nổ của Nhậm Ma Vương thật sự rất mạnh mẽ. Mà tối hôm qua, ta lại may mắn, một lần nữa lĩnh hội sâu sắc sức bùng nổ siêu mạnh mẽ ở phương diện khác của người nào đó.

Di chứng là, sáng hôm sau xương sống, thắt lưng ta đau nhức không thôi, hoàn toàn không nghe được tiếng chuông báo thức.

Đến khi thật sự tỉnh ngủ, nghiêng đầu nhìn đồng hồ, kim giờ kim phút đã đường hoàng tụ tập ở cùng một chỗ, đồng thời chỉ đến số 9. Ta giật mạnh mình, con sâu ngủ trong đầu đã bị không khí lạnh lẽo tàn bạo toát ra từ người sếp Lý do ta tưởng tượng ra giết chết, nhảy dựng lên, ta phát hiện Nhậm Hàn không ở bên người, đang cần răng tự đi tìm quần áo, Nhậm Ma Vương đáng về thoải mái từ phòng khách bước vào.

“Sao lại đứng lên?”

Nhìn chằm chằm gã họ Nhậm nào đó hôm qua đòi hỏi vô độ, ta toát mồ hôi lạnh từng trận. Vì sao cùng là XYZ đến hơn 4 giờ, hần có thể nhẹ nhàng thoải mái như vậy, mà ta thì...

Cúi đầu tự xem xét lại mình, đột nhiên nhớ ra chuyện đi làm muộn, ta cầm lấy áo ngủ của Nhậm Ma Vương mà cởi ra, “Nhanh, Nhậm Hàn, thay quần áo nhanh đi, hai đứa mình muộn rồi @¥#%#...”

Nhậm Ma Vương liếc mắt, áo ngủ đã bị ta cởi hơn nửa, “Không phải vội, anh xin nghỉ cho em rồi.”

Ta á khẩu, đơ luôn tại chỗ không nói được gì.

“Xin, xin nghỉ?”

“Uh, anh bảo em bị sốt.”

Bàn tay ta ngoan ngoãn rút về, cười cười, “Vậy à, thế... em đi làm đồ ăn, Nhậm Hàn, anh tự mặc quần áo lại đi.”

“A!” Ta vừa đi tới cửa, Nhậm Ma Vương phía sau liền cúi đầu cười lạnh, khiến cho ta dựng hết tóc gáy, nổi da gà.

Quả nhiên, giây tiếp theo, ma trảo của Nhậm Hàn đã đã vòng lên phía trước, thổi vào tai ta một hơi, “Nếu đã cởi rồi, lại hiếm có là tự tay em cởi, thì không thể để phí công được ——”

“...”

Ta lại tỉnh lại một lần nữa, Ultraman đang mài mài móng vuốt, phần nộ cào mép giường. Thấy ta cử động, Ultraman lập tức được đăng chân lên đăng đầu, sửa “Ấu ầu”. Ta vỗ vỗ đầu thẳng bẻ, “Đi tìm pa pa đi.”

“Ấu ầu ầu——” Ta còn chưa nói dứt câu, Ultraman đã mất lệ lưng tròng, càng kêu to hơn.

Ta đành ngáp ngắn ngáp dài bước xuống giường, Ultraman định nói gì? Nhậm Hàn ra ngoài rồi sao? Ta dạo một vòng quanh phòng khách, quả nhiên không thấy bóng dáng hần đâu, đang cảm thấy kỳ quái, Ultraman cần cần góc áo ta kéo về hướng phòng đọc sách, đến nơi, kỳ lạ là cửa phòng lại đóng.

Trong nhà hiếm khi có cánh cửa nào bị đóng, cho dù là Nhậm Hàn đi công tác, cũng để ta tùy ý ra vào, thậm chí Ultraman có ngồi lên đùi hắn, đánh dấu hai nhát vào cái laptop, Nhậm Ma Vương cũng chưa bao giờ nổi giận. Nhưng hôm nay cửa lại đóng...

Ultraman ngồi ở cửa phòng, một mặt cào cào vào cửa, một mặt phối hợp động tác, tru lên theo tiết tấu, thằng bé đáng thương, quên mất không nói cho nó, phòng đọc sách cách âm, có kêu như vậy cả ngày, ba người cũng không nghe thấy. Ta ôm Ultraman lên, đang chuẩn bị gõ cửa, cửa phòng đột nhiên mở ra, trong chớp mắt, mọi người phía sau cánh cửa đứng ngẩn cả ra.

Nhìn trong phòng toàn là tinh anh của bộ phận phóng viên, ta chỉ còn biết đứng đơ tại chỗ, trừng mắt to mắt nhỏ với bọn họ, trong đầu nảy ra N câu hỏi, lại không kiểm đầu ra câu trả lời nào. Sao bọn họ lại đến đây? Đến từ bao giờ? Đến làm gì? Ta bị họ nhìn thấy, có thể có ảnh hưởng không tốt nào hay không?

Chưa kịp suy nghĩ, người mở cửa Nhậm Hàn đã kéo ta vào trong lòng, nhìn đôi mắt chân thành tình cảm của hắn, ta biết chắc 100% hắn đang giả bộ.

Chiều chuộng sờ sờ cái trán của ta, Nhậm Hàn nói: “Sao lại ra đây? Không ngủ thêm một lát đi?”

Lời vừa dứt, không khí trong phòng đột nhiên trở nên quái dị, mặt người nào người nấy cũng hiện lên một đồng hắc tuyến. Ta chẳng hiểu đầu của tai nghe gì cả, cũng chỉ biết nhắm mắt đưa chân, vừa lùi ra vừa cười, nói: “Em, em không biết trong nhà có khách, em đi pha trà.”

Dứt lời, đám tinh anh của phòng phóng viên càng trầm mặc hơn. Lúc này ta mới tự ý thức được, xem ra câu nói của ta lại là đã kích trí mạng đối với bọn họ. Trong đó về mặt Hiểu Tại, đã đen đến mức có thể phân cao thấp với Bao Công rồi.

“Không cần để ý bọn họ, em đói chưa? Anh đi nấu cháo.”

Ta líu lưỡi, đẩy Nhậm Hàn ra, “Không cần để ý em, mọi người định làm gì thì làm đi, em ——”

Chưa kịp nói xong, Nhậm Hàn đã ôm ta đi ra ngoài, “Không sao, anh đi nấu cháo, em quay lại giường ngoan ngoãn nằm xuống.”

“...” Trước khi đi, ta còn sợ hãi len lén để ý về mặt của các vị phóng viên đồng nghiệp, cuối cùng cũng hiểu, cái gì gọi là “Bi phần đàn xen”.

Khoảng 12 rưỡi, cuộc họp của phòng phóng viên mới bế mạc, tiễn mọi người đi, lúc này ta mới xù lông lên, lời Nhậm Hàn ra giậm chân: “Anh nói anh nói xem, sao bọn họ lại đến, sao anh không báo trước với em một tiếng?”

Nhậm Hàn phì cười, “Em sợ cái gì? Hai đứa mình không cùng phòng ban, lại càng không có quan hệ lãnh đạo – nhân viên trực tiếp, cho dù ở cùng một chỗ, công ty cũng sẽ không nói gì.”

“Nhưng mà,” Ta chán nản, định nói cái gì mà lại không nói nên lời. Dù sao chúng ta cũng đang sống chung, người muốn triệu tập nhân viên về nhà họp, cũng nên báo trước với ta một tiếng chứ! Bây giờ thành ra như vậy, mọi người ai cũng xấu hổ.

Đang lúc ta ảm ức, Nhậm Ma Vương cong môi, thỉnh thoảng nói: “Bạch Ngưng, anh đã nói với Hiểu Tại, em còn đang sốt, khả năng phải nghỉ bệnh vài ngày, cho nên hồ sơ mời đầu tư kia giao cho người khác làm.”

Ta gạt mình, lúc sau mới nói: “Chuyện hôm qua... anh biết à?”

Nhậm Hàn không nói, đút tay túi quần, gật đầu.

Chớp mắt, một suy nghĩ đáng sợ hiện lên trong đầu ta: Chẳng lẽ, chuyện hôm nay là do Nhậm Hàn cố ý bày ra?!

Cố ý trắng trợn xin phép giúp ta, nói ta bị bệnh, để cho cả thế giới biết ta và Nhậm Hàn ở cùng một chỗ với nhau. Lại cố ý không đi làm, gọi nhân viên về nhà họp, sau đó cố ý cho ta và bọn họ gặp nhau, mục đích là để nói rõ cho mỗi người trong phòng phóng viên rằng, Bạch Ngưng là người của ta, núp dưới sự che chở của ta, nếu ai không thức thời, có thể thử chọc cô ấy một phát xem.

Sau đó, lại làm bộ hời hợt quẳng bộ hồ sơ mời đầu tư khó nhằn cho người khác làm, Hiểu Tại tất nhiên không dám phản đối, vì thế... vì thế... phòng chừng toàn thể nhân dân trong công ty đều đang giả bộ nỗ lực công tác, tay gõ bàn phím ào ào, chui vào QQ rùm beng scandal của ta và Nhậm Hàn!!

Tất cả mọi người trong vũ trụ đều sẽ cho rằng tôi qua ta kẻ gỏi thủ thi, cho nên hôm nay Nhậm Ma Vương tức giận, đồng thời nghi làm đề uy hiếp kẻ bắt nạt ta.

Nghĩ rồi, ta nhìn vào đôi mắt đang cười kia, hiểu rõ toàn bộ.

Ta đau xót ôm tay hắn, nói: “Em còn chưa có kẻ gỏi thủ thi, anh đã trả thù Hiểu Tại như vậy, không chừng bây giờ cô ấy đang rất hận em, nhân viên phòng anh lại mắng em!!”

Nhậm Hàn khoanh tay ôm ngực, bộ dạng nghiêm túc: “Bây giờ kẻ gỏi thủ thi vẫn kịp.”

Ta bĩu môi, nghiêng đầu: “Lại nói, vì sao Hiểu Tại lại muốn chèn em như vậy? Có phải cô ấy có quan hệ với anh không?”

Nhậm Hàn im một chút, ôm ta ngồi xuống sô pha, kề tai rú rí, “Có lần cô ấy đi ăn với khách hàng cùng anh, sau đó, anh uống rượu, cô ấy đưa về...”
Nghe thế, lòng ta đột nhiên giật giật vài cái, tuy rằng biết đó là chuyện trước kia, nhưng liên tưởng đến tiền án phong lưu của Nhậm Hàn này, ta bĩu môi, làm bộ không cần nói nữa: “Ra vậy.”

Ai ngờ, đối phương lại chính nghĩa nói tiếp, “Sau đó, anh từ chối cô ấy.”

Nghe vậy, ta cười to, “Thôi đi, anh là cái đồ sở khanh, ba ngày một bạn gái.”

Nhậm Hàn nhú mi, trịnh trọng nói: “Thề luôn, Bạch Ngưng, anh thừa nhận trước em anh có rất nhiều bạn gái, nhưng đối mặt với em, anh không muốn có bất kỳ ai khác nữa.”

“...” Ta cố sức, cố sức tiêu hóa những lời này một lần, nhưng vẫn không thể giải thích ý tứ trong đó, liền cười nói: “Đừng đùa nữa đi.”

“Anh đang giống đùa sao? Em cho rằng loại chuyện này có thể đùa được hả? Cho nên lúc trước anh đã nói, Bạch Ngưng, em phải chịu trách nhiệm với anh!”

Nhìn bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi của Nhậm Ma Vương, ta, ta không còn biết phải nói gì.

Thế giới này, loạn hết cả rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Vì tự nhiên được nghỉ mấy ngày cho nên cuối cùng ta cũng có thời gian rảnh rỗi mà vào trang tiểu thuyết đam mỹ của mình xem, đương nhiên là thừa lúc người nào đó đi làm.

Quả nhiên, vô số oan hồn bị lừa gạt đổ bộ vào hậu trường comment, tin nhắn của biên tập đại nhân nhảy ra một đống, ta đổ mồ hôi lạnh, tay run run click vào, đọc một cái tin nhắn gửi đến từ gần một tuần trước.

Người gửi: Quả Ninh Tiểu Công

Thời gian: 20/4/2010

Nội dung: Tiểu Ngưng Tử, người mà không up chương mới ta sẽ tung thông tin cá nhân của người ra!! Để độc giả tự đến đập đồ cửa nhà người.

Tiết lộ thông tin cá nhân? Không thể được! Biên tập đại nhân cũng là người có đạo đức nghề nghiệp, uy hiếp vô hiệu, bỏ qua.

Người gửi: Quả Ninh Tiểu Công

Thời gian: 22/4/2010

Nội dung: Bạch Ngưng!! Người lẩn ra đây cho ta!! Đừng tưởng tắt máy off QQ là xong, tự người nhìn những độc giả bị người lừa gạt đi, người nỡ để bọn họ thất vọng sao?!

Lôi độc giả ra muốn ta cảm động? Ngáp, bọn họ có bị lừa gạt thêm nữa cũng không ảnh hưởng đến ta, lừa gạt vô hiệu, bỏ qua!

Người gửi: Quả Ninh Tiểu Công

Thời gian: 23/4/2010

Nội dung: Tiểu Ngưng Tử ngoan, chị không nắng, mau ra đây đi, nói cho em biết nha, hôm nay trong hội xuất hiện một baby boy rất đáng yêu ^^

Baby boy ~ Oa, cũng muốn nhìn một cái đấy, nhưng mà... nghĩ đến roi vọt của biên tập nữ vương, thôi vậy, có ông chủ quái tính Nhậm Ma Vương nhìn tạm cũng được rồi, vẫn vô hiệu, bỏ qua!

Người gửi: Quả Ninh Tiểu Công

Thời gian: 30/4/2010

Nội dung: Ta mới down GV mới, muốn không?

... Tin mới nhất gửi vào sáng nay, nhìn nội dung tin nhắn, tay ta dùng chuột hai giây, rồi không do dự click reply.

Người gửi: Tiểu Ngưng Từ

Thời gian: 30/4/2010

Nội dung: Tình yêu!!! Ta nhớ người muốn chết, onl QQ đi!

Quả nhiên, thứ luôn luôn uy hiếp được ta chính là GV.

Onl QQ, lập tức không chờ Quả Ninh biên tập mở miệng quạt cho một trận, ta nói luôn.

Tiểu Ngưng Từ: Ôm tình yêu một cái, ta tức chết mất! Mấy hôm rồi bị tập chí điều đi phỏng vấn một cái chuyên đề, không ngờ chỗ ấy đến cả mạng cũng không có.

Có vẻ như biên tập đại nhân cũng không tin tưởng ta, mấy giây sau mới chậm rãi reply hai chữ.

Quả Ninh Tiểu Công: Chương mới.

Tiểu Ngưng Từ: Ừ, biết rồi mà. Mấy hôm nay ta rảnh, nhất định sẽ cố gắng viết chương mới, không phụ sự bồi dưỡng của biên tập đại nhân!

Quả Ninh Tiểu Công: Chương mới.

Tiểu Ngưng Từ: Đúng rồi, này này, nghe nói dạo này hội có thêm một baby boy rất đáng yêu, là ai vậy?

Quả Ninh Tiểu Công: Chương mới.

...

Chẳng lẽ biên tập đại nhân bị ta đá kích quá mạnh, ngoại trừ hai chữ “Chương mới” ra thì không còn muốn nói lời nào khác với ta? Một khi đã như vậy, ta đành mặt dày lách cách gõ phím.

Tiểu Ngưng Từ: Nói ~ tình yêu, người down GV nào vậy? Ta đã xem chưa? Hắc hắc.

Lần này, rốt cuộc biên tập đại nhân cũng mở lời vàng ngọc, tuôn thêm vài chữ.

Quả Ninh Tiểu Công: Viết thêm 1 vạn chữ, ta sẽ share cho người.

Tiểu Ngưng Từ: ...

Quả nhiên ma cao một thước đạo cao một trượng, Quả Ninh, người điên rồi!

Nghĩ đến đồng GV đã bị Nhậm Hàn xử lý, ta cắn răng mở tiểu thuyết đã lâu không động vào ra, vì GV, ta liều mạng!!!

Đang chuẩn bị cố gắng gõ chữ, Quả Ninh lại gửi đến một tin nhắn.

Quả Ninh Tiểu Công: Viết chương mới rồi, đồng thời cũng xử lý cho tốt chuyện cá nhân của người đi.

Tiểu Ngưng từ:??

Quả Ninh Tiểu Công: Mấy hôm nay ta tìm người gấp như vậy, ngoại trừ chuyện chương mới, còn có người đến nhà người gây chuyện thị phi.

Quả Ninh Tiểu Công: Ta đã bị tổng biên tập mắng chết rồi, chờ tuần này hết việc ta sẽ xử lý người!!

Nhìn chằm chằm màn hình, ta vừa sợ vừa hoảng. Ở trên mạng văn học, ta trầm mặc ít nói, trừ việc thỉnh thoảng đùa giỡn với độc giả một tẹo trong hội, ngay cả forum cũng không dạo qua, vậy mà cũng có người gây chuyện? Ta đang định hỏi lại đầu đuôi, Quả Ninh đã send một file ảnh sang.

File ảnh này chụp đồng comment ở hậu trường, Quả Ninh đã giúp ta cắt bớt những comment không liên quan.

Người gửi: Bác Hi

Ngưng Ngưng, sao em không đến gặp anh? Mẹ anh cũng không cho anh đi tìm em, di động cũng không gọi được, em làm sao vậy?

Người gửi: Bác Hi

Ngưng Ngưng, có phải trong vài năm anh hôn mê đã xảy ra rất nhiều chuyện không? Được, cho dù em không cần anh, chúng ta hãy chia sẻ tâm tư một lần, nói hết chuyện mấy năm nay cho anh biết, được không? Em không chịu gặp anh, không tiếp điện thoại như vậy, anh rất khó chịu, em có biết không?

Cho dù em muốn chấm dứt cũng nên nói với anh một câu, được chứ?

Người gửi: Bác Hi

Cám ơn mọi người ủng hộ, tôi xin nói rõ, tôi không muốn làm ồn ỹ trên đây, chỉ là không thể liên lạc được với tác giả. Vì không thể liên lạc với cô ấy nên mới phải dùng hạ sách này, xin lỗi mọi người. Ngưng Ngưng, không phải anh muốn làm đảo lộn cuộc sống của em, nếu em thật sự cảm thấy việc anh tình lại quấy rầy đến em, em có thể nói cho anh biết, một tin nhắn thôi, hay gọi điện thoại cũng được, anh sẽ không làm phiền em nữa. Anh chỉ cần em nói với anh...

Đồng comment nối liền mãi không dứt, toàn bộ những tin nhắn liên quan đều có đầy đủ rõ ràng, ta còn thể tưởng tượng ra tình cảnh lúc đó. Lại nhìn vào hai chữ Bác Hi, trái tim ta không tự chủ được mà chùng xuống, cổ họng vướng vướng như nuốt phải ruồi bọ, Bác Hi... Anh muốn tôi phải làm như thế nào đây?

Từ sau khi Bác Hi tỉnh lại, ta thẳng thắn từ chối yêu cầu phối hợp diễn trò của cha mẹ hắn, nhưng Bác Hi vẫn cứ cách ba hôm năm hôm lại gọi điện đến, ta không biết làm sao nói được cho hắn tỉnh tỉnh hiện tại, lại không thể đón nhận sự nhiệt tình như lửa của hắn, hơn nữa còn cả chuyện sống chung với Nhậm Hân, ta sợ ảnh hưởng đến tình cảm lẫn nhau nên đành đổi số di động.

Kể cả Quả Ninh đại nhân cũng không thể nào tìm được ta. Nhưng mà, ta ngàn lần không ngờ Bác Hi lại vào mạng tiểu thuyết để lại tin nhắn cho ta. Mấy năm trước ta còn chưa rơi vào đam mê, ngồi không nhàm chán cũng lên mạng viết vài bộ tiểu thuyết vớ vẩn, lúc ấy ế ẩm đến độ cả con gián cũng không thèm ghé đọc, ta liền làm nũng đòi Bác Hi mỗi ngày nhắn tin vote cho ta một lần, cho nên hắn biết ID này cũng là bình thường.

Nhưng ta chưa từng nghĩ lại có một ngày, Bác Hi vì tìm ta mà dùng đến hạ sách này ——

Nếu, anh thật sự mất trí nhớ, hoàn cảnh bây giờ, anh muốn tôi phải đối mặt như thế nào? Nếu, anh giả mất trí nhớ, anh trăm phương ngàn kế làm như vậy, là vì cái gì?

Thấy ta này giờ không nói gì, biên tập đại nhân lại gửi tin nhắn đến.

Quả Ninh Tiểu Công: Thật thật giả giả ta không hỏi đến, tình yêu, xử lý cho tốt, đối với bản thân người cũng tốt, hiểu không?

Quả Ninh Tiểu Công: Đưa nhỏ kia xem ra rất chân thành, nếu thật sự không thích... Nói rõ ràng đi. Tỉnh ta lắm miệng.

Ta nhìn chằm chằm màn hình thật lâu, thờ dài một tiếng, cầm lấy điện thoại bấm dãy số vẫn in sâu trong lòng, nếu... quả thực anh chờ tôi, nhất định anh sẽ mở số máy này một lần nữa, phải không? Quả nhiên, sau hai hồi chuông, từ đầu dây bên kia truyền đến một giọng nam nghi hoặc. Nghe thấy tiếng “Alo” kia, nghĩ đến những comment, mắt ta lại hơi hơi nóng lên, xem ra, cho dù ta có là tường đồng vách sắt cũng vô dụng, trái tim, dù sao cũng làm bằng đậu hũ.

“Là tôi.”

“Ngưng Ngưng? Anh —— “

Ta chặn lời Bác Hi, nói: “Chúng ta gặp nhau một lần đi.”

Địa điểm hẹn gặp là quán cà phê Mr.Moon, là nơi ta và Bác Hi gặp nhau lần đầu. Địa điểm là do ta chọn, ta muốn bắt đầu từ nơi này, thì cũng từ nơi này mà chấm dứt.

Khi đến quán cà phê, Bác Hi đã đến trước, chỗ ngồi hắn chọn chính là nơi lần đầu chúng ta ngồi, xem ra ở phương diện này chúng ta vẫn còn rất ăn ý.

Ta ngồi xuống chỗ đối diện Bác Hi, hắn vẫn trầm tư ngắm nhìn cánh cửa sổ bằng kính, thậm chí không cả quay đầu nhìn ta một cái, ta gọi đồ uống xong, cũng không biết nói gì, nhất thời không khí có chút ngưng ngừng. Ta cúi đầu cắn môi, kỉ niệm bao năm, từng chuyện từng chuyện trào ra, sống mũi cay cay. Ta không phải thần tiên, bị lừa dối cũng sẽ biết đau, cũng sẽ khó chịu, nhưng khi đó Bác Hi anh không ở lại, anh ôm cô bé lợ lem bỏ trốn, để lại một lễ đính hôn cho tôi.

Tôi vất vả sống qua quãng thời gian không muốn nhớ lại ấy, chúa Jesus cuối cùng cũng khai ân, ban thưởng gã ngạo kiều thụ cho tôi, tôi đã cho rằng những tháng ngày hạnh phúc sẽ bắt đầu thì anh lại xuất hiện, với dáng vẻ đau khổ đáng thương này.

Thầm hít một hơi, cuối cùng ta ngẩng đầu, “Bác Hi, tôi đã có người trong lòng.”

Bác Hi không nói gì, chỉ lẳng lặng quay đầu chăm chú nhìn ta, đôi mắt đen láy lấp lóe sáng, tựa như có chút nước đọng lại. Ta nhắm mắt, chết sớm chết muộn cũng phải chết, nói rõ một lần cho xong: “Anh nói đúng, ba năm này, đã xảy ra rất nhiều chuyện. Trước khi đính hôn anh gặp tai nạn, tôi không biết bao giờ anh mới tỉnh lại, hoặc là mãi mãi không tỉnh lại, cho nên tôi từ chối tiếp tục nghi thức đính hôn. Một thời gian trước, bố tôi sắp xếp cho tôi đi xem mắt, đối tượng là cấp trên ở công ty của tôi, anh ấy đối xử với tôi rất tốt, bây giờ tôi và anh ấy đã sống chung với nhau.”

Nói xong, ta ra về thoái mái nhấc cốc nước lên uống một ngụm, cố che giấu nội tâm xáo trộn của mình. Ba mẹ của Bác Hi, việc tôi có thể làm chỉ là vậy thôi, hy vọng hai người hiểu.

Đối phương ngo ngắc, chờ ta nói hết, không có phản ứng gì cả. Thật ra, đối với Bác Hi mà nói, có lẽ kết cục anh ta muốn biết chính là như vậy, cái anh ta muốn, thật ra chỉ là một cái kết quả, một cái kết quả chính miệng ta nói ra.

“Bác Hi, anh là người tốt, bề ngoài cũng đẹp trai, thật ra là tôi không xứng với anh. Năm đó việc xem mắt xảy ra cũng chỉ là ngoài ý muốn, nhưng anh không để ý chuyện Sâu lừa anh, thoải mái đón nhận một con bé ngang bướng như tôi, thật ra tôi cũng hiểu, anh vì lợi ích của gia đình mà lo lắng. Bây giờ không cần nữa, tôi là một con bé thực dụng, tôi sợ anh không tỉnh lại nên đi tìm người khác, anh quên tôi đi, không cần tìm tôi nữa.”

Dứt lời, ta đứng lên bước đi, Bác Hi đột nhiên nắm lấy bàn tay ta, ta quay đầu lại, đã thấy khóe mắt Bác Hi ướt đầm, cổ tay ta bị bóp mạnh, ta nghe anh ta nói, “Không phải là thật, đúng không?”

Không phải là thật? A! Năm đó nhận được tin nhắn kia của anh, tôi cũng muốn hỏi câu này rất nhiều lần, không phải là thật, đúng không? Nhưng mà, Bác Hi, anh đối xử với tôi như thế nào? Bây giờ nếu anh có thật sự mất trí nhớ, đó là báo ứng; nếu anh giả mất trí nhớ, tôi cũng sẽ nói với anh, tôi không còn là con bé Bạch Ngưng ngày đó để mặc anh sắp đặt, chỉ biết ngốc nghếch đi theo sau anh cười háo sắc.

Rút tay về, sắc mặt không thay đổi, “Bác Hi, chúng ta không thể quay lại nữa, tôi sắp kết hôn với anh ấy, tôi cũng đã có giọt máu của anh ấy, anh có hiểu không?”

Nghe vậy, Bác Hi chấn động, đầu đón nhú mảy, lắc đầu lảo đảo: “Không, không thể nào, không thể nào ——”

Ta nghĩ, ta đứng lại đây cũng không còn tác dụng gì, chờ anh ta bình tĩnh lại một chút, thêm một thời gian nữa, lại gặp được Kiều Kiều hay Thiên Thiên gì đó, đến lúc ấy Bạch Ngưng có còn là gì đâu? Ta xoay người dứt khoát rời đi, vừa đi tới cửa, chợt nghe Bác Hi đang đứng ở cửa sổ bỗng nhiên gọi to tên của ta, chân ta khựng lại một chút, thật sự đứng lại.

Vốn quá cả phê đang im lặng, tất cả khách khứa đều quay ra nhìn ta, giây tiếp theo, Bác Hi vọt tới trước mặt ta, túm chặt bả vai của ta, kích động nói: “Cho anh một cơ hội! Cho anh thêm một cơ hội! Chỉ một lần, một lần thôi!” Bác Hi kiêu ngạo một thời, Bác Hi dịu dàng một thời, hoàng tử Bác Hi một thời, giờ khắc này cùng lắm chỉ là một gã hề đau khổ, cầu xin người ra đi xem lại màn biểu diễn đáng cười của mình.

“Bác Hi, buông ra.”

“Không, Ngưng Ngưng, anh không cần biết... Anh không quan tâm đứa bé trong bụng em, anh không quan tâm em ở cùng với ai... Anh biết, là anh không tốt... Anh không nên xảy ra tai nạn tại thời điểm quan trọng như vậy, để em phải sợ hãi, để em cô đơn... Bây giờ anh đã trở về, em hãy trở lại bên anh, được không? Cho anh thêm một cơ hội, một cơ hội cuối cùng...”

Bác Hi mạnh mẽ ôm chặt ta vào trong lòng, giống như một đứa trẻ đánh mất món đồ chơi mà mình yêu quý, nước mắt của ta rốt cuộc đã không thể kìm nổi mà chảy xuống, ba năm uất ức, ba năm đau khổ, ba năm đơn độc... tất cả đều bùng nổ hết tại thời khắc này, lúc này đây, ta để nước mắt chất chứa ba năm mặc sức mà chảy. Mang tất cả những đau đớn không ai hiểu được, không ai gánh vác thay được, tất cả theo tiếng khóc lớn mà xả ra.

“Bác Hi ——” Ta đã khóc không thành tiếng, cuối cùng bất chấp thể diện có còn hay không, bất chấp nơi đây là quán cà phê sang trọng

Bác Hi, anh có biết hay không, nếu những lời này, anh có thể nói với tôi vào ba năm trước, tôi nguyện ý, vì anh mà trả giá hết thấy.

Đáng tiếc, đã muộn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Về đến nhà, không chỉ có Ultraman bỏ nhào tới chào đón ta mà kèm theo đó còn có cả mùi thức ăn ngào ngạt.

Ta ngạc nhiên còi giầy, còn chưa kịp vào nhà tuần tra, Nhậm đại BOSS đã mạnh mẽ hoành tráng đi từ trong bếp ra, “Về rồi à?”

Ta vừa nhìn, hóa đá tại chỗ.

Đây đây đây.... Nhậm Ma Vương đây sao? Tay trái cầm spatula, tay phải bưng đĩa to, hông quần tạp dề hồng nhạt, mặc dù đây là bộ dạng tiêu chuẩn của một anh chàng nội trợ, thế nhưng từ phòng bếp đầy dầu mỡ đi ra, tư thế hần vắn oai hùng đông đặc, thần thái bay bổng như cũ. Chiếc tạp dề quần quanh lưng hần một vòng, đồng thời lại làm lộ rõ vòng eo khêu gợi.

Ta không tự giác nhìn đi chỗ khác, mặt hồng hồng, quả nhiên... Vật hợp theo loài, đi theo Nhậm Ma Vương lâu như vậy, thấy hần mặc cái tạp dề thời cũng có thể bị “sắc đẹp” dụ dỗ, thật là thất bại quá đi.

Ta sợ Nhậm Ma Vương nhìn ra sơ hở vội tìm đề tài nói: “Sao anh về sớm vậy?” Bây giờ cũng chưa tới giờ tan tầm, chẳng lẽ ta đang nằm mơ? Hay là mộng xuân giữa ban ngày?

Nhậm đại BOSS thư thái đặt đĩa thức ăn lên bàn, nhướn mày nói: “Ai có thể cấm anh không được về sớm? Với lại, em vừa đi đâu?”

Hức ~ trong lòng ta giật thót một cái, chẳng lẽ Nhậm Ma Vương về sớm là để bắt kẻ thông dâm? Không phải chứ, tin tức nhanh nhạy vậy, vừa mới uống trà với tình nhân cũ xong hẳn đã phát hiện ra rồi? Ngay lúc ta đang cắn cắn móng tay tính toán xem làm cách nào qua ải, Nhậm Ma Vương lại mở miệng: “Lại nữa, ai quy định anh không thể về trước giờ tan sở?”

Nghe vậy, ta hoàn toàn, hoàn toàn ghen hờn, tư bản đúng là tư bản! Một mặt thì áp bức chúng ta, bản thân thì chơi chơi bời bời muốn khi nào tan sở thì lúc ấy tan, không biết xấu hổ! Nghĩ rồi, ý thức phản kháng của tầng lớp lao động bị áp bức nhiều năm trong ta đột ngột thăng hoa, to gan hừ lạnh:

“Về sớm nấu cơm à?”

Nhậm đại BOSS kêu ngao liếc mắt một cái, nhếch miệng cười, sát khí dâng lên trong đáy mắt, ta nuốt nuốt nước miếng, chớp mắt lùi lại. Trong lòng không cam tâm gào thét: Tại sao Nhậm Hàn trong bộ dạng bác gái thế kia cũng có lực uy hiếp như vậy, không công bằng không công bằng.

Roi lệ trong lòng, ngoài mặt lại chân chó cười nịnh: “Nhậm Hàn, làm vợ anh thật là tốt, còn sớm thế này đã về nhà nấu cơm cho em rồi.”

Bà vai Nhậm Ma Vương run run, nhẹ nhàng mở miệng: “Ai nói làm cơm cho em?”

“Ha?” Ta ghen đến nội thương, xem chút nữa học máu. Nhậm Hàn, một ngày không đùa bỡn tôi thì anh chết à?

Đương lúc ta đang há mồm tròn mắt, Nhậm Hàn lại quay vào bếp lục tục mang mấy đĩa thức ăn nữa ra, ta khóc lớn một hồi ở quán cà phê, tiêu hao không ít thể lực, bây giờ đồ ăn trai đẹp bày ngay trước mắt, trong phút chốc nước miếng không nén nổi mà giọt ngắn giọt dài.

“Có một người bạn sắp đến.”

Nghe vậy ta liền tắc lưỡi, bạn nào mà quan trọng vậy, có thể làm phiền đến Nhậm đại BOSS tự thân xuống bếp cơ đấy, lần trước Tiểu Tiểu đến đây cũng không thấy hắn đái ngô như thế này. Đầu óc ta đang tích cực vận động suy nghĩ, bỗng nhiên nghĩ đến một trường hợp, sợ đến mức tay chân cũng bủn rủn.

“Nhậm Hàn, đừng bảo là ba mẹ anh tới đây nhé?” Đừng mà, moa còn chưa chuẩn bị tâm lý vững vàng nha >O

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

Chuyện Bác Hi, ta kể đầu đuôi ngọn ngành cho Sâu nghe, quý Sâu nghĩ ra giúp ta N biện pháp, nhưng lại khiến ta tâm ý phiền loạn, thế nên buổi tối lúc thực hiện nghĩa vụ ở chung, cũng là lúc ta không yên lòng.

Vì thế, Nhậm Ma Vương không hài lòng.

“Bạch Ngưng, em đang thử thách tính kiên nhẫn của anh đấy à?”

“Hum?” Chưa kịp hoàn hồn, cảm ta đã bị bàn tay to lớn giữ chặt, con ngươi của Nhậm Hàn lóe sáng trong đêm tối, “Em —— đang —— nghĩ —— cái —— gì mà lại dám mất tập trung ở loại thời điểm này?!”

Nhìn sâu vào đáy mắt Nhậm Ma Vương, lại thờ dài.

Không phải ta không nghĩ đến việc nói thẳng chuyện Bác Hi ra, Nhậm Ma Vương cáo già như vậy, nhầm, là cơ trí hơn người, chắc chắn sẽ có biện pháp tốt nhất giúp ta cự tuyệt Bác Hi, nhưng mấy tháng ở chung cũng cho ta biết, Nhậm Ma Vương tuyệt đối không giống vẻ ngoài thoát nhin khoan hồng độ lượng, một khi ăn dấm chua thì không có gì sánh kịp. Nếu thật sự cho hắn biết chuyện Bác Hi, người gặp xui cuối cùng khẳng định là ta, hơn nữa gần đây hình thức trừng phạt càng ngày càng nhiều, đa dạng chồng chất, quả thật là ta——

Nghĩ đến quá trình “Trừng phạt” cụ thể, mặt ta đỏ lên, vuốt ve bàn tay đang đặt trên cảm mình, “Nhậm Hàn, chắc chắn là anh bị rất nhiều người truy đuổi đúng không?”

Đề tài xoay chuyển quá nhanh, Nhậm Ma Vương giật mình, sau rồi hí hóp mắt lại nói: “A? Chẳng lẽ gần đây Ngưng Ngưng nhà ta buồn phiền là vì bị người khác quán lấy?”

Ta suy nghĩ, cảm thấy đây ngược lại có thể là một cơ hội tốt để nói ra, vội vàng gật mạnh đầu, “Đúng thế, Nhậm Ma Vương anh nói đi xem nào, ngày trước làm thế nào mà anh vừa không làm tổn thương lòng tự trọng vừa khéo léo cự tuyệt người ta được vậy?”

Nhậm Hàn miết miết môi, kéo ta vào trong lòng rồi mới nói: “Chuyện này không dễ, anh chưa bao giờ bị người ta truy nã

nha.”

=.=!

Nhìn vẻ mặt giả vờ vô tội của Nhậm Hàn, ta nổi giận: “Không phải truy nọ, là truy đuổi! truy đuổi! Đòi yêu, hiểu không hả?!”

“À ra vậy ~” Nhậm Hàn nhìn trời trầm tư, mãi lâu sau mới nhìn thẳng vào ta, trầm giọng, “Bạch Ngưng, kẻ đuổi mù nào vậy?”

o(͡° ͜ʖ ͡°)o cái tên này hoàn toàn không có cách nào khai thông!!

“Cái người đuổi mù nhất kia không phải là lão nhân gia ngài hay sao, lại còn ở chung với nô tài nữa?”

Đôi mắt Nhậm Hàn cố tình mở thật to, tiếp tục giả vờ ngây thơ, “Anh cũng chỉ là người bị hại thôi, hàizzz, nhớ ngày đó em truy đuổi anh thật là nhanh” (1)

“....” Lòng ta kích động cuộn cuộn, cắn răng nhìn lại nhìn, “Chú Nhậm à, chú xác định là tôi theo đuổi chú?” Một bông hoa như ta, lại đi thích thể loại ông già 5 tuổi (2) như người? Cũng chẳng biết ngày trước là ai giờ thủ đoạn đùa bỡn, âm thầm giăng bẫy, lừa ta từng bước một sa chân vào tầm cung, gạo nấu thành cơm

Nói xong, bên này Nhậm Hàn cũng nheo mắt nguy hiểm, “Em gọi anh là cái gì cơ?”

Vẫn tươi cười ngọt ngào, vẫn giọng nói dịu dàng, có điều, ta biết, ta đã chọc phải chỗ phạm của Nhậm Ma Vương. Nói đến danh xưng “Chú Nhậm” này, cũng có một câu chuyện bên lề giải thích.

Một đêm nào đó, sau một hồi áp bức, đột nhiên Nhậm Ma Vương nổi hứng nhẹ nhàng quay sang nói chuyện tình cảm, ôm lấy ta, vành tai và tóc mai hai đứa chạm vào nhau. “Ngưng Ngưng, em lúc nào cũng gọi ‘Nhậm Hàn’ ‘Nhậm tông’, em không thấy không được tự nhiên à?”

“Có gì không được tự nhiên đâu?”

Nhậm Ma Vương cắn cắn tai ta, khàn khàn quyến rũ nói: “Lúc em động tình cũng gọi anh ‘Nhậm Hàn’, thế thì có khác gì người ngoài gọi đâu, ít nhất... Cũng nên có một cái tên thân mật duy nhất chứ.”

Tên duy nhất.....

Thân mật.....

Người khác không có quyền, chỉ mình ta được gọi....

Nhìn ánh mắt chờ mong của Nhậm Ma Vương, đáp án đã viết rõ ràng trên mặt: gọi chồng yêu nhanh đi, gọi chồng yêu nhanh đi!!! Vì thế, ta ngừng một chút, hèm hèm cổ họng, liếc mắt: “Chú Nhậm.”

Quá độc nhất vô nhị, coi như tên thân mật, dám thề trừ ta có gan gọi, người khác cho tiền cũng không dám.

Coi như đáp án tối ưu đi?

!!

“Bạch Ngưng, em thử gọi lại lần nữa xem!”

Đối phó với Nhậm Ma Vương tàn bạo, phương pháp tốt nhất chính là dội gáo nước lạnh, thế nên ta cố ý ngập một cái, xoay người: “Biết Nhậm thúc thúc anh gừng càng già càng cay rồi, ngủ thôi ngủ thôi. Mai còn ——” nói chưa xong, môi đã bị người ta hung hãn đánh chiếm, chân tay cũng bị “Gừng càng già càng cay Nhậm thúc thúc” giữ chặt, đầu óc ta trống rỗng, một giọt lệ lặng lẽ rơi xuống thể hiện toàn bộ tâm trạng của ta tại thời khắc này.

Đây không phải là đùa với lừa có ngày chết cháy sao? Oa oa oa!

Trước lúc ta chết ngạt, rốt cục Nhậm Ma Vương cũng mở lòng từ bi buông tha ta, còn cực kỳ nghiêm túc nói: “Ngưng Ngưng, cuối tuần này chúng ta ra ngoài ăn cơm đi.”

??

“Em muốn ăn cơm anh nấu cơ.” Nói mới nhớ, ta còn chưa có lần nào được một mình thưởng thức cơm nước mà Nhậm Ma Vương làm.

“Lần sau.”

“Không muốn, cuối tuần này anh nấu cơm cho em ăn đi, em———” chưa nói xong, ánh mắt giết người của Nhậm Hàn đã bắn về phía ta, “Bạch Ngưng, đừng bảo em quên cuối tuần này là ngày gì đấy?”

Ta thẳng người, nhú mày. Ngày gì? Ngày Phật Đản? Ngày kỷ niệm thành lập hội XX? Ngày sinh của tác gia vĩ đại Lão Xá?

Ta còn đang nhìn trời như lạc vào đám sương mù, bên này Nhậm Ma Vương đã hoàn toàn phần nộ bùng bùng rồi: “Bạch Ngưng, nếu em mà không nhớ ra, từ nay về sau đừng mong ăn cơm!!”

“....”

Tròn sáu năm thành lập tòa soạn? Ngày thể tin dụng của Xán Xán còn tiền? Sinh nhật Ultraman?

Mẹ ơi, ai đó tới cứu ta đi??

Bởi vì ta thật sự không nghĩ ra được cuối tuần này rốt cuộc là ngày gì, một tuần nay, trên đỉnh đầu Nhậm đại BOSS mây đen vần vũ, mặt đen như muốn mưa. Đến tòa soạn cũng không chia ra được cái mặt thoải mái, thấy ta một cái là bộ dạng như muốn lóc thịt rút xương, lại hại cả tòa soạn đều đồn đại ta bắt cả hai tay.

Bị liên lụy còn có đám đồng nghiệp Xán Xán, xét thấy thật sự không chịu nổi ánh mắt giết người của Nhậm Ma Vương, ta liền đi xin sự giúp đỡ từ Xán Xán và Tiểu Duy, kết quả là, ba người chúng ta xét hết từ thứ hai đến thứ năm, lòi từ kỷ niệm một trăm ngày quen biết, kỷ niệm một trăm ngày yêu nhau, kỷ niệm một trăm ngày ở chung cho đến sinh nhật cha mẹ hần, sinh nhật em gái bà nội cho đến ngày xem phim ra đoán hết một lượt. Thế cho nên cuối cùng Xán Xán vừa thấy mặt ta là bỏ của chạy lấy người, Tiểu Duy cũng chấp tay về mặt cầu xin: “Tiểu Ngưng Từ em buông tha cho anh đi, đại ma vương nhà em suy nghĩ quả thật quá khó đoán, tốt nhất vẫn là em tự mình đi mà hỏi đi!”

Kết quả, cuối cùng người cho ta đáp án chính xác, lại là bà bầu Sáu bụng bự.

Nhìn tờ vé VIP đi xem live show Kiều Kiều, ta khinh bỉ trừng mắt nhìn Sáu, vẫn cảm thấy chưa đủ, chỉ hận không thể lao lên một cước đạp chết bà cô này, nếu không phải ta nề mặt đứa nhỏ...

Vỗ bàn bật dậy, ta đáp tờ vé VIP đến mặt Sáu, giậm chân, “Sáu, cô có ý làm tôi nhanh tức chết phải không?”

“Không mà,” Sáu vuốt bụng vờ thánh thiện, “Mệnh không phải vì muốn nhanh giải quyết rắc rối cho bạn mà đến sao?”

“Cô cô cô ——” Ta chỉ vào mặt Sáu, “Cô biết rõ dạo này Nhậm Ma Vương giận dữ tôi vì cái ngày kỉ niệm dở hơi nào đấy, cô không giúp tôi ngắm lại ngày nào thì thôi, còn đưa vé xem live show Kiều Kiều cho tôi với Nhậm Hàn làm gì.”

Nghe vậy, đôi mày thanh tú của Sáu nhú lại, “Ai bảo tôi tặng cho cô với Nhậm Hàn?”

Ta liú lười, nhặt lên lại, là hai vé mà, “Không tặng tôi với Nhậm Hàn thì cô đưa cho tôi làm gì? Tôi với cô đi xem à?”

Sáu tròn mắt, “Tôi mới không đi đây này, nghe nói fan của Kiều Kiều toàn một hội điên, còn trốn học đáp máy bay đến, ngộ ngờ bọn nó nhìn thấy Kiều Kiều kích động, đụng phải cục cưng trong bụng tôi, ông xã tôi còn không lấy sét bỏ chết tôi mới lạ đấy?”

“Vậy mệnh đi với ai?”

“Bác Hi ấy ——”

??

Lời vừa dứt, ta đã tròn trừng đôi con ngươi 睚眦 nhìn Sáu. Sáu ơi là Sáu, cô một đời sáng suốt, người khác đều nói phụ nữ có thai đều bị dân đi, tôi còn không tin, kết quả cô thật sự phát điên rồi. “Là tôi nghe nhầm hay là cô âm mưu vậy?”

Đôi tình nhân cũ ta và Bác Hi đi xem live show cô nàng bắt cả hai tay Kiều Kiều, ha! Thật là chuyện lạ đó đây! Đám người nhiều chuyện biết cơ sự ngày trước nhìn thấy ta và Bác Hi ở hiện trường còn không vui bằng chết? Sáu thấy thế, lắc đầu nói: “Cậu chưa hiểu phải không? Đây nhé, nếu Bác Hi thật sự mất trí nhớ, cậu liền biến lần hẹn này thành nghi thức chia tay, nói không chừng cậu với hần đi xem ca nhạc, hần tức cảnh sinh tình, bị kích thích nhớ lại Kiều Kiều, không phải là cậu được giải thoát sao?”

Dừng lại một chút, Sáu ho khan, “Nếu mà hần giả vờ mất trí, ha ha! Vậy thì vui rồi, để cho bọn họ mất lớn mất nhỏ nhìn nhau, hay bằng chết, đến lúc đó cậu giả bộ không biết, say bye bye với hần, cũng là chuyện đáng mừng mà! Đây nhé, phương thức chia tay độc nhất vô nhị trước sau chưa từng có, bản đại tiêu thư phải nghĩ ba ngày ba đêm mới tìm ra được, lại nhờ vả quan hệ của thầy già mới mua được ghế ngồi chính giữa hàng thứ ba cho các người, để Kiều Kiều có thể nhìn rõ các người, cũng để Bác Hi nhìn rõ tiểu mỹ nhân Kiều Kiều, cậu không được từ chối nha!”

Nói một hồi, ta sùng sốt thốt, “Cách này được thật không?”

“Được mà!”

“Nhưng mà, ngày kia mình nhận lời về nhà ăn cơm với Nhậm Hàn rồi.” Nghĩ đến việc còn chưa đoán ra ngày kỉ niệm quái quỷ kia rốt cuộc là ngày gì, ta liền nhăn mày khổ sở. Nếu lại lỡ hẹn, Nhậm Ma Vương nhất định chém ta thành hai đoạn.

“Không sợ,” Sáu hiện ngang lăm lệt vỗ vai ta, chỉ vào tấm vé VIP, “Nhìn đây này, live show chỉ có khoảng hai giờ, người ta là super ~ star Kiều Kiều, bạn hơn cậu cả vạn lần, bốn giờ chiều đã hết live show. Đến lúc đó Bác Hi nhớ ra Kiều Kiều cũng tốt, không thó ra cũng vậy, buổi chia tay của cậu và hần cũng đã xong, chẳng còn liên quan gì nữa. Đến lúc đó nhẹ nhàng đi hẹn hò với cháu trai của tớ, chẳng phải là thoải mái vô cùng sao?”

Nhìn chăm chăm Sâu đang cười tươi như hoa, bộ dạng khua môi múa mép, ta mím môi, biện pháp tốt thì có tốt... Nhưng sao chỉ cần liên quan đến cô, tôi đều nảy sinh dự cảm xấu vậy?

(1) Truy đuổi: Chơi chữ: theo đuổi = truy = đuổi theo bắt, đuổi trộm với theo đuổi tên êu các bạn ý cũng dùng từ truy. Đoạn trên bạn Hàn chơi chữ thành bạn Ngưng bị truy nọ.

(2) Ông già 5 tuổi: ý nói bạn Hàn già rồi mà còn chơi thú bông như đứa bé 5 tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

Mặc dù cảm thấy việc làm này thật hoang đường, mặc dù cảm thấy buổi chia tay không nên diễn ra trong live show ca nhạc, mặc dù... Cuối cùng, sau khi đấu tranh dằn vặt, ta vẫn hẹn với Bác Hi cuối tuần cùng nhau đi xem ca nhạc, không ngờ đối phương đồng ý ngay lập tức, từ đầu dây bên kia, bằng giọng điệu trịnh trọng đến kỳ lạ nói rằng rất áy náy, lần trước hấn xúc động quá, bây giờ bình tĩnh lại rồi cũng hiểu ra lúc ấy bản thân vô lý quá, hy vọng ta hiểu được, sau này nhất định phải hạnh phúc vân vân.

Lần nói chuyện này làm cho ta trọn mắt há mồm, quay ra tự thấy mình có vẻ lấy dạ tiểu nhân đi đo lòng quân tử, có lẽ... Bác Hi không có cố chấp như trong tưởng tượng của chúng ta, anh ta hoàn toàn có thể dựa vào sức lực của bản thân mà dần dần phục hồi tinh thần cùng thể lực. Hành động của ta hiện nay, nhìn kiểu gì cũng giống như đang cố xát muối vào vết thương của người khác.

Nghĩ lại, ta lại bắt đầu cảm thấy ít nhiều hối hận.

Nhưng mà, cảm giác hối hận này nhanh chóng biến mất hoàn toàn khi nhìn thấy Bác Hi.

Chúng ta hẹn đến thẳng cửa nơi tổ chức gặp nhau, đúng như lời của Sâu, độ nổi tiếng của Kiều Kiều không phải là nhỏ, chỉ là một live show nhỏ nhỏ thôi, nhưng không khí tại hiện trường thì náo ~ nhiệt ~ vô ~ cùng, người người tập nập, cờ xí rợp trời.

Bác Hi đứng ở cửa, nhìn hình ảnh Kiều Kiều đoàn trang trên tấm áp phích to đùng, thấy ta đến, anh ta cười nói: “Ngưng Ngưng, đây là ngôi sao ca nhạc mà em thích sao?”

Ta hơi xấu hổ một trận, vì không có cách nào giải thích với Bác Hi tại sao phải đến xem live show này, nên Sâu vô tình làm Bác Hi hiểu nhầm ta cũng là fan của Kiều Kiều.

Ta bóng gió, “Anh thấy cô ấy thế nào?”

Bác Hi vuốt cằm trầm ngâm rồi quay sang ta, nghiêm túc nói: “Ngưng Ngưng, hồi trước em suốt ngày giận dỗi, nói hai đứa mình không hợp phách, cái gì em thích anh cũng không vừa mắt. Nhưng cô ca sĩ này ——”

Ngón tay thon dài của Bác Hi chỉ về phía tấm áp phích có Kiều Kiều đang cười rực rỡ, nhận xét: “Mắt to mũi nhỏ, cằm thon miệng anh đào, là type anh thích a! Vô cùng dễ thương, lại nhỏ nhắn xinh xắn khiến cho người khác phải thương yêu, vừa rồi anh còn nghe cô ấy hát, thật sự là...”

==

Mấy lời sau đó, một chữ ta cũng không cách nào nghe lọt, trong lòng rầu rĩ, nội thương uất nghẹn. Quả nhiên, ba năm trước cũng thế, ba năm sau cũng vậy, sở thích của Bác Hi anh chẳng thay đổi lấy một chút nào! Uống công tôi còn thông cảm với anh! Uống công tôi còn bày ra cái trò buổi hẹn chia tay gì gì. Phỉ nhổ!

Ta thấy buổi hẹn hôm nay có thể trực tiếp thăng cấp thành buổi hẹn bắt cá hai tay rồi!

Ta đang ở đẳng này khinh bi, đẳng kia, đám fan Kiều Kiều bắt đầu hò hét chói tai ầm ĩ:

“A a, lại đây, lại đây đi!”

“Kiều Kiều, i love you, i love you!”

“Kiều Kiều, xuống gặp chúng tôi một chút, xuống đây đi!”

Chiếc xe hơi màu đỏ sang trọng tiến vào đài truyền hình, đám người cũng chen chúc đuổi theo, ta mặc kệ, tự nhiên là không thèm chạy theo, Bác Hi thấy vậy, cũng không có chạy vào cùng.

“Ngưng Ngưng, em làm sao vậy?”

“... Hay là mình cùng vào đi? Ca nhạc sắp bắt đầu rồi.”

Lườm! Tôi còn phải vào nữa à? Rõ ràng một mình anh vào không phải là tốt lắm hay sao? Nói không chừng Kiều Kiều lại nhận ra anh, anh khôi phục lại trí nhớ, có thể diễn một lần truyện cổ Grimms được rồi. Bác Hi thấy sắc mặt ta không được thoải mái, ho khan một tiếng, ngượng ngịu nói: “Có phải em... tức giận vì vừa rồi mình không đuổi theo? Vậy được rồi, anh giúp em đi lấy một chữ ký nhé?”

Tiếp tục lườm! Ta thờ phỉ phù quệt miệng, tự anh muốn đi sao cứ kéo cả tôi vào? Ta trợn mắt liếc Bác Hi một cái, phất áo rồi đi. Bác Hi thấy thế, không buông tha đứng tru lên ở đằng sau: “Ngưng Ngưng, em đi đâu đấy? Ca nhạc sắp bắt đầu rồi.”

“Đi toilet!”

Không biết là vì gấp gáp hay là ta thật sự rất ngu đường, dạo quanh đài truyền hình một vòng cuối cùng vẫn không tìm thấy toilet. Bác Hi đi đằng sau cũng bày ra vẻ mặt cầu xin, đề xuất: “Ngưng Ngưng, hay là mình vào trước, bên trong thế nào cũng có toilet.”

“Muốn vào tự anh vào đi, tôi ——”

Ta còn chưa nói xong, Bác Hi đột nhiên trợn trừng hai mắt nhìn về phía sau ta, kéo ta kêu lên, “Ngưng Ngưng, em nhìn kia!”

“Có cái gì hay mà ——” chữ “Nhìn” lên đến họng rồi lại không thể phát ra ngoài, chỉ thấy chỗ mà Bác Hi chỉ, cửa sau của đài truyền hình, từ trên chiếc xe màu xám bạc, chậm chậm bước xuống một hot girl đeo kính râm, mặc váy đỏ, tóc xoăn gọn sóng, đôi chân dài hút mắt hút hồn, đây đây đây... đây không phải là Kiều Kiều sao?

CMNC, hóa ra là vậy, mấy năm nay Kiều Kiều tiến bộ không ít nha! Biết trước của nhiều fan, sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, liền dùng kế điệu hổ ly sơn.

Bác Hi thấy thế, đứng ở phía sau ta cười cười, “Ngưng Ngưng, xem ra cô ca sĩ em thích này không chỉ xinh đẹp mà còn rất thông minh nha!”

Ta đang muốn quay đầu lại khinh bỉ, đã thấy cửa chính của xe mở ra, nháy mắt, một bóng người quen thuộc đến không thể quen hơn bước từ trên xe xuống.

Tìm ta bất giác đập chậm nửa nhịp, chắc mắt ta hồng rồi, ta hoàn toàn không tin vào đôi mắt của mình. Bảo sao chiếc xe này nhìn quen đến vậy, nhưng mà... Không thể nào, Kiều Kiều sao lại có thể quen Nhậm Ma Vương? Nhậm Hàn sao lại có thể đưa Kiều Kiều đi tham gia live show?!

Tim của ta gần như đã nhảy khỏi cổ họng, vội vàng muốn tiến lên xác minh, nhưng chân vừa định nhấc lên đã như bám rễ trên mặt đất.

—— Nhậm Hàn cười, đi vòng đến bên người Kiều Kiều

—— Cúi người xuống

—— Kiều Kiều thẹn thùng đưa mặt đáp lại

Bọn họ ôm hôn!

Thoáng chốc, trời đất tối sầm.

Kiều Kiều, tôi còn có thể nói gì đây?

Quả thực... cô là khắc tinh của tôi sao? Người đàn ông nào tôi yêu quý cô cũng đều phải tranh giành với tôi, đùa bỡn tôi mới vui sao?

Ba năm trước, ba năm sau, đều như vậy. Thì ra, ác ma ngày trước tới giờ vẫn chưa từng buông tha cho tôi, kẻ bắt cả hai tay không chỗ nào không xuất hiện.

A! Nhậm Hàn, tôi nhìn nhầm anh rồi.

Hoàn toàn, nhìn nhầm rồi!

Ta tự nhiên không còn tâm trạng xem live show của Kiều Kiều, đuổi Bác Hi đi, ta nói chỉ muốn yên lặng một chút, rồi bắt đầu chậm chậm chạy xe không mục đích trên đường. Ta nghĩ, ta cần thời gian để bình tĩnh lại một chút, ngẫm lại từ đầu đến cuối xem rốt cuộc tại sao mà lại xảy ra vấn đề, ngẫm lại xem có phải trước đây ta nợ Kiều Kiều cái gì, cho nên chỉ cần ta xem trọng ai, cô ấy đều phải quán vào một phen mới thoải mái.

Lần này Bác Hi rất nghe lời, chắc cũng vì nhìn thấy sắc mặt ta thật sự không được tốt, không đi về cùng. Ta liền cứ đi chậm rãi như vậy, không biết mình muốn đi đâu, cũng không biết mình muốn làm gì, cho đến tận khi tới giờ hẹn của ta và Nhậm Hàn, ta mới phát hiện, mình vẫn mò đến cửa hàng anh ta chọn.

Nếu đến đây rồi... thì không nên bỏ đi, nói không chừng, hôm nay không chỉ là buổi chia tay của ta và Bác Hi, mà cũng là của ta và Nhậm Ma Vương.

Vào bếp, Nhậm Hàn đã ở đó, đang gọi món với người hầu bàn, thân nhiên liếc mắt nhìn ta một cái, nhẹ nhàng nói: “Sao đến muộn như vậy?”

Trong giọng nói có chút ý trách cứ, nếu đổi lại như bình thường, ta đã sớm cọt nhà đánh trống lảng, nhưng thời khắc này, nói sao ta cũng không cười nổi, cúi đầu không nói một chữ nào. Nhậm Hàn cũng không quá để ý tình hình của ta bên này, chỉ vào một món đồ ăn, gõ bàn nói:

“Lấy ra đây đi.”

Ta nhìn chằm chằm bộ dáng mỉm cười thân thiết của Nhậm Hàn, trong lòng trăm vị ngôn ngang, nụ cười ấy, đã không còn thanh khiết như trước. Vừa rồi... mới mấy tiếng trước thôi, lúc anh đưa Kiều Kiều đến đài truyền hình, cũng cười như vậy với cô ấy. Nghĩ lại, nắm tay ta siết chặt, giọng nói cũng bắt đầu khàn đi:

“Lấy cái gì?”

Nghe vậy, Nhậm Hàn nhún mày, “Bạch Ngưng, đến giờ em vẫn không nhớ hôm nay là ngày gì sao?”

Ta cười, lúc trước ta không biết hôm nay là ngày gì, nhưng bây giờ ta đã rõ, là ngày đánh dấu chia tay. Đang suy nghĩ, hầu bàn lại chạy đến, nói nhỏ câu gì đó bên tai Nhậm Hàn, Nhậm Ma Vương gật đầu tỏ ý, hai người hầu bàn khác bưng đồ ăn lên.

Tình thần ta mệt mỏi vô cùng, ăn cái gì cũng vậy, nhưng thấy món gì đó trước mặt thật sự rất đẹp, thế nên ăn một miếng cho biết cũng được vậy.

Trước mặt ta là một chiếc bánh ngọt nhỏ, kiểu dáng bình thường, xem ra hương vị cũng sẽ không khác nhiều lắm. Đặc biệt ở chỗ, trên chiếc bánh ngọt, người ta dùng chocolate làm thành hai hình gấu Teddy nổi, hai chú gấu nhỏ ở cùng một chỗ, bàn chân bốn móng cầm một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh chói mắt.

Lòng ta chùng xuống một cái, khó hiểu nhìn thẳng vào Nhậm Hàn. Nhậm Hàn thế thế, thiếu tự nhiên ho khan, giọng điệu hiềm hoài là cũng thiếu tự nhiên, lại có thêm một chút... dịu dàng. “Kiểu gì cũng biết đưa ngốc như em chắc chắn không đoán được hôm nay là ngày gì, thôi thì anh nói luôn vậy, hôm nay... Khụ khụ, là tròn ba tháng hợp đồng... Lúc em đến nhà anh ở, anh đã nói sống chung thì tính là thử việc, luật lao động quy định không thể thử việc quá ba tháng, cho nên... Khụ khụ, em có thể chuyển thành chính thức được rồi.”

?_?

Đầu óc ta mờ mờ mịt mịt, hoàn toàn không tiêu hóa nổi lời nói của Nhậm Hàn, càng không thể liên hệ những lời ấy với cảnh tượng vừa thấy cách đây mấy giờ. Có ý gì đây? Thông qua? Chuyển thành chính thức?

Nhậm Hàn nhắc ly nước uống một ngụm lớn, nhìn thấy đôi mắt chăm chú trừng trừng của ta, cảm giác thiếu tự nhiên, bèn quay ra phía cửa sổ, đoạn nói: “Nhìn chằm chằm anh như thế làm gì? Đừng mơ anh... khụ! Cầu hôn tại chỗ... Càng đừng hy vọng anh quý xuống. Mau nhìn đi! Nhanh nhanh lấy nhẫn ra, ăn bánh đi!!”

Ta cúi đầu theo bản năng nhìn ngắm chiếc nhẫn kim cương kia, trong ánh đèn mờ ảo, nó lóe ra thứ ánh sáng chói mắt vô cùng, đâm vào mắt ta đau tức, đau đến nỗi nước mắt chầm chậm chảy ra. Giỏi, giỏi lắm. Tôi hận không thể vỗ tay khen ngợi Nhậm Hàn anh.

Buổi chiều Kiều Kiều, buổi tối Bạch Ngưng, Nhậm Hàn, đây là sắp xếp của anh sao?

Mấy giờ trước ở trên xe, anh có đưa cho Kiều Kiều một chiếc nhẫn kim cương như vậy hay không? Có ôm lấy cô ấy nói nhỏ, em được tuyển chính thức rồi hay không?

“Ngưng Ngưng?” Thấy ta vẫn không nói một lời, Nhậm Ma Vương rút cuộc cũng nhận ra có gì đó khác thường, hần đứng dậy tiến đến, ngồi xổm xuống trước mặt ta, bàn tay to lớn run run vuốt ve bờ má của ta.

“Đồ ngốc, sao lại khóc? Anh... Em cũng biết anh không thích hình thức mà. Được rồi, anh sai rồi, hoa tươi vẫn phải có, anh đã dặn nhà hàng chuẩn bị tốt rồi...” Một mặt thấp giọng dỗ dành, một mặt Nhậm Hàn kéo ta vào trong lòng hắn, nhắm mắt nhớ lại một màn ngày hôm nay, nghĩ đến Kiều Kiều cũng từng nằm trong vòng tay này ngọt ngào, cổ họng ta từng đợt buồn nôn dâng lên.

Dùng hết sức lực toàn thân đẩy Nhậm Hàn ra, ta thuận tay túm lấy cốc nước trên bàn hất lại. Vì thế, dù ở khắp nơi trên thế giới, mỗi một nhà hàng đều thường xuyên diễn ra các màn biểu diễn motif film kinh điển —— toàn bộ khách hàng vẫn quay sang chú ý tình huống phía này, mấy góc nhà hàng phát ra những tiếng hít thở khe khẽ, Nhậm Hàn nước còn nhỏ giọt trên chóp mũi, ánh mắt khó tin đứng dậy nhìn ta, kỳ lạ hỏi:

“Bạch Ngưng?”

Ta nhếch môi, cười lạnh.

“Nhậm Hàn, anh tỉnh đi. Tôi đến là để nói với anh, tôi và Bác Hi sẽ quay lại với nhau.”

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

Tối đến, ta khóc sụt sùi mò đến nhà Sâu tìm nơi nương tựa.

Sâu vốn đang ở nhà thành thoi dưỡng thai, vừa nghe ta trình bày hoàn cảnh, liền giậm chân: “Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào! Bạch Ngưng, chắc chắn cậu nhìn lầm rồi, đứa cháu của mình sao lại có thể thích Kiều Kiều được, chuyện viễn tưởng. Cậu này, sao lại kích động như thế, còn hắt cả cốc nước vào người ta nữa, haiz haiz, buổi cầu hôn tốt đẹp bị cậu phá mất rồi...”

==

Ta càng nghe càng thấy khó nhai, cuối cùng cũng ngộ đạo, Sâu không còn là Sâu năm đó ta quen nữa, nó đã hoàn toàn trở thành con dâu nhà người ta rồi, chỉ biết giúp cháu trai, mặc kệ ta sống chết thế nào.

Ta không nói nữa, Sâu thì càng nói càng hăng hái, bẻ cái bụng to dùng lượn qua lượn lại: “Được rồi, bây giờ mình gọi lái xe đưa cậu về nhà Nhậm Hàn, cậu nhanh nhanh xin lỗi đi. A a! Bỏ lỡ lần này, biết bao giờ mới có người chịu cưới cậu đây, thằng cháu nhà mình tốt như vậy, cậu còn không đồng ý nhanh nhanh đi?”

“Nhưng rõ ràng mình thấy ——”

“Đây là trùng hợp!! Loại xe này có người khác đi cũng là bình thường.”

Đang nói dở, trên TV đột nhiên truyền đến một giọng dẫn nữ, bởi vì giọng nói thật sự quá kích động và chói tai, làm cả ta và Sâu đều giật mình.

“Cùng điểm nóng một tin tức mới nhất của ngành giải trí, hồi hai giờ chiều nay, nhóm phóng viên ở đường XX gần đài truyền hình tác nghiệp được một số tấm ảnh, mọi người có thể nhìn những tấm ảnh trên màn hình hiện nay, một nam một nữ từ chiếc xe màu xám bạc bước ra chính là siêu sao ca nhạc Kiều Kiều và thái tử của tập đoàn giải trí Nhậm Thị. Được biết, gần đây Kiều Kiều từng ba lần bí mật gặp gỡ nhân viên công tác của tập đoàn Nhậm Thị, giới giải trí đồn đại rằng Kiều Kiều đang định rời khỏi công ty quản lý hiện tại mà đầu quân cho Nhậm Thị, bây giờ Kiều Kiều cùng thái tử của Nhậm Thị ôm hôn bên đường, dường như càng khẳng định mong muốn vội vàng nương tựa Nhậm Thị, gả vào gia đình quyền thế...”

Trên màn hình, hiện nguyên một màn Nhậm Hàn cười hôn Kiều Kiều, lòng ta đau muốn nhỏ máu, nắm tay siết chặt. Bên này, Sâu vừa rồi còn oang oang kêu gào giờ cảm đã sắp rơi xuống đất.

Điều chỉnh lại tâm lý một lần, Sâu chớp mắt than thở: “Sao, sao lại thế được...” Tuy ngoài miệng còn chưa nhận sai, nhưng khí thế giọng điệu đã ngầm xịu xuống nhiều.

Ta hít một hơi, tắt tivi cười nói: “Thế nào? Không phải mình hoa mắt chứ?” Lại nói, đám phóng viên đúng là chuyên nghiệp, cũng không biết chọn góc chụp như thế nào, nhìn bộ dạng thần thái bay bổng của hai người trong ảnh, hoàn toàn có thể đem ra làm ảnh cưới được.

Sâu im một chút, kéo ta ngồi xuống nói: “Có thể có hiểu lầm gì không? Nếu không... mình giúp cậu gọi Nhậm Hàn đến ——”

Sâu chưa nói xong, ta đã lắc đầu tuyệt vọng, “Sâu, mặc kệ vì lý do gì, mình đều không cách nào chấp nhận người đàn ông mình yêu ôm người con gái khác, huống chi, người ấy lại là Kiều Kiều... Sâu, cậu không hiểu được cảm giác hiện tại của mình, chỉ cần nghĩ đến cảnh ấy mình liền thấy buồn nôn.”

Nghe vậy, Sâu nắm lấy tay ta, bàn tay run run, “Chẳng lẽ không còn cách nào sao? Mình nhận ra được, nó đối với cậu là thật lòng, còn vì cầu hôn cậu mà chuẩn bị nhiều như vậy, lúc ở Anh...”

Ta xua tay, ngăn không cho Sâu nói tiếp, thờ dãi: “Sâu, cậu không cần cố nữa, mình đột nhiên nghĩ thông rồi. Có lẽ, Nhậm Hàn cũng thế, Bác Hi cũng thế, mình đều không thể trào cao. Mình mãi mãi vẫn là Bạch Ngưng ở khu tập thể thôi, bạch mã hoàng tử với mình chỉ là mơ ước xa vời.”

Hai lần ăn phải quả quýt siêu siêu chua rồi, ta nghĩ, chắc một thời gian nữa ta cũng không dám ăn quýt, không khéo chỉ cần nghĩ đến đã thấy chua hết miệng.

Nói xong, Sâu đột nhiên không có phản ứng gì, ta thấy lạ nghiêng đầu hỏi, “Sao thế?”

Sâu khóc lóc, “Nhưng mà... nhưng mà mình tưởng chỉ là hiểu nhầm, đôi tình nhân trẻ các cậu cãi vã nho nhỏ thôi, nên đã gọi Nhậm Hàn đến đây đón cậu rồi.”

Lời vừa dứt, ngoài cửa cũng đúng lúc vang lên tiếng chuông.

Đầu ta nổi lên một đám hắc tuyến, khóe miệng run run. Sâu, tên phản đồ nhà người!

Sâu nước mắt lưng tròng, làm dáng vẻ đáng thương đan đan ngón tay, “Mình không biết là chuyện lại chết người như vậy ——”

“Mình mặc kệ, bây giờ mình không muốn gặp hần, cậu bảo hần đi đi.”

Sâu rung rung gật đầu, lết từng bước từng bước ra mở cửa, chẳng bao lâu, ta nghe Sâu hét to ngoài đại sảnh: “Bác Hi?”

Chớp mắt, Bác Hi sải bước tiến đến, vẻ mặt trầm vị ngôn ngang, chăm chú nhìn ta thật lâu, cuối cùng phun ra một chữ: “Ta ——”

Ta nhìn nhìn Sâu, Sâu vô tội giơ tay, “Mình thề, trừ gọi cho Nhậm Hàn ra, mình không gọi cho ai nữa.”

... Chú Jeses à, chú không thể cho cháu yên tĩnh một lát được sao?

Ngoài sân, ta cùng Bác Hi ngồi một chỗ, uống trà.

Bác Hi: “Ngưng Ngưng, xin lỗi, anh biết tự nhiên tới đây là rất đường đột, nhưng anh... anh...”

Ta nhấp một ngụm trà, khép khẽ mí mắt: “Bác Hi, có phải từ lúc ở đài truyền hình anh vẫn đi theo tôi không?”

Lời vừa nói ra, sắc mặt Bác Hi quả nhiên khó coi hơn vài phần, anh ta cắn răng nửa ngày mới ho ra được một câu “Xin lỗi”. Lúc đó, tuy rằng đang choáng váng nhưng ta vẫn cảm giác thấy có người đi theo ta. Ở phương diện này, Bác Hi quả là một người bạn trai tốt, dịu dàng quan tâm, anh ta biết ta không muốn bị quấy rầy, nhưng lại sợ ta gặp chuyện không may, cứ lén lén lút lút bám theo ta nguyên một buổi chiều.

Nếu không có Kiều Kiều, có lẽ bây giờ con của hai chúng ta có thể đi chợ được rồi.

“Bác Hi, cảm ơn anh.”

Thật ra Bác Hi không nói, ta cũng biết anh ta đến làm gì. Đại khái là cũng xem tin tức, định đến an ủi ta, nhưng lại không biết nên nói cái gì, lấy thân phận gì đến an ủi. Thật buồn cười làm sao, tựa như thời gian quay trở lại ba năm trước, Nhậm Hàn là Bác Hi ngày trước, Bác Hi đang ngồi bên cạnh lại muốn an ủi ta, a!

Tình cảnh như thế này, Bác Hi cũng bắt đầu căng thẳng, đỏ mặt nửa ngày, cuối cùng giữ chặt lấy ta, nói: “Ngưng Ngưng, cho anh thêm một cơ hội, anh sẽ chăm sóc cho em thật tốt!”

Ta kinh ngạc nhìn thẳng vào Bác Hi, im lặng.

WTF? Nói nửa ngày, hóa ra an ủi là giả, thừa lúc cháy nhà đến hôi của mới là thật. Ta nhớ đã nói rất rõ ràng với Bác Hi, anh ta cũng ra vẻ rất độ lượng rồi cơ mà!

Ta cười, tìm cách rút tay ra khỏi bàn tay của Bác Hi, “Bác Hi, anh không cần phải như vậy ——”

“Ngưng Ngưng, hãy nghe anh nói, thật ra hôm nay lúc chúng ta đi xem Kiều Kiều hát, anh đã thật sự nghĩ thông, chỉ cần em hạnh phúc, anh tình nguyện yên lặng cầu chúc cho em, chỉ cần đứng từ xa nhìn theo em là được rồi, nhưng mà... Hắn lại đối xử với em như vậy, anh... anh thật không thể tha thứ cho hắn... Anh hiểu, có lẽ bây giờ em không thể lập tức tiếp nhận anh, nhưng anh muốn nói với em, anh sẽ luôn luôn ở đây, chờ em...”

Nhìn thấy tình cảm sâu đậm chân thành của Bác Hi trong đáy mắt, không hiểu sao, ta không hề cảm động lấy nửa phần, ngược lại còn thấy nổi da gà. Bác Hi à Bác Hi, chẳng lẽ anh không biết bây giờ anh chỉ trích Nhậm Hàn như thế nào, kỳ thật cũng đồng thời chỉ trích chính anh ba năm trước như thế sao? Nếu lúc trước tôi không phát hiện ra nhật ký của anh thì còn có chút khả năng, chỉ tiếc, tôi đã xấu bụng đọc trộm nhật ký của anh, nỗi nhớ nhưng mỗi ngày mỗi giờ dành cho Kiều Kiều ấy, đã làm tình cảm tôi dành cho anh chết hẳn rồi.

Cho dù không có Nhậm Hàn, cũng TUYỆT! ĐÓI! KHÔNG! THỀ!

“Ngưng Ngưng ——”

Nghe thấy Bác Hi nhẹ nhàng gọi tên một tiếng, ta tuyệt vọng nhắm mắt, đang do dự không biết làm sao đuổi hồn ma cứ theo ám này đi, chợt nghe một tiếng ho khan xấu hổ truyền tới từ phía sau.

Ta và Bác Hi song song quay đầu, chỉ thấy Sâu ôm cái bụng khó xử đứng ở cửa, bên cạnh là Nhậm Hàn mặt đen như đất nồi.

Lòng ta chùng xuống một cái, vì chưa chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, lại gặp Nhậm Hàn trong hình huống như vậy, nhất thời tay chân cũng có chút luống cuống.

Sâu ha ha gọi chuyện, “Cái này, tôi, xấu hổ chen ngang hai người một chút ~ Ngưng Ngưng, cậu đừng có trách mình, một bà cô bụng to như mình, không ngăn nổi Nhậm Hàn... Ha ha, mọi người từ từ nói chuyện, từ từ nói chuyện, tôi đi pha trà.” Dứt lời, không chút nghĩa khí chạy mất thật.

Mặt ta tối sầm, không cần dùng ngón chân để nghĩ cũng có thể tưởng tượng ẩm trà xã giao này Sâu sẽ pha thật lâu, thật lâu.

Bác Hi nhìn thấy “tình địch”, tự nhiên sinh ra một chút dũng khí, đứng thẳng dậy: “Anh tới đây làm gì?”

Ta kim lòng không đậu nuốt nuốt nước miếng, nhìn Nhậm Ma Vương, áp lực Nhậm Ma Vương gây ra không nhiều người có thể đỡ được, không biết Bác Hi trong tình trạng không luyện tập qua có thể đánh bại Nhậm Đại BOSS hay không. Kết quả là...

Nhậm Ma Vương không thèm nhìn Bác Hi, ngay cả một giây đầu tranh cũng không có, trực tiếp lướt đến trước mặt ta, ánh mắt thâm sâu.

“Bạch Ngưng, chiều nay em đi xem ca nhạc? Với Bác Hi?”

Ta giật mình, đột nhiên hiểu ra ý nghĩa trong lời nói của Nhậm Hàn, đúng vậy, hấn giấu ta ôm hôn Kiều Kiều bên đường, ta cũng lên hấn hẹn hò với người yêu cũ, ha ha, thế thì còn tính toán gì? Cả hai bên đều không có tình cảm chân thành thì ta còn có thể nói gì?

Nghĩ rồi, ta cười to, cười đến chảy cả nước mắt, “Đúng vậy, không phải tôi đã nói với anh sao? Tôi và Bác Hi sẽ quay lại.”

“Ngưng Ngưng!” Nghe xong lời này, ánh mắt Bác Hi chợt lóe sáng, ta sợ hấn nói lộ, chặn họng nói trước: “Thật ra tôi cũng đang do dự, nên đáp ứng Bác Hi hay không, dù sao... A, cho nên phải cảm ơn Nhậm tổng anh, nếu không nhìn thấy anh cùng với Kiều Kiều ở đài truyền hình, làm sao tôi có thể quyết định nhanh như vậy?”

Nghe xong lời này, vẻ mặt lạnh lùng của Nhậm Hàn đột ngột biến hóa dữ dội, lát sau mới run run môi nói: “Em nhìn thấy —— “

Ta cười nhẹ nhàng, vuốt cằm, “Đúng, tôi thấy. Nếu hai người đàn ông đều lừa dối tôi, tại sao lại không chọn người thích tôi hơn?”

Nghe vậy, Nhậm Hàn im lặng một chút, nhúu mày nhìn ta, ánh mắt phức tạp vô cùng: “Bạch Ngưng, ra là em nghĩ như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Những chuyện xảy ra tiếp theo, phát triển theo một phương hướng mà ta không tài nào lường trước nổi.

Ở nhà Sâu tự kỷ hai ngày, sáng thứ hai, ta ngoan ngoãn vác mặt đi làm, nhưng mà...

Thứ hai, hội nghị thường kỳ, không thấy Nhậm Hàn xuất hiện ——

Thứ ba cũng không xuất hiện ——

Thứ tư ——

Thứ năm ——

Vì thế, một đồng tin vọt nổi lên.

Đồng nghiệp A: “Nghe gì chưa? Hình như Nhậm Băng Sơn muốn từ chức.”

Đồng nghiệp B: “A? Không lẽ nào? Hôm trước tôi xem tivi thấy tin hot của anh ta và ngôi sao ca nhạc Kiều Kiều. Haiz, hồi trước chỉ biết Nhậm tổng là con nhà giàu, không ngờ anh ta lại chính là thái tử gia của tập đoàn Nhậm Thị, a a! Nếu biết từ trước tôi đã sớm theo đuổi rồi.”

Đồng nghiệp C: “Cô nên cảm ơn trời phật là lúc trước không biết đi, nhìn Bạch Ngưng phòng biên tập xem, còn không phải là ví dụ sẵn có sao? Cái cô Kiều Kiều kia vừa xuất hiện là bị đá luôn.”

Đồng nghiệp D: “Uh ha, thật là đáng thương.”

Đồng nghiệp E: “Nhưng mà Nhậm tổng cũng thật là tuyệt tình, nói từ chức là từ chức, không biết đã nói lời tạm biệt với Bạch Ngưng chưa nữa?”

...

Trong phòng biên tập, Xán Xán lo lắng nhìn ta chăm chăm, “Tiểu Ngưng Từ, rốt cuộc hai người làm sao thế hả? Tiểu Tiểu cũng không liên lạc được với Nhậm Hàn, Đại BOSS vì chuyện Nhậm Hàn mấy ngày không đi làm mà sắp phát điên rồi.”

Chị Tiểu Phù đẩy bàn phím ra, tiến đến trước mặt ta nói: “Nhậm Hàn cứ như bốc hơi rồi, Bạch Ngưng, em không lo lắng thật hay giả vờ không lo vậy?”

Tiểu Dục: “Tiểu, Tiểu Ngưng Từ, em... em không nên, không nên tin tivi...”

“Các người rảnh rồi lắm à? Không có việc gì làm à?” Đang nói, sếp Lý Tử Nho cầm một đồng tài liệu lớn đi từ văn phòng ra, mọi người nhất thời gà bay chó chạy.

Sếp đứng đình chậm rãi bước tới, đem đồng tài liệu đặt xuống trước mặt ta, trịnh trọng nói: “Về báo với Nhậm tiểu tử, bốn ngày công tác dồn hết ở đây,

nó không đem về xử lý nhanh thì cuối năm cắt thưởng.” Nói xong, lão dừng lại một chút, nhe răng ra cười: “Đại BOSS bảo thế.”

Ta nuốt nước miếng, đảo mắt nhìn đồng tài liệu trước mặt một lần, toàn bộ đều là work của phòng phóng viên chồng chất mấy ngày nay chờ Nhậm Hàn phê duyệt, “Nhưng mà, sao lại bảo em đi đưa?” Không phải chỉ mỗi mình ta biết nhà Nhậm Hàn, nhân viên chuyển tài liệu của Nhậm Hàn đâu? Nhân viên phòng phóng viên đâu?

Lôi mọi người trong văn phòng ra quay vòng một lượt cũng còn lâu mới tới phiên ta!

Ai ngờ, lời vừa nói ra khỏi miệng, mặt sếp liền đen thui, đẩy đẩy gọng kính vàng liếc mắt: “Bạch Ngưng, công ty cung cấp cho cô một lý do đường hoàng như vậy để đến tìm Nhậm Hàn, cô không cần phải vừa được lợi vừa la làng.”

“...” Ta bị câu uy hiếp sau cùng của sếp dọa sợ phát run, đành ngoan ngoãn ôm tập tài liệu vác đến nhà Nhậm Hàn. Cũng đến thời điểm đặt dấu chấm hết rồi. Ít nhất, cũng nên thu dọn hành lý, đón Ultraman về nhà.

Nếu thật sự tan vỡ, trong chúng ta có một người phải rời khỏi tập chí, ta nghĩ, người đó cũng nên là ta.

Đến nhà Nhậm Hàn, ta không gõ cửa mà dùng luôn chìa khóa mở ra.

Quả nhiên, thứ đầu tiên lao tới đón tiếp vẫn là Ultraman như trước, vài ngày không gặp, tiểu tử kia lôi hết mọi thủ đoạn ra làm nũng, cho đến tận khi mặt ta ướt sũng nước miếng mới cảm thấy hài lòng vậy đuôi ngoi sang một bên.

Ta thay đôi giày khác, đang lúc do dự thì chợt nghe thấy tiếng động, kết quả vừa nhìn lên, đã thấy Kỳ Kỳ khoanh tay trước ngực đứng ở cửa, cười lạnh.

“Oa, đây không phải là Bạch đại tiểu thư sao? Khách quý khách quý rồi.”

Sau khi ta chia tay với Nhậm Hàn, thái độ của Kỳ Kỳ cũng quay ngoắt 180 độ, từ “chị dâu” chuyển luôn thành “Bạch đại tiểu thư”, mặc dù chưa quen, nhưng ta cũng làm mặt lạnh trả lại. “Tôi tới đưa tài liệu cho Nhậm tổng, Lưu tổng bảo tôi tiện thể nhắn với anh ta, nói là mấy ngày nay công ty không liên lạc được với Nhậm tổng, bảo anh ta mau về làm, mặt khác ——”

Ta cắn răng dừng lại một chút, rồi hùng dũng oai vệ ngẩng đầu nhìn thẳng, “Tôi tiện tới thu dọn đồ đạc, đón Ultraman.” Người sai không phải là tôi, kẻ bắt cả hai tay cũng không phải là tôi, tại sao tôi phải sợ Nhậm Hàn anh? Tại sao tôi phải chịu để em gái anh châm chọc khiêu khích?

Ánh mắt sắc bén của ta chiếu thẳng vào Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ thấy vậy, chắc cũng không ngờ người luôn dịu dàng như con mèo nhỏ là ta cũng có ngày biết cào, một lúc sau mới hoàn hồn, cong môi nói, “Ha, tốt lắm! Thu dọn hành lý à? Mời tự nhiên! Cô đưa Ultraman đi cũng tốt, đỡ mất công mỗi ngày tôi phải chạy đi chạy lại từ nhà đến bệnh viện mà còn phải tới đây lo ăn uống cho nó.”

Ta vốn đã vòng qua Kỳ Kỳ tiến về phía phòng ngủ, nghe thấy hai chữ “bệnh viện”, tim chợt thắt, đột ngột dừng chân, quay đầu hỏi: “Nghĩa là sao?”

Kỳ Kỳ nhún vai, “Còn nghĩa là sao nữa? Bạch Ngưng, cô đi thu dọn quần áo, tiện đường thu dọn giúp anh tôi vài bộ, cô sống chung với anh ấy một thời gian, biết rõ chỗ cất nệm y, quần áo của anh ấy hơn tôi, tôi đem đến bệnh viện cho anh ấy.”

Nghe vậy, tim ta đột nhiên nghẹt lại, đau đến gần như ứa máu.

“Nhậm Hàn bị bệnh?” Ta đang thắc mắc tại sao anh ta lại thiếu lý trí như vậy, vì vấn đề tình cảm mà cả làm cũng không đi, hóa ra là bị bệnh?

“Có nặng không? Bệnh gì? Đang ở viện nào?”

... Tuôn xong một tràng, ta chợt hối hận.

F, cún không bỏ được □, Ultraman không bỏ được tất ôm đuôi, đến tình hình như bây giờ rồi, ta còn dựa vào cái gì mà quan tâm đến hần! Hần lại dựa vào cái gì mà đáng để ta phải quan tâm.

Kỳ Kỳ thở dài, ngồi xuống sô pha nhìn ta. Ta hơi hơi 囧, hận không thể chui ngay xuống một cái lỗ nào đó.

“Bạch Ngưng, cô có biết vì cô mà anh tôi phải trả giá bao nhiêu không? Cô không hỏi rõ đầu đuôi đã đẩy anh ấy xuống 18 tầng địa ngục, với buổi cầu hôn hôm đó, đổi lại là ai cũng đều phải ngã bệnh.”

Ta trầm mặc, không nói nửa lời.

Kỳ Kỳ rót ra hai chén trà, ý bảo ta ngồi xuống, rồi mới bình tĩnh lại nói: “Anh tôi cũng thật là xui xẻo, chọn tái chọn hồi mới được cô, không phải là tay bị thương thì cũng là chân bị què, lần này thì hay nữa, dạ dày xuất huyết luôn, vào ăn cơm bệnh viện rồi.”

“Dạ dày xuất huyết?” Ta giật mình, nhìn không được làm bầm trách mắng. Cái tên Nhậm Ma Vương này thật là... không nghe lời chút nào! Chuyển đến đây ở không được bao lâu ta liền phát hiện ra hần bị viêm dạ dày, mỗi lần đau là mặt mày trắng bệch, mồ hôi đầm đìa, đáng giận nhất là, người này lần nào cũng đòi cần răng chống đỡ, nói kiểu gì cũng không chịu ngoan ngoãn uống thuốc.

Sau khi gặp Kỳ Kỳ mới biết được, Nhậm Ma Vương này trường kỳ bỏ bữa sáng, công việc mà nhiều thì cơm chiều cũng nghỉ luôn, hơn nữa còn thường xuyên uống rượu, thức đêm, hút thuốc, ta và Kỳ Kỳ đều lên lút gọi hần là “Dạ dày thép.” Nhưng mà dạ dày thép cứng cáp cũng có ngày thủng.

Hồi còn ở đây, ngày nào ta cũng phải mời hán ăn điểm tâm sáng, ăn cơm chiều như mời thần mời phật, giờ mới đi chưa được một tuần... Hừ! Đáng đời!

Ta sờ sờ cái mũi, “Vây cô chăm sóc anh ta cho tốt, tôi nói chuyện anh ta bị bệnh cho công ty một chút, để cho Đại BOSS đỡ sốt ruột.” Dứt lời, ta liền đứng dậy định đi, Kỳ Kỳ lại kêu lên: “Cô đi như vậy sao? Cô quăng ông ấy cho tôi lo hết à? Chị à, em sắp phải đi họp báo rồi!”

Ta 囧, “Anh ta không phải anh trai cô sao —— “

“Anh ta không phải là chồng chị sao?”

“...” Ta bị câu hỏi này mạnh mẽ oanh tạc, đứng đơ tại chỗ không nói nên lời, Kỳ Kỳ lại chống nạnh nói: “Bạch Ngưng, nếu bây giờ chị lâm trận bỏ chạy, đừng nói anh em không bỏ qua cho chị, em, bố, mẹ, bà nội, quán gia người hầu nhà em cũng sẽ không bỏ qua cho chị!”

Ta sặc sụa kêu trời, đây là kiểu người nhà gì vậy?

Kỳ Kỳ vỗ vỗ vai ta, kéo ta ngồi xuống ghế: “Thôi quên đi, ông anh kia của em là đồ lập dị, muốn anh ấy giải thích chắc kiếp sau cũng không có mắt, thôi thì để Nữ Hoàng Sự Thật em nói rõ đầu đuôi với chị vậy.”

Nữ Hoàng Sự Thật uống một ngụm trà, giọng điệu êm tai, kể: “Thật ra lần trước Nhậm Hàn đi Anh công tác, liền tiện đường về nhà ngoại thăm gia đình, chị cũng biết, những đại gia tộc như thế rất là phiền phức, rõ ràng tình cảm lạnh nhạt bằng chết mà vẫn phải giả bộ thân thiết ghê lắm. Lần về ấy, ông anh quý hóa đồng đặc từ chối kết hôn với một cô dâu ngoại quốc, nói ra chuyện muốn kết hôn với chị. Gia tộc vì lợi ích hôn nhân chính trị nên tất nhiên không đồng ý, cho nên, anh zai thái tử nhà họ Nhậm, đồng ý làm cho gia tộc một chuyện trong khả năng.”

Ta chớp mắt thì thảo tự nhủ, “Trong khả năng...” Cái gọi là trong khả năng, có lẽ chính là bị ép buộc, bảo sao Nhậm Hàn miệng kín như bưng với ta, cũng may mà Kỳ Kỳ còn có thể nói ra dễ dàng.

Giọng Kỳ Kỳ lại vang lên, “Chuyện trong khả năng này, chính là một màn mà chị vừa xem. Người ngoài chỉ biết Nhậm Thị giàu có phú quý, nhưng không biết cổ đông lớn nhất của tập đoàn chính là bên ngoại nhà em. Mấy người bên Anh coi trọng danh tiếng trong nước hai năm nay của Kiều Kiều, cảm thấy đáng đầu tư, muốn đẩy cô ấy lên thành minh tinh điện ảnh thế giới. Nhưng chị cũng biết, ca sĩ đôi sang ông chủ mới, tính mạo hiểm cùng cơ hội song song tồn tại, hoặc là sau này phát lên, hoặc là không gượng dậy nổi. Gia tộc vì muốn tìm một cái cớ, cho nên mời Nhậm thái tử gia diễn kịch một lần.”

Ta trừng mắt nhìn thẳng Kỳ Kỳ, khiếp sợ vô cùng, hoàn toàn không thể chấp nhận sự thật theo lời cô ấy, “Diễn... diễn kịch, nói như vậy...”

“Uhm,” Kỳ Kỳ bình tĩnh gạt đầu, “Anh zai vì muốn ở bên chị, đáp ứng làm cớ cho công ty, cố ý diễn kịch cho phóng viên chụp được.”

ㄟ (_ _) ㄟ

Ta đã không còn từ ngữ nào để hình dung tâm trạng hiện giờ của mình, lật bàn cả giận nói: “Vi sao trước đó không thương lượng với chị?!”

Kỳ Kỳ cười mỉa, “Thương lượng rồi chị sẽ đồng ý sao? Ai lại chấp nhận để vị hôn phu của mình đi ôm hôn người phụ nữ khác?”

Nhất thời, ta lệ rơi đầy mặt, không biết nên vì Nhậm Ma Vương không phản bội mà vui mừng, hay là ghê tởm chuyện anh ta hôn người con gái khác.

“Anh zai cũng thật là xui xẻo, hoàn thành nhiệm vụ gia tộc giao cho rồi, lập tức cầu hôn, kết quả không ngờ lần đầu tiên cầu hôn đã bị người ta tạt nước vào mặt, đáng thương, trong tình trạng đáng thương như vậy, lại biết được ai đó cảm thấy mình yêu cô ấy chưa đủ, thà chọn kẻ bắt cả hai tay chứ không chọn anh ấy, thế là liền uống rượu cả đêm, kết quả dạ dày thủng luôn. Ha ha!”

Móng tay ta cắm thật sâu vào đùi, nhìn chăm chăm Ultraman đang chạy loăng quăng kéo áo, mặt đỏ rực.

Nói như vậy, lòng vòng một vòng, Nhậm Hàn ngược lại trở thành người đàn ông si tình, thâm oán phu, mà ta thì biến thành người đàn bà ngoại tình độc ác??

“Nhưng mà...” Ta còn đang tự tìm một cái cớ cho mình, “Nhưng mà, anh ta cũng không nên đối xử với chị như vậy, cuối cùng cũng không thể giấu diếm chị cả đời được chứ? Một ngày nào đó, chị cũng sẽ biết được scandal của anh ta và Kiều Kiều.”

Kỳ Kỳ: “Đêm cầu hôn ấy, chẳng phải anh em đã chuẩn bị về nhà lấy sắc đẹp dụ dỗ, thừa dịp chị choáng váng mà nói ra sự thật hay sao? Nhưng mà chị không cho anh ấy cơ hội! Sau đó anh ấy nổi điên chạy đi tìm chị cả buổi tối, đến nhà Sâu muốn giải thích, là ai lỗi bạn trai cũ ra tôi một câu anh một câu phối hợp, nói hán ta càng yêu chị nhiều hơn, làm cho anh zai em á khẩu không biết nói gì? Há? Ai? Lại nói tiếp, thật ra người nào đó, hình như từ đầu đến cuối, cũng chưa định giải thích một chút cho anh của em về chuyện quan hệ với Bác Hi đâu nhỉ?”

Ta 囧, nhìn Kỳ Kỳ đang cười khanh khách trước mặt, đột nhiên cảm thấy ADN thật là thần kỳ. Điều cười này, ánh mắt này... Nhìn kiểu gì cũng thấy rất là ác, nhìn kiểu gì cũng làm cho người ta sợ hãi, nhìn kiểu gì cũng thấy giống ông anh zai của nó.

OTZ

Ta... ta dự cảm những ngày kế tiếp sẽ không thể sống qua dễ dàng.

Ta quả nhiên, không thoát được khỏi số phận bị kịch.

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Đạo trước, có lần ta đưa Ultraman đến thăm mỹ viện cho thú nuôi để tia lông liên tục được mấy câu trong tạp chí: Rất nhiều ma ma oán giận, đồ ăn của cục cưng là ta làm, lông là ta chải, thậm chí ăn mặc đồ lót cũng là ta tự xử lý, tại sao ta lại thấy cục cưng có vẻ thân thiết với pa pa hơn?

Nguyên nhân là ở tâm lý thuần phục của loài chó, các ma ma bình thường vô cùng yêu thương cục cưng, không nỡ đánh mắng, dần dà, cún con sẽ hình thành tâm lý sai lệch “Kia là người hầu chuyên hầu hạ com nước cho mình, đưa mình đi dạo.”

Ngược lại, pa pa bình thường có vẻ “Hung ác”, nếu cục cưng phạm sai lầm, chắc chắn không đơn giản chỉ là hét mông, cún con sẽ sinh ra tâm lý thuần phục, thừa nhận người này là chủ nhân của mình từ tận xương tủy, dĩ nhiên là sẽ tỏ vẻ nịnh nọt lấy lòng.

Nghĩ lại, ở phương diện này, Nhậm Hàn và Ultraman có vẻ giống nhau.

Bình thường ta nể hấn lớn hơn ta vài tuổi (>_< Ngưng tử, người không thể bịa được lý do nào nghe hợp lý hơn à?) nên lúc nào cũng nhường nhịn, kết quả lâu dần, hẳn thật sự nghĩ bà đây dễ bắt nạt, là Hello Kitty. Trải qua sự kiện "Ôm hôn Kiều Kiều", ta hoàn toàn giác ngộ.

Đàn ông, không dạy dỗ không được.

Nếu bây giờ ta ngoan ngoãn chạy đến bệnh viện, chắc chắn Nhậm Ma Vương sẽ nhai sống ta, ra vẻ thoải mái nhẹ nhàng, nói không chừng ngược lại còn muốn bắt ta xin lỗi. Cho nên, ta quyết định, nhất định trước tiên phải kệt xác hấn hai ngày, chờ lửa giận của hấn nguôi bớt, tâm lý bắt đầu nghiêm túc thừa nhận ta "Dũng mãnh như hổ" thì mới đến thăm bệnh.

Nhưng vấn đề là...

Đương lúc ta tinh thần lên cao mà hạ quyết tâm, Nữ Hoàng Sự Thật đột nhiên quăng lại một câu "Nếu chị dâu và anh zai đã tiêu tan hiểu lầm, em có thể bàn giao nhiệm vụ đi làm được rồi!", sau đó phui mông chạy mất. Chờ tới khi Kỳ Kỳ đánh xe đi rồi ta mới nhớ ra quần áo com canh của Nhậm Ma Vương vẫn chưa đưa đến bệnh viện.

Trong phút chốc, gió lạnh rít gào, thổi ta nghiêng ngã ỉng. Mới một giây trước còn nghiêng rằng quyết tâm bỏ hấn hai ngày, một giây sau đã lắc mông chạy đến viện đưa quần áo, vậy thì chẳng phải chứng tỏ ta không có can đảm sao? Thế nên, nghĩ kỹ một hồi, ta quyết định đem đồ đạc đến bàn y tá, nhờ chị y tá xinh đẹp kinh hoàng chuyển cho Nhậm Ma Vương.

Nhưng mà, vừa tới cửa phòng bệnh, ta đã bị cảnh tượng bày ra trước mắt làm hoảng sợ.

(Miao: Chờ đã, Bạch Ngưng, không phải người bảo đem đồ đến quày y tá sao? Tại sao lát sau lại có thể hoảng sợ trước cửa phòng bệnh của Nhậm Hàn?

Bạch Ngưng: Ặc ~ Là thế này, ta chỉ muốn nhìn xem hấn bệnh nặng đến độ nào để cười trên nỗi đau khổ của hấn thôi, ta thề! Chỉ là rình ở cửa ngó trộm, không đi vào...)

Được rồi, quay trở lại câu chuyện, không ngờ ta lại nhìn thấy người mà ta không mong muốn gặp được nhất trong phòng bệnh của Nhậm Hàn —— Trình! Kiều! Kiều!

Giờ phút này, Kiều Kiều giả tạo nửa cười nửa không nhìn chằm chằm Nhậm Hàn, Nhậm Ma Vương nằm trên giường cầm tạp chí lật qua lật lại, a! Hay! Thật là quá hay! Một hình ảnh đẹp biết chừng nào, trai tài gái sắc, trời sinh một đôi.

Nhất thời, ta cảm thấy trời đất tối sầm, so với một màn ở đài truyền hình hôm trước thì càng khó đỡ hơn, răng nghiến chặt, móng tay bấm vào thịt. WTFGO? Lại diễn kịch? Ở đây không có phóng viên, cũng không có fan hâm mộ, diễn cho ai xem? Diễn cho ta xem sao?!

Ta đứng ở cửa phòng, lửa bốc lên đầu. Được rồi, ta thừa nhận, ta nhỏ nhen, ta không độ lượng, thật ra nếu đổi thành một ngôi sao ca nhạc nào khác, có lẽ ta sẽ không kích động mà từ chối cầu hôn, có lẽ còn có thể hỏi Nhậm Hàn vài câu. Vấn đề là, đối phương là Trình Kiều Kiều!

Là người mà ta khó có thể tha thứ nhất trên đời, Kiều Kiều!

Cô ta như là một cái gai cắm ở trong lòng ta, ba năm rồi, miệng vết thương nhìn qua tưởng như đã khỏi, nhưng thật ra cái gai ấy đã ăn sâu vào da thịt của ta, hớp vơi cơ thể ta làm một. Bây giờ Nhậm Hàn nhẹ chạm vào chiếc gai này, ta liền toác da chảy máu.

Nước mắt giọt ngắn giọt dài chảy xuống, ta như một đứa trẻ bất lực đứng chết trân ở cửa phòng bệnh, không thể nhúc nhích, chỉ biết nhìn chằm chằm vào hình ảnh đẹp đẽ của hai người, lại nghĩ đến hôm ấy hai người ôm hôn, không khỏi cảm thấy từng trận buồn nôn. Bên trong, hai kẻ kia không hề phát

hiện bên ngoài có người rình trộm, loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng Nhậm Hàn, giọng điệu lạnh như băng.

"Ở đây không có phóng viên, cô không cần diễn kịch."

"A, ai nói là tôi đến diễn kịch, tôi nghĩ là chúng ta cũng có quen biết, nghe tin anh bệnh nên đến thăm..."

Nhậm Hàn khép tạp chí lại, vẻ như tức giận, nheo mắt nói: "Thăm tôi? Không phải là đến chế giễu tôi sao?"

"Nhậm thiếu gia thật là thông minh, khó lắm mới thấy anh bị từ chối, vào nằm viện không dậy nổi, người trong lòng thì lại không chịu đến thăm, cơ hội tốt như vậy, đương nhiên là tôi phải đến chế giễu."

...

Ta đứng ngoài cửa nghe hai người mồm mép, mùi thuốc súng càng ngày càng nồng nặc, nhìn kiểu gì cũng không giống hai người có □ đang tâm tình, dần dần, ta ngồi nghe đến quên cả khóc. Trục giác phụ nữ nói cho ta biết, sự thật mà Kỳ Kỳ nói với ta có vẻ còn chưa phải là tất cả. Nghĩ lại, ta liền áp tai lên cánh cửa theo bản năng, đang muốn nghe ra mấu chốt, chợt từ phía sau truyền đến giọng điệu trách cứ của vị hộ lý:

"Cô là ai? Đứng ghé trên cửa làm gì?!"

Ta vốn đang hết sức chăm chú nghe lén nhìn trộm, đột nhiên bị thiên sứ tỷ tỷ quát một tiếng như vậy, giật mình hét lên một tiếng, sau đó...

Các bạn quạ đen mau bay ào ào qua đầu ta đi.

Sau đó, ta ngã vào trong phòng bệnh, ta lúc này thật đáng thương, mặt vẫn sưng sưng nước mắt, tay ôm quần áo với hộp cơm của Nhậm Ma Vương. Nhậm Hàn và Kiều Kiều nhìn thấy ta, thì nhau ngăn ra, người đầu tiên có phản ứng, vẫn là thiên sứ tỷ tỷ.

"Chắc chắn, cô là ai? Sao lại dám quấy rầy Nhậm tiên sinh của chúng ta và cô Kiều Kiều đây hả?" Thiên sứ tỷ tỷ mắng ta té tát một trận, rồi quay sang tươi cười nịnh nọt: "Xin lỗi, xin lỗi, đã làm phiền hai vị ——"

Ta đang bò ra đất, bị năm chữ "Nhậm tiên sinh của chúng ta" của thiên sứ tỷ tỷ dọa cho run cầm cập, bấy giờ mới quay ra trừng mắt nhìn tên đầu sỏ gây chuyện rồi đứng lên sửa sang quần áo. Ta lao ra khỏi phòng bệnh kia trong nháy mắt, suy nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu chính là: Kinh điển vật vãi.

Chẳng lẽ ngoài trừ tố chất bị kịch, ta còn có tố chất đóng nữ chính trong truyện Quỳnh Dao?

Sau khi đạp bay N bệnh nhân và xe đẩy các loại, Nhậm Ma Vương cuối cùng cũng đuổi kịp theo ta, ánh mắt mãnh liệt kéo ta lại: "Ngưng Ngưng, hãy nghe anh giải thích."

Ta còn chưa kịp bật tai nói câu thoại kinh điển "Tôi không nghe tôi không nghe, tôi không muốn nghe gì cả ——" thì đã từ đầu nhảy ra người thứ ba, không thèm nói câu nào với ta và Nhậm Hàn, "Tách tách" flash làm ta hoa hết cả mắt, sau đó thì người thứ tư, thứ năm nhảy ra.

Flash loang loáng, máy quay film, máy ghi âm...

"Xin chào ngài, Nhậm tiên sinh, xin hỏi vị tiểu thư này là ai? Vì sao lại ở chỗ này?"

"Ngài và vị tiểu thư đây có quan hệ gì? Quan hệ của ngài và cô ấy, cô Kiều Kiều có biết không?"

"Vị tiểu thư này, xin hỏi có phải Nhậm tiên sinh phản bội cô hay không?"

"Cô Kiều Kiều, hóa ra cô cũng ở đây, cô định đối xử thế nào với vị tiểu thư thành linh chen vào này?"

...

F, anh mới là tiểu thư, cả nhà anh đều là tiểu thư! Ta nổi giận trừng mắt nhìn đám phóng viên đột nhiên từ bốn phương tám hướng ập đến này, trong chốc lát, nhận thức về tinh thần chuyên nghiệp và sức tương tượng phong phú của họ cũng được nâng lên một tầm cao mới, choáng váng nửa ngày, cuối cùng mới từ trong đồng câu hỏi của đám phóng viên mà trở lại nhận ra một vấn đề —— Kiều Kiều cũng có mặt ở đây.

Quay đầu nhìn lại, Kiều Kiều đứng cách chỗ ta và Nhậm Hàn chừng chục mét, cũng bị một đám phóng viên liên tiếp oanh tạc, nhưng mà đôi mắt xinh đẹp khác thường của cô ta lại nhìn chăm chăm về phía chúng ta.

Ta hơi hơi 囧, hoàn toàn không nghĩ đến viện đưa quần áo cũng có thể xảy ra chuyện, đáng lẽ ta nên sớm nghĩ đến... gần đây Kiều Kiều mà nhân vật nổi tiếng rồi, ra ngoài thể nào cũng có người theo dõi, lại thêm Nhậm Hàn nhập viện, bao nhiêu người thì nhau đổ về bệnh viện nghiên cứu địa hình săn lấy vài tin thời sự.

Thế mà ta lại liều lĩnh lao vào, tự nhiên trở thành đề tài báo cáo kết quả công tác tốt nhất cho BOSS của họ, có lẽ đến mai là ta có thể lên trang nhất rồi.

Nhậm Hàn có lẽ cũng biết ta không quen với tình huống như thế này, bèn lặng lẽ cầm tay ta kéo về phòng bệnh, ta chỉ thấy tinh thần và thể xác của mình ảm áp vô cùng, còn có một chút ngượng ngùng, cúi đầu nhìn xuống rồi bật kêu lên. Bàn tay của Nhậm Ma Vương đang chảy máu đầm đìa, kim truyền dịch cũng đã méo mó vẹo sang một bên, chắc là vừa rồi mọi chuyện xảy ra đột ngột, Nhậm Hàn vì vội đuổi theo ta, rút bừa cái kim mà bị thương.

Kết quả là, ta không tìm được lại bắt đầu thấy đau lòng, không thèm nhìn đám phóng viên, hô to: "Nhậm tổng, anh chảy máu!"

Nhậm Hàn cho ta một nụ cười trấn an, siết chặt bàn tay ta hơn một chút, cùng lúc đó, đội hộ vệ tạo thành từ bác sĩ và thiên sứ tỷ tỷ đã đuổi theo kịp, hộ tống ta và Nhậm Hàn về phòng, khi đi ngang qua Kiều Kiều, không biết mọi người vô tình hay cố ý mà đứng thành một lối để cho hai người chúng ta nhìn rõ được nhau.

Vì thế, motif kinh điển lại ào ào nhảy ra.

Kiều Kiều mở miệng, nhẹ nhàng gọi một tiếng: "Ngưng Ngưng."

Đột nhiên, động đám sấm chớp, mọi người ngừng thở, chung quanh im lặng đến mức có thể nghe được cả tiếng đồng hồ tích tắc. Ta ngạc nhiên, miệng giật giật. Bình thường, ở loại thời điểm này... không phải đều là nữ chính nên gọi tên nam chính sao? Nhưng mà... tại sao Kiều Kiều lại ai oán nhìn ta chằm chằm, ai oán gọi tên ta?

Ta luống cuống tay chân, loạn xạ xì ngầu nghĩ cách ứng phó, Nhậm Ma Vương liền mặt mày xám xịt túm lấy cánh tay của ta, nhướn mày nói: "Chúng ta đi."

Vào phòng bệnh rồi, thiên sứ tỷ tỷ nhanh chân chạy ra ngoài rồi đóng cửa lại, ta kim lòng không đầu đưa mắt nhìn Kiều Kiều, ánh mắt u buồn ai oán của cô ta khiến tóc gáy ta dựng đứng mà không rõ nguyên do... Ánh mắt này vừa như rất quen thuộc, lại vừa như thật xa lạ, cô ta đến bệnh viện thăm Nhậm Ma Vương mà hai người này lại đầu đá cả buổi, rốt cuộc là vì sao?

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Tại một ngôi biệt thự xa hoa trong khu Tử Uyển.

Ultraman vì đột nhiên được về nhà ngoại mà hưng phấn nhảy tới nhảy lui như khi. Cuối cùng nhảy lên chiếc sofa da thật, vô cùng thân thiết gồi đầu lên đùi u già.

U già thấy thế, cười toe toét: "Thấy chưa? Ul bé nhỏ nhà ta vẫn là yêu mẹ nhất, ai nha nha, tôi đã biết thế nào cô cũng không chăm sóc tốt cho con yêu của tôi mà, bảo để tôi nuôi hộ cô còn không chịu. May mà bây giờ thì tốt rồi, cái tên gian phu kia của cô vào viện, cô thì không dám bước chân ra khỏi cửa, Ul bé nhỏ cuối cùng cũng về, oa ha ha ~"

Ta tay cầm điều khiển, trực tiếp bỏ u già ngoài tai, tiếp tục ngắm người nhìn tivi.

Kênh tin tức giải trí: "Theo tin vừa nhận, ngày hôm qua ở bệnh viện Hoa Tây, một cô gái bí ẩn đột nhiên xuất hiện ở phòng bệnh cao cấp của thái tử tập đoàn Nhậm Thị, trùng hợp là, tình cờ bị ngôi sao ca nhạc Kiều Kiều đến thăm bệnh bắt gặp. Cô gái này mọi thứ kể từ dáng người, gương mặt lẫn phản ứng với giới truyền thông đều kém xa cô Kiều Kiều, nhưng Nhậm thái tử vẫn ngang nhiên nắm tay cô gái bí ẩn này quay về phòng, Kiều Kiều âm thầm buồn bã rời đi. Hôm nay, một số fan của Kiều Kiều trên mạng tự phát đòi săn tìm giết thịt, thế tìm cho ra à hồ ly tinh phá hoại tình cảm của hai người..."

Kênh xã hội nhân văn: "Hiện tại có một bộ phận 9x phát cờ hò reo muốn đi làm tiểu tam, điều này chứng tỏ cái gì? Chứng tỏ sự xấu xa của xã hội thượng lưu! Như sự kiện tan vỡ của cặp đôi Nhậm – Kiều ngày hôm qua mà nói, Nhậm thái tử gia và ngôi sao ca nhạc Kiều Kiều vừa mới xảy ra tin đồn, ngay lập tức liền xuất hiện bên thứ ba. Điều này chứng tỏ cái gì? Chứng tỏ thực trạng xã hội! Nhìn lại những đoạn ghi hình ngày hôm qua, chúng ta có thể tình ý phát hiện, tiểu tam này còn ôm cả quần áo và hộp cơm trên tay, rõ ràng là đang tới đưa đồ cho Nhậm thái tử thì bị bao vây, điều này chứng tỏ cái gì? Chứng tỏ họ đã sống chung với nhau, có quan hệ thể xác! Điều này chứng tỏ cái gì?..."

Kênh tin tức kinh tế: "Theo nguồn tin đáng tin cậy tiết lộ, cô gái xen vào tình cảm của cặp đôi Nhậm – Kiều ngày hôm trước chính là con gái độc nhất của tập đoàn Bạch Thị. Theo chúng tôi phân tích, vị thiên kim nhà họ Bạch này cực kỳ có khả năng đã đính hôn cùng Nhậm Hàn, Kiều Kiều cùng lắm chỉ là một vật hy sinh cho lợi ích, sự kiện ôm hôn đình đám ngày trước cũng bị rất nhiều bạn trẻ trên mạng nghi ngờ chỉ là tô vẽ đậm thêm cho đám cưới của hai nhà Nhậm Bạch."

...

Ta ngồi ở trên sofa, muốn động cái điều khiển tivi mà gần như không còn sức lực.

Thế giới này đổi trắng thay đen hết cả rồi.

Ta xin gửi lời thăm hỏi, bằng tất cả lòng biết ơn, lần thứ một nghìn lễ một ân cần gửi lời thăm hỏi đến cả nhà giới truyền thông mang khả năng bẻ cong sự thật kia.

Ta mới là người bị hại mà, tại sao chớp mắt một cái, Kiều Kiều biến thành oán phụ, còn ta tự nhiên trở thành hồ ly tinh?! Cái WTF, có ai từng nhìn thấy hồ ly nào mặt tròn như ta, đáng người đầy đặn quá đà như ta chưa? (Khụ, chuyện đáng người này không liên quan đến tác giả, là Tiểu Ngưng Tử được nhà Nhậm Hàn nuôi giỏi mà thôi)

Bên này, u già thấy ta gục ngã, cuối cùng cũng nhớ tới chức trách làm mẹ của mình, ôm Ultraman tiến đến gần ta an ủi: “Ngưng Ngưng, không muốn xem nữa thì tắt tivi đi.”

Ta đơ cổ quay đầu nhìn u già, đôi tính à? Tự nhiên biết quan tâm tới ta?

U già chống bàn tay mập mập lên má: “Uhm, chuyện nào cũng có hai mặt tốt xấu, Ngưng Ngưng, con cứ tưởng tượng thế này, ềm... xem như giới truyền thông quảng cáo miễn phí cho công ty của thầy con đi! Nếu bọn nó còn muốn biết thêm tin tức, lần sau công ty thầy con có sản phẩm mới, con ra làm người phát ngôn, lại tung thêm tự truyện gì đó, đôi bên cùng có lợi.”

-_-|||

Công lực tát nước lạnh của Bạch phu nhân quả là càng ngày càng cao cường. Nhưng xét thấy mục tiêu đáng quý của bà là muốn an ủi ta, ta đành he hé tí tí một nụ cười còn khó nhìn hơn khóc: “Không có gì đâu u.”

Ấn cái nút màu đỏ trên điều khiển xuống, cả thế giới rơi vào im lặng.

Ta chán nản ngửa đầu ra, đang muốn thư giãn một chút thì u già đã quăng ra một câu sắc nước: “Những người này cũng rồi hơi thật, căn bản là chẳng biết cái gì mà còn đưa tin. Kiều Kiều này hồi trước cướp chồng của Ngưng Ngưng nhà chúng ta, bây giờ cướp lại cũng là phải đạo thôi!”

Ta bị phản nhìn thẳng vào u, rằng nghiêng trèo treo, lần thứ một nghìn lẻ một hoài nghi ta có thật là con ruột của Bạch phu nhân hay không. An ủi nửa ngày, kết quả hóa ra bà cũng chẳng rõ đầu đuôi gì cả; an ủi nửa ngày, hóa ra bà cũng tin ta là tiểu tam thật!!

Bạch phu nhân thấy mắt ta trợn trừng như quả chuông... cho rằng ta bị chạm vào nỗi đau cũ, bèn trưng nghĩa vỗ vỗ bả vai của ta, “Bước lên con đường bắt cá hai tay, để cho những à hồ ly tinh khác phải ghen tị ngưỡng mộ đi!”

(͡_)#

Nhịn nhục ba giây, cuối cùng ta cũng không thể nhịn nữa, vỗ bàn bật giấy, tức giận gào lên: “Con không phải là hồ ly tinh hồ ly tinh hồ ly tinh —— “

Ultraman đang chảy nước miếng trên đùi u, thấy ta bốc hỏa, sợ tới mức cụp đuôi chạy trốn, “Oảng oảng” mấy tiếng, phiên dịch lại từ tiếng cún là: Đại hiệp, người muốn lấy gì xin cứ tự nhiên, chỉ xin đừng thương tổn đến ta!

Hiển nhiên Bạch phu nhân không đoán được ta sẽ xù lên, miệng ngoạc thành hình chữ O nhìn ta nửa ngày, mới nói “Ạch ~ Gọi hồ ly tinh hơi khó nghe. Thôi thì tự đục nước béo cò, để cho các tiểu tam khác thất nghiệp đi!”

“...” Ta hoàn toàn bó tay với Bạch phu nhân, chỉ còn biết ngưỡng mộ chân thành.

U già còn chưa vừa lòng, cẩn thận lấy ngón tay chọc chọc ta, “Ngưng Ngưng, vậy rốt cuộc con với tên Nhậm gian phu kia là thế nào a?”

Nghe vậy, ta nặng nề thở dài một hơi, còn có thể thế nào, nghĩ đến sự kiện ngày hôm qua, ta phát điên ỉng...

Ngày hôm qua, sau khi Nhậm Ma Vương ngênh ngang lăm tay ta quay về phòng bệnh, ta vì trong lòng còn giận, nhìn hấn băng bó vết thương cẩn thận xong, thừa dịp hấn bị các thiên sứ tỷ tỷ vây chặt như nêm, liền lách người chui ra. Lần này, Nhậm Ma Vương không đuổi được, nhưng vừa ra khỏi phòng bệnh, ta liền lập tức hối hận.

Hối hận vô cùng tận.

Trước cửa phòng bệnh, đám phóng viên vẫn ngồi cố thủ như cũ, thấy ta xuất hiện, liền như đám cún hoang mười ngày nửa tháng chưa ăn thịt nhìn thấy bánh bao, ào ào xông lên, lệ nóng lưng tràn.

“Tiểu thư, xin hỏi cô quen biết Nhậm tiên sinh ra sao?”

“Tiểu thư, cô có thể tiết lộ thân phận một chút được không?”

“Tiểu thư, cô có biết rõ mối quan hệ của Nhậm tiên sinh và Kiều Kiều không?”

“Tiểu thư,,,”

Ta nhòe lệ chạy trốn một hồi, nguyên rửa từ mười tán đời đám phóng viên đến kẻ chủ đầu sỏ gây chuyện, vất vả mới chạy ra được cửa bệnh viện, chỉ thấy một chiếc xe hơi lộng lẫy lướt đến trước mặt ta, vì thế ta đoán chắc rằng chủ xe đang ám chỉ ta “lên xe đi”, muốn độ kiếp cho ta.

Vì thế, ta lấy thể sét đánh không kịp bịt tai mở cửa lao ào vào xe, chờ tới khi yên tâm nhìn đám phóng viên đang càng ngày càng bị bỏ xa thì thở phào nhẹ nhõm. Ta quay đầu, bày ra bộ dạng thờ trắng đáng yêu tiêu chuẩn, đang định mở miệng thì hai chữ “Cám ơn” nghẹn lại trong họng, không phun ra được.

Bên cạnh, Kiều Kiều vừa lái xe vừa cười nhạt, “Bạch Ngưng, thật ra kỹ thuật lái xe của mình cũng không tồi, dư sức đua giong với đám phóng viên này.”

“Hả?”

“Cho nên... cậu không cần chuẩn bị tư thế sẵn sàng liều mạng như vậy.”

Mặt của ta đã run run đến độ như vậy rồi sao?

Suốt một đoạn đường, không ai nói gì.

Kiều Kiều đưa ta đến cửa nhà họ Bạch, ta đang định xuống xe, chợt nghe từ phía sau truyền đến một giọng nói nhẹ như gió thoảng: “Có muốn... đi uống gì một chút không?”

Quả nhiên, chuyện phải đến cuối cùng cũng đã đến.

Tìm một quán cà phê yên tĩnh, Kiều Kiều ngồi xuống, đi thẳng vào vấn đề: “Bạch Ngưng, cậu có biết vì sao ba năm trước mình lại cặp với Bác Hi không?”

“...” Ta im lặng, chậm rãi nâng tách cà phê lên thưởng thức. Vì sao lại cặp với vị hôn phu của tôi, câu hỏi này tôi làm sao mà trả lời được?

“Bởi vì, mình muốn cậu được hạnh phúc.”

Phụt nước. Vì muốn tôi được hạnh phúc cho nên cô ngáng chân tôi, đây, đây... đây là cái logic gì vậy?

Kiều Kiều xõa mái tóc dài, cười cô đơn, “Ngưng Ngưng, cậu không phải là đứa ngốc, có một số việc rõ ràng cậu hiểu, chỉ là không nói ra. Mình cũng không muốn ép cậu, cho nên... Sau khi cậu từ chối mình, mình vẫn hy vọng cậu có thể tự tìm được hạnh phúc. Nhưng gã Bác Hi này không vượt qua được kiểm tra. Hắn không xứng có được cậu!”

Nghe vậy, đình đầu ta chớp mắt nháy ra ba dấu chấm hỏi to đùng. Từ chối? Từ chối cái gì? Được rồi, ta thừa nhận, hôm nay lúc ở bệnh viện, ta bắt đầu nghi ngờ Kiều Kiều có tình cảm đồng tính đối với ta, nhưng mà, cũng là hôm nay mới nghi!! Cái gì mà “Sau khi cậu từ chối mình”, trước kia ta có từng... từ chối Kiều Kiều sao?

Kiều Kiều cúi đầu, không phát hiện ra ta đang ngờ ngợ, tiếp tục nói: “Hắn không chống được dụ dỗ của mình, điều này có nghĩa là dù không có mình, tương lai cũng sẽ có người con gái khác làm cậu phải đau lòng. Một khi đã như vậy... Để cậu ghi nhớ người con gái khác, không bằng ghi nhớ mình; để cậu hận người con gái khác, không bằng hận mình đi. A! Dù sao bị hận cũng tốt hơn so với bị quên.”

Ta vô đầu suy nghĩ, không nghe rõ Kiều Kiều nói gì lắm, bởi vì ta còn đang mãi miết, mãi miết cố nhớ lại xem, rốt cuộc thì Kiều Kiều đã bày tỏ với ta khi nào, ta lại từ chối cô ta khi nào? Vì sao, vì sao mà ta không thể nào nhớ nổi, chẳng lẽ ta cũng bị mất trí nhớ giống Bác Hi?

Kiều Kiều vẫn không uống lấy một ngụm cà phê nào: “Mình biết, nhất định cậu cảm thấy mình rất biến thái, không sao cả, dù sao từ khi mình nhận ra mình không thể chịu đựng được khi người khác ở bên cậu, mình cũng đã biết là mình biến thái. Ngưng Ngưng, có đôi khi mình nghĩ, có lẽ mình hận cậu, không thua gì cậu hận mình.”

Rốt cuộc thì là khi nào? Là khi nào? A a! Nếu sớm biết chân tướng sự thật hóa ra là như thế này, lúc trước ta cũng sẽ không quá đau khổ như vậy, nhớ lại mau, nhớ lại mau, ta từ chối Kiều Kiều lúc nào?

Kiều Kiều: “Cậu có biết vì sao hôm nay sau ba năm, mình mới nói ra chuyện này với cậu không?”

Ta vô đầu, “Cái này —— ” Nếu bây giờ hỏi là cô ta đã thổ lộ với ta lúc nào thì có phải không được hay lắm hay không?

“A, tuy là mình thật không cam lòng, nhưng Nhậm Hàn quả thật đã vượt qua kiểm tra, hắn không động lòng với mình... Ngưng Ngưng, mà dù không thể làm bạn với cậu được nữa, mặc dù biết là cậu sẽ không bao giờ chấp nhận tình cảm của mình... Nhưng mà, mình chúc phúc cho cậu. Chúc cậu và gã Nhậm Hàn kia được hạnh phúc, nếu sau này anh ta dám bắt nạt cậu, mình tuyệt không tha cho anh ta!”

“Nhưng mà,” Ta ngửa mặt nhìn trần nhà, chết thì chết, cắn răng một cái, ta nói: “Kiều Kiều, tôi muốn hỏi cậu một chuyện —— ”

Nghe vậy, Kiều Kiều giật mình, rồi nhẹ nhàng nói: “Không cần hỏi, Ngưng Ngưng, cậu yên tâm. Thật ra hôm đó hai đứa mình ôm hôn ở bên đường, chỉ là để diễn kịch cho người ta xem thôi. Mình ghê tởm đàn ông như vậy, sao lại có thể để cho người khác chạm vào? Chỉ là hiểu nhầm mà thôi.”

“Không phải, mà là...”

Kiều Kiều lại chặn họng ta, “Thật ra lúc ấy Nhậm Hàn cũng đã tra ra được chuyện của mình, uy hiếp ép mình rời khỏi cậu, nói rằng dù chết hắn cũng không rời xa cậu, cậu...”

“A a a!” Chặn họng Kiều Kiều, ra rốt cuộc cũng không chịu nổi việc Kiều Kiều cứ lâu bà lâu bầu mãi, bật dậy từ trên ghế, hét lên: “Cậu có thể nghe tôi nói hết được hay không???”

Lời này vừa dứt, Kiều Kiều quả nhiên đơ lười nhìn ta.

Ta hài lòng gật đầu, hỏi: “Cái này ~ thật ra tôi muốn hỏi cậu một chút, cậu đã bày tỏ với tôi từ lúc nào vậy?”

Ta nói xong, Kiều Kiều hồi nãy còn thao thao bất tuyệt rãi bày tình cảm và chân thành chúc phúc liền hóa đá tại trận. Một lúc sau, Kiều Kiều khôi phục tỉnh táo, nghiêng răng nghiêng lợi lăm bằm tên ta, nghênh ngang rời đi. Thật là đáng giận, cả tiền cũng chưa thềm trả.

Nơi này tuy là yên tĩnh nhưng lại là quán cà phê cao cấp, ta đành bất đắc dĩ gọi điện nhờ Sâu giúp đỡ, sau khi bà Sâu bụng bự cứu ra khỏi quán, ta liền vô cùng khiêm tốn thỉnh giáo lý do Kiều Kiều đột nhiên nổi giận.

Sâu nghe xong đầu đuôi, cười đến suýt nữa thì lăn lộn ra đất.

“Bạch Ngưng, người ta nói tò mò chết mèo, cậu thì tò mò 1 hit chết luôn Kiều Kiều. Khùng! Quá khủng!”

“Hả? Là sao? Nói rõ chút xem nào!”

Sâu ngắc ngắc điều chỉnh lại cảm xúc rồi nghiêm túc hỏi ta: “Trước kia, Kiều Kiều có từng nói với cậu là, cô ấy rất ghét đàn ông, không muốn đi tìm chồng chồng vân vân không?”

“...Hình như là có.”

“Có từng nói là thích cậu, Tiểu Ngưng Tử thật đáng yêu, mình không thích cậu ở cùng một chỗ với người đàn ông khác, cậu chỉ có thể ở cùng một chỗ với mình?”

“...Hình như là có.”

“Có từng nói là gã này không tốt, gã kia không xứng, Ngưng Ngưng, thật ra mình cũng có thể bảo vệ cho cậu?”

“...Hình như là có.”

“Cuối cùng, có trình trọng nói với cậu, mình muốn ở bên cạnh cậu mãi mãi?”

“...Hình như là có.”

Trò chơi hỏi đáp kết thúc, Sâu nhún vai, “Thế còn chưa đủ sao? Kiều Kiều đã nói quá rõ ràng với cậu rồi, kết quả là cậu — haiz, Kiều Kiều đáng thương! Tiểu Ngưng Tử, chẳng lẽ cậu không biết rằng chuyện trong lòng cậu hoàn toàn không đề ý đến cô ấy, càng đáng đau đớn hơn chuyện bị từ chối sao?”

OTZ...

Làm sao mà ta biết được?

Bây giờ không phải cũng có trò chị em gọi nhau là “ông xã”, “bà xã” sao? Lúc ấy ta sợ Bác Hi không thích ta làm “bà xã” của người khác, nên mới chính nghĩa từ chối “ông xã” Kiều Kiều, chẳng lẽ... Đây chính là “sự kiện từ chối” sao?

Trong lúc ta còn đang phát điên, Sâu đã bình tĩnh, vỗ vỗ bả vai ta, “May mà đứa cháu của ta là type người hành động, chứ nếu đợi đến lúc cậu nhận ra ý nó thì chắc Ultraman cũng lên chức ông rồi.”

Một sự kiện rối ren kinh hoàng như vậy, bị ta hoành tráng không đề ý.

Kiều Kiều, rất xin lỗi cậu.

Bác Hi, rất rất xin lỗi anh.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57

Ta ngồi nhà chém gió với u được một lúc thì thầy về.

Việc đầu tiên thầy làm khi về là hạ thánh chỉ triệu kiến ta ngay lập tức.

Trong phòng đọc sách, ta run run ngồi ở phía đối diện với thầy già, cảm giác như có gai chọc vào lưng. Thật ra không phải ta sợ cha ta sau khi xem tin tức nổi trận lôi đình, cho ngủ mả phanh thầy ta, mà chỉ là phản xạ từ nhỏ. Hồi trước cha ta chỉ là một người ít văn hóa, niềm tin duy nhất là “Thương cho roi cho vọt”, thế nên hơi một chút là thi hành bạo lực ra đình, thành ra sau này, chỉ cần thấy thầy mặt mũi lắm lì gọi lại là cả người ta liền run cầm cập.

Ngồi đối diện, thầy già nhấp một ngụm trà, trầm giọng: “Ngưng Ngưng, xem tivi rồi chứ?”

Ta gật đầu như gà mổ thóc.

“Thằng Nhậm Hàn kia, hai đứa có hòa thuận không?”

Ta sờ sờ cái mũi. Giọng điệu của thầy già hoàn toàn là kiểu lãnh đạo tâm sự với cấp dưới, mặc dù hơi cù một chút, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, ta vẫn miễn cưỡng gật đầu. Bây giờ chưa hòa thuận cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, ta đã có thể đoán được kết cục sau cùng của chuỗi bi kịch.

Hai ngày nay không gặp Nhậm Hàn cũng chỉ vì ta thích giả làm rùa chui vào mai trốn vài hôm thôi.

“Đã gặp Kiều Kiều chưa?”

Lại gật.

Thấy thế, đột nhiên thầy già run lên, một tâm trạng gọi là “Chột dạ” hiện trong đáy mắt, “... Kiều Kiều kia có nói gì với con không?”

Ta 囧. Thầy già biết được chuyện ta gặp mặt nói chuyện với Kiều Kiều thì cũng không lạ, dù sao thì cũng là chủ tịch Bạch, chủ tịch thì lúc nào chẳng phải có nhân tuyến, nhưng mà nội dung cuộc nói chuyện... đừng nói thầy còn có cả ‘nhĩ tuyến’ (1) chứ?

Ta ngửa mặt nhìn trần nhà, đang băn khoăn xem nên mang toàn bộ sự thật mà Kiều Kiều đã nói kể cho thầy hay bịa linh tinh một tạo thì thầy đột nhiên nheo mắt đầy gian trá, nhìn kiểu gì cũng thấy xấu xa vô cùng, “Mày... biết hết rồi, phải không con?”

Nghe xong lời này, ta giật mình, im lặng gật đầu. Xem ra gừng càng già càng cay, hóa ra người biết rõ mọi chuyện không chỉ có mình Nhậm Hàn, thầy già không chừng cũng đã nhìn ra bí ẩn trong đó từ ba năm trước, lý do để thầy không nói rõ ràng ra chắc là cũng giống Nhậm Hàn —— sợ ta bị kích thích tâm lý.

Nhưng mà, bọn họ không nghĩ rằng, ta đã tự tay từng chút từng chút lật màn chân tướng, còn kích thích tâm lý hơn cả ngàn cả vạn lần!

Ta mở miệng, đang định nhảy đến làm nũng, giận dỗi một trận, chỉ thấy thầy đột nhiên ôm đầu gục xuống bàn, mặt mũi nhăn nhó đau khổ, “Minh đã biết giấy không bọc được lửa mà, giấy không bọc được lửa, giấy không bọc được lửa —— “

Ta tròn mắt há mồm nhìn chằm chằm vào thầy, nửa giây sau mới phản ứng được. Ta bước lại gần, cầm lấy tay thầy mà lòng chua xót. Không ngờ, pa pa yêu ta như vậy, không ngờ vì chuyện ta đã biết sự thật mà đau khổ tự trách thành như thế này, đang định mở miệng an ủi một hai câu, chợt pa pa kéo tay ta, mặt già nhòa lệ:

“Ngưng Ngưng, năm ấy không phải bố mày có ý dẫu, bố thì không phải bố có ý.”

“Thật ra bố cũng rất ân hận, thật sự rất ân hận, bao năm nay bố vẫn luôn tự trách mình, đêm đến không tài nào ngủ được, mỗi ngày chỉ có thể chợp mắt mười mấy tiếng.”

“Chuyện này bố lại không dám nói với ai, cả mẹ mày cũng không biết, bố đau khổ vô cùng tận. Cho nên sau khi Bác Hi tỉnh lại, bố vừa sợ vừa mừng, vừa sợ vừa mừng vì nó mất trí nhớ rồi, lại vừa mừng vừa sợ (xin chú ý đến thứ tự mừng sợ, đây không phải là được sắp xếp ngẫu nhiên ngẫu nhiên), vì muốn bù đắp cho nó nên bố mới khuyên mày nhìn lại nó. Haiz ~ Bố đã sớm muốn nói toạc chuyện này từ lâu...”

Cánh tay ta bị thầy già túm chặt, cả người chết lặng một lúc rồi mới líu lười nói: “Pa, pa pa?”

Nghe giọng điệu này của thầy, hình như... chuyện năm đó vẫn còn cất dấu bí ẩn không thể tiết lộ? Rốt, rốt... rốt cuộc phải kích thích tâm lý của ta bao nhiêu nữa thì mới hết đây? Chẳng lẽ năm đó tai mắt của thầy đã sớm phát hiện ra hành vi của ông con rể, lúc biết tin bọn họ chuẩn bị chạy trốn, trong cơn giận giữ, thầy già đã sai tay chân động tay động chân lên cái xe, gây ra vụ tai nạn cho bọn họ?

Ta kinh hãi, bàn chân cố bám chặt xuống đất giữ thăng bằng, hét chói tai: “Pa pa, đây là phạm tội, phạm tội đấy bố ơi!!”

Thầy già mặt nhăn nhăn không cho ta hét, mặt kêu rên: “F, bố mày làm không phải vì mày hay sao? Nhớ ngày đó bố mua xe đưa cho thằng Bác Hi, thật ra cũng không có âm mưu gì cả, chỉ là tình cờ nhìn thấy bộ thiết bị kia, nhất thời ngứa ngáy muốn biết bây giờ bọn trẻ chúng mày yêu đương như thế nào, cho nên... Mối...”

Ta càng nghe càng thấy mơ hồ, hoảng sợ rung mạnh vai thầy, “Bố ơi là bố! Rốt cuộc thì bố muốn nói chuyện gì? Bố giải thích thêm một chút đi!”

Thầy già dựng tay ra dấu ta dừng lại, rồi nhẹ nhàng kể: “Thật là xui bằng chết, năm ấy bố mày mua xe đưa cho nó, tình cờ có thằng giới thiệu với bố bộ thiết bị theo dõi, khụ khụ, là cái liệu kiểu máy bộ đàm, nhưng mà... chỉ có bố nghe được bên kia nói gì thôi, còn nếu bố không dùng phone thì người ta không nghe thấy được bố. Lúc ấy bố sợ mày bị thằng nhóc kia bắt nạt nên lên lút gắn lên xe. Lúc rảnh rỗi thì lòi ra nghe xem hai đứa đang làm cái gì trong xe, kết quả là —— “

Thầy già kể đến đây, giọng yếu đi một chút, cúi đầu thấp xuống như bộ dạng của một thằng bé đang nhận lỗi: "... Kết quả là hôm Kiều Kiều với Bác Hi bỏ trốn, bố nghe thấy thằng khốn nạn kia nói chuyện với con bé, nhất thời kích động liền lôi phone ra mắng hai câu, ai biết thằng khốn Bác Hi kia nhát gan, tự nhiên nghe thấy tiếng bố trong xe, thế là giật mình lạng tay lái, đâm cái rầm luôn."

"..."

Nếu, giờ phút này, ta là một nhân vật thánh thiện, thì sẽ nước mắt rung rung nghẹn ngào: "Bố, việc bố làm là xâm phạm bí mật cá nhân, Bác Hi dù không vì bố mà bị tai nạn, nhưng lại vì bố mà mất trí nhớ. Bây giờ bố theo con ra phường tự thú, con sẽ ở bên ngoài chăm sóc cho bố."

Nếu, ta là một nhân vật độc ác, vậy thì nên ngửa mặt lên trời cười điên dại: "Ha ha ha, ý trời, quả là ý trời! Bố, bố làm tốt lắm! Nên làm vậy từ lâu rồi mới phải."

Nếu là một tiểu Loli, thì chắc là nên vội vàng túm lấy thầy già, "Oa, phải làm sao bây giờ? Pa pa, hay là chúng ta thừa dịp Bác Hi mất trí nhớ, Kiều Kiều vẫn còn một chút tình cảm với con mà giết người diệt khẩu đi?"

Nhưng tình cảnh này, là một motif hủ nữ bí mật kinh điển được nhiều độc giả theo dõi, ta lại chỉ có thể dùng sự im lặng điều biểu đạt toàn bộ tâm trạng. Thầy à! Cả mấy đứa lúc trước chỉ là Nữ Hoàng Sự Thật, còn bố mới là Hoàng Đế Sự Thật áp đảo chúng sinh a!! Quả nhiên là kích thích vô cùng, bí mật khiến người ta cảm phần nhất luôn luôn tiết lộ được cuối cùng.

OTZ...

Ta thật sự, không biết diễn tả tâm trạng hỗn loạn của bản thân lúc này như thế nào.

Đầu tiên là tình địch biến thành người tình đơn phương, thầy già thì biến thành đầu sỏ gây tai nạn (Cứ coi như vậy đi 囧), sự kiện Nhậm Hàn bắt cá hai tay rồi ta oanh oanh liệt liệt đi bắt gian, cuối cùng bị "Toàn bộ sự thật" giải quyết hết sạch, thật là không muốn lão đảo trong giỏ cũng không được.

Cuối cùng, trong lúc ta đang rơi lệ đau đớn, thầy già đã hồi đầy HP MP, cười ha ha hai tiếng, tinh thần phấn chấn đứng lên kêu to: "Bạch chủ tịch ông đây sống lại rồi———" "

Vỗ vỗ vai ta, thầy già trước khi ra khỏi cửa còn không quên tương cho ta last hit: "Ngưng Ngưng, mày không cần lo cho bố như vậy, ba năm trước bố mày xem qua rồi, xâm phạm bí mật cá nhân chỉ cần đền ít tiền là xong việc, chẳng qua bố bị lương tâm cắn rứt, bây giờ xé toạc ra rồi, sung sướng rồi."

Nói nửa ngày, hóa ra thầy già còn không phải vì muốn cho ta biết sự thật mà nói ra, ta cùng lắm chỉ là một động lực để xé toạc mà thôi.

Cái trái đất chết tiệt này, thật sự là không sống nổi nữa /(T o T)/ ...

Miao: Ngưng Ngưng, người mà không sống được ở trái đất nữa, thì văn của ta cũng không viết tiếp nổi. Cho độc giả leo cây sẽ bị làm thịt, ta với người cùng trốn sang hành tinh khác đi.

Ta: Thôi thôi, người không thấy gần đây người ta còn đang lập kế hoạch xâm chiếm sao hỏa sao? Chúng ta có đi thì kiểu gì cũng bị người ta coi là ET mà bắt về nghiên cứu.

Miao: Hu hu, làm sao bây giờ?

Ta: Tất nhiên là dụ dỗ về một anh zai đẹp trai, phóng khoáng, lăm lăm... (Tự động giản lược 1000 chữ) người trái đất mà yên tâm sống qua ngày.

Vì thế, ngày X tháng X năm XX, ET mặt dày là ta vô cớ tung một cước đá văng cửa phòng bệnh của Nhậm Hàn, khí té hừng hực xòe vuốt hết lớn:

"Đưa đây!"

Nhậm Ma Vương đang cúi đầu đọc tài liệu gì gì đó, thấy ta đến vẫn không nhanh không chậm, cười nhẹ hai tiếng nhìn hai bàn tay xòe vuốt hơi đầy đặn quá bình thường một tạo của ta, tựa vào thành giường hứng thú hỏi: "Đưa cái gì?"

Ta nghiêng răng, trả lời như đúng rồi: "Nhẫn ấy" Dù sao cũng đã không còn tạo mặt mũi nào rồi, dạo này bị kích thích tâm lý quá độ, ta cũng chẳng còn để ý hành vi vô sỉ đã từ chối người ta rồi lại quay ra đổi ý nữa, ta là ta đã sớm chuẩn bị tốt kịch bản rồi:

"Lần trước anh cầu hôn em, em đành phải đau khổ nhận lời vậy."

Dứt lời, phòng bệnh tự nhiên chìm trong yên lặng. Đôi mắt sâu thẳm của Nhậm Ma Vương ngược lên, nhìn ta chăm chăm, không biết đang nghĩ cái gì. Trán ta rờn rờn mồ hôi lạnh, cổ thẳng lưng ưỡn ngực biểu diễn bộ dạng không hề sợ hãi, ngầm ngầm tính toán ra một đối sách thật tốt.

Không sao hết, thật sự không sao hết.

Nếu Nhậm Hàn dám từ chối, ta sẽ nói tôi đã là người của anh, đã sống chung ba tháng, trong bụng cũng đã mang đứa con của anh, Ultraman cũng không chịu ở với chủ cũ là tôi nữa, đài truyền hình đã vạch trần hết chuyện của chúng ta, tôi không còn vác mặt ra được được nữa, vân vân vân vân, làm cho hấn á khẩu luôn.

Ta hít một hơi thật sâu, nhìn lại Nhậm Ma Vương một lần nữa, cố làm tốt công tác chuẩn bị nghênh chiến, kết quả là Nhậm Hàn chỉ dùng một chữ đã

khiến cho ta ghen cổ.

Hắn nói: “Được.”

Được? (hảo)

Ta đưa âm tiết này vào đầu phân tích qua một lượt, xác định nó không phải là ‘Hảo, hảo, hảo’, thật sự là cái từ mang nghĩa là ‘đồng ý’ kia, liền theo bản năng sờ trán Nhậm Ma Vương.

“Ồm?”

“Sốt?”

“Loét dạ dày biến chứng thành thần kinh?”

Dứt lời, mặt Nhậm Ma Vương tím ngắt lại, một lúc sau mới trầm giọng nói: “Vây cuối cùng em có cưới hay là không?” Giọng nói dịu dàng vô cùng, nhưng ta vẫn cứ nghe được một chút ý ép buộc trong đó.

Đảo mắt nghĩ ngợi, ta cao giọng: “Trả GV cho em thì em cưới.”

Dĩ nhiên ta vẫn hoài nghi GV chưa chết thật, tuy là mỗi lần ta cầu xin khóc lóc đập phá om sòm Nhậm Hàn đều ngậm miệng không chịu nói rốt cuộc đồng GV mất tích đã chạy đi đằng nào, nhưng ta vẫn tin tưởng vững chắc rằng Nhậm Ma Vương yêu ai yêu cả đường đi, sẽ không thật sự đập tan bảo bối GV mà ta yêu quý bao năm.

Áp suất không khí trong phòng đột ngột giảm mạnh, ta tự nhủ dù sao thì cũng chết, thôi thì ngoan cố gia tăng quyết tâm, bèn cao giọng: “Đây là hồi môn của em, anh giấu hết đi rồi, đến lúc em gả về nhà anh, người nhà anh sẽ khinh thường em >O< ”

Lời này vừa dứt, ta liền một lần hiếm hoi nhìn thấy một đồng hắc tuyến hiện lên trên mặt Nhậm Ma Vương, có lẽ đã bị ta làm tổn thương lục phủ ngũ tạng nhưng ngoài mặt vẫn cố chống đỡ.

"Em quyết định lấy GV làm toàn bộ hồi môn?"

"Vâng, ông xã anh yên tâm. Chờ em gả vào, em thề sẽ dốc lòng việc coi bồi dưỡng toàn bộ đàn ông con trai trong nhà họ Nhậm thành thụ, toàn bộ đàn bà con gái thành hủ nữ làm nhiệm vụ của mình."

Nắm tay Nhậm Ma Vương hết siết lại lỏng, siết lại lỏng, cuối cùng đến tận khi nổi gân xanh mới quẳng đồng tài liệu trên tay đến trước mặt ta, nói: "Em tốt nhất là nên bồi dưỡng lại trình độ ngữ văn tiểu học của mình trước đi, như thế thì có vẻ hay hơn."

"Ha?" ta chăm chú nhìn kỹ tài liệu kia một lần, liền phát hiện ra đây không phải là tài liệu của phòng phóng viên, đây là... bản thảo ta chuyển cho sếp chờ phê duyệt hai hôm trước.

"Bản thảo của em sao lại ở trong tay anh?"

Nhậm Hàn xoa xoa thái dương, nói: "Sáng nay Lý Tử Nho đến thăm anh, tiện tay đem bản thảo mới nhất của em đưa cho anh, nói năng uyển chuyển muốn anh □ em một chút, bảo anh bồi dưỡng kiến thức văn học cấp tiểu học cho em."

Ta run run khoe miệng, cầm lấy bản thảo nhìn trái nhìn phải, "Có.. vấn đề gì sao?" Bản thảo này là một bài báo nhỏ giới thiệu kỹ càng lịch sử của rượu, ảnh hưởng trong nhân văn, văn hóa doanh nghiệp, vân vân và vân vân. Lúc ấy ta viết liền một mạch, còn cảm giác bài viết của mình cũng khá là hay.

Mấy hôm nay vì bị đám phóng viên đeo bám chặt quá, ta không dám ra khỏi cửa, đành phải gọi điện xin công ty cho nghỉ vài ngày. Vốn tưởng sếp sẽ nổi khùng, không ngờ lại nhẹ nhàng duyệt ngay. Cho nên đến bây giờ ta vẫn chưa được biết ý kiến nhận xét về bản thảo này. Nhưng ta chưa từng nghĩ rằng sếp lại vội vàng đưa bản thảo đến cho Nhậm Hàn xem, chẳng lẽ... có cái lỗi gì cực kỳ nghiêm trọng?

Nhậm Ma Vương thấy ta vò đầu bứt tai, làm ra bộ dáng thầy giáo mặt lạnh kiểm tra học sinh: "Tìm ra vấn đề chưa?"

Ta lắc đầu, Nhậm Ma Vương nhìn ta với ánh mắt như muốn nói "Đúng là hết thuốc chữa", rồi mạnh mẽ giật lấy tập tài liệu, lấy bút khoanh tròn một câu. Ta mở to mắt nhìn, câu này vốn dĩ là:

———— Theo truyền thuyết, sau khi vị cao tể đắc đạo điểm ngộ (2) nàng, cô gái liền thông suốt, quay lại từ con đường lầm lạc, tiện đà bắt đầu nấu rượu bằng bí kỹ được cao tăng truyền thụ.

Khó nổi trong bản thảo viết là:

———— Theo truyền thuyết, sau khi vị cao tể đắc đạo điểm ô (3) nàng, cô gái liền thông suốt, quay lại từ con đường lầm lạc, tiện đà bắt đầu nấu rượu bằng bí kỹ được cao tăng truyền thụ.

Ta lập tức ngộ đạo —— cổ họng nghẹn ngào.

(1): Nhấn tuyến nghĩa đen là hệ thống mắt, nghĩa bóng là có đàn em ngầm thu thập thông tin. Nhĩ tuyến là hệ thống tai, chỉ là cách chơi chữ của bạn Ngưng, chẳng có nghĩa bóng gì cả.

(2): Nghĩa là chỉ bảo, khai sáng.

(3): Nghĩa là làm vậy bản.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Sau này, từ Xán Xán ta mới biết, thì ra ngày đó đến thăm Nhậm Hàn không phải chỉ có một mình sếp Lý Tử Nho mà còn có nhân viên phòng phóng viên, Đại BOSS, người hầu Xán Xán và bạn trai Tiểu Tiểu. Cả đám người chen lấn chui vào làm cho phòng bệnh to như vậy mà cũng trở thành chật cứng, tiếng là đến thăm người ốm, thật ra phần lớn đều là có mục đích xấu xa, toàn vì nghe thấy tin đồn kia mà lục tục kéo đến hóng chuyện.

Sếp cô tình không chịu nổi, trước mặt bao nhiêu người như vậy mà thân nhiên lôi tập bản thảo của ra ra đưa cho Nhậm Hàn, nghiêm túc nói: “Nhậm phó tổng, song song với việc tự nâng cao tính chuyên nghiệp trong ngôi bút của mình, có phải cậu cũng nên nâng cao cả tính chuyên nghiệp của người nhà không?”

Lúc đó, Nhậm Đại BOSS chưa hiểu ý lắm, nhú mày rút tập bản thảo của ta từ trong túi ra đọc, đám Xán Xán, Slime hóng hớt nghiêng đầu ngó vào, vì thế, chưa đầy một phút sau, toàn bộ mọi người trong phòng bệnh đã biết sự kiện nhằm lẫn “Điểm Ngộ”, nhưng vì ngại sắc mặt đang càng ngày càng tái đi của Nhậm Đại BOSS nên không dám cười ra tiếng.

Đại BOSS thấy thế, xuất phát mục đích tốt đẹp muốn bảo vệ cho cấp dưới và làm không khí dịu đi, liền nói: “Con bé tiểu Bạch này chắc cũng vì đạo này gặp nhiều chuyện nên tâm lý bất ổn. Tử Nho, cậu cũng đừng nghiêm khắc quá như vậy, đối với cấp dưới phải kiên nhẫn một chút, cốt yếu là dần dần tìm ra sở trường của họ.”

“Ví dụ chuyện hôm nay, tuy là tiểu Bạch mắc lỗi, nhưng cậu cũng nên nhìn từ trong đó mà phát hiện ra máu hài hước đặc trưng của tiểu Bạch, chỉ với hai từ gần âm mà có thể lập tức biến cao tăng đắc đạo thành hoa hòa thượng, cái gọi là ‘Bí kị’ kia cũng làm cho người ta nghĩ xiêu nghĩ vẹo. Có thể thấy được tiểu Bạch bình thường có rất nhiều ý tưởng hay, ha ha~”

—— Có thể. Đại BOSS thật sự mang mục đích tốt, muốn giúp đỡ chúng ta giảng hòa.

—— Có thể. Đại BOSS thật sự muốn giảm bớt không khí xấu hổ trong phòng bệnh.

—— Có thể. Đại BOSS thật sự không có ý định xiêu.

Nhưng mà!!

Lời vừa nói ra, nhiệt độ không khí trong phòng bệnh thoáng chốc hạ xuống dưới 0, quạ đen quác quác ào ào bay qua đầu mọi người.

Đại BOSS làm thế này không phải là đang dán danh hiệu “Nữ sắc lang” cho ta sao? Theo lời Xán Xán kể lại, lúc ấy Nhậm Ma Vương tức đến nổi gân xanh, răng lợi nghiến ken két, nhưng sếp mầy hôm nay đang trong thời kỳ rối loạn kinh nguyệt, tâm lý bất ổn, bị bản thảo của ta kích thích, nghe xong Đại BOSS nói, vẫn nghênh ngang chọc thêm

“Ưu điểm? Sở trường? Ý là nhờ sự dạy dỗ tốt của Nhậm Hàn ở trên giường nên Bạch Ngưng mới có thể viết ra câu văn ám ~ muội ~ như vậy?”

...

Có thể tưởng tượng, lúc lời này được nói ra, vẻ mặt của mọi người muôn hồng nghìn tía, trăm hoa đua nở ra sao, nhưng chuyện này để nói sau.

Trước mắt mà nói, vì một câu này của ta mà hại Nhậm Ma Vương phải mảy mặt mũi trước cấp dưới, nên cho dù đã cầu xin trăm ngàn lần, kết quả xung quanh vấn đề GV vẫn được quyết định như sau:

Thứ nhất, từ GV cho tới truyện đam mỹ, truyện H, film YY, manga,... tất cả đều bị tịch thu vô điều kiện, chờ sau khi kết hôn thì xử lại lần nữa. Phương thức trừng phạt tùy vào tâm trạng của Nhậm Hàn lúc ấy.

Thứ hai, dừng viết vô điều kiện việc viết đam mỹ trên mạng, đặc biệt là bộ truyện tự ngược kiểu kinh điển lấy tòa soạn, Nhậm Hàn và Lý Tử Nho làm nguyên mẫu. (Nếu vi phạm hợp đồng đã ký về việc dừng truyện phải trả phí vi phạm cho Nhậm Hàn, còn phương thức thì Nhậm Hàn quyết định.)

Thứ ba, sau này nhìn thấy zai không được sáng mắt lên, (đặc biệt là thấy zai cặp thành đôi), không được tùy ý thảo luận về zai, phải out khỏi hội trên QQ.

...

Nhìn bản án hy sinh hạnh phúc cá nhân của ta để đổi lấy sự thỏa mãn của Nhậm Ma Vương, ta trợn mắt rít gào: “Không phải chỉ là đánh sai hai chữ thôi sao? Không phải chỉ làm anh mất mặt mũi một tẹo thôi sao? Có phải là vấn đề gì đâu? Đâu có cái gì to tát!”

Nhậm Ma Vương không buồn liếc mắt, mở miệng lý luận, “Chính vì xem thể loại GV dâm loạn ấy mà em mới viết ra được cái câu văn tài năng như vậy.”

“Ha ha, tôi chỉ có suy nghĩ dâm loạn, so với ai đó có hành động dâm loạn thì còn tốt hơn cả trăm lần!” Nghĩ đến ngày thường bị Nhậm Ma Vương “Tra tấn” suốt ngày suốt đêm, không ngờ bây giờ hắn lại không biết xấu hổ tuyên bố “GV là thứ đồ độc hại làm nhiễm bẩn tâm hồn trong sáng của ta”, cuối cùng ta cũng không thể chịu được nữa.

Ai ngờ, Nhậm Ma Vương nghe xong lại đột ngột thỏa hiệp, “Được rồi, vấn đề này tạm thời dừng lại nói sau, Ngưng Ngưng, bây giờ chúng mình làm tổng kết cho lần cãi nhau này.”

Ta có dự cảm chẳng lành, nuốt nuốt nước miếng, lùi lại một bước theo bản năng, “Tổng kết cái gì?”

Nhậm Hàn nói: “Anh không bàn trước với em đã nhận lời diễn kịch với Kiều Kiều, là anh sai, nhưng anh cũng xuất phát từ nguyên nhân sợ em biết được sự thật mà kích động. Bây giờ anh chính thức xin lỗi em, vậy....” Tìm ta nhảy bình bịch như muốn vọt ra khỏi cổ họng.

“Vậy, em có phải cũng nên công bằng một chút, giải thích vì sao em với Bác Hi lại xuất hiện ở đài truyền hình hay không?”

“...” Quả nhiên, hẹp hòi như Nhậm Ma Vương, sao có thể buông tha cho ta! Lúc trước không tính sổ chính là để sau này tính thêm cả lãi!

Đôi mắt của Nhậm Ma Vương lóe sáng, nở một nụ cười giả tạo: “Bạch Ngưng, em đừng bảo với anh là hai người đi hẹn hò đấy.”

o(͡ ͜ ͟ ͠ ͡ ͞ ͟ ͠ ͡ ͞)o

Sáng thứ hai hết phép phải đi làm, Nhậm Ma Vương đã hồi phục hoàn toàn sức khỏe và xuất viện.

Xét thấy tình hình là bí mật của chúng ta đã bị mọi người biết hết sạch, ta cùng Nhậm Hàn liền thẳng thắn không giấu diếm, nghênh ngang lái xe đi làm, lại công khai chàng chàng thiếp thiếp cùng lên thang máy, vào văn phòng, nhất thời sinh ra một trận chấn động nho nhỏ trong toà soạn.

Đương nhiên, quần chúng không thể tạo phản bỏ làm nhảy hết đến phòng biên tập nhìn ngó ta, mà tất cả cùng login QQ, náo nhiệt vô cùng.

Nguyên Lão Viện của tòa soạn Thực Thượng.

[Tiểu Chí phòng hành chính]: Này này, Tiểu Ngưng Từ, cô thật là đáng trách, hóa ra cô là con gái của Bạch chủ tịch tập đoàn Bạch Thị, không ngờ lâu nay cô vẫn lừa tụi này.

[Tiểu Trinh phòng phát hành]: Đúng rồi đúng rồi, uống công bọn này luôn xem cô là thành viên của hội buôn chuyện, kết quả cô không coi bọn này là người một nhà, có mỗi tẹo thông tin như vậy mà cũng không chịu tiết lộ cho bọn này. Còn nữa còn nữa, cô với Nhậm tổng, còn có Kiều Kiều là như thế nào vậy?

[Xán Xán phòng biên tập]: Tôi cũng muốn biết. Nhậm Hàn ngậm miệng thật là chặt, Tiết Tiểu vừa chạy lại hỏi đã bị đập piu một phát bắn trở về, Tiểu Ngưng từ, em nói thêm một chút đi!!

[Lão Huyền phòng phóng viên]: Nhìn kìa nhìn kìa, các người hỏi không chuyện nghiệp một chút nào, nhìn bây giờ Nhậm tổng và Tiểu Ngưng Từ tay trong tay đi làm, chắc chắn là Bạch Ngưng đã thắng rồi! Nếu mà ngược lại thì dựa theo lối phát triển kịch bản thông thường của tiểu thuyết ngôn tình, hẳn là Bạch Ngưng đã âm thầm từ chức, hoặc Nhậm tổng biến mất luôn, quay về Nhậm Thị thừa kế sản nghiệp gia đình rồi.”

Ta 囧, lão Huyền không đi viết tiểu thuyết thật là rất đáng tiếc, rốt cuộc thì con mắt nào của hắn nhìn thấy ta và Nhậm Hàn nắm tay đi làm? Chúng ta chỉ là... bình thường đi làm thôi, không cần mọi người phải xếp hàng hoan nghênh như vậy chứ?

[Tiểu Chí phòng hành chính]: Dù sao thì chúng tôi cũng không cần biết, hôm nay Tiểu Ngưng Từ cô phải thành thật khai ra, giữa hai người đã xảy ra chuyện gì? Ai za za, nếu tuồn tin tức của hai người ra, tạp chí kỳ này chắc chắn đất như tôm tươi.

[Tiểu Phù phòng biên tập]: Tiểu Chí, không cần phải “Nếu”, phòng biên tập đã gấp rút lên chủ đề về Nhậm Băng Sơn và Tiểu Ngưng Từ rồi.

[Bạch Ngưng phòng biên tập]: !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Ta yếu ớt học máu, tay gõ chữ mà người bắt đầu có cảm giác chòng chà chòng chành.

[Bạch Ngưng phòng biên tập]: Chị Tiểu Phù, chị chắc chắn mình không nhầm lẫn gì chứ? Chúng ta không phải là loại tạp chí giải trí buôn chuyện, chúng ta là tạp • chí • thương • nghiệp, làm ăn đứng đắn mà!

[Tiểu Duy phòng biên tập]: Bạch Ngưng, chuyện này em không hiểu rồi, tuy chúng ta có khác biệt so với những loại tạp chí giải trí thấp kém kia, nhưng dù sao thỏa mãn nhu cầu của độc giả cũng là nhiệm vụ hàng đầu. Thử nghĩ một chút, nếu em biết tòa soạn tạp chí là công ty mà hai nhân vật siêu hot gần đây là Bạch đại tiểu thư và Nhậm thái tử quen biết, tìm hiểu và cảm mến nhau, giữa lúc cả giới truyền thông ầm ào nhộn nhạo, chúng ta lại im lặng đứng ngoài, không phải là đã làm cho những khách hàng đã đặt mua tạp chí của chúng ta thất vọng sao? Không phải là đã làm cho những khách hàng vẫn đi thuê chúng ta quảng cáo thất vọng sao?

[Tiểu Trịnh phòng phát hành]: Ủ, nói không sai! Tiểu Ngưng Tử, tạp chí bán chạy, tháng sau tôi sẽ trích phần trăm mời cô ăn cơm ^^

Ta lệ chảy thành sông, ngay cả người hiền lành như Tiểu Duy còn nói vậy, ta chỉ còn biết ngồi quay mặt vào góc tường tự kỷ thôi.

[Bạch Ngưng phòng biên tập]: Nhưng chuyện của em với Nhậm Hân hoàn toàn không thích hợp với phong cách của tạp chí, có đăng thì đăng vào chuyên mục nào đây? Em không tin! Chắc chắn mọi người nói dối.

[Tiểu Phù phòng biên tập]: Chuyện này em không phải lo, bọn chị và sếp đã bàn bạc rồi, mở một chuyên mục mới, gọi là “Nhật Ký Ban Biên Tập”, chuyên đề trao đổi với độc giả, sau này là để giải đáp một số vấn đề của độc giả hoặc là bình luận văn học. Còn về kỳ đầu tiên này, đặc biệt viết về tình cảm của em và Nhậm Băng Sơn.

[Tiểu Chí phòng hành chính]: Ủng hộ ủng hộ, ủng hộ hết mình!

Ta dính nội thương, đã sắp sửa phát điên trước màn hình. Ta tưởng tượng đến cảnh bị đám Xán Xán Tiểu Chí cầm roi quật, tra khảo đầu đuôi chuyện ta và Nhậm Hân mà run lập cập. Ta phải khai thế nào đây? Làm sao để giải thích chuyện Kiều Kiều, còn cả Bác Hi...

OTZ

[Bạch Ngưng phòng biên tập]: Em không tin, em tự đi hỏi sếp!

Vừa enter gửi mấy lời này xong, người sếp vẫn lặn sâu cả vạ năm đột nhiên trồi lên khỏi mặt nước phun ra một câu, thời gian trùng khớp với câu nói của ta, mà làm người ta kinh hãi nhất chính là nội dung của câu ấy.

[Lý Tử Nho phòng biên tập]: Bạch Ngưng, em muốn từ chức?

[Tiểu Chí phòng hành chính]:

[Tiểu Trịnh phòng phát hành]:

[Lão Huyền phòng phóng viên]:

Nhất thời, room QQ đột nhiên hoàn toàn im lặng, ta nhảy dựng lên khỏi bàn làm việc, bất chấp quy định “Trong thời gian đi làm không được gây tiếng động lớn trong văn phòng” gì gì, ngoa ngoa tru lên: “Ai tung tin?????”

Giọng điệu thê lương vô cùng, dám chắc đã xuyên tới chín tầng trời. Những người vừa rồi trong room chắc đều nghe thấy rõ ràng rành mạch. Thật ra, hôm kia lúc nói chuyện Bác Hi với Nhậm Hân, Nhậm Hân liền đưa ra hai yêu cầu: Một, không được tiếp tục liên hệ với Bác Hi, chuyện sau này ta không cần xen vào, hần sẽ nói chuyện với Bác Hi sau; hai, sáng thứ hai đến công ty từ chức.

Yêu cầu thứ nhất, xét thấy quả thật là mình sai nên ta còn có thể cố mà đáp ứng, nhưng yêu cầu thứ hai thì không thể nào nuốt trôi được. Ta thừa nhận, lúc mới bắt đầu đến tòa soạn làm, ta không thích thú lắm, nhưng hơn hai năm, ở trong tòa soạn, ta đã kiếm được công việc, tìm được tình yêu, còn tìm được rất nhiều bạn bè và kinh nghiệm sống, không còn chỉ là đề chứng minh “Ta không phải là con gái nhà giàu mới nổi”, muốn ta vì kết hôn mà bỏ đi sự nghiệp, ta không thể nào chấp nhận.

Lúc ấy, ta nghĩ có lẽ vì Nhậm Ma Vương bị mất mặt mũi trước mặt cấp dưới, nhất thời tức giận mới bảo ta từ chức, liền ngầm tính chờ hần ra viện rồi từ từ thương lượng lại sau, cho nên lúc ấy cũng à à ừ ừ cho qua. Kết quả... ta còn chưa kịp mở miệng, Nhậm Ma Vương đã hành động!!

Đáng xấu hổ!! Đáng giận!

Ta do dự không biết nên “Đi tìm sếp hỏi cho ra lẽ” OR “Nhảy vào tấn công văn phòng Nhậm Hân” thì icon QQ lại chớp lên, lần này, người pm là nhà biên tập của trang Uy Phong Văn Học Mạng Quả Ninh.

[Quả Ninh Tiểu Công]: Cái đồ Tiểu Ngưng Tử cô!

[Quả Ninh Tiểu Công]: A a a a, mấy ngày hôm nay khó sống quá đi mất!!

[Quả Ninh Tiểu Công]: ... Thôi quên đi, chuyện như thế này muốn mắng cô cũng không mắng được, thôi chúc mừng nhé, nhớ sớm quay lại đèn chươg cho độc giả.

Trong khung reply của ta, dấu chấm hỏi biến thành “Nghĩa là sao?” rồi lại thành “Không hiểu cô đang nói gì luôn”, mãi mà vẫn không thể enter gửi đi, xóa lại sửa, sửa lại xóa, vẫn không theo kịp tốc độ chat của ngài biên tập. Cái người này, lúc nào cũng vậy, gặp chuyện kích động là tuôn ào ào không ngừng, hoàn toàn không cho người khác kịp thở.

Chờ đến khi ngài biên tập bình tĩnh lại, không type nữa, ta mới gửi sang bên ấy một dấu chấm hỏi hàm súc.

[Quả Nĩnh Tiểu Công]: Thôi đi cô, còn giả vờ với tôi nữa. Tôi cũng đọc được tin nhắn cô để ở chuyên mục tác giả rồi, bây giờ đọc giả đang kêu gào ầm ỹ, vốn chỉ còn 3 vạn chữ nữa là end rồi, haiz. ...

[Quả Nĩnh Tiểu Công]: Thôi quên đi, cô hạn chế dùng máy tính một chút, đỡ tia hồng ngoại.

Đọc lại câu chat của biên tập đại nhân, nất ta liền giật giật, trực giác phụ nữ nói cho ta biết có chuyện không ổn, bất chấp bây giờ đang là giờ làm, mở Uy Phong Văn Học Mạng, vào mục Tác Giả, chỉ thấy có một thông báo bất mắt:

Các tình yêu, ta vì một chút không cẩn thận mà có baby rồi, ta đã và ông xã đã thương lượng, cuối cùng quyết định giữ lại sinh mệnh bé nhỏ này, cho nên từ hôm nay trở đi, chắc là thời gian lên mạng của ta sẽ rất rất ít, vì sức khỏe của baby thôi ^^

Các tình yêu sẽ thông cảm cho ta, đúng không?

Ta đơ người ngơ ngẩn, lại kéo thanh cuộn xuống, trình duyệt load tiếp rồi từ từ hiện thêm ra, quả nhiên ở phía dưới đọc giả comment ngập nhà ngập cửa.

Apple Có Cái Shjt Gì Hay: Sếp à, sếp làm cái gì vậy??? Tóm lại là truyện này từ tạm dừng một tháng biến thành tạm dừng một năm??? Thế thì có khác gì trực tiếp thái giám luôn đâu??

Tiểu Nhạc: A a, Ngưng Tử đại nhân, không phải người bảo người không có bạn trai sao? Sao đột nhiên lại... Cái tên gọi là “Ông xã” này không phải là tình một đêm hay là lên xe trước mua vé sau chứ?

Đi Qua Bụi Cúc Hoa: Thế này... thế này thì ta phải nói gì cho phải đây? Theo dõi truyện hơn một năm, đã nhìn thấy end đến nơi rồi, bây giờ nói ngừng là ngừng, được rồi, người cứ nói thẳng là sắp xuất bản, hoặc đổi sang lấy có khác là dạo này công tác bận rộn thì bọn ta còn có thể miễn cưỡng chấp nhận. Mang thai sao? Đại nhân, người có còn cái cơ nào hay hơn không?

11: Bạn bên trên nói vậy không được, Ngưng Tử cũng nói là “một chút không cẩn thận” mới dính chường, làm sao người trông người vẫn còn có vẻ căm thù đến tận xương tủy như vậy? Bây giờ không phải là nên chúc mừng Ngưng Tử đại nhân sao? Dù sao thì trên thế giới này, không có chuyện vui nào bằng được việc sắp có một sinh mệnh mới chào đời mà!

ELLA: Không thích cái bạn Cúc Hoa bên trên. Nhưng mà Ngưng Tử đại nhân, thật ra người có thể mặc đồ chống bức xạ mà, hồi ấy ta mang thai cũng mặc đồ chống bức xạ đi làm đến khi năm tháng mới nghỉ đây, baby rất khỏe mạnh. Một mặt, ta chúc mừng người, một mặt ta vẫn muốn đọc truyện của người.

Đi Qua Bụi Cúc Hoa: @11: Cho dù không phải là tác giả kiểm soát, cho dù nàng ấy có “một chút không cẩn thận” thật, cho dù “không có chuyện vui nào bằng được việc sắp có một sinh mệnh mới chào đời”, nhưng mà, ta bỏ tiền ra mua VIP, tác giả không cẩn thận một cái, nói ngừng là ngừng luôn? Chẳng lẽ truyện thì khác baby sao? Nếu lúc trước đã mở trang, đưa vào VIP thì cũng nên có trách nhiệm vết đến end!!!

...

Khỏe miệng ta giật giật, không cần nghĩ cũng biết chẳng mấy nữa, chuyện này có thể nhảy lên các forum, ý kiến nhiều chiều đầu đá lẫn nhau, ta có thể thành “hot” rất nhanh. Từ tình một đêm đến lên xe trước mua vé sau, lại đến ông xã rút cuộc là ai, các kiểu vấn đề sẽ được lôi ra thảo luận nhiệt tình, đưa ta lên thành tác giả truyện nổi tiếng nhất năm nay.

Mà kẻ ăn cắp nick của ta, còn ghê tởm bắt chước giọng LOLI viết thông báo... chỉ có một người có khả năng:

“Nhậm —— Hàn ——”

Hôm nay, tiếng gầm xuyên đến chín tầng trời lại phát từ phòng biên tập ra lần thứ hai.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Chờ đến khi ta nhảy vào văn phòng của Nhậm Hàn, người nào đó đang chăm chú phê duyệt văn kiện, thậm chí còn thành thói quen nhấp cà phê, không hề có một chút tự giác của người làm việc xấu bị lộ.

Ta ngao ngao tru lên, móng vuốt xòe ra chưa kịp bỏ xuống đã bị Nhậm Ma Vương tóm người, kéo vào trong lòng. Bởi vì ta và Nhậm Hàn chưa lần nào thân mật như vậy ở trong văn phòng nên giờ tự nhiên ngồi trên đùi hắn, ta có một chút ngẩn người.

Ngay giây tiếp theo, ta còn chưa kịp tỏ vẻ phản kháng, hai vị nhân viên phòng phóng viên là lão Huyền cũng Slime ào ào xuất hiện ở cửa văn phòng. Thật

ra vừa rồi ta gào rít xông vào, hai người này biết chắc chắn 100% ta tìm Nhậm tổng không phải vì việc công, ta vừa chạy như bay suốt một đoạn đường đến văn phòng của hắn, những người khác đều chỉ dám chỉ trỏ sau lưng, nhưng lão Huyền này chỉ sợ thiên hạ không loạn, không biết moi đâu ra một tập tài liệu, liền dâng hoàng lôi Slime đến “báo cáo công tác”.

Nói trắng ra là đến hóng chuyện.

Kết quả, đúng là có chuyện bỏ não cho bọn họ hóng thật.

{{{(>_<)}}}

Ta ngoan ngoãn ngồi gọn lỏn trong lòng Nhậm Ma Vương, bốn mắt nhìn nhau.

Phút chốc, cuối cùng Nhậm Ma Vương cũng xem xong văn kiện, ngẩng đầu lên thần thiên: "Xem xong chưa? Xong thì đi ra ngoài đi."

Bên này lão Huyền và Slime cũng chỉ đơn thuần nghĩ muốn đến hóng hót, không ngờ tới lại có thể nhìn thấy một cảnh tượng mạnh mẽ táo bạo như vậy, vẫn cứ đực mặt đứng ở cửa, bây giờ nghe thấy BOSS lên tiếng, vội vàng hoảng hốt rút lui. Trong lúc gấp rút, lão Huyền còn đạp phải chân Slime.

Thấy thế, Nhậm Đại BOSS nửa cười nửa không: "Phiền phức lại đến rồi."

Ta khó nhọc quay đầu như con robot bị ri đối mặt với Nhậm Ma Vương, còn chưa kịp nói lấy nửa câu, Nhậm Hàn đã đột ngột cúi đầu, chạm nhẹ lên một ta một cái như chuồn chuồn điểm nước.

Ta 囧, lần này không chút do dự đẩy Nhậm Hàn ra, nhưng cánh tay hắn đang ôm sau lưng lại càng siết chặt hơn. Nhậm Ma Vương nhíu mày, bất mãn nói: "Không được nhúc nhích, anh biết tính em kích động thả ra là nhảy nhót loạn xạ, sợ em va vào cạnh bàn nên mới phải ôm, em còn dấy dựa nữa!"

Ta khóc không ra nước mắt: "Nhưng mà đây là văn phòng." Nhậm Đại BOSS, tuy rằng anh là phó tổng, nhưng em thì chỉ là một chân biên tập nho nhỏ, anh làm ra cái chuyện ám muội động trời như thế, còn có định để em sống ở đây nữa hay không đây?

Kết quả, Nhậm Ma Vương dâng hoàng trả lời, "Không sao, dù sao em cũng sắp từ chức rồi. Quan hệ của chúng ta không tính là cấp trên cấp dưới nữa, là người một nhà rồi."

!!

Người một nhà thì có thể ban ngày ban mặt, ở nơi nghiêm túc như văn phòng mà XXOO sao? Người một nhà thì có thể tùy ý gây trở ngại cho công việc cần xử lý của công ty sao? Còn nữa, ta đã đồng ý từ chức bao giờ đâu?

Ngẫm nghĩ, ta liền nhớ lại mục đích chủ yếu của buổi mang binh hời tội hôm nay, đôi mắt rục lên hai ngọn lửa căm hờn, nghiêng răng: "Anh dám trộm ID Uy Phong Văn Học Mạng của em!"

Ai ngờ đối phương thông dong đáp, "Ngưng Ngưng, đây không gọi là trộm. Chính em nói sau này chúng ta phải hoàn toàn tin tưởng lẫn nhau, không giấu diếm bất kỳ điều gì. ID của em cũng là của anh, anh login ID của mình thì có gì là sai?"

Nhất thời, ta hiểu ra cái gì là cảm giác lấy đá tự đập vào chân mình.

Sau sự kiện Kiều Kiều, ta vẫn còn chịu một chút di chứng đa nghi, ngờ vực, ghen tị vân vân, nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng ta yêu cầu Nhậm Ma Vương sau này có cái gì cũng phải nói hết sạch với ta, không được giấu bất kể cái gì dù là vớ vẩn nhất (ngoại trừ bí mật thương nghiệp của công ty). Kết quả mới chưa đầy hai ngày, Nhậm tiên sinh đã dùng nguyên những lời này táng lại ta.

Đây rõ ràng là một âm mưu! Đây là một cái bẫy!

Ta đồng ý với hắn rồi, sau này Nhậm Ma Vương có thể login ID của ta mà không cần kiêng nể gì, hack QQ của ta, nói không chừng lần nào đó tỉnh giấc sau một đêm, đồng đam mỹ của ta cũng sẽ biến mất luôn. Nhưng nếu không đồng ý thì sau này không thể vận vẹo dò hỏi Nhậm Ma Vương được.

Đang do dự đồng ý hay không đồng ý, đột nhiên Nhậm Ma Vương thoải mái nói: "Trưa nay không cần ra canteen ăn cơm đâu, anh đặt bàn ở ngoài rồi."

Ta giật mình, bị lôi kéo sang chủ đề khác thành công, "Đang yên đang lành sao lại tự nhiên ra ngoài ăn?"

Nhờ ơn Đại BOSS bóc lột đến tận cùng nên dù buổi trưa công ty cũng gọi là có một tiếng rượu nghỉ ngơi, nhưng xét theo tình hình chung, nếu buổi trưa chúng ta không đi làm sớm nửa tiếng thì gần như chắc chắn không hoàn thành công việc được. Cho nên từ sau khi vào tòa soạn làm, bọn ta không hề có khái niệm gọi là ăn trưa hoành tráng.

Nhậm Ma Vương nhìn đáng vẻ thắc mắc của ta, gật đầu nói, "Chiều anh xin nghỉ cho em rồi, lần đầu gặp mặt vẫn nên ra cửa hàng mua bộ quần áo mới thì tốt hơn."

Ta mờ mịt, "Lần đầu cái gì? Lần đầu gặp ai?"

Nhậm Ma Vương nghe vậy, tâm trạng tự nhiên tốt đặc biệt, lại bẹp thêm một cái lên môi ta: "Anh hẹn với người nhà rồi, tối nay hai đứa mình đến ăn cơm. Tối Kỳ Kỳ đang chạy loăng quăng họp báo cũng sẽ về."

"W —— T —— F ——?"

Ta thành công phát ra tiếng hét kinh hoàng lần thứ ba trong ngày, mấy đồng nghiệp tim không khỏe lắm nói chung đã đều được đưa lên xe cứu thương rồi. Giờ này phút này, cái gì Uy Phong Văn Học Mạng, bịa chuyện mang thai gì gì đều đã không còn quan trọng, ta đã hoàn toàn bị chuyển sang chủ đề khác.

"Anh anh anh!" Ta hoảng đến độ giậm chân bành bạch, "Nhanh vậy đã phải gặp bố mẹ anh rồi sao? Chuyện lớn như vậy sao không nói với em trước?"

Nhậm Ma Vương chớp mắt, giọng điệu hoàn toàn vô tội: "Bây giờ nói với em rồi còn gì? Từ giờ đến lúc ăn cơm còn cả một buổi chiều."

"Một buổi chiều đủ thể sh*t nào được?" Hơn nữa cũng không nhất thiết phải gấp vậy chứ? Cũng không phải là mai đám cưới, ta vẫn hoàn toàn, hoàn toàn chưa chuẩn bị tốt tâm lý!

Trời cao ơi, đất dày ơi, ít nhất cũng phải cho con một tuần giảm béo đi SPA làm đẹp chứ!!!

Nhậm Hàn chết tiệt.

Suốt cả buổi trưa ta ở trong trạng thái hoảng loạn, tặng quà gì hoàn toàn do Nhậm Ma Vương quyết định, dù sao thì hẳn là người rõ cha mẹ mình thích cái gì nhất. Nghĩ đến chuyện Nhậm Ma Vương có thể tìm được một người con gái có điều kiện cực tốt, kết quả chọn đi chọn lại lại chọn trúng ta... Hơn nữa thanh danh của ta trong xã hội thương lưu là con gái của nhà giàu mới nổi, lại là người hủy hôn ước sau khi vị hôn phu bị tai nạn, đứng ở cổng nhà Nhậm Hàn, hai chân ta không kịp được run lấy bấy.

Nhậm Ma Vương nhú mày, "Được rồi, không cần nhìn nữa, cửa sắt của nhà anh bị em nhìn sắp chảy đến nơi rồi, vào thôi nào."

Ta túm tay Nhậm Hàn kéo lại, nước mắt thành dòng: "Em thật sự vẫn chưa chuẩn bị tốt tâm lý mà, hay là thế này, anh gọi điện cho hai bác, nói tuần sau bọn mình đến. Giờ mình về nhà diễn thử trước một tuần, anh nói cho em biết mọi người thích gì, ghét gì, như vậy thì em có thể chú ý hơn một chút ——"

"Bạch Ngưng!"

Nhậm Ma Vương bị ta tra tấn, cuối cùng cũng nổi khùng, "Không cần rườm rà, cái trò diễn thử này chẳng tác dụng gì cả."

"Tại sao?" Chẳng lẽ cha mẹ Nhậm Hàn vô cùng vô cùng dễ tính, cho dù ta vừa uống canh vừa xia răng cũng không ý kiến?

Nhậm Hàn nheo mắt, cong môi: "Vi em vốn hoàn toàn không phù hợp với yêu cầu của họ."

"..." Ta hóa thạch tại chỗ, về mặt Nhậm Ma Vương vẫn bình tĩnh như cũ, ngay cả lông mày cũng không thêm nhú, tiếp tục đả kích: "Nếu án theo yêu cầu của họ mà tuyển đầu, em căn bản là không đạt tiêu chuẩn, ngay cả tư cách báo danh dự tuyển cũng không có, nếu thực sự muốn PK với các cô khác, ngay cả bạn gái kém nhất của anh em cũng không bằng được, cho nên không cần phải lấy lòng họ. Chỉ cần anh thích là được, vào thôi nào."

—— Căn bản không đạt tiêu chuẩn

—— Căn bản tư cách báo danh dự tuyển cũng không có

—— PK không hơn được ai

Rõ ràng là muốn trấn an ta, nhưng đi qua cổ họng của Nhậm Ác Miệng thì liền thay đổi hoàn toàn sắc thái. Đương lúc ta đang nghiến chặt răng do dự không biết có nên nổi khùng hay thôi thì từ sau lưng đột nhiên truyền đến một giọng nữ đầy cường điệu: "Ai za za, sao đến rồi mà còn không vào?"

Ta quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bà lão mình mặc váy hoa cùng một con Samoyed trắng như tuyết, Nhậm Hàn nhìn thấy người này, quả nhiên mở miệng chào: "Bà nội."

Ta học theo, ngoan ngoãn gọi "Bà nội." Ánh mắt đảo đi đảo lại trên người Samoyed, thật ra từ lúc nuôi Ultraman, có một thời gian ta điên cuồng ham muốn nuôi thêm một loại cún to to, đối tượng lựa chọn chính lúc ấy là Samoyed cao lớn đáng yêu.

Ultraman tuy thông minh hoạt bát, nhưng tính tình hiếu động, gặp ai cũng quẩn quẩn quýt quýt, đừng nói là giữ nhà, thậm chí chỉ còn thiếu nước làm nội gián cho đám trộm. Samoyed nhanh nhẹn nhạy bén, chưa nói đến trình trông nhà siêu khủng, bình thường cũng sẽ thanh đạm tao nhã, không nhảy nhót lảng xảng như con khi Ultraman. Hai tên một lớn một nhỏ này mà sống cùng nhau hoàn toàn có thể bổ sung cho nhau!

Nhưng cuối cùng vẫn là vì chi phí sinh hoạt, chi phí chăm sóc của một con cún đắt quá nên ý tưởng này cuối cùng không bệnh mà chết. Không ngờ hôm nay ở nhà Nhậm Ma Vương lại được thấy Samoyed ngưỡng mộ bấy lâu, căng thẳng trong lòng ta liền tụt đi vài phần, chảy nước miếng nhìn Samoyed đang ngoan ngoãn ngồi cạnh bà nội của Nhậm Hàn.

Thật là ngoan ngoãn đáng yêu quá đi, đi bộ ra không cần buộc dây dắt cũng không chạy nhảy lảng xảng, chẳng bù với con khi nhà ta, buộc cho cả sợi dây vào cổ rồi vẫn còn lao ào ào về phía trước. Nhưng mà... lúc hơi liếc về phía Nhậm Hàn, Sa bé nhỏ cũng không vẫy vẫy đuôi, chẳng lẽ tình cảm của hai người không được tốt?

Nhậm Ma Vương có vẻ như nhìn thấu suy nghĩ của ta, nhìn ta nhướng mày rồi mới quay sang nói: "Sako."

Trong phút chốc, nghe thấy cậu chủ tình cảm gọi tên, Sako vẫy vẫy cái đuôi tiến đến trước mặt Nhậm Hàn, bộ dạng phục tùng cọ cọ vào chân hắn, cuối cùng ngoan ngoãn ghé vào đứng bất động bên người Nhậm Hàn. Nhậm Hàn vỗ vỗ đầu tiểu tử kia, Sako ngẩng lên lễ lưởi liếm liếm tay xem như đáp lại.

Nhất thời, ta tròn tròn mắt.

A a a!

Sako quả thật là... một nữ vương thụ siêu cao quý siêu thanh lịch siêu đáng yêu siêu dịu dàng siêu moe siêu man show!

Nói không chừng, lúc tiểu tử kia nhìn thấy chủ đã sớm muốn nhảy bổ vào người hắn hun hít, nhưng ngại vì bản thân thân phận cao quý, tính cách tao nhã nên đành phải chờ chủ mở miệng mới dám ngoan ngoãn lại gần cọ cọ. Đức tính này Ultraman có học cả đời cũng không học được! Cho nên mới nói, chủ nào chó nấy.

Sako mỹ thụ, ta quả thật rất vừa lòng với người.

Ta định vuron móng vuốt ra chà đạp Sako một trận, nhưng còn chưa kịp chạm vào lông đã bị bà nội Nhậm Hàn chặn đứng, cụ liếc mắt đoan trang: "Ai za za, đây có phải là Ngưng Ngưng mà tiểu Hàn nhà ta suốt ngày nhớ nhớ nhưng nhưng không vậy?"

Nghe vậy, ai đó ngượng ngùng đưa nắm tay lên che miệng ho khan vài tiếng, trên mặt không ngờ cũng bắt đầu xuất hiện cái mà người ta vẫn gọi là "Đỏ ửng".

Ta vì nghe được hai chữ "Ngưng Ngưng" mà mở cở trong bụng, vẫy vẫy cái đuôi nói: "Con chào nội ạ, con là Bạch Ngưng. Vì hôm nay mới đột ngột biết phải đến thăm bà nên con chưa kịp mua gì nhiều, mong bà đừng trách ạ."

Bà nội Nhậm Hàn nghe xong lời này, đôi mắt lập tức híp lại thành một đường, "Ai za a, đến là tốt rồi, còn quà cáp gì nữa." Vừa nói vừa kéo ta vào trong nhà, hùng hồn lý luận tiếp: "Hơn nữa, con sớm muộn cũng là cháu dâu của bà, mua quà mua cáp vẫn là móc tiền của tiểu Hàn nhà ta mà."

"..."

Ta bước hụt một bước, xem chút nữa ngã sấp ra trước cổng nhà họ Nhậm. Cuối cùng thì ta cũng biết cái miệng độc địa giết người không dao của Nhậm Hàn được di truyền từ ai rồi. Nhưng mà chung quy, dưới sự dẫn đường của bà nội, ta bắt đầu tiến vào lòng địch — chính thức bước vào cánh cổng nhà họ Nhậm.

Bữa tối hôm đó, lửa sém lông mày.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Áp bức và áp bức ngược lại

Mấy hôm trước bà ngoại Lufis phải về nước một chuyến, già trẻ lớn bé nhà họ Nhậm quyết định theo đuôi đi du lịch một phen.

Vì thế, siêu ông ọo thụ dịu dàng đáng yêu Sako bị gửi đến nhà Nhậm Ma Vương. Bạch Ngưng đã sớm mơ ước Sako thông minh hiểu tính người từ lâu, nghe nói có thể mang nó về nhà mà thoả sức chà đạp dĩ nhiên là vô cùng hào hứng.

Nhưng mà, không quá ba ngày Bạch Ngưng liền phát hiện ra vấn đề.

Chỗ Sako nằm ngủ, Ultraman chỉ dám đi đường vòng;

Lúc Sako ăn cơm, Ultraman không dám đến gần;

Sako chiếm món đồ chơi yêu thích nhất của Ultraman, Ultraman cũng không dám phản kháng;

...

Từ cái này mà nhìn thì Tiểu Ngưng Tử không thể không phẫn nộ.

Đây hoàn toàn là bắt nạt Ultraman! Hoàn toàn là áp bức ngược lại!

Bạch Ngưng ôm con tim rỉ máu tru lên: Ultraman nhà ta là công a, mặc dù chỉ là loại công dịu dàng đoan chính, nhưng Sako người sao lại cậy hình thể to lớn hơn Ultraman của chúng ta mấy lần mà dám phản công hả?!

Sau khi trầm tư, Bạch Ngưng quyết định cung cấp một khóa giáo dục cho Ultraman: “Ultraman, ngươi là công, ngươi có hiểu không? Công thì phải gánh vác, phải quyết đoán. Ngươi không thể bởi vì nữ vương thụ vô cùng cao ngạo mà sợ hãi, không thể vì Sako lớn hơn ngươi vài lần mà lùi bước, ngươi chỉ có thể tiến lên, hiểu không?!”

“Âu?” Ultraman nghiêng đầu nhìn ma ma chăm chăm, tiếp tục gặm gặm khúc xương với dáng vẻ đáng thương.

Bạch Ngưng tức giận, giật lấy khúc xương của Ultraman, ném ra ngoài, trùng hợp là lại rơi trúng đầu Sako đang nằm dài phơi nắng ngoài vườn. Dưới ánh nắng ấm áp, nữ vương thụ cao quý thanh lịch khẽ mở mắt, nhìn nhìn cục xương từ trên trời rơi xuống, chẳng hề đề phòng ngọan lấy, gặm gặm...

Ultraman vốn đang định lao ra nhặt xương về, lại thấy báu vật đã rơi vào trong tay người khác, rung rung rên ằng ằng. Bạch Ngưng chống nạnh: “Đồ ngốc, xin xỏ không có ích gì đâu, xông lên! Đánh bại nữ vương thụ, áp bức lại nó!!”

Không biết có phải vì được ma ma cổ vũ hay không mà Ultraman nuốt nuốt nước miếng, mạnh mẽ xông vào vườn hoa thật, rồi đứng nghiêm trước mặt Sako, nâng mông nhẹ rặng rung rung thụ uy. Kết quả...

Sako bình tĩnh gặm khúc xương, nâng nhẹ mí, phát ra ánh mắt khiếp người, sau đó...

Tiểu công Ultraman đáng yêu “Gâu gâu” thăm thiết, cúp đuôi chạy trốn.

Tiểu Ngưng Tử thấy thế, 囧 囧

Buổi tối Nhậm Ma Vương đi làm về, Tiểu Ngưng Tử bỏ bỏ oán giận, “Tại sao em ở nhà bị anh bắt nạt, chó nhà anh cũng bắt nạt chó nhà em, không công bằng, vô cùng vô cùng bất công!”

“Tác giả có phải mẹ kế của ta không vậy? Sao từ đầu đến cuối truyện không để ta phản công lấy một lần?”

Nhậm Ma Vương lẳng lẳng lắng nghe phu nhân khóc lóc xong xuôi, cuối cùng đặt đĩa xuống: “Hay là... đêm nay cho em phản công một lần?”

Tiểu Ngưng Tử sùng sốt, “... Anh nói thật?”

Nhậm Ma Vương chống cằm, bình tĩnh gât đầu: “Ừ, thỉnh thoảng xuống dưới một lần cũng không tồi.”

“...”

Tiểu Ngưng Tử phun máu mũi, dù vậy đêm nay, Tiểu Ngưng Tử vẫn được như ý nguyện, công thành chiếm đất, phản công đại thắng. Để chứng minh mình đã thật sự thắng lợi, Tiểu Ngưng Tử còn đặc ý lưu lại đủ loại dấu hiệu “Bỏn nữ hiệp đã từng đến chơi ở đây” trên người Nhậm Ma Vương.

Vốn tưởng rằng đây là một thắng lợi trọn vẹn, nhưng hai ngày sau, Tiểu Ngưng Tử hoàn toàn rơi vào bi kịch.

Hôm ấy, Tiểu Ngưng Tử vừa tỉnh dậy đã thấy ông xã sửa soạn đứng chờ liền dụi mắt hỏi: “Đi đâu thế? Hôm nay là thứ bảy mà?”

“Uhm, không phải từ tuần trước đã hẹn là hôm nay đi tắm suối nước nóng với đồng nghiệp trong toà soạn sao? Em quên rồi hả?”

Vì thế, hoạt động tắm suối cử hành đúng hạn.

Vì thế, Tiểu Ngưng Tử phát hiện ra một vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

Mọi người vui vẻ hòa thuận rủ nhau vào suối “Tắm uyên ương”, mọi người thành công phát hiện tay và vai Tiểu Ngưng Tử trắng póc mịn màng, 100% là con heo béo được Nhậm Ma Vương nuôi, trái lại trên người Nhậm Ma Vương, không ngờ cả người có đủ loại...

Tiểu Chí: “Hí hí, không ngờ nha, hóa ra Tiểu Ngưng Tử cô hung hãn dũng mãnh như vậy.”

Xán Xán: “Tiểu Ngưng Tử, không ngờ em... Vốn chị còn tưởng rằng em bị áp bức rất thảm cơ. Nhìn thấy không, Tiểu Tiểu? Anh đối xử với em không tốt một tí tẹo nào cả.”

Tiểu Tiểu: “Phu nhân bớt giận! Nhậm Hàn, cậu cũng thật là, định đóng giả người chồng tốt ở đây hay sao?”

Lý Từ Nho: “Không ngờ tiểu Hàn cậu cũng sẽ có ngày hôm nay.”

Tiểu Trịnh: “Các người không thể thương xót lão già cô đơn như tôi một chút hay sao? Tiểu Ngưng Tử, đây là cô cố tình khoe khoang, hoàn toàn là cố tình khoe khoang!”

Mọi người trăm miệng một lời: “Người đàn bà đánh đá, đúng là người đàn bà đánh đá!”

“Người đàn ông tốt, đúng là người đàn ông tốt!”

Tiểu Ngưng Tử ào ào tuôn lệ: “Chuyện không như mọi người nghĩ đâu, em mới là người suốt ngày bị đàn áp... lần này là ngoài ý muốn... Oa oa oa!”

Nhậm Ma Vương: “Ngưng Ngưng, em đừng khóc, anh còn không sợ bọn họ cười, em sợ cái gì?”

Tiểu Ngưng Từ: “(๕) Anh cút ngay cho tôi!!”

Từ đó về sau, tội danh “Người đàn bà đánh đá” của Tiểu Ngưng Từ bị chứng thực, tiếp tục gánh chịu áp bức...

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Hiệu ứng người một nhà

Nếu muốn sống yên ở công ty, đầu tiên phải học được cách biến mình thành “Người một nhà” với toàn thể nhân viên trong công ty, để lãnh đạo và đồng nghiệp trong quá trình giao tiếp, phát hiện ra người là “Người một nhà”, có động cơ và lợi ích giống nhau, như vậy người có thể tự nhiên hòa mình vào cấp trên và cấp dưới, nhân đó hình thành vị trí của người ở trong công ty.

—— “Hiệu ứng người một nhà.”

Ta cảm thấy, hiệu ứng này không chỉ thích hợp trong công ty, mà cũng thích hợp với Nhậm phủ nhìn thì uy mãnh nhưng thật ra vô cùng dễ công dễ phá này. Tiến vào Nhậm phủ không đầy một buổi chiều, ta liền vận dụng “Hiệu ứng người một nhà”, hoàn toàn chinh phục từ trên xuống giuời nhà họ Nhậm.

Dưới đây là ghi chép của Nhậm Ma Vương:

14: 27 PM Chính thức tiến vào Nhậm phủ, tặng quà lấy lòng bà nội, thất bại.

14L 34 PM Lấy Sako làm đầu mối dẫn dắt, tổ chức cuộc tọa đàm “Nuôi chó cưng thế nào để chúng được vui vẻ”, thỉnh giả Nhậm lão thái thái buông lỏng phòng thủ.

14: 46 PM Nhậm lão thái thái bị đánh toi bồi, hoàn toàn chịu hàng phục.

15: 00 PM Nhậm phu nhân đi shopping về, Ngưng Ngưng lại tổ chức tọa đàm kiểm tiệc trà chiều với chủ đề “Phụ nữ nên làm gì để chăm sóc làn da trong thời tiết ẩm thấp?”, Nhậm phu nhân buông lỏng phòng thủ.

15: 33 PM Nhậm phu nhân dưới sự hợp công của mẹ chồng và con dâu, hoàn toàn chịu hàng phục.

15: 47 PM Kỳ Kỳ về.

16: 27 PM Ba người phụ nữ một cái chợ, bốn người phụ nữ vừa đủ một bàn mặt chược. Dưới sự dẫn dắt của Ngưng Ngưng, toàn dân bắt đầu vui vẻ vận động...

17: 00 PM Kỳ Kỳ thảm bại ba trận, Nhậm lão gia trở về.

17: 07PM Nhậm lão gia chủ động xin đi giết giặc, thay con gái ra trận.

17: 25 PM Ngưng Ngưng gom bài thay Nhậm lão gia, đồng thời cổ vũ tinh thần, phòng thủ của Nhậm lão gia buông lỏng.

18: 00 PM Sau khi xác nhận mặt tốt của Ngưng Ngưng, Nhậm lão gia hoàn toàn tán thành con dâu tương lai. Chuẩn bị ăn cơm ing...

18: 06 PM Đồ ăn chuẩn bị xong xuôi, Ngưng Ngưng dùng “tâm lý vững, thua không run” đại thắng cả sảnh. Nhậm thiếu gia thay vợ tương lai sờ túi ba kẻ thua bạc nợ tiền, Nhậm phủ hoàn toàn thất bại, hoàn toàn bị chinh phục.

Cho tới lúc ăn cơm chiều, ta đã hoàn toàn dung nhập được vào bầu không khí hài hòa trong Nhậm phủ, chủ đề bàn luận cả từ chuyện phiếm vợ vẫn cho đến xu hướng địa ốc năm nay, cuối cùng đề cập đến lễ thành hôn của ta và Nhậm Ma Vương, chuẩn bị hôn lễ ra sao, theo style châu Âu hay kiểu Trung, mời những ai, nhà họ Nhậm bao giờ thì sang nhà ta ăn hỏi đặt sính lễ.

Có thể nói, buổi thăm hỏi gia đình đến đây thì tương đối thành công, nếu... không có mấy cốc chất lỏng trắng mịn ngậy ngậy kia quấy rối.

Cho nên mới nói, lúc đắc ý nhất cũng không thể quên tình hình, cho dù muốn vênh váo cũng phải chờ về lại nhà mình rồi mới tính. Nhưng mà lúc ngồi ở bàn ăn cơm, ta lại vui vẻ đến nỗi hoàn toàn quên bém mất nguyên tắc này, cho đến khi nhắc cốc “Đồ uống” đưa lên miệng, ta rút cuộc nhũ mà——

—— Chất lỏng chứa bên trong, chính là thứ đồ uống ta sợ nhất, sữa.

—— Trong đó, đặc biệt là sữa tươi nguyên chất.

—— Nhưng Nhậm gia quái đản, không ngờ đồ uống trên bàn cơm lại toàn là sữa.

-_-|||

Rốt cuộc ta lại tỉnh cờ uống vào rồi nhúu mày một cái, người phản ứng đầu tiên chính là Nhậm Ma Vương, thấy ta nhúu mày cầm cái cốc nửa uống nửa không, Nhậm Hàn liền cầm cái cốc trên tay ta hạ xuống, “Em ăn nhiều đồ ăn một chút.”

Cái cốc rời ra, miệng còn lưu lại vị sữa ghê cổ, nuốt không được phun không song, nhất thời, ta không chịu nổi, che miệng không kịp nói nửa chữ, chạy về hướng toilet. May mà vừa rồi đánh xong ba ván đi nghỉ một lát, trên đường có đi qua toilet nên mới biết vị trí cụ thể, bằng không nếu trực tiếp phun lên bàn cơm thì thật sự là... chỉ còn biết cụp đuôi chạy về nhà.

Nhưng mà xét thấy tự nhiên rời bàn ăn cũng là một chuyện rất mất lịch sự, cho nên để thể hiện giáo dục của con gái nhà giàu mới nổi, sau khi ọe hai lần trong toilet, tẩy sạch cái vị kia trong miệng, ta liền nhanh chân chạy về phòng ăn.

Tới nơi, tình cảnh vô cùng khác biệt.

Mọi người vừa rồi còn ngồi quanh bàn bây giờ đã đứng thành vòng tròn vây Nhậm Hàn vào giữa.

Nhậm lão thái thái (Vỗ vỗ vai cháu trai): “Tiểu Hàn, làm tốt lắm! Sớm sinh một thằng cu để bà hoàn thành tâm nguyện của quảng đời còn lại ~”

Nhậm lão gia (sờ cằm trầm tư): “Tên của cháu ngoan bố đã chọn được rồi, một đứa là Nhậm Lao, một đứa là Nhậm Oán, dễ nghe chứ? ha ha ha! Haiz haiz, hai cái tên này quả thực là nghệ thuật, quả thực là thành ngữ!”

Kỳ Kỳ: “=-_ = papa, đây vốn chính là thành ngữ. Nhưng mà chuyện anh hai sinh đôi bố cũng đoán được sao?”

Nhậm phu nhân: “Đúng rồi, YES! Tiểu Hàn nhà chúng ta đương nhiên có thể nhất đòn tất trúng, nhất mũi tên trúng hai đích, một tiếng hót vang trời! Hai đứa có tính là gì, con của ta chảy mãi không ngừng, một lưới bắt hết là cái chắc!”

Kỳ Kỳ (Đầu to ra): “Mẹ, con xin mẹ. Mẹ không biết dùng thành ngữ thì đừng dùng, cứ nói bừa như vậy sẽ □.”

Nhậm lão phu nhân: “Ai za za, nhưng mà cháu dâu như thế này là không được, uống sữa cũng ỏi, mà mới có mấy tháng nha, không uống sữa, cục cưng trong bụng sao có thể đủ dinh dưỡng?”

...

Ta đứng trước cửa nhà ăn, sét đánh toi. Ta không phải là trong cháy ngoài khét nữa mà hoàn toàn bị nghiền ra tro rồi.

Nhậm Lao Nhậm Oán (Chịu cực chịu khổ), chảy mãi không ngừng...

Cha mẹ Nhậm Hàn đúng là một đôi trời sinh, là fans cuồng của Bách Khoa Toàn Thư Thành Ngữ, Nhưng mà!! Cho dù thích Bách Khoa Toàn Thư Thành Ngữ, cũng không nhất thiết phải ㄟ ta như vậy chứ? Ta chỉ là mẫn cảm với vị sữa từ bé, ta chỉ là ỏi nhẹ một chút, có cần phải... hô chiêng gióng trống như vậy không?

Ta siết chặt tay, đang không biết phải làm thế nào, đột nhiên Nhậm Hàn, kẻ đang bị vây giữa vòng khen ngợi, nhẹ nhàng cười ngoác ngoác: “Ngưng Ngưng.”

Ta vội lật đật chạy qua, đi được nửa đường mới phát hiện cách Nhậm Hàn gọi ta lại y hệt như cách gọi Sako, F, nói rõ hơn là ta không khác gì con cún.

Đón nhận biết bao ánh mắt nồng nhiệt, chờ mọi người ngồi xuống một lần nữa, ta ㄟ ㄟ nghiêng răng cắn đo, cuối cùng quyết định nói cho rõ ràng: “Bà nội, bác trai bác gái, Kỳ Kỳ, mọi người hiểu nhầm rồi >O< “

Nghe vậy, bà nội của Nhậm Hàn cười quái dị, “Đứa nhỏ này, lúc nãy đánh ba ván còn khen con tính tình thoải mái tự nhiên, bây giờ đã ngượng được rồi? Haiz za za, không sao đâu, tư tưởng của bà nội rất là tiến bộ.”

Dừng một chút, bà nội chống cằm suy nghĩ một phen rồi lại nói: “Nhưng mà con phải đối tốt với tiểu Hàn một chút nha, đây là lần đầu tiên của nó.”

Ta chớp mắt, không hiểu Nhậm thái thái muốn nói đây là lần đầu tiên Nhậm Ma Vương mất zin hay là lần đầu tiên mang thai, nên ngưng ngừng trước mặt mọi người... Không phải không phải, không phải là Nhậm Ma Vương mang thai, là ta mang thai, cũng không phải... ta vốn dĩ không mang thai mà...

Nắm chiếc đĩa trong tay, lệ chảy thành dòng, tư duy của ta đã hoàn toàn bị mọi người nhà họ Nhậm quấy rối ing, ta vốn chỉ đơn giản ỏi ra một chút sữa thôi mà!!

Nhậm phu nhân đang uống canh cũng cố mở to mắt ngạc nhiên hét lớn: “WHY? Sao mà phải ngượng, mang thai là chuyện vinh quanh nhất, tiểu Hàn nhà ta trai tài gái sắc, tao nhả hơn người, con bắt được nó chính là vợ được món hời. bây giờ mang thai là làm cho nó bó tay chịu trói, mua dây buộc mình, ta còn phải mừng cho con nữa đây này!”

Dứt lời, Nhậm phu nhân tiếp tục vui đầu uống canh chúc mừng, khoe miệng ra run run giật giật, lại một lần nữa quỳ gối trước bàn lĩnh tiếng Trung không

gì sánh kịp của bà. Cho nên mới nói, có một mẹ chồng ngoại quốc có lẽ rất tốt, nhưng nếu có một mẹ chồng ngoại quốc thích nói thành ngữ thì... khó mà nói.

Ta ngoài mặt thì cười cười, trong bụng lại vô cùng căm hận tên Nhậm Ma Vương vẫn đang cầm cúi ăn cơm như không có việc gì, liền lấy chân đá hấn N cái, nhưng người nào đó vẫn không hề phát hiện, ta nhịn nhục tiết tay, cố ho khan nói: “Không phải ngược, là hiểu nhầm thật mà.”

Nghe xong lời này một nhà vốn đang vui vẻ hòa thuận ăn cơm đột ngột hóa đá tập thể, ngồi im bất động, chỉ dùng ánh mắt đồng loại chiếu thẳng ta, tất nhiên người liên quan là Nhậm Hàn cũng vuốt cằm nhìn ta thắc mắc. Ta cười cứng gác, run giọng tiếp tục giải thích: “Cái này... con từ nhỏ không thích uống sữa, vừa ném đã muốn ói ra, hồi nãy nói chuyện vui quá không chú ý... Tóm lại... Nói chung là không phải con có baby.”

Tuy rằng không khí bây giờ rất 糟糕 xấu hổ, nhưng chung quy so với việc bị hiểu lầm, mười tháng sau bụng vẫn như thường thì tốt hơn nhiều lắm. Thấy ta về mặt mếu máo vừa cười vừa đáp, rốt cuộc Nhậm Ma Vương cũng đặt đĩa xuống, thờ dài một tiếng quay người nhìn ta: “Bạch Ngưng, bình thường trông em vô tư vô duyên, chẳng biết lo lắng ngại ngần gì, không ngờ bây giờ da mặt lại mỏng còn như vậy.”

“Hà?”

Nhậm Hàn chống tay nghiêng đầu, vẻ mặt gian gian, cười quyến rũ: “Mấy hôm trước anh đi lật ngựa bài với Bác Hi, hấn đã nói cho anh biết.”

“Nói anh biết cái gì?”

“Hấn nói,” Nhậm Ma Vương dừng một chút, đột nhiên ánh mắt trở nên dịu dàng khác thường, giọng điệu nhẹ nhàng nói: “Hấn nói, em đã có cốt nhục của anh.”

Hấn nói em đã có cốt nhục của anh hấn nói em đã có cốt nhục của anh hấn nói em đã có cốt nhục của anh ...

Mấy chữ này liên tục lặp đi lặp lại trong đầu của ta.

Đây là một lời thoại kinh điển siêu kinh thiên động địa quý khóc thần sầu a! Nam chính giấu nữ chính đi tìm nam phụ, đường hoàng nói muốn nam phụ rời xa nữ chính, nam phụ nước mắt tuôn rơi, cắn môi đau đớn nói: “Vì hạnh phúc của nàng, ta đồng ý. Ngươi phải đối tốt với nàng, nàng đã mang cốt nhục của ngươi.” Đây là style thánh thiện.

Nam phụ nước mắt tuôn rơi, cắn môi đau đớn nói: “Nàng đã mang cốt nhục của ngươi, nhưng tôi tận bây giờ ngươi vẫn không hiểu, người ta yêu là ngươi!!” Đây là style đam mỹ.

Nam phụ nước mắt tuôn rơi, cắn môi phẫn hận nói: “Ngươi, đồ khốn nạn, nàng đã mang cốt nhục của ngươi, ta muốn cùng ngươi quyết một trận tử chiến!” Đây là style võ hiệp.

Nhưng rơi vào ta, liền trở thành style mếu máo.

Lúc trước ở quán cà phê, ta chỉ là buột miệng nói dối một câu, đánh lui sự đeo đuổi mãnh liệt của Bác Hi. Nhưng Bác Hi, cái đồ hót lẻo này, không ngờ chớp mắt một cái đã nói lại với Nhậm Hàn, Nhậm Hàn thì chớp mắt một cái đã nói lại với người trong nhà. Bây giờ ta không dám cam đoan cha mẹ của ta rốt cuộc đã nghe được “Tin vui” này hay chưa.

Giờ này phút này, đầu ta như một cái máy vèo vèo hoạt động, rốt cuộc cũng hiểu vì sao lại phải từ chức, vì sao Nhậm Hàn lại vào mạng đăng thông báo giúp ta, vì sao chỉ có thể mua giày đế bằng, vì sao phải nhanh nhanh gặp cha mẹ hai bên bàn bạc cưới hỏi, vì sao...

Liên tiếp xâu chuỗi các sự kiện rời rạc lại, nhìn về mặt hạnh phúc tràn ngập in hấn bốn chữ “Ta sắp làm cha” của Nhậm Ma Vương, trong đầu ta hiện ra một câu:

Bởi vì ta mang thai.....

Lúc này, không phải chớp giạt nho nhỏ, cũng không phải sét lớn, mà supper sét khổng lồ trực tiếp đánh vào đỉnh đầu của ta. Ta hận không thể kiếm một tia sét như vậy cho đánh xuyên qua người ngay lúc này.

OTZ...

CMNN Bác Hi, làm gì có ai vừa đèn đỏ vừa mang thai không? Chuyện hiểu nhầm lớn như vậy, không nhắc ta cũng quên xừ mất, Nhậm Hàn không nói, vì sợ da mặt ta mỏng, nhưng mà bây giờ phải làm sao đây?

Ta nhìn quét bốn phía, nuốt nuốt nước miếng, thầm mong được chết quách luôn cho xong: “Câu nói ấy... là để lừa Bác Hi.”

Nhậm Hàn nhú mày, tỏ vẻ không tin, giọng ta run run, kiên trì nuốt nước mắt nói, “Chính anh đã tính ngày mà, em làm sao có thể có thai hai tháng được?”

Một tháng trước, đương sự Nhậm Ma Vương còn oán giận việc không thể thực hiện nghĩa vụ ở chung vì ta ba chấm, sau này hấn thừa dịp thời gian an toàn, hấn tiêu hết hai ngày nghỉ. Đáng thương cho Nhậm đại thúc, ba mươi tuổi đầu rồi mà vừa nghe thấy sắp lên chức bố sượng đến nổi mụ đầu, cả đời thông minh hồ đồ trong chốc lát.

Không ngờ vẫn thua trên tay tình địch Bác Hi >O<

Nghe vậy, Nhậm Hàn xám mặt lạnh lùng, bàn tay siết chặt, “Em nói thật?”

Ta nhỏ lệ, đau đớn gật đầu.

Phút chốc, baby “Chết lưu” khiến cho mọi người ghen hòng nhìn nhau trân trối, tiếc vui biến thành tiếc tang, một phút mặc niệm bắt đầu.

Ta nói: “Thật xin lỗi, thật sự rất xin lỗi. Lúc ấy con chỉ muốn Bác Hi hết hy vọng, không ngờ... Thật xin lỗi, bác trai bác gái, bà nội ——”

Ta còn chưa nói xong, Nhậm lão thái thái đột nhiên vỗ trán nói: “Ai za za, nhìn ta xem, sao lại quên mất chưa cho Sako ăn rồi, Sako, đi nào, bà nội cho con ăn nào.”

Dứt lời, cục cưng Sako vẫn im lặng nằm một bên nhìn chúng ta ăn cơm nhồm đậy vấy đuôi tao nhả đi theo bà nội thật.

Bên này, Nhậm lão gia ôm bụng, vẻ mặt xanh xao: “Mấy hôm nay ăn uống xáo giao nhiều, dạ dày lại khó chịu rồi!”

Nhậm phu nhân: “Ông xã, em nấu cháo cho anh.”

Nhậm lão gia gật đầu: “Hay lắm, phu nhân quả là hiền thê, ta về phòng nghỉ ngơi một lát.”

Nhậm phu nhân: “Dĩ nhiên, em vẫn luôn có thể lên nhà tiếp khách xuống bếp nấu ăn (đảm đang) được mà...”

Hai cái miệng vừa thao thao bất tuyệt phun ra tục ngữ vừa dần dần rút lui, chỉ còn Kỳ Kỳ vẫn ngồi tại chỗ cười trên nỗi đau khổ của người khác, vui híp cả mắt nói: “Xong rồi. Chị dâu, em nói cho chị hay, người nhà họ Nhậm chúng em có một tính cách chung rất độc đáo.”

Tính tò mò của ta bị kích thích, “Là tính gì?”

“Người nhà họ Nhậm chỉ có chuyện không nghĩ ra được, chứ không có chuyện nghĩ ra mà không làm được. Đối với những lời không muốn nghe, chuyện không muốn biết, hoàn toàn là vào tai trái ra tai phải, cho nên ——”

“Cho nên?”

Kỳ Kỳ nhăn nhó cười gian, trông độc ác không khác gì ông anh của nó, “Cho nên những lời về chuyện mang thai giả này tốt nhất chị nên nuốt lại vào bụng đi, cùng cố gắng với ông anh trai em!” Kỳ Kỳ nhún vai một cái rồi cũng bỏ lên lầu theo phong trào.

Vì thế, phòng ăn vừa mới náo nhiệt vô cùng chớp mắt chỉ còn lại ta và Nhậm Ma Vương.

Ta khóc không ra nước mắt, cái gì mà “Hiệu ứng người một nhà”, CMNC, nói nửa ngày hóa ra người nhà họ Nhậm xem ta là “Người một nhà” là vì trong bụng ta thật sự có một “Người nhà”, bây giờ “Người nhà” chết lưu, hoạt động đến thăm nhà lần này của ta cũng chấm dứt trong thất bại.

Ta gào khóc: “Làm sao bây giờ?”

Từ khi biết được sự thật, Nhậm Ma Vương vẫn trầm mặc không nói gì, bây giờ nghe ta hỏi, răng bắt đầu nghiêng trèo treo, thật lâu sau mới bày ra khuôn mặt tươi cười nói một câu: “Ngưng Ngưng, chúng ta về phòng nói chuyện.”

{{{(>_<)}}}

Ma mi cứu con!!

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62

Có vài thứ, trước kia không quan trọng lắm, nhưng khi dính vào rồi lại không thể rời ra, ví dụ như máy tính, ví dụ như đi động, ví dụ như cà phê.

Có một số việc, trước kia không xảy ra thì cảm thấy bình thường, một khi xảy ra rồi thì sẽ gặp phải trách móc phê bình, ví như có tiền mà không nuôi vợ bé sẽ bị nghi ngờ, ví như tắc đường đến muộn bị cho là nói dối, lại ví như ở chung mà không mang thai bị hiểu nhầm thành có vấn đề.

Ta lớn tiếng gào to: “Nhậm Hàn, anh thật là vô lý, ai bảo em có vấn đề? Ai bảo em gặp trở ngại? Chúng ta vốn sử dụng biện pháp an toàn, không có baby là hoàn toàn bình thường.”

Trên giường, Nhậm Ma Vương vẻ mặt âm trầm, nắm tay siết lại, “Nhưng chuyện em mang thai ai ai cũng biết rồi.”

Đây chính là do anh khoe khoang, sao lại muốn tôi gánh hậu quả.

Ta nghiêng rặng, nghĩ đến lát nữa về nhà còn phải giải thích với thầy u, tức đến nổi gân xanh, “Cho đáng đời, ai bảo anh không hỏi trước với em đã nói với người khác.”

Nhậm Ma Vương uất ức thở dài, “Ngưng Ngưng, không phải anh nói, là Bác Hi.”

Cầm ta rơi luôn xuống đất, thì ra từ khi Nhậm Ma Vương đi tìm Bác Hi, sau khi biết chúng ta quay lại, tuy là Bác Hi can rằng từ bỏ tình yêu, nhưng từ đó lưu lại di chứng — Bệnh chị Tường Lâm (Nhân vật trong Chúc Phúc của Lỗ Tấn). Đó chính là gặp ai cũng nói chuyện, lúc nào cũng oán thán, ngay cả chó mèo trong nhà cũng không buông tha, khóc lóc kể lể, “Tôi thật sự yêu Ngưng Ngưng, nhưng cô ấy đã mang thai với Nhậm Hàn, cho nên tôi chúc phúc cho họ.”

Vì thế, không đầy nửa tháng, tội danh của đôi “Gian phu dâm phụ” là ta và Nhậm Hàn được chính thức xác nhận, thế thôi còn đỡ, đến cả đồn đại về “Tiểu nghiệt chủng” trong bụng cũng đã trở thành truyền thuyết. Thế nên, Nhậm Ma Vương mới vội vã muốn ta từ chức, vội vã mua vé bỏ sung.

Kết quả là vé mua được rồi, nhưng xe thì không có.

Thầm nguyện rửa Bác Hi lần thứ mười vạn tám ngàn, ta trượng nghĩa vỗ vai Nhậm Hàn ai ui, “Ông xã, không cần khổ sở như vậy, chúng ta bảo thai chết lưu là được rồi.”

Nhậm Hàn cười nhạt hai tiếng, nhưong mảy, “Nói cho tất cả mọi người biết, em vừa bước vào cửa nhà anh liền chết lưu thai vì bạo lực gia đình?”

Ta lệ rơi đầy mặt, vì sao Nhậm Ma Vương cố tình bẻ cong lời nói của ta?

“Anh là điển hình cho kiểu chết vì sĩ! Thai chết lưu cũng có nhiều nguyên nhân, ví dụ như hắt xì, ví dụ như lăn từ trên giường xuống, ví dụ như... Dù sao phụ nữ có thai cũng không khác gì động vật sắp bị tuyệt chủng, vô cùng yếu đuối.”

“Không được, kiên quyết không được!” Nhậm Ma Vương khur khur cổ chấp, “Bất kể thế nào cũng đều chứng minh anh đối xử với em không tốt, phương án này anh phủ quyết hoàn toàn.”

Ta nghe mà trong mắt rục lên hai ngọn lửa, nhảy dựng lên trên giường, “Vậy anh bảo phải làm sao?”

Nghe thấy lời ấy, Nhậm Ma Vương chợt ngừng lại như bị nói trúng tâm sự, đôi lông mày anh tuấn giãn ra, khẽ mở môi: “Nhanh chóng kiếm một đứa bỏ sung.”

Ta vừa nghe lời này liền than thầm không tốt, lù lù từng bước, còn chưa kịp trốn xuống giường đã bị ai đó khiêng lên.

“A —— Buông ra! Em không cần bỏ sung!”

Ta bị Nhậm Hàn quăng lên vai như vác bao tải, người khỏi xương lại còn oán giận, “Sao lại nặng như thế, em là heo thật sao?”

“Đừng dừng, mau thả em xuống! Nhậm Hàn, anh là đồ chết tiệt! Đại sắc ma!”

“Chú Nhậm, ông Nhậm, cầu xin anh!” Những lời cầu xin tha thứ không được đáp lại, trong phòng bắt đầu xuất hiện những hình ảnh không đẹp mắt.

10 phút sau.

Ta đã sớm kéo chăn che che đây đây, ra về tiếc nuôi thờ dài, “Haiz, đã bảo không được mà!”

Bên cạnh, Nhậm Ma Vương mặt đen như đất nòi, hận không thể ăn tươi nuốt sống ta, “Bạch —— Ngưng —— Em cố ý!”

Ta chớp mắt ra chiều ảm ức, “Sao lại là em cố ý? Em đã sớm bảo với anh đêm nay anh kiêng thịt, anh lại không nghe, cố đưa lên miệng mới biết thịt có vấn đề, có thể trách em được sao?”

Thấy Nhậm Ma Vương nghiêng rặng muốn mà bó tay, ta tự cảm thấy thích thú vô cùng, cho nên mới nói, bác gái thần kỳ không phải là không có lợi. Ít nhất so với đám thụ, chúng ta mạnh hơn nhiều, dưới sự bảo vệ của bác gái, tháng nào cũng có ngày nghỉ phép.

“Chú Nhậm, thế nào? Tự ra toilet giải quyết hay là để em giúp?” Ta cố ý sờ sờ lên người Nhậm Ma vương, trong lòng thật ra đã sớm biết cái tính con vịt sắp chết còn mạnh miệng của ai đó, đừng nói để ta giúp hắn, ngay cả chính mình tự cứu bản thân cũng không chịu, đêm nay chắc chắn sẽ rất bức bối, ha ha ha!

Ta vui vẻ híp cả mắt, đột nhiên nghe Nhậm Ma Vương hừ lạnh một tiếng, cánh tay mạnh mẽ ôm chặt lấy ta. Má lại kề má một phen, ai đó liếm liếm lỗ tai màu đỏ của ta: “Ngưng Ngưng, anh không được như ý thì em cũng đừng mong dễ sống.”

... (Màn hình tối lại, mọi người tự tưởng tượng đi)

Nửa giờ sau.

Nhậm Ma Vương cảm thấy hài lòng, tắm rửa đi ngủ, còn lại bà đây bị hấn cần loạn xà ngầu, dục hòa thiêu thân, đầu đón quay mặt vào tường điện bích.

CMNC, bà đây báo thù, mười năm chưa muộn.

Một tuần sau sẽ lại là một trang hảo hán, đến lúc đó cho người biết sự lợi hại của ta!

Nhà đột lại còn gặp mưa, thuyền chậm lại đụng gió ngược.

Ba ngày sau, một chuyện tình càng bi kịch hơn đã xảy ra — Sâu đang ở nhà nghỉ phép đi dạo siêu thị với mẹ, không cẩn thận ngã oạch một cái, văng luôn đứa con ra. Tuy là cả mẹ lẫn con bình an, nhưng dù sao cũng là sinh non, ông xã của Sâu hoảng sợ lập tức quảng hết công việc bay sang Trung Quốc bảo vệ hai người. Gia đình bên Anh biết tin, bà ngoại Nhậm Hàn không ngờ liền ôm ba mục đích muốn đi thăm đứa cháu ngoan mới sinh, đi du lịch, công với đi khảo sát thị trường Trung Quốc, đáp máy đến góp vui.

Nhất thời, mọi người hai bên Trung – Anh đều cuống cả kê lên, là cháu dâu tương lai, ta không thể né tránh việc đến thăm hỏi. Nhưng mà, vaccin còn chưa kịp tiêm, ta đã gặp lãi thái thái trong một tình huống hoàn toàn chưa chuẩn bị tâm lý.

Ngày hôm ấy, trời trong nắng ấm, không khí quang đăng ……(Độc giả: Cẩu rồi đấy! Kê vào trọng tâm đi!)

Ach, nói chung là một ngày rất đẹp trời, ta mang theo một con gấu Pooh, một giỏ hoa quả, một tên ngao kiêu thụ Nhậm Hàn, đi thăm Sâu. Ông xã của Sâu là Booker Ivan, mặc dù vai vế hơn xa ta và Nhậm Hàn nhưng tuổi cũng chưa quá ba mươi. Bốn người chúng ta tụ tập một đồng, mở ra tiệc trà chiều kiêm hội nghị xã giao đặt nhũ danh cho baby.

Ivan, người mới lên chức cha mặt mày hơn hờ, dùng thứ tiếng Trung trúc trắc nói lúc mình vừa xuống máy bay, đột nhiên chim khách bay tới báo tin vui, lượn mấy vòng trên đầu không chịu đi, cho nên muốn dùng “Tiểu điều” hoặc là âm thanh “Chiếp chiếp” báo hiệu niềm vui làm nhũ danh cho con. Kết quả, lời vừa thốt ra, ba người chúng ta liền rơi vào trầm mặc.

Vài năm nay, Ivan được Sâu tỉ mỉ dạy dỗ, tiếng Trung tiến bộ rất nhiều, nói chuyện với chúng ta không thành vấn đề. Nhưng dù thế, Ivan đại thúc vẫn không thể hoàn toàn dung nhập vào ngữ cảnh của tiếng Trung. Mà hai cái từ “Tiểu điều”, “Chiếp chiếp” này làm cho ba người chúng ta đều không tìm được mà nghĩ đến một bộ phận rất đặc biệt.

Nhất thời, mọi người rơi vào xấu hổ, cuối cùng vẫn là Sâu cái khó ló cái khôn, lấy lý do “Không muốn con làm chym, ăn mẹ Sâu của nó”, đảng hoàng phản đối ông xã. Ta nhìn chăm chăm vào cục cưng bé nhỏ, mặt hé ra khỏi khăn, cả người màu hồng, hoàn toàn trông không lạnh lợi, trong trẻo như bọn trẻ con trên tivi, không có một chút đáng vẻ đẹp trai xinh gái của bố mẹ, ngược lại nhìn kiểu gì cũng giống một con chuột nhắt.

Đương lúc đang băn khoăn nếu đề nghị gọi là “Chuột nhắt”, liệu có thể bị Sâu đánh chết hay không thì lão thái thái đã tới.

Chúng ta ngoan ngoãn đứng bên, lão thái thái ngồi vào chiếc ghế sofa trong phòng bệnh. Ta thấy tất cả mọi người, kể cả Nhậm Ma Vương, đều đột nhiên trở nên hết sức nghiêm nghị, chỉ biết vị Lufise này là người dẫn dắt cả một gia tộc, là CEO đương nhiệm của một tập đoàn lớn, không phải là kẻ dễ bắt nạt, liền len lén lui ra đứng ở góc tường không dám cử động.

Ai mà ngờ lão thái thái Lufise này xem xong đứa cháu họ, đôi mắt xinh đẹp liền khéo léo liếc về bên này nhìn ta, làm ta run rẩy cả người.

Nhậm Ma Vương thấy thế, liền cúi xuống liên tục nói nhỏ với lão thái thái, vừa nói vừa liếc mắt nhìn ta. Ta đứng oán hận bản thân tại sao hỏi nhỏ lười học, đi đại học cũng không chịu đầu tư cho môn tiếng Anh, ngay cả cái bằng ngoại ngữ cấp bốn cũng phải dùng thủ đoạn phi pháp kiếm về, bây giờ nhìn Nhậm Hàn giọng điệu thông thả, ta một chữ cũng không nghe ra. Bên này Nhậm Ma Vương vừa dứt lời, lão thái thái liền ngẩng đầu lên nhìn ta liên tục gật đầu, mỉm cười không ngừng.

Nhậm Hàn ngoắc ngoắc: “Ngưng Ngưng.”

Ta liếc Sâu, thờ dài, lại là cái điệu gọi chó. Rơi vào đường cùng, ta lê từng bước đến trước mặt Nhậm Hàn và bà ngoại, nịnh nọt cười nói: “Grandma, nice to meet you!” Nói xong câu này, ta cũng chỉ còn biết cười ngây ngô.

Bà ngoại đừng trách con, lúc trước con cũng không định cưới một ông xã lai tây, một câu xã giao thông thường như vừa nãy cũng phải vắt óc N lần mới ra được. Thật ra con cũng muốn hỏi thêm người vài câu, như người thích ăn gì, thích chơi gì, có thích nuôi chó nuôi mèo chăm cá vàng hay không …… Chỉ là mọi người ở đây ai cũng đều thông thạo tiếng Anh như cháo chảy, con cũng không muốn phải mất mặt nhờ người ta phiên dịch.

“Good girl!” Bà ngoại rộng rãi nhiệt tình ôm ta một cái, sau đó nói ra một tràng mà ta không hiểu nổi câu nào.

Đầu quay như chong chóng một phen, cuối cùng bà ngoại cũng nói xong đồng tiếng sao hỏa ấy. Ta ha ha cười hai tiếng, nhìn liếc Nhậm Hàn phía sau lão thái thái, chờ hấn phiên dịch giúp ta. Ai ngờ Nhậm Ma Vương mặt mày xanh lét, thật sự là trông khó coi vô cùng.

Lại lặng lẽ liếc mắt nhìn Sâu, đôi phương cũng nháy mắt ra dấu, gấp đến độ giậm giậm hai chân. Ta nhìn trời, thầm nghĩ rốt cuộc thì lão thái thái nói gì, sao mọi người lại có phản ứng như vậy? Cùng lúc đó, bà ngoại đang đứng chờ câu trả lời hình như không còn đủ kiên nhẫn, nhủ thầm hỏi lại: “Do you?”

Lông mày giãn ra, mắt xoay một vòng, câu này ta nghe được! Chính là hỏi ta “Con thấy được không?”, “Có thể chứ?” Vận động não một vòng, không cần biết vừa rồi bà ngoại nói cái gì, vì mục đích lưu lại ấn tượng tốt trong lòng bà, ta liền không chút do dự, hùng dũng trả lời: “Yes! No problem!”

Lời vừa dứt, Sâu lập tức chuyển sang trạng thái uất ức tức giận, bên này, Nhậm Hàn mặt cũng trắng bệch, môi mấp máy. Nhưng mà bà ngoại thì vô cùng hài lòng với đáp án của ta, sang sảng cười to, rồi lại bỏ bỏ vài câu đại ý là khen ngợi, cuối cùng vỗ vỗ vai ta rồi hấp tấp rời đi cùng trợ lý.

Trong phòng bệnh chỉ còn bốn người chúng ta, ta thờ hất ra một hơi, chọc chọc Nhậm Hàn đang mắt diện bên cạnh, quệt miệng, “vừa rồi bà nói gì vậy?” Không chịu hỗ trợ em, anh là đồ thiếu nghĩa khí!

“...” Không phản ứng

Tiếp tục chọc, “Sao hồi này anh không dịch cho em?”

“...” Vẫn không phản ứng. Ta bó tay nhảy đến bên giường, cọ cọ vào Sâu, “Sâu, vừa rồi bà nói gì?”

Sâu liếc ta một cái, thờ mặt: “Không có văn hóa thật là đáng sợ ——”

Ta hoàn toàn phát điên, kéo áo Ivan đại thúc gào to, “Vừa rồi bà nói cái gì?”

Ivan cái hiểu cái không, vô đầu nói: “Vừa rồi, di Lufise nói, đừng díp gần đây đi đi khảo sát một hạng mục ở Trung Quốc, muốn ở lại một thời gian, tiện chờ bé đưa bé sắp sinh của hai người, hỏi cô có đồng ý không.”

Sau khi sừng sốt một hồi, Sâu rút cuộc cũng bình tĩnh lại, tiếp lời ông xã, “Rõ ràng tin đồn cậu mang thai đã rơi vào tai bà rồi, cháu trai mình đang nghĩ xem nên giải thích với bà như thế nào thì cậu ——”

Sau đó thì không cần kể nữa. ta đứng tại chỗ, 囧.

Tối hôm qua, Nhậm Ma Vương còn giảng giải với ta một hồi, nói bà ngoại hần dễ tính lắm, chỉ là có hơi cố chấp, đặc biệt là vô cùng ghét nói dối, vừa rồi, ta có tính là nói dối hay không?!

Ta nhìn Nhậm Ma Vương, hần hình như biết ta đang nhìn, vuốt cằm nhăn mày nói: “Bạch Ngưng, có một chuyện anh chưa nói với em, mẹ anh là con một.”

Một tiếng sấm ầm lên rền vang, ta trợn mắt há mồm chết trân tại chỗ, trong đầu tuôn ra vô số câu đồng nghĩa.

—— Mẹ Nhậm Hàn là con một.

—— Nhậm Hàn là trưởng tử kiêm cháu trai duy nhất.

—— Baby tương lai của chúng ta là người thừa kế duy nhất của gia tộc Lufise.

Cho nên, bà ngoại Lufise vô cùng coi trọng đứa cháu này.

Cho nên, không chừng khảo sát hạng mục gì đó chỉ là cái cớ, đến Trung Quốc chờ cháu trai sinh ra mới là thật.

Cho nên, vừa rồi ta vô tình trở thành kẻ nói dối như cuội.

Bây giờ nói không lấy chồng nữa liệu có kịp hay không?

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Đột biến

Bởi vì bà ngoại đột nhiên ở đâu nhảy ra, ta và Nhậm Hàn bỗng chốc luống cuống hết cả tay chân.

Lại thêm vụ vô tình lừa bà ngoại chuyện mang thai, ta bắt đầu sợ hãi đến mức dã man, cũng bắt đầu lo lắng và hoài nghi đối với việc trở thành “Nhậm phu nhân”. Chuyện làm cho ta lo lắng và suy nghĩ rất nhiều, ví dụ như cha mẹ Nhậm Hàn chấp nhận ta có phải chỉ vì ta có baby hay không, ví dụ như nếu sau khi kết hôn Nhậm Hàn vẫn muốn ta nghỉ việc hoặc đổi việc khác, ta có nên đồng ý hay không; lại ví dụ như fan của Kiều Kiều liệu có đến hôn lễ đập phá hay không; lại lại ví dụ như thầy u có thể đột nhiên tham lam, nói với Nhậm Hàn là không có biệt thự tám tầng lắp thang máy thì không gả con gái hay không.

Vì thế, dưới áp lực chèn ép, ta bắt đầu chú ý hơn vào mấy bộ film về đạo lý gia đình như《Băng keo hai mặt》,《Yêu đương với vợ cũ》,《Mẹ chồng nàng dâu so chiều bảy mươi hai lượt》, vân vân.

Hôm nay là thứ bảy, Nhậm Ma Vương đang một mặt vừa ngồi cùng ta xem《Đề tài đặc biệt》đoạn “nguyên nhân mà bà mẹ chồng tăng tiền nhà”, một mặt thảo luận xem tết Đoan Ngọ năm nay về nhà ta ăn cơm hay là qua nhà hắn, thì điện thoại đột nhiên đổ chuông. Nghe thấy tiếng chuông êm tai, ta thân nhiên nằm nguyên tại chỗ trên sofa, tiếp tục ăn khoai tây chiên ỉn. Chúng ta đã giao hẹn từ trước, sau khi kết hôn, mọi việc lớn trong nhà như điện thoại, nấu cơm, quét dọn, đều do một mình chú Nhậm làm hết.

Tuy bây giờ còn chưa chính thức đăng ký, nhưng đối với nghĩa vụ làm việc của mình Nhậm Hàn có vẻ vô cùng hào hứng. Khổ nỗi, một lát sau, chú Nhậm trở về sau khi nghe điện thoại, mặt đã âm u như sắp mưa, thấy thế, ta nín thở cau mày, chẳng lẽ mới được vài ngày chú Nhậm đã muốn bãi công, không muốn đảm đương vai trò “Đàn ông nội trợ” trong gia đình?

Ta đảo mắt, bình thường, tình huống như thế này trên tivi đều là mẹ chồng gọi điện thoại tới, thấy hóa ra con trai nhà mình lại là chân chạy bàn tiếp điện thoại, liền lập tức nổi giận lôi con dâu ra mắng một trận, nói xấu được bao nhiêu thì nói hết bấy nhiêu, sau đó, con trai bị châm ngòi ly gián thành công, trở về diễn cảnh vợ chồng cãi vã ——

Con tim nhỏ bé của ta run sợ, ôm gói khoai tây sợ hãi hỏi: “Mẹ anh gọi à?”

Nhậm Ma Vương không ngắt dây, âm ừ một câu cho xong. Ta nghĩ lại, không được không được, chúng ta sắp kết hôn rồi, quả thật không nên gọi “Mẹ anh mẹ anh”, nhìn xem Nhậm Ma Vương hôm qua theo ta về nhà gọi “Ba, mẹ” ngọt xớt, làm Bạch chủ tịch và Bạch phu nhân hí hửng mãi.

Ta ổn định lại tinh thần, quyết định dùng lời lẽ dịu dàng nhỏ nhẹ lấy lòng, “Gọi có việc gì thế?”

Lần này, Nhậm Ma Vương hoàn toàn không thèm để ý đến ta.

Ta ghen hòng, hận không thể cho mình một cái bạt tai. Tội kị tội kị a, sao lại có thể hỏi nội dung nói chuyện của hai mẹ con họ được? Đây là xâm phạm đời tư của ông xã!

“Nếu không thì tối nay em nấu cơm nhé?” Quay ra thỏa hiệp với Nhậm Ma Vương một lần, ta là người không sợ cái thiệt trước mắt mà.

Nói xong, Nhậm Ma Vương vẫn mím chặt môi, không nói câu nào, một lúc lâu sau, mới từ từ rút thuốc trong bao ra, cách một tiếng châm lửa lên, nhìn cảnh này, ta vô cùng chấn động.

Nhậm Hàn ngoại trừ lúc viết bản thảo, làm dự án, bình thường rất ít hút thuốc.

Lại càng không bao giờ hút trước mặt ta. Vì đề phòng ta hít phải khói thuốc thụ động, hắn đều bỏ ra ban công giải quyết.

Đương lúc ta đang do dự nên nổi điên, bắt chước mấy bà thím trong film rít gào “Không ngờ anh lại dám hút thuốc trong phòng khách”, hay là nên tiếp tục nhu nhược thỏa hiệp, chợt nghe Nhậm Ma Vương buồn bã nói: “Tiểu Phù sắp có baby.”

Ta giật mình, hai giây sau kinh dị kêu lên, “Chị ấy có baby liên quan gì đến anh?!” Nhìn về mặt bối rối ảo não, đáng điệu buồn bực của Nhậm Ma Vương, ta không muốn ghen cũng không được. Cái WTF? Chị Tiểu Phù đã kết hôn chúng ta biết hết từ lâu rồi, nhưng chuyện chị ấy sắp có baby mà còn cùng người chủ động gọi điện thông báo cho Nhậm Hàn thì đúng là kỳ lạ.

Ta giương nanh múa vuốt, “Nói! Có phải hai người có gian tình không?”

Nhậm Hàn véo véo hai má của ta, thuận tay xoa xoa đầu nói: “Đầu óc của em có bao giờ nghĩ được cái gì trong sáng một chút không vậy?”

Ta ôm đầu lạng lẽ rơi lệ, WTF? Rõ ràng tại vì bộ dạng ai oán của Nhậm Ma Vương mà ta mới phải suy nghĩ lung tung... Chính lúc đang oán giận, chợt nghe Nhậm Hàn thở dài: “Vừa rồi Lưu tổng gọi điện đến, muốn anh khuyên Tiểu Phù từ chức.”

Ta kinh ngạc, không biết nói gì.

Trong tòa soạn, Nhậm Hàn ngoại trừ quản lý phòng phóng viên, còn có một cái danh “Phó tổng”, để hắn thay Đại BOSS và HR đi khuyên nhủ nhân viên từ chức, thứ nhất là đề to thái độ tôn trọng, thứ hai cũng là phù hợp với nguyên tắc. Nhưng mà, nói trắng ra...

Đại BOSS, người rất... rất... rất vô si!

Tình tào lòi, ta rốt cuộc cũng hiểu vì sao về mặt của Nhậm Hàn lại ai oán như vậy.

Chị Tiểu Phù sắp có baby, Đại BOSS nghe phong phanh được liền lập tức cử Nhậm Hàn đi khuyên nhủ, rõ ràng là sợ phải nuôi báo cô bà bầu này một năm. Loại chuyện vừa làm mất lòng người khác, vừa bị bêu tiếng xấu này, dĩ nhiên Đại BOSS sẽ không tự mình ra tay, giao cho Nhậm Ma Vương cũng là chuyện dễ hiểu.

Ta lú lười, “Nhưng mà, chị Tiểu Phù là nhân viên lâu năm, lại làm tốt như vậy, Đại BOSS sao có thể bỏ chị ấy được?”

Nhậm Ma Vương cười nhạt, “Đại BOSS cũng là người, cũng muốn ăn cơm, nuôi báo cô người ta một năm, năng lực công tác có tốt thì cũng có tác dụng gì? Huống chi, kế hoạch cũng có lúc thay đổi, ngộ nhờ Tiểu Phù sinh con xong không muốn trở lại công tác, Lưu tổng mới thật sự là mất cả chì lẫn chài.”

Ta quệt miệng, dùng hai chữ để kết luận, “Gian thương!”

Nhậm Hàn vỗ vai ta, nói: “Thôi quên đi, việc này để anh xử lý, em đừng nói cho ai biết là được rồi.”

“Dạ.”

Nghe vậy, Nhậm Ma Vương đứng dậy, ta đang định hoan hô “Chết đói đến nơi rồi, mau đi nấu cơm đi”, đã thấy Nhậm Ma Vương cười gian quay trở lại, “Vừa rồi hình như có ai nói định đi nấu cơm nhỉ?”

Cẩn thận mấy cũng mắc sai lầm, thì ra hồi nãy anh nghe thấy —

Sáng thứ hai, ta tuy ngoài mặt cố làm ra vẻ bình tĩnh, nhưng vẫn không nhịn được nhìn trộm chị Tiểu Phù mấy cái. Cùng là phụ nữ, lại còn cùng là phụ nữ có gia đình, ta hoàn toàn có thể hiểu được cảm giác của chị Tiểu Phù, bây giờ trong rất nhiều ngành nghề, phụ nữ đều không thể đạt được chức vị rất cao, hay nói cách khác, là không thể đạt được chức vị tương xứng với năng lực.

Bởi vì trong lòng lãnh đạo, phụ nữ lúc nào cũng không ổn định, chờ sau khi các cô kết hôn, trọng tâm của cuộc sống có xu hướng hướng về gia đình hơn, như vậy tất ảnh hưởng đến khả năng công tác, đôi lúc các cô còn có thể nổi cáu, lời cảm xúc sau cuộc cãi vã với ông xã đến Office.

Về sau, phụ nữ còn có thể mang thai, phát sinh ra bao nhiêu sự vụ phiền toái như sợ máy tính có bức xạ, sinh con, ở cữ, vân vân. Cho nên, dù chị Tiểu Phù vào công ty cùng lúc với sếp Lý Tử Nho, nhưng chỉ mất vài năm, sếp đã bằng vào năng lực phán đoán và cách hành văn sắc bén mà đường hoàng leo lên vị trí trưởng phòng. Còn chị Tiểu Phù ngày hôm nay cũng cùng lắm chỉ là một biên tập cấp cao.

Mọi người thường cho là phụ nữ ngốc nghếch, các BOSS chỉ nhìn thấy đám nam nhân viên cố gắng tiến tới mà không nhận ra kỳ thật họ cũng có rất nhiều tật xấu, ví như bài bạc, ví như thiếu cẩn thận, mà những điều đó toàn phải cần phụ nữ tới phối hợp. Cũng vì thế, cho dù chị Tiểu Phù có cố gắng, cuối cùng vẫn rơi vào kết cục bị khuyên nghỉ việc.

Nghĩ rồi, ta lại cảm thấy có chút lạnh lạnh trong lòng.

Có lẽ, Nhậm Ma Vương muốn ta từ chức, chắc vì sợ một ngày ta cũng sẽ phải đối mặt với chuyện này.

Ta đặt tay lên bàn phím, đầu óc đang lơ đãng ở đâu, đột nhiên thấy tay hơi nhói nhói. Quay đầu nhìn lại, Xán Xán đang cầm thước êke nhìn ta cười, “Em yêu thầm chị Tiểu Phù hay sao mà nhìn ngơ ngẩn ra thế?”

Ta 囧, không ngờ vừa rồi lại vô ý ngẩn ra... Làm sao bây giờ? làm sao bây giờ? Phải giải thích với mọi người thế nào đây? Ta sợ hãi, nghĩ thầm chị Tiểu Phù khôn khéo như vậy, chắc chắn sẽ nhìn thấu mắt, ta phải tìm cho được một lý do thật hợp lý. Đột nhiên, chị Tiểu Phù đang cầm cúi xem bảo thảo ngẩng đầu lên, mỉm cười, “Tiểu Ngưng Từ, không cần phải như vậy chứ? Không phải chỉ là hôm trước chị mời em uống trà, sau rồi lại bận không đi được sao? Nhìn chị chăm chăm như vậy chắc là muốn thúc nợ hả?”

Ta im lặng, trừng mắt nhìn chị Tiểu Phù, không biết nói gì.

Chị Tiểu Phù chưa bao giờ mời ta uống trà, lại càng không thích thất hẹn, bây giờ đột nhiên nói dối trước mặt mọi người như vậy, chẳng lẽ là vì đã biết mọi chuyện?

Tiểu Duy nghe vậy, lấp bắp nói: “Thì... thì ra là vậy, nhưng... nhưng mà chị Tiểu Phù, chị... chị có chuyện gì mà lại đi mời trà?”

Chị Tiểu Phù thần nhiên cong môi, chống má trầm tư, “Chuyện này... Để chiều về nói cho mọi người sau. Tiểu Ngưng Từ, mau nghỉ trưa thôi, chúng ta ra ngoài bù lại chén trà hôm trước.”

Tại phòng trà, chị Tiểu Phù đi thẳng vào vấn đề, “Bạch Ngưng, có phải Nhậm Hàn nói gì với em không?”

Quả nhiên là tới tìm hiểu tin tức, ta im lặng, cúi đầu khuấy cà phê.

Chị Tiểu Phù thấy thế, dường như nhìn thấu lòng ta, cười nói: “Không phải lo, không phải chị đến chỗ em do thám, chuyện em sắp kết hôn với Nhậm Hàn lan truyền khắp nơi rồi, chị còn không ngốc đến mức định nhờ em giúp.”

Ta cắn răng, há miệng định nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn không thốt ra nổi chữ nào, thầm cảm thấy chị Tiểu Phù hôm nay hòa nhã điều độ, không giống như đáng vẻ bề trên đâm chọc, hùng hổ dọa người mọi ngày.

Chị Tiểu Phù nhướn mày, “Bạch Ngưng, không phải căng thẳng, chị sẽ không làm khó em. Chị gọi em ra đây là muốn em nói lại cho Lưu tổng và Nhậm Hàn, không cần phải khuyên nhủ chị.”

Ta tròn mắt há mồm, “Chị Tiểu Phù, chị muốn từ chức?”

Chị Tiểu Phù, cong môi, cười hờ hững “Chị đã mang thai.”

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Sụp đổ

Cái gọi là “Người cười ta nông cuồng khờ khạo, ta cười người điên đảo ngược xuôi (*)”, đại khái chính là để chỉ kiểu người như chị Tiểu Phù.

Tiểu Phù là người sáng suốt nhất công ty, không như ta và Xán Xán, khó chịu gì thì cũng sẽ vô tư mà oán giận thẳng thừng.

Chị Tiểu Phù vô cùng rõ ràng rằng người keo kiệt như Đại BOSS chắc chắn sẽ không dễ dàng tha thứ cho một phụ nữ mang thai chơi bêu lêu lổng ở tòa soạn hơn mười tháng, hơn nữa gần một năm này, đại BOSS còn phải cấp cho chị ấy nào là lương, nào là trợ cấp, còn có bảo hiểm xã hội, tiền khám chữa bệnh.

Cho nên, chị Tiểu Phù trước khi bụng nhô lên đã bắt đầu tính toán kế sách. Chị không lớn tiếng công bố mình sắp có baby mà chỉ tuồn ra tin đồn là đã mang thai. Chị Tiểu Phù muốn chờ, chờ xem thái độ của công ty, chờ xem thái độ của Đại BOSS, đáng tiếc, dĩ nhiên thái độ của Đại BOSS đã làm cho chị thất vọng, trong hoàn cảnh này, chị cảm thấy tòa soạn này không còn lại gì để lưu luyến nữa, thế là lập tức ngửa bài với công ty.

Chuyện tiếp theo thì thuận lợi diễn ra theo kịch bản, Nhậm Hàn và chị Tiểu Phù đóng cửa phòng làm việc chia sẻ tâm tư một lần, chị yêu cầu công ty thanh toán trọn vẹn phúc lợi và tiền lương trong một năm, đồng thời bồi thường một khoản phí tổn tinh thần không nhỏ để chị không đâm đơn tố tụng, cũng coi như nể mặt hai bên quen biết đã lâu.

Đại BOSS vì vậy mà nổi trận lôi đình trong văn phòng, nhưng vẫn thanh toán tiền y như yêu cầu cho êm chuyện đẹp lòng. Chị Tiểu Phù cầm một số tiền tương đương với ba năm tiền lương, nghênh ngang mà đi. Nhất thời, đám nhân viên nhảy vào bàn luận ào ào, chỉ khác trước là, lần này càng thảo luận càng làm cho người ta bối rối.

Thực Thượng Nguyên Lão Viện.

[Tiểu Phù Phòng Biên Tập] Rời khỏi room Nguyên Lão Viện.

[Tiểu Chí Phòng Hành Chính] Oa oa, nói đi là đi thật sao? Out cả room?

[Tiểu Trịnh Phòng Phát Hành] Không cần thế đâu tiểu Phù, đây là room tư nhân, chẳng liên quan gì đến công ty cả.

[Lão Huyền Phòng Phóng Viên] Không cần nói nữa, cô ấy không đọc được nữa đâu.

[Xán Xán Phòng Biên Tập] Em pm chị ấy!

[Tiểu Chí Phòng Hành Chính] Không cần, chị thử rồi... hình như logout rồi.

[Tiểu Duy Phòng Biên Tập] Haiz!

[Lão Huyền Phòng Phóng Viên] Haiz haiz!

[Xán Xán Phòng Biên Tập] Haiz haiz haiz!

[Bạch Ngưng Phòng Biên Tập] Cái WTH!! Mọi người có thể không đổ thêm dầu vào lửa nữa được không? Cứ thờ dài tái thờ dài hồi! Làm như còn chưa đủ buồn phiền vậy.

[Tiểu Duy Phòng Biên Tập] Đúng rồi, bình thường chị Tiểu Phù quan hệ với chúng ta tốt như vậy, giờ nói đi là đi, cả bữa cơm tiễn biệt cũng không có, trong lòng thật là có chút khó chịu.

[Tiểu Chí Phòng Hành Chính] Haiz, tiểu Phù Dung làm vậy là vì sao? Còn không phải là vì Lưu tổng quá tuyệt tình, làm tiểu Phù Dung bị tổn thương, không muốn ở lại nơi này thêm một giây nào nữa, tất nhiên là phải mông đi cho nhanh rồi.

[Lão Huyền Phòng Phóng Viên] Khụ khụ, tiểu Chí, nói chuyện chú ý một chút.

[Tiểu Chí Phòng Hành Chính] Thôi đi, tôi coi như nhìn thấu rồi. Tôi cũng là phụ nữ, cũng sẽ đến một ngày như vậy. Tiểu Phù Dung là nhân viên kỹ thuật, trợ thủ đắc lực của Lưu tổng mà còn như vậy, một chân tạp vụ phòng hành chính như tôi đến lúc như thế không biết sẽ còn ra sao đây!

[Bạch Ngưng Phòng Biên Tập] ...

[Xán Xán Phòng Biên Tập] Tiểu Chí cô hôm nay... Cô bình thường không phải luôn dặn tôi và Tiểu Ngưng Từ phải thận trọng từ lời nói đến việc làm sao? Hôm nay giẫm phải đing rồi à?

[Tiểu Chí Phòng Hành Chính] Không, mà là xuất phát từ sự phẫn nộ, tôi cảm thấy lần này Lưu tổng thật quá đáng.

[Lý Tử Nho Phòng Biên Tập] Thôi trật tự! Bạch Ngưng, Xán Xán, làm xong việc chưa?

[Tiểu Chí Phòng Hành Chính] Ha ha, Từ Nho, tôi biết anh không cho tôi nói là vì muốn tốt cho tôi, nhưng tôi còn phải hỏi Xán Xán và Tiểu Ngưng Từ, hai người sau này định thế nào?

[Xán Xán Phòng Biên Tập]?

[Bạch Ngưng Phòng Biên Tập] Định gì ạ?

[Tiểu Trịnh Phòng Phát Hành] Không phải cả hai cô đều tìm được một ông xã đẹp trai nhiều tiền sao? Kết hôn rồi tức là phải mang thai, mang thai thì không phải là Đại BOSS sẽ muốn đuổi sao?

[Tiểu Chí Phòng Hành Chính] Uhm, có thể đi thì đi đi, đừng làm đến cảnh như chị Phù Dung, mọi người đều không được vui.

[Lão Huyền Phòng Phóng Viên] Chờ đã, Tiểu Ngưng Từ sắp kết hôn thì tôi biết, còn Xán Xán cô ——

[Xán Xán Phòng Biên Tập] (Tức giận) Đừng nghe bọn họ nói lung tung!

[Tiểu Trịnh Phòng Phát Hành] Khiếp, ai chẳng biết Tiểu Tiểu đã cầu hôn với cô rồi.

Nhìn chăm chăm vào màn hình, ánh mắt của ta nhất thời trợn to, quay đầu căm tức nhìn Xán Xán đang tìm cớ lui ra cửa phòng.

“Xán Xán!! Chuyện quan trọng như vậy chị cũng không thém cho em biết?” Chị còn xem tôi là chị em sao? TSNN, chưa hết, ta và Nhậm Hàn còn là ông bà mối cho Xán Xán và Tiểu Tiểu. Cái đồ chân trong dài hơn chân ngoài này, cái đồ vong ân phụ nghĩa này ——

Xán Xán thấy ta nghiêng răng trèo trẹo, cười cười: “Chuyện gì để sau nhé, sếp bảo chị ra đây, chị đi một tẹo rồi về ngay.”

“Không được đi!” Ta chặn đường Xán Xán, chống nạnh, “Nói cho rõ ràng, rốt cuộc thì chuyện xảy ra khi nào?”

Nghe vậy, Xán Xán loay hoay bàn tay, “Chị còn chưa định đồng ý mà.” Dừng một chút, lại thở dài nói, “Tiểu Ngưng Từ, đạo này bà ngoại Nhậm Hàn đến Trung Quốc, em nhiều việc phải làm, lại còn phải lo chuyện đám cưới với Nhậm Băng Sơn, cho nên có rất nhiều chuyện chị chưa kịp nói cho em.”

Ta giật mình, “Chuyện gì cơ?” Chẳng lẽ ngoại trừ việc Tiểu Tiểu cầu hôn, còn có chuyện bí mật khác?

Xán Xán kéo ta về chỗ ngồi, nhìn ngó xung quanh, xác định bốn phía không có ai rồi mới nói nhỏ: “Tháng trước công ty có nói muốn tuyển một chủ nhiệm biên tập, em có biết không?”

Ta gật đầu, chuyện này cũng chẳng phải bí mật gì, được cái miệng loa của tiểu Chí tuyên truyền, cả công ty ai chẳng biết sếp Lý Từ Nho vì càng ngày càng nhiều việc, vấn đề quản lý chuyện nhỏ nhặt của ban biên tập cũng càng ngày càng lực bất tòng tâm, mà trợ lý của anh ta thì lại không gánh vác nổi công việc. Cho nên phòng kế hoạch nhân sự đề xuất ra một vị trí chủ nhiệm biên tập, chuyên quản lý bản thảo, sắp chữ, làm mục lục phân chia công việc, sếp chỉ việc thăm tra quyết định là OK.

Ta chống má, “Chuyện này còn cần phải nói sao? Nếu chị Tiểu Phù không đi, khẳng định là được thăng chức, thứ nhất chị ấy vào công ty cùng lúc với sếp, thâm niên chắc sẽ không có ai phản đối; thứ hai năng lực của chị Tiểu Phù ai cũng nhìn thấy được, cả phòng biên tập chỉ có mỗi chị ấy là biên tập cao cấp.”

Xán Xán vuốt cằm, “Mới đầu thì đúng thế, sếp cũng đã viết đề nghị thăng chức cho chị Tiểu Phù, giao lên trên rồi, kết quả là Đại BOSS không gật cũng không lắc, vẫn cất cái đề nghị thăng chức ấy đi, nhưng lại giao công việc cho. Thật ra tháng này, công tác kiểm tra bản thảo hầu như đều là chị Tiểu Phù làm.”

Ta đảo mắt trầm tư, “Đây cũng là bình thường mà, Đại BOSS yêu tiền như mạng, chắc chắn thấy chị Tiểu Phù tăng lương sẽ rất đau lòng nên để chị Tiểu Phù làm một tháng coi như thử việc. Đến lúc đó Đại BOSS hết lý do đành phải OK thôi?”

Xán Xán thở dài một tiếng, “Mới đầu sếp với chị Tiểu Phù cũng tương thế, nhưng em có biết vì sao hồi nãy trong room tiểu Chí lại sơ suất nói ra những lời như thế không? Bởi vì chị ấy thật sự đã thất vọng rồi!”

“Là sao ạ?”

Xán Xán: “Một đạo trước, Đại BOSS âm thầm cho phòng nhân sự tuyển người ở bên ngoài, vị trí tuyển dụng chính là chủ nhiệm biên tập.”

Nghe vậy, ta kinh hãi, “Đại BOSS không hài lòng để chị Tiểu Phù làm chủ nhiệm biên tập?!”

“Tuyển người mới bên ngoài vào, lương thưởng không thể được như chị Tiểu Phù, vừa lại có thể kìm kẹp chị ấy, Đại BOSS nghĩ vậy là một mũi tên trúng hai đích. Sau khi tiểu Chí biết chuyện, chỉ nói với chị và tiểu Trịnh, không dám nói với chị Tiểu Phù. Chắc là cuối cùng chị Tiểu Phù cũng tự biết được nên mới này ra chiều này, làm cho Đại BOSS mất cả chì lẫn chài.”

Dứt lời, ta lập tức úp mặt vào góc tường tự kỷ, nhiều chuyện như vậy mà không ngờ ta đều không biết (vô hạn tuần hoàn). Vì phải hầu hạ Nhậm Ma Vương mà ta đã bỏ lỡ nhiều scandal trong công ty như vậy, đợi cho đến phúc chị Tiểu Phù rồi công ty rồi mới phát hiện ra!

Ngồi trước bàn làm việc, ta lung lay trong gió!

Xán Xán vỗ vai ta, nói: “Bây giờ việc đấy cũng không quan trọng, vấn đề là em định tính thế nào?”

Nghe xong lời này, ta ngẩn người, phát hiện ra một vấn đề vô cùng cấp bách. Chuyện ta giả mang thai Xán Xán biết, chuyện Nhậm Ma Vương vẫn thúc dục ta nhanh nhanh mang thai một cái để báo cáo kết quả công tác cho bà ngoại Lufise và phụ huynh hai nhà Xán Xán cũng biết, nếu ta thật sự kết hôn rồi có baby, thì có khác gì chị Tiểu Phù bây giờ đâu?

Ngừng một lát, ta nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh xinh đẹp của Xán Xán, “Vậy còn chị? Có phải chị đã hạ quyết tâm kết hôn với Tiểu Tiểu xong rồi từ chức không?”

Xán Xán nhìn xa xăm, cắn môi nói: “Tiểu Ngưng Từ, thật ra, chị đã đồng ý sẽ đến công ty trò chơi của Tiểu Tiểu rồi.”

Chẳng lẽ, ban biên tập sụp đổ từ đây?

(*) Người cười ta ngông cuồng khờ khạo/ Ta cười người điên đảo ngược xuôi: Hai câu trong Đào Hoa Am Ca của Đường Dần Đường Bá Hổ.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Nghi lễ đính hôn

Hỏi: Ông xã khác bạn trai ở đâu?

Đáp: Ông xã trừ việc có thể làm chần ừ ừ, làm máy rút tiền, làm tay chân sai bảo, làm con cái dễ mắng mỏ, còn có thể ở trong thời điểm vô cùng quan trọng của cuộc đời, lúc người do dự khó quyết định nhất, đứng trên cùng lập trường lợi ích, xuất phát từ quan điểm gia đình, đưa ra cho người một lựa chọn chính xác nhất.

Cho nên, đêm đó về nhà, ta lập tức lôi Nhậm Hân ra sử dụng. Tuôn ào ào một trận mệt đứt hơi, nói hết toàn bộ tình huống ở công ty ra, ta đã đem vấn đề “Từ chức or not từ chức” này vứt lại cho Nhậm Ma Vương lựa chọn.

Nhậm Ma Vương nghe vậy, ngồi trên sofa vuốt cằm trầm tư thật lâu, cuối cùng nhũn mày nói: “Ngưng Ngưng, em bảo chúng mình nên đăng ký trước hay là làm tiệc trước?”

Nghe xong lời này, ta 囧, nói nửa ngày, thì ra là ta đàn gảy tai trâu, ai đó vốn dĩ không thèm nghe.

“Sao cũng được mà, làm tiệc trước đăng ký sau đi.”

“Sao làm thế được?” Nhậm Ma Vương ngồi dậy, vẻ mặt oán giận, “Đến lúc đấy thông báo với mọi người là chúng ta đã kết hôn, kết quả lại là không được pháp luật bảo hộ, Nhậm Hân anh chẳng phải bị cười đến rụng răng sao?”

Ta xấu hổ, “Vậy đăng ký trước, làm tiệc sau?”

Nhậm Ma Vương do dự, “Vậy có vẻ hay, nhưng đăng ký rồi tức là đã là vợ chồng, sau đấy lại mới làm tiệc, kiểu gì cũng có cảm giác như mất bò rồi mới làm chuông!”

Ta lạnh cứng người, cái đầu siêu khủng của Nhậm Ma Vương kia mà cũng vì cái vấn đề rối rắm nhàm chán như vậy mà phát điên sao, “Thế anh muốn sao?”

Nghe xong lời này, Nhậm Hân ho khan một tiếng, kéo ta vào trong lòng nói nhẹ nhàng: “Tập đoàn Nhậm Thị có cổ phần của bà ngoại, hôm nay là đã quyết định, một mặt tiếp tục khảo sát hạng mục ở thị trường Trung Quốc, một mặt chính thức tiến vào hội đồng quản trị của tập đoàn, chắc là vài ngày nữa sẽ mở họp báo thông báo tin tức.”

Dừng một chút, Nhậm Hân mới vuốt đầu ta nói tiếp, “Ý của mọi người trong nhà là, trước tiên, ở buổi họp báo đấy, đem chuyện của chúng ta vào tham dự một chút.”

“Anh muốn ở họp báo tuyên bố với mọi người là chúng ta sẽ kết hôn?!” Ta tru lên, tiếp tục nổi điên, thế chẳng phải là đến lúc đó, cái gọi là họp báo sẽ biến thành lễ đính hôn của chúng ta sao?

Nhậm Hân trịnh trọng gật đầu, “Thật ra đây không phải là ý của nhà anh, là ý của bố vợ mẹ vợ. Đại khái chắc là ám ảnh chuyện đám cưới của em lần trước, sợ anh chạy mất, lại sợ hoặc là nhà họ Nhậm không chấp nhận em, cho nên muốn trước tiên làm một cái lễ đính hôn.”

“...” Tại sao cha mẹ lại đối xử với con như vậy!

Chớp mắt, ta lệ rơi đầy mặt, đây cũng không phải làm phim thần tượng, đâu có cần lễ đính hôn gì gì.”Thật ra, đề nghị của bố mẹ em anh có thể không để ý.”

Nghe vậy, Nhậm Ma Vương cao giọng nói to: “Sao thế được?” Ngưng một chút, lại nhặt đồng thiệp trên bàn lên, suy nghĩ, “Ngưng Ngưng, em xem xem, ngoài những người này còn cần mời ai nữa?”

Ta cúi đầu nhìn đồng thiệp, tròn tròn mắt.

Thiệp mời hộp báo không ngờ lại làm đồ sẫm y như thiệp mời cưới, mỗi một tấm đều do Nhậm Ma Vương tự tay hạ bút, nét bút trên thiệp mạnh mẽ bay bổng, dường như đang truyền đạt tâm trạng vui sướng của người viết, lại nhìn sang danh sách khách mời bên cạnh, ta hoàn toàn bị sét đánh trúng đỉnh đầu.

Ngoại trừ một ít kênh truyền thông nổi tiếng trong nước, còn có mấy tờ báo lá cải trên mạng, cộng thêm đủ loại ban chuyên mục chương trình TV, trong đó có cả kênh truyền hình lần trước đem chuyện tình cảm Nhậm-Kiều tuyên truyền khắp nơi, thậm chí còn có tờ tạp chí lá cải đã mắng Nhậm Hàn chơi bời. Đường đường là một buổi hộp báo thương mại, lại đi mời một đám truyền thông hạng hai hạng ba này.

Ta ghen ngao, lặng lẽ người, “Nhậm Ma Vương, anh thật đúng là —— “

Nhậm Hàn vỗ vỗ đầu ta, “Nếu không mời những người này đến, đến lúc đó họ không vào được hội trường, lại ở ngoài viết bừa viết bãi, ý tưởng quái gở, chẳng bằng mời vào hội trường, tặng ít hồng bao, đến lúc đó tiêu điểm của giới truyền thông tự nhiên sẽ chuyển sang phía em.”

Giật mình, giờ ta mới hiểu được ý nghĩa trong lời nói của Nhậm Ma Vương. Từ khi chuyện tình Nhậm-Kiều bị phanh phui, sau đó ta lại nhanh chóng “chen chân” vào, phần đông giới truyền thông tự nhiên ngã về Kiều Kiều, bốn phía hùa nhau phê bình ta kẻ thứ ba phá hoại tình cảm của người khác, còn có mấy mạng trên forum của fan Kiều Kiều kêu gào không ngừng, làm ta sau bao nhiêu lâu cũng chưa dám vào trang ta từng thích nhất là “Thiên Nhai Bát Quái”.

Bởi vì làm cùng tòa soạn, nên ngoài mặt, đối với chuyện tình của ta và Nhậm Ma Vương, mọi người có vẻ bình tĩnh hơn nhiều, im lặng không nói, nhưng sau lưng cũng sôi nổi thảo luận không thôi. Theo ta được biết, tin đồn có đến mười mấy dị bản, còn nói thầy già ta muốn làm tạp chú, cho nên để ta tới “Thực Thượng” nằm vùng, kết quả là nằm vùng không thành, rút về tiện tay mò thêm một anh con rể ngoan; có người nói Nhậm Thị xuất hiện nguy cơ tài chính, cần Bạch Thị cứu tế, nên mới hy sinh mỹ sắc của Nhậm Ma Vương, vân vân và vân vân, dù sao thì chẳng cái nào dễ nghe.

Ta thì không để bụng, Nhậm Ma Vương cũng không nhắc đến, ta nghĩ anh ấy đơn giản là khinh thường mấy tin đồn này, không ngờ Nhậm Hàn lại dùng phương pháp này yên lặng bảo vệ cho ta!

Nghĩ lại, khóe miệng ta không kìm được dương lên, trong lòng cũng cảm thấy ấm áp.

Uhm, Nhậm Ma Vương, anh là là đồ mạn show! (chỉ người bên ngoài lạnh nhạt, bên trong nóng bỏng cuồng nhiệt)

Nhậm Ma Vương thấy ánh mắt ta tràn đầy tình cảm, cũng không khinh bỉ, đuổi người nói: “Được rồi, chuyện chính nói xong rồi, bây giờ mình tắm rửa đi ngủ.” Dứt lời, liền bế ta lên đi về phía phòng ngủ. Đơ mắt hai giây, ta giãy dụa gào khóc tru lên, “Đội đã, anh còn chưa trả lời vấn đề của em!!”

Nhậm Hàn chớp mắt, “Hả? Em có hỏi vấn đề gì sao?”

“Chị Tiểu Phù đi rồi, Xán Xán cũng sắp từ chức, em —— “

Còn chưa nói xong, Nhậm Hàn liền ném ta xuống giường, tháo caravat nói: “Cái này mà cũng là vấn đề? Chẳng bằng bây giờ nghĩ xem làm sao mới có thể mang thai sớm một chút, báo cáo kết quả công tác cho phụ huynh hai bên thì hơn. Quên mất không nói với em, hôm nay bà ngoại đến thăm hỏi mẹ vợ một chuyến, hai người vừa gặp mà như đã quen, vui vẻ kéo nhau đi mua một đồng đồ chơi trẻ con về. Có cần anh lấy một cái đến cho xem không?”

“Không, không cần.” Thái độ của Nhậm Ma Vương đã rõ ràng rồi, bây giờ ngoại trừ vấn đề chế tạo con người, những vấn đề khác đều không phải là vấn đề. Còn về phần cuối cùng là từ chức hay ở lại, trước mặt chuyện baby không phải là đã sáng tỏ rồi sao? Một khi ta thật sự mang thai, cho dù Nhậm Ma Vương có gạt đầu cho ta đi làm, ta cũng sẽ bị phụ huynh hai nhà bắt về nhà tĩnh dưỡng.

“Nhưng mà...” Ta đan đan tay, còn chưa kịp nói xong, Nhậm Hàn đã như sói vồ mồi nhảy đến, áp chặt một cái, “Ngưng Ngưng, anh đã tính toán rồi, hôm nay không phải là ngày an toàn của em, cho nên chúng ta phải cố gắng một chút.”

Ta mất điện mắt hai giây, bình thường Nhậm Ma Vương cũng đã rất cố gắng rồi, vậy thì cái hôm nay hẳn gọi là “Cố gắng”...

“Không cần đâu mà —— “

Cái thế giới bi kịch này, tại sao người suốt ngày bị áp bức, bị bắt nạt luôn là ta?

Dưới sự cố gắng của Nhậm Ma Vương, ta hết ngày này đến ngày khác bị áp bức.

Mặc dù vậy, ta còn bị sai đi một vòng quanh giới truyền thông đưa thiệp mời, vì thế, âm mưu của Nhậm Hàn hoàn toàn bại lộ.

Ngày hôm ấy, Nhậm Ma Vương múa bút tuôn văn viết xong hết đồng thiệp mời, ta còn đang cảm động ai đó tự gánh trách nhiệm một mình từ đầu đến cuối, không cần ta nhúng tay một tẹo nào, Nhậm Hàn đã nói: “Em một mình đem đồng thiệp này đi phát đi, đám truyền thông hạng hai này thì không sao, chỉ yếu là mấy khách hàng quan trọng với bạn bè thì hai đứa mình cùng đi cho nó lịch sự.”

Nghe vậy, ta mắt điện, “Vừa rồi anh bảo em đi đưa?” Ta không thể tin được lỗ tai của chính mình, tuy trên thiệp mời ghi rõ là hợp báo thay đổi hội đồng quản trị của tập đoàn Nhậm thị, nhưng lễ đính hôn của ta và Nhậm Hàn phía sau lưng đã sớm truyền đi ồn ào huyền ảo, để ta tự mình đi một vòng đưa thiệp cho giới truyền thông, có khác gì với việc bảo ta đi đưa thiệp cưới?

Chuyện mắt mặt như vậy còn lâu ta mới làm, lắc đầu, “Em không đi! Kiên quyết không đi!”

Nhậm Ma Vương cứ như tai điếc, đem đồng thiệp chia ra theo khu vực, loại hình truyền thông rồi mới nhẹ nhõm thở dài, “Ngưng Ngưng, chúng mình cũng sắp kết hôn rồi, em cũng không phải là trẻ con, còn nhớ mẹ vợ dặn dò em thế nào không?”

“Ach!” Ta líu lưỡi, càng ngày càng thấy hai chữ “Mẹ vợ” này của Nhậm Ma Vương nghe thật chói tai. Cũng không biết Nhậm Hàn dùng cái mưu mô quỷ kế gì mà lừa được mẹ ta ủng hộ, hôm ấy đưa Nhậm Hàn về nhà ăn cơm, u già không ngờ lại tha thiết dặn dò ta, “Kết hôn không phải chỉ là đăng ký lấy cái giấy, làm lấy bữa tiệc là xong, chuyện cúi gạo dầu muối Ngưng Ngưng con đều phải bắt đầu học đi nhé. Nhớ kỹ, hôn nhân là chuyện của hai người, chuyện gì cũng phải học cách chia sẻ...”

Người như mẹ ta, dù có đánh chết cũng không thể nói ra những lời mầu mịc như vậy được, cho nên đối với kẻ giấu mặt giặt dây này, ta hận đến nghiêng răng trèo treo, “Em hôm nay có giúp anh một tay rồi, cũng coi như là đã chia sẻ!”

Nhậm Ma Vương đứng dậy, in lạng đón lấy cốc cà phê trong tay ta, “Vay nữ nhân vật chính của lễ đính hôn kia, hôm nay em đã làm gì?”

Giám sát Nhậm Ma Vương viết thiệp, có tính là làm việc hay không?

Nhậm Hàn lại nói: “Vợ chồng phải học cách chia sẻ, bây giờ anh đã viết xong thiệp mời, chuyện đưa thiệp thì phải phiên phụ nhân rồi.” Dừng một chút, lại hóp một ngụm cà phê, nhũ mày nói, “Đúng rồi, bây giờ là thời gian dễ mang thai nhất, cà phê không tốt cho cơ thể, sau này em đừng uống nữa.”

Man show kiêu thụ Nhậm Hàn, thì ra ngay từ đầu đã sợ đi đưa thiệp mời cho khách hàng và bạn bè bị mất mặt, bị cười đến rụng răng, cho nên mới tích cực chủ động viết thiệp, cuối cùng, lại lấy tội danh “Chia sẻ gánh nặng” đẩy ta lên trước mặt giới truyền thông, nghĩ thông mọi chuyện, nắm tay của ta tự giác siết chặt lại.

Quản lý nhân sự của tạp chí Nhã Phong, N tiểu thư nhìn thấy ta nghiêng răng nghiêng lợi, khó hiểu nghiêng đầu, “Bạch tiểu thư, chị —— “

Nghe thấy có người gọi, ta mới nhớ ra mình đang ở tòa soạn của người khác đưa thiệp mời, lúc này mới hoàn hồn, “Ha ha, không có gì, dạo này hơi một thời.”

N tiểu thư nghe thấy câu này, phì cười thành tiếng, “Vừa phải đi làm, vừa phải lo chuyện hôn lễ, lại vừa phải hầu hạ ông xã, quả là không dễ dàng gì.”

Nhìn đôi mắt cong cong mê người của N tiểu thư, đầu ta hiện lên ba sợi hắc tuyến, “May mắn may mắn!” May mà hôm nay trên đường đưa thiệp mời, ta đã bị không biết bao nhiêu đồng nghiệp thể hiện như vậy, dần dần cũng miễn dịch một chút rồi.

N tiểu thư nói, “Vừa hay công ty chúng tôi có một vị chủ nhiệm biên tập mới tới, lần này hợp báo sẽ sắp xếp cô ấy qua phỏng vấn, hôm nay cũng là cô ấy cụ thể đón tiếp chị. Khó nỗi bây giờ cô ấy đang họp, chắc là phải —— “

N tiểu thư chưa nói xong, cửa phòng khách đột nhiên mở ra, cùng với tiếng bước chân nhịp nhàng, một cô gái ăn mặc hiện đại chậm chậm đi vào, cao giọng cười to, “Hợp lúc nào cũng được, nhưng Tiểu Ngưng Từ đến, chị đành phải chịu khó đi ra đón chào rồi!”

Dứt lời, ta hơi ngẩng đầu lên, thấy người vừa tới liền lập tức ghen hòng nhìn trần trối, thật lâu sau mới nghe thấy giọng nói của chính mình: “Chị Tiểu Phù!”

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Tiểu Phù

Chị Tiểu Phù, sau khi “Thực Thượng” thành lập không bao lâu đã vào công ty công tác. Ta và Xán Xán từng đùa một lần rằng chị Tiểu Phù dù tuổi tác vẫn còn xanh non mơn mơn như chúng ta nhưng thực tế đã trở thành một bà cô già rồi. Chị ấy bình tĩnh, sắc sảo, hào phóng, nhìn xa, suy nghĩ trưởng thành hơn chúng ta, quan sát chi tiết hơn chúng ta, mà quan trọng nhất là, chị chưa bao giờ làm khó đám đàn em như ta, Xán Xán và Tiểu Duy. Tuy ngoài mặt thì lạnh như băng, nhưng chị ấy luôn nhằm thời điểm người ta khó khăn bắt lực nhất mà đưa tay ra giúp đỡ.

Ngày trước, ta vì không thể tìm thấy phương thức liên hệ với khách hàng, đột nhiên lại được chị Tiểu Phù send QQ cho một số điện thoại mà cảm động không thôi;

Ngày trước, Xán Xán vì ý kiến chủ đề khác nhau mà cãi cọ với chị Tiểu Phù, vô cùng ầm ỹ, nhưng thoát một cái hai người đã quẳng chuyện này ra khỏi đầu;

Ngày trước, vì để lừa tiểu Chí vất vả chày ra nước mời chúng ta ăn cơm, chị Tiểu Phù đã đặt bẫy để tiểu Chí nhảy vào;

Ngày trước, chúng ta chưa từng nghĩ rằng sẽ gặp lại chị Tiểu Phù trong hoàn cảnh như thế này.

Mới qua mấy tháng, giật mình như mộng.

Chính miệng chị Tiểu Phù từng nói, khi chị ấy rời “Thực Thượng” đã mang thai hai tháng, bây giờ qua mấy tháng rồi, kiểu gì thì bụng cũng đã phải nhô lên, nhưng nhìn phần bụng bằng phẳng như thường của chị ấy, lòng ta chột giật một cái.

Cả phòng khách to như vậy chỉ còn lại hai người ta và chị Tiểu Phù, ta như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, cuối cùng đành đi thẳng vào vấn đề: “Chị Tiểu Phù, chị bỏ đứa bé rồi à? Hay là vốn chưa từng mang thai?”

Nghe xong lời này, chị Tiểu Phù chẳng ngại ngần, cong môi nói, “Đứa bé cùng lắm chỉ là đạo cụ thôi, lợi dụng xong rồi dĩ nhiên là phải xử lý.”

Ta hít sâu, bày ra một nụ cười còn khó nhìn hơn khóc, “Vậy còn bọn em? Chị Tiểu Phù, em, Xán Xán, Tiểu Duy, còn có tiểu Chí, sếp, bọn em cũng chỉ là đạo cụ sao? Chị lợi dụng xong rồi là có thể không thêm đề ý đến đám đạo cụ ấy nữa?”

Ta thừa nhận, thái độ cư xử của Đại BOSS với chuyện chị Tiểu Phù thăng chức và mang thai quả thật có hơi tồi tệ, nhưng ta chưa từng nghĩ tới, chị Tiểu Phù lại dùng đến phương thức “Lấy bạo lực chống bạo lực”, càng không nghĩ rằng, đám đồng nghiệp chúng ta lại phải diễn mấy vai trong cái vở kịch ấy.

Trong khi chúng ta đang lo lắng cho chị Tiểu Phù, vì chị ấy phải thôi việc mà than thở, chị ta lại chẳng hề phải lo nghĩ cho tương lai của mình, giấu diếm mọi việc, bao gồm cả chuyện đứa bé, giờ này phút này, ta cảm thấy chúng ta giống như một đám khi cùng diễn xiếc với Tiểu Phù, bị chị ta trêu đùa.

Nghe vậy, chị Tiểu Phù bình tĩnh quay chiếc cốc giấy: “Ngưng Ngưng, em và Xán Xán, tiểu Duy đều là mấy đứa trẻ may mắn, đặc biệt là em, con đường tương lai của em rất thuận lợi, cho nên em tin tưởng rằng có cố gắng sẽ được đền đáp. Haiz! Nhưng chị thì khác bọn em.”

Dừng một chút, chị Tiểu Phù hơi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào ta nói, “Em có biết vì sao chị kết hôn bao lâu rồi mà cũng chưa mời mọi người về nhà chị chơi không? Vì sao mọi người không thấy ông xã đến đón chị tan sở không? Bởi vì, ông xã của chị chính là chủ biên của “Nhã Phong”. Bọn chị vì công tác cùng ngành nên từ lúc quen biết, có tình cảm rồi kết hôn với nhau vẫn luôn phải lén lút. Vì sao? Là vì cùng ngành, vì sợ bị nghi ngờ. Nhưng dù có như vậy, Lưu tổng vẫn lo lắng để phòng chị, sợ chị là gián điệp!”

“Năng lực của chị có điểm nào kém Lý Tử Nho? Cho điểm nào không tốt? Chỉ bởi vì thân phận, đến giờ ngay cả một chủ nhiệm biên tập chị cũng không được làm. Đại BOSS đã sớm muốn tìm lý do khai trừ chị từ lâu, lần này cùng lắm chỉ là một cơ hội tốt mà thôi. Nếu phải đi, chị đương nhiên phải đi cho có giá một chút.”

Âm mưu, tất cả đều là âm mưu!

Nhìn sắc mặt cười lạnh của chị Tiểu Phù, ta không chịu nổi đứng lên, bước chân đi về phía cửa.

Ta có thể lý giải tâm trạng của chị Tiểu Phù, có thể lý giải hoàn cảnh của chị ấy, nhưng lại không thể lý giải mưu kế của chị ta, càng không thể lý giải tại sao chị ta lại có thể lừa gạt mọi người chúng ta.

Chị Tiểu Phù, sao chị lại có thể, trước mặt đám bạn bè chúng tôi đang rời bỏ lúc ấy, cười lạnh ra đi?

Chân bước đến cạnh cửa, ta dừng lại một chút, suy nghĩ rồi quay đầu nhìn lại đàn chị đáng kính trọng ngày xưa, cắn răng, “Tiểu Phù, cô không xứng để chúng tôi gọi là ‘Chị’, có lẽ cô cảm thấy tôi quá ngây thơ, cảm thấy tôi quá dễ kích động, nhưng tôi muốn nói với cô là, cô đã làm tôi vô cùng thất vọng!”

Dứt lời, Tiểu Phù giật mạnh mình, một lát sau mới hoàn hồn cười nhạt, “Ngưng Ngưng, chị đã nói rồi, em sau này rất thuận lợi, công việc cũng tốt, tình yêu cũng tốt. Nhưng tốt quá chưa chắc đã hay, bây giờ em càng hạnh phúc bao nhiêu, sau này những chuyện em phải trải qua trong tương lai sẽ càng đau đớn hơn bấy nhiêu, không còn khả năng chịu đựng.”

“Cô có ý gì?”

Nghe xong lời này, nụ cười của Tiểu Phù càng thoải mái hơn, lắc đầu thờ ơ nói: “Ngưng Ngưng, em chỉ biết nói chị gian trá giả dối, dùng chuyện đứa bé lừa gạt tình cảm của bọn em, nhưng em có biết nguyên nhân thật sự khiến chị bị đuổi ra khỏi tòa soạn hay không? Đó là vì... chị trong lúc vô tình đã biết được một bí mật rất lớn của công ty, ha ha.”

Ý còn chưa hết lời đã tụt, Tiểu Phù nhấp thiệp mời trên bàn uống nước lên, chậm rãi từ tốn bước ngang qua ta, cầm lấy tay nắm cửa: “Nhưng mà cũng phải cảm ơn bí mật này, bằng không lão già keo kiệt chết tiệt Lưu tổng kia làm sao chịu bỏ nhiều tiền bịt miệng chị như vậy? Chắc hẳn rất nhanh các em sẽ biết bí mật này.”

“À, đúng rồi, quên nói với em, Ngưng Ngưng, Nhậm Hàn nhà em không phải hạng người tốt lành gì đâu, so với kế hoạch vật vãn của chị lúc trước, chị quả thật vô cùng bội phục!”

“Hẹn gặp lại, buổi họp báo, chị sẽ tham gia đúng giờ!” Dứt lời, Tiểu Phù đẩy cửa mà đi, chỉ để lại một mình ta trong căn phòng khách trống không.

Chuyện gặp Tiểu Phù, ta không hề nhắc nửa chữ với Nhậm Hân.

Không phải vì ta có ý giấu diếm cái gì, mà là cảm thấy không cần thiết. Ta đã không còn coi kẻ tiểu nhân kia là chị cả ngày xưa, là bạn tốt ngày xưa, tự nhiên cũng không cần phải để con người vô vị ấy, chủ đề vô vị ấy chiếm mất một khoảng thời gian của ta và Nhậm Ma Vương.

Là người Nhậm Ma Vương đang ngồi đối diện khoanh tay trước ngực, vẻ mặt khó chịu, ta đập bàn tru lên, “Rốt cuộc thì có đồng ý hay không?”

Nhậm Ma Vương hừ lạnh, quay đầu nhìn sang phía khác, “Chỉ cần em gọi Kiều Kiều đến tham gia họp báo, anh sẽ không đi.”

Siết chặt tay kim nén cảm giác muốn hành hung xuống, ta tức giận đến nổi cả gân xanh. Thật ra, chuyện mời Kiều Kiều tham gia họp báo của Nhậm Thị vốn dĩ không phải là ý của ta, Kiều Kiều là ngôi sao vừa mới ký hợp đồng tham gia tập đoàn giải trí Nhậm Thị, lộ diện tạo thế trong buổi họp báo là chuyện đương nhiên.

Nhưng bà ngoại Lufise không biết động kinh thế nào, lại cố ý dẫn ta đưa thiệp mời cho Kiều Kiều, thế là ai đó bắt đầu giận dữ.

Nghe xong lời nói của Nhậm Ma Vương, ta cười lạnh, “Tốt lắm, anh không đến thì càng tốt, em với Kiều Kiều ——” Đang nói bình thường, ta đột nhiên ngẩng người ra, ta với Kiều Kiều có thể làm cái gì? Nghĩ đến cảnh hai người con gái mặc áo cưới hoành tráng xuất hiện trong lễ đường, ta 囧 囧

Bên này ta còn đang do dự, bên kia Nhậm Ma Vương đã cười khanh khách đậm chọc, “Em muốn làm cái gì?”

Ta bắt chước hân khoanh tay trước ngực, hừ giọng, “Em mời Kiều Kiều thì sao? Dù sao cô ấy cũng là bạn thân của em từ nhỏ đến lớn. Nghe nói mối tình đầu của ai đó cũng từ Anh về dự cơ mà.” Dứt lời, ta trừng mắt liếc người nào đó một cái cho bỏ ghét. Mấy hôm trước Nhậm Hân quả thật có đem danh sách khách mời bên Anh cho bọn nữ vương đây xem qua, còn giới thiệu đầu là cô em họ, kia là anh chú họ, nhưng chưa hề nói trong đó còn cất giấu một người đẹp có cái tên “Mối tình đầu”.

Cuối cùng, còn phải dựa vào mặt báo của Sâu và Kỳ Kỳ ta mới biết đường mà cảnh giác.

Nhậm Ma Vương thấy thế, không ngờ không ngại lại còn huênh hoang cười nhạo, xoa xoa bóp bóp hai má của ta: “Ghen hả?”

Vuốt ve bàn tay của Nhậm Ma Vương, ta kim lòng không đầu thờ dài. Nói đến mối tình đầu lại nghĩ đến những người đã từng điên cuồng theo đuổi Nhậm Ma Vương này, nghĩ đến người theo đuổi lại nghĩ đến em gái của sếp Lý Tử Nho, nghĩ đến sếp...

Ta rối loạn nói: “Nhậm Hân, anh bảo bọn mình mời “Thực Phượng Hoa Tiêu”, Đại BOSS có khó xử hay không?”

“Thực Phượng Hoa Tiêu” là một tạp chí mới thành lập cách đây không lâu, mà tổng biên tập của tạp chí lại là Lý Tử Nho. Mấy ngày trước đây, khi sự kiện Tiểu Phù vừa mới bình ổn, sếp lại đột nhiên tung ra đơn từ chức, lấy lý do là “Chưa quản lý tốt nhân viên cấp dưới, tự nhận lỗi từ chức”, hoành tráng rời khỏi tòa soạn, mà ra đi đồng thời, còn có tiểu Chí và một nhóm người phòng phóng viên. Không bao lâu sau, “Thực Phượng Hoa Tiêu” nhảy ra trước mắt mọi người, ai ai cũng nhìn ra được Lý Tử Nho đã âm mưu từ lâu.

Nhất thời nhân viên trở thành kẻ địch, Đại BOSS tức giận tới mức nổi trận lôi đình, nhưng buổi họp báo này, tòa soạn “Thực Thượng” là đơn vị quan trọng không thể không tham gia. Nhất thời, chuyện mời hay không mời mấy người bọn sếp tham dự họp báo làm ta muốn phát điên.

Ta nói: “Khụ khụ, Nhậm tiên sinh, tuy là chúng ta có giao hẹn là chuyện công tác anh có thể chọn lựa xem có thể nói cái gì, em cũng sẽ không hỏi bí mật lãnh đạo cấp cao các anh, nhưng em không rõ chuyện sếp rời đi lắm, anh có thể tiết lộ một chút tin tức cho bà xã thân yêu của mình không?”

Nói thật, bây giờ sếp mang theo rất nhiều nhân viên giỏi đi cùng, không chỉ có Đại BOSS ngã gục chưa thể gượng dậy, nhìn phòng biên tập rỗng không, nhìn đám người mới vừa lười vừa kém, ta cũng có chút cảm giác lực bất tòng tâm. Kẻ ban đầu làm ầm ầm phải đi là ta thì vẫn chưa đi, ngược lại những người khác lại lũ lượt kéo nhau rời mất.

Sếp và bọn tiểu Chí ra đi rất đột ngột, lại mang theo một bộ phận nhân lực lớn, tài liệu khách hàng của công ty, nói là “rút cùi đáy nồi” cũng hoàn toàn không quá lời. Bây giờ trong công ty, ai ai cũng hoảng sợ trong lòng, ngược lại vị lãnh đạo như Nhậm phó tổng lại vững như Thái Sơn, dường như không có cảm giác đã bị người bạn tốt ngày xưa đục khoét nhân tài, không hề do dự thêm tên Lý Tử Nho vào danh sách khách mời.

Nhậm Ma Vương sờ sờ đầu ta, liếc mắt, “Thương trường như chiến trường, hôm nay là bạn bè ngày mai là kẻ địch, có gì mà phải lấy làm lạ? Không biết anh đã kể cho em chưa, Lưu tổng ngày trước cũng mang theo một nhóm người đi ra từ tạp chí “*”, bắt đầu từ con số không, dần dần mới có “Thực Thượng” ngày hôm nay?”

Nghe vậy, ta kinh hãi, miệng há thành hình chữ O: “Thế bây giờ có thể gọi là...”

“Là quả báo?”

Ta ghen hòng, Nhậm Ma Vương nói chuyện quả thật rất trực tiếp, nhưng mà tay chân của mình đột nhiên bị sếp mang hết đi, có thật là trong lòng Nhậm Ma Vương không vương mắc gì không? Ta đan đan ngón tay, “Anh đừng lừa em, chuyện này chắc chắn có bí mật gì đó!”

Ta không phải là đứa ngốc, dĩ nhiên nhìn ra được sau khi chị Tiểu Phù rời công ty, có một cỗ thế lực nào đó bắt đầu rục rịch. Tiểu Phù tuy là có mưu mô, đối xử với bạn bè không đủ chân thành, nhưng lời khuyên kia của chị ta, ta vẫn còn ghi nhớ trong lòng —— Công ty có bí mật không muốn để ai biết.

Tiểu Chí làm chủ nhiệm phòng hành chính, là người Đại BOSS tin nhiệm nhất, cho dù ngày xưa chúng ta nói chuyện cười đùa, oán trách công ty không tốt chỗ này không được chỗ kia, Đại BOSS keo kiệt ra sao, chị ấy vẫn đều đặn miệng không ý kiến.

Mà hôm đó chị ấy đột nhiên vào room nói một trận như vậy, ta đã lập tức cảm thấy có gì đó là lạ rồi, nhưng còn chưa nhìn ra nguyên nhân thì Tiểu Chí đã cao chạy xa bay với sếp, nghĩ thế nào cũng cảm thấy có vấn đề.

Nghe vậy, Nhậm Ma Vương mở mắt ra, nhẹ nhàng “Uhm” một tiếng, tiếng “Uhm” này làm cho ta vô cùng khiếp sợ. Vì ngại thân phận phó tổng giám đốc của anh ấy nên rất nhiều chuyện của công ty ta cũng không tiện hỏi han, nhưng bây giờ anh ấy lại nhẹ nhàng khẳng định với ta một câu như vậy, cũng đồng nghĩa với việc khẳng định sắp tới công ty sẽ có một sự thay đổi thật lớn.

Nhậm Ma Vương: “Bây giờ tạm thời chưa thể nói rõ với em, dù sao thì trong tháng này em nên ngoan ngoãn nộp đơn từ chức, trở về nhà chuẩn bị hôn lễ đi.”

Ta “Vâng” một tiếng, không còn biết nói gì. Đầu óc đột nhiên nhớ đến câu nói kia của Tiểu Phù: Nhậm Hàn, không phải hạng người tốt lành gì đâu.

Nhậm Ma Vương, trong trận chiến thương trường này, anh sắm vai nhận vật như thế nào? Vì sao... lại muốn em rời công ty gấp như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Ân tình

Buổi họp báo được cử hành đúng thời gian.

Bà ngoại Lufise quả không hổ danh là nữ hoàng hấp dẫn, lôi kéo được sự chú ý của tất cả mọi người, phái đoàn hộ tống tuyệt đối không thua gì tổng thống Mỹ, cho nên kẻ gọi là “Nữ nhân vật chính” như ta cũng chỉ được thò cái mặt ra lúc bà ngoại tuyên bố sự kiện đính hôn của hai nhà Bạch Nhậm, thời gian còn lại là chui ở trong góc tán gẫu với Tiểu Chí.

Kể cũng lạ, sau khi chị Tiểu Phù rời công ty, hai người chúng ta gặp lần nào là thấy xấu hổ lần đấy, nhưng với Tiểu Chí thì lại chẳng khác hời trước tẹo nào. Tiểu Chí vẫn giữ bộ dáng trước kia, đi theo sếp đại biểu tạp chí mới đến đây tham dự ing, mắt đảo như lạc tìm chỗ buồn chuyện.

Cuối cùng dứt khoát lôi ta đến ban công, ào ào kể khổ.

“Ngưng Ngưng, sau khi chị rời công ty, đám tiểu Trịnh, Xán Xán, Tiểu Duy các em ở lại có tốt không?”

“Uhm,” ta gật đầu, “Vẫn y như trước thôi ạ, nhưng mà em với Xán Xán sẽ từ chức trong tháng này, công ty sụp đổ hoàn toàn rồi.”

Dứt lời, ta và Tiểu Chí không hẹn mà cùng thở dài.

Thật ra, đây cũng là chuyện mà dạo này ta không muốn nhắc đến nhất, dù sao tòa soạn “Thực Thượng” cũng là nơi ta nỗ lực phấn đấu công tác suốt hai năm. Ở đây, trừ quen được Nhậm Ma Vương, còn có một đám bạn tốt như Xán Xán, tiểu Duy, tiểu Chí, vân vân. Bây giờ nhìn mọi người rời đi từng đám từng đám, trong lòng không thể nào không cảm thấy khó chịu.

Tiểu Chí uống một ngụm cocktail trong tay, giọng nói cũng dần dần nghiêm túc hơn.

“Ngưng Ngưng, chị đến công ty sớm hơn em vài năm, con người của Lưu tổng... ngoại trừ keo kiệt một chút, còn đâu thật ra cũng là một người tốt. Ông ấy tới tận bây giờ cũng chưa hề nổi giận vô cớ, cũng không mắng chửi ai bao giờ, là BOSS dễ tính nhất từ khi chị đi làm hành chính tới nay. Nhưng lần này ——”

Tiểu Chí nghèn nghẹn, khóe mắt ươn ướt, cúi đầu nói, “Chị không làm được, chuyện ông ấy bảo chị làm lần này chị thật sự không làm được...”

Tim của ta nhảy lên đến cổ họng, đang lúc không biết có nên hỏi hay không thì Tiểu Chí đã nhẹ nhàng nói.

Thì ra, Tiểu Phù nói đúng, trong các vấn đề của công ty, nghiêm trọng nhất vẫn là vấn đề tài chính.

Từ khi khủng hoảng tài chính tới nay, người tiêu dùng càng ngày càng khôn ngoan hơn, rất nhiều công ty đã bị ảnh hưởng sâu, lượng tiêu thụ giảm mạnh, vì thế, biện pháp đầu tiên mà các công ty đem ra đối phó chính là giảm biên chế, biện pháp thứ hai là hạn chế tiêu phí vào quảng cáo tuyên truyền. Tạp chí “Thực Thượng” cũng bị liên lụy theo, lượng khách hàng giảm mạnh.

Đến năm nay, bên trong công ty thật ra đã xuất hiện tình trạng thâm hụt nghiêm trọng, chỉ là Đại BOSS vẫn cố sức đè nén nên chúng ta mới không biết. Cá biệt, mấy tháng trước, hội đồng cổ đông của công ty sau khi thương lượng đã quyết định, thông báo tình trạng hiện tại cho nhân viên, bắt đầu giảm biên chế trên diện rộng.

Mà việc BOSS muốn tiểu Chí làm, chính là truyền tin tức này ra, thử xem phản ứng của nhân viên, cũng để họ có chuẩn bị.

Tiểu Chí hít sâu một hơi, cắn môi nói: “Luru tổng muốn chị thông báo cho các phòng suy nghĩ đưa danh sách giảm biên chế lên, có lẽ chị thật sự quá yếu đuối, cuối cùng đành chọn cách trốn tránh, đi theo Lý Tử Nho, rời khỏi cái công ty mình đã từng đổ tâm huyết vào. Bởi vì, chị không muốn nhìn thấy mọi người phải rời đi từng người từng người một.”

Tối hôm đó, chuyện này đã được Nhậm Ma Vương chứng thực.

Nằm trong lòng Nhậm Hàn, ta đột nhiên có cảm giác khôn khổ vô cùng, ôm đầu ai oán, “Quả nhiên ta là nữ chính bị tác giả ghét, có khác gì con riêng mẹ ghê đâu? Người khác kết truyện toàn là vui vui vẻ vẻ, đồng thời gặt hái cả zai đẹp lẫn sự nghiệp, ta thì công ty đóng cửa, phải từ chức về nhà làm một bà cô già.”

Nhậm Hàn véo véo mũi của ta, cười nhạt: “Không nên bi quan như vậy, trên đời này có bữa tiệc nào mà không tàn đâu. Huống gì, Tiểu Chí chỉ biết một mà không biết hai.”

Ta chớp mắt, nhòm người nhìn Nhậm Ma Vương, nghiêng đầu, “Còn cơ hội thay đổi sao?”

“Còn cơ hội,” Nhậm Hàn vuốt cằm, lại kéo ta vào trong lòng nói, “Hội đồng cổ đông thật sự có đề xuất giảm biên chế, nhưng chính sách này cuối cùng không được thông qua. Luru tổng bảo tiểu Chí truyền tin ra thực chất chỉ là đánh một đòn giáng.”

Ta mờ mịt: “Đánh đòn gió gì?”

“Luru tổng cố sức ngăn con sóng dữ, thuyết phục ban giám đốc đồng ý chỉ giảm lương không giảm biên chế. Nhưng mà em cũng biết, giảm lương chắc chắn sẽ có nhiều ý kiến phản đối, cho nên Đại BOSS cố ý truyền tin giảm biên chế ra trước, làm một tiểu xảo nhỏ dựa theo quy luật Bối Bội (*), để cho sau này giảm lương mọi người vẫn dễ dàng chấp nhận.”

Quy luật Bối Bội?

Giảm lương mọi người dễ dàng chấp nhận?

Ta hết chớp mắt lại chớp mắt, cuối cùng ngửa mặt nhìn trần: “Chú Nhậm à, nói tiếng Trung đi.”

Nhậm Ma Vương dữ tợn cốc lên trán ta một cái, ngồi dậy nói: “Trong khóa huấn luyện tháng trước của công ty anh đã nói cái này rồi, không nghe gì cả có phải không? Hả? Anh phát hiện ra bây giờ em hung hăng càn quấy ghê đây, chỉ cần là khóa huấn luyện anh giảng thì em liền ôm đi động không biết làm cái trò gì.”

Ta ngoài mặt ú ớ hai tiếng hối lỗi, trong lòng thì lại đắc ý vênh đuôi lên trời. Từ khi ở chung cùng Nhậm Ma Vương, không gian của ta gò bó hơn nhiều, dù bạn bè có gửi tiểu thuyết đam mỹ cho, hay là có share ảnh ta cũng không dám xem, càng đừng nói đến GV.

Mà cơ hội duy nhất có thể tránh được móng vuốt của Nhậm Ma Vương, chính là thời điểm hắn làm thầy giáo huấn luyện, ta tự nhiên phải tận dụng mọi cơ hội lên mạng xem cho thỏa.

“Ý đại khái em vẫn nhớ mà, hình như là nói lần đầu kích thích mạnh có thể giảm bớt tính kích thích cho lần thứ hai nhẹ hơn, ví dụ so với tăng năm mươi vạn tiền phòng, chỉ tăng có năm mươi đồng hay năm ngàn đồng thì người tiêu thụ sẽ không có nhiều cảm giác khó chịu, nhưng nói đổi lại tạp chí của chúng ta đột nhiên tăng từ hai mươi lăm đồng lên năm mươi đồng, người tiêu dùng sẽ bỏ không đọc nữa.”

Nhậm Hàn gật đầu, “Đại BOSS cũng muốn tạo ra hiệu ứng như vậy, trước tiên tuyên truyền sắp giảm biên chế làm cho mọi người hoảng hốt, lo sợ chuyện bị sa thải rơi vào đầu mình, cứ như vậy, cuối cùng lại tuyên bố không bỏ ai đi, chỉ giảm lương, nhân viên không chỉ không nảy sinh tâm lý khó chịu mà ngược lại còn cảm thấy sếp của mình là người có tình có nghĩa.”

Nghe vậy, ta nhất thời không biết nói gì. Chuyện này lại một lần nữa chứng minh cho câu danh ngôn: “Người vĩnh viễn không đấu được với cái người gọi là BOSS kia”.

Nhậm Ma Vương nghe vậy, thích ý lắc lư đầu, “Phu nhân, cảm ơn đã khích lệ.”

Ta mở to hai mắt trừng trừng nhìn Nhậm Hàn, lắp bắp: “Anh, anh —— “

Nhậm Hàn vuốt cằm, “Uhm, đấy là ý kiến của anh.”

Ta run lập cập, danh ngôn có thể sửa lại là: Ta vĩnh viễn không đấu được với cái người gọi là Nhậm Ma Vương kia. Xem ra cả đời này ta nhất định phải chịu đàn áp.

Chuyện kể tiếp quả như lời Nhậm Hàn nói.

Không đầy một tuần, tin về chuyện giảm biên chế đã tung bay đầy trời trong công ty, đám đồng nghiệp hoảng sợ trong lòng, ta không còn lòng dạ nào ngồi lý ở công ty, liền nộp đơn xin tạm rời cương vị công tác rồi vui vẻ ngồi thư giãn trong văn phòng Nhậm Ma Vương chờ hắn tan ca.

Ta ngồi đây rất nhàn hạ, nhưng Nhậm Hàn thì bận đến vắt chân lên cổ, ngồi hóp suốt một buổi chiều. Ta ngồi không chán quá, liền lén mật lõi laptop của

Nhậm Hàn ra login vào game. Đang party với Xán Xán vào phụ bản giết Dục Huyết Phần Thân”, đột nhiên màn hình QQ nhảy ra, có một file word đang được gửi đến. Ta không thèm để ý, click quay lại game, chỉ thấy acc ta đã phơi xác trên đất.

Trong khung chat, Xán Xán gửi đến N cái icon phun lửa, “Bạch Ngưng, người là đồ đàn độn!”

Vì thế, ta nhàn hạ ngồi chờ trong party, nhìn đám Xán Xán và các member lần lượt ngã xuống, cuối cùng chỉ còn lại đồng chí máu trâu Tiểu Tiểu đối kháng với BOSS, đánh tới gần cuối, BOSS chỉ còn một giọt máu, Tiểu Tiểu ai oán quay đầu nhìn đám đồng đội xác chết một đồng, gạt lệ, từ bỏ chiến thắng, ngã xuống theo phong trào.

Trong phút chốc, kênh đội ngũ náo nhiệt vô cùng.

[Đội Ngũ Tiểu Hùng Phi Phi] WTF? Sếp, anh làm cái gì vậy? Chúng em đều đã hy sinh vô ích, anh nên báo thù cho bọn em chứ!

[Đội Ngũ Tinh Quang Thôi Xán] Tiểu Tiểu, anh là cái đồ đàn độn!

[Đội Ngũ Tiểu Ngưng Từ] Xán Xán, ngoại trừ việc mắng người khác đàn độn, chị còn câu mắng nào khác không?

[Đội Ngũ Tinh Quang Thôi Xán] Cô im miệng cho tôi!

[Đội Ngũ Hà Di Tiểu Tiểu] Bà xã, em chết rồi anh cũng không muốn sống nữa, hu hu...

Chịu không nổi cuộc đối thoại buồn nôn của hai người, ta out khỏi game, đúng lúc file word cũng đã load xong, lúc này ta mới phát hiện ra, người gửi công văn đến là sếp Lý Tử Nho. Tay ta đặt lên bàn phím, đang định nói không phải Nhậm Hàn onl thì sếp đã gửi trước một hàng chữ đến.

“Cậu xem còn cái gì cần bổ sung không, mặt khẩu file word vẫn như lần trước.”

Bàn tay ta chợt dừng lại, do dự một lát rồi xóa đoạn chữ đang type dở đi. Rốt cuộc là tài liệu gì mà cần password?

...

Lúc Nhậm Ma Vương tan họp trở về, chỉ thấy ta ngồi cứng đờ trên ghế, ngơ ngác nhìn màn hình máy tính, bèn lắc đầu giễu cợt, “Đi phụ bản chết rồi hả?”

Dứt lời, Nhậm Hàn sai bước đi đến trước mặt ta, nhìn về phía màn hình máy tính, đột ngột dừng chân lại, người khẽ run lên. Trên màn hình, hiện rõ dòng chữ “Về quy trình biên tập của ‘Thực Phụng Hoa Tiêu’”.

Nếu đổi lại là người khác chắc sẽ không đoán được password, nhưng là hôn thê của Nhậm Hàn, ta chỉ tốn không đến 10 phút đã phá được cái gọi là khóa an toàn, nhìn file văn bản trước mặt mà ngây dại hoàn toàn.

Bảo sao, bao nhiêu nhân tài của phòng phóng viên rời đi như vậy mà Nhậm Hàn không có một chút phản ứng nào.

Bảo sao, dạo này chỉ cần Nhậm Hàn phải làm việc là lại chui vào phòng đọc sách.

Bảo sao, Tiểu Phù lại nói với ta những lời như vậy.

Nhậm Hàn không phải hạng người tốt lành gì, không phải hạng người tốt lành gì... Những lời này cứ lặp đi lặp lại trong đầu ta, xua đi không được. Nhậm Ma Vương không phải có lòng ở lại giúp Đại BOSS, mà là nội ứng ngoại hợp với Lý Tử Nho.

Nhậm Ma Vương thấy ta không nói lời nào, ho khan một tiếng giải tỏa không khí, “Tử Nho vừa mới lên làm ông chủ, còn rất nhiều quy trình gì đó cần người xem hộ, chuyện này không phạm pháp chứ?”

Nhìn chằm chằm khuôn mặt tươi cười tuấn tú của Nhậm Hàn, lòng ta quặn lại, lạnh lùng nói: “Không phạm pháp, nhưng em muốn hỏi một chút, vì sao bọn Slime ngày nào cũng gửi mail báo cáo công tác cho anh? Danh sách phurong thức liên hệ với khách hàng này là sao? Còn nữa, file word ký tên ‘Thần Hi’ này sao lại giống hệt như lời mở đầu số ra mắt của ‘Thực Phụng Hoa Tiêu’?”

Nghe xong lời này, ánh mặt lạnh lùng của Nhậm Ma Vương độ ngọt lóe lên, khó khăn nói, “Em nhìn trộm hòm mail của anh?”

Ta cười lạnh, “Đúng, là em nhìn. Em thật sự hy vọng là em lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử. Nhậm Hàn, em nên sớm nghĩ, anh làm ra và không quan tâm gì đến tập đoàn Nhậm Thị, lại chạy đến đây làm cái chân phó tổng làm gì, hóa ra anh đã sớm có âm mưu đào trộm tài nguyên của công ty, tự mở lấy một tạp chí cho bản thân.”

Dừng một chút, ta hít sâu một hơi, nói tiếp, “Anh một mặt giả bộ trung thành ở lại, một mặt không ngừng lấy tài liệu khách hàng truyền cho Lý Tử Nho. Tiểu Phù đã từng nói, chị ấy rời đi vì Đại BOSS nghi ngờ chị ấy là gián điệp, không ngờ, không ngờ gián điệp thật sự —”

“Đừng nói linh tinh!” Nhậm Ma Vương gầm lên chặn họng ta rồi quay ra nhìn xem cửa đã đóng chặt hay chưa, đảm bảo không ai nghe thấy được mới cố nhẫn nhịn nói, “Ngưng Ngưng, chuyện không phải như em tưởng, nhưng bây giờ anh không có cách nào giải thích cho em hiểu.”

Ta chặn Nhậm Hàn lại, lắc đầu, “Nhậm Hàn, anh đang phạm pháp rồi. Anh lấy trộm thông tin thương mại bí mật chuyển cho công ty khác, không, không phải... Lý Tử Nho viết cái quy trình biên tập cũng phải xin chỉ thị của anh, anh mới là ông chủ phía sau của ‘Thực Phụng Hoa Tiêu’, phải không?”

Ta ngẩng đầu, nhìn thẳng vào gương mặt đang tỏ vẻ cố sức nhẫn nhịn của Nhậm Hàn, đôi mắt đen thăm thẳm lóe lên, không hề tiết lộ chủ nhân của nó đang nghĩ cái gì.

Đây là người đàn ông mà ta tìm kiếm.

Đây mà người chồng mà ta sắp gả cho.

Một gã đàn ông vô nguyên tắc, không kiên định, vì lợi ích có thể vứt bỏ hết thảy.

“Nhậm Hàn, tự thú đi. Có lẽ —— ” Có lẽ, em còn có thể tha thứ cho anh.

Dứt lời, Nhậm Hàn nghiêng chặt răng, thật lâu sau, ta mới nghe anh ta cười lạnh, “Bạch Ngưng, thì ra em coi anh như vậy.”

Đêm đó, Nhậm Hàn chuyển vào trong phòng đọc sách, một lần chuyển chỗ này, kéo dài nửa tháng nay.

Ta biết, anh ấy giận, thật sự tức giận.

Ta thừa nhận, vào hòm mail của anh ấy, đọc tài liệu công tác của anh ấy, hoài nghi anh ấy là ta không đúng, nhưng trong lòng ta mãi không vứt bỏ được. Tiểu Phù đột nhiên lật mặt, sếp đột nhiên rời đi, tòa soạn sụp đổ hết thảy, Nhậm Ma Vương không nói với ta một chữ nào, chỉ bảo ta từ chức.

Ta biết, anh ấy chỉ muốn bảo vệ ta, không muốn ta vì nhìn thấy các đồng nghiệp rời đi mà đau lòng, không muốn ta bị âm mưu quỷ kế ảnh hưởng đến, không muốn ta nhìn thấy mặt đen tối của thương trường, nhưng Nhậm Hàn, bao giờ thì anh mới để ý đến cảm nhận của em?

Cùng nắm tay, đầu bạc răng long. Chúng ta sẽ là vợ chồng, vợ chồng không phải là nên nắm tay nhau, cùng tiến cùng lùi, cùng đối mặt với khó khăn của mỗi người sao? Nhưng Nhậm Ma Vương một mặt bảo vệ ta, một mặt che chở ta dưới cánh chim của anh ấy, anh không biết, làm như vậy sẽ càng khiến em thêm hoang mang, thêm suy nghĩ miên man sao?

Những ngày dày vò như vậy kéo dài cho tới cuối tháng, Đại BOSS đột nhiên gọi điện thoại tới, bảo ta về công ty một chuyến. Ta tuy rằng trong lòng mờ hồ, nhưng vẫn đúng hẹn ngồi xuống đối mặt với Đại BOSS. Lưu tổng thấy bộ dạng muốn nói lại thôi của ta, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Tiểu Bạch à, dạo này giận dữ gì với tiểu Hàn hả?”

“Không có à?” Đại BOSS mở to mắt đứng dậy, “Không có sao nó cả ngày lơ ngơ mắt hờn mắt vía, tôi rồi tan ca cũng không về nhà?”

Ta im lặng, không biết trả lời Đại BOSS như thế nào, trong lòng lại bắt đầu hơi lo lắng cho Nhậm Ma Vương. Đại BOSS triệu ta đến gấp như vậy, có phải đã nhìn ra cái gì rồi, muốn từ miệng ta moi ra được gì hay không?

Haiz, quả nhiên đến tình cảnh như thế này rồi ta vẫn còn che chở cho Nhậm Ma Vương.

Phía này, Đại BOSS cũng có vẻ muốn nói lại thôi, xoay xoay tại chỗ hai vòng, cuối cùng nói: “Tiểu Bạch à, có phải cô phát hiện ra cái gì hay không? Thật ra tiểu Hàn —— ”

Lời vừa dứt, cửa phòng đột nhiên mở ra, người đang tới đáng điệu hùng hùng hổ hổ, nhất thời ta và Đại BOSS đều chết cứng tại chỗ.

Nhậm Hàn đứng lại trước mặt chúng ta, “Lưu tổng.”

Lưu tổng nói: “Tiểu Hàn, tôi đứng lúc lắm, tôi đang định —— ”

“Lưu tổng.” Nhậm Hàn lại chặn họng Đại BOSS, “Tôi và Bạch Ngưng có vài việc rồi, xin phép về trước.” Dứt lời, liền kéo ta rời đi.

Suốt dọc đường đi, ta bị hấn kéo đến phát đau, tới tận khi vào thang máy, Nhậm Hàn mới buông ra. Ta hơi cúi đầu nhìn, phát hiện cổ tay đã bầm lên một chút. Ta cười, “Anh chột dạ cái gì? Sợ em nói ra sự thật sao?”

“Bạch Ngưng!” Nhậm Hàn nổi gân xanh quát ta, lát sau mới bình tĩnh lại nói, “Một tháng.”

“Còn có một tháng sẽ đến hôn lễ của chúng ta, vừa đứng dịp dạo này anh không ở gần em được, em có thể tận dụng thời gian nghỉ cho kỹ lại... Cuối cùng em có muốn gả cho anh hay không?” Dừng một chút, Nhậm Ma Vương cúi đầu, cắn răng, “Nếu đến lúc đó, em không xuất hiện trên hôn lễ, anh cũng sẽ không trách em.”

Dứt lời, Nhậm Hàn quay người rời đi thật nhanh.

Nhìn bóng dáng cô quạnh của Nhậm Hàn, ta đột nhiên có cảm giác muốn khóc lên thật to. Nhậm Ma Vương, sao anh có thể bỏ em ở đây mà đi?

Giải thích một câu cho em, để em cùng kẻ vai sát cánh với anh, khó khăn lắm sao?

(*) Quy luật Bối Bối: Một quy luật trong tâm lý học, nhưng mình không tìm được phiên âm tiếng Anh của nó. Ai biết xin để lại comment giúp mình với.

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Hôn lễ

Một ngày tháng ba.

Hôn lễ của Nhậm Ma Vương và Tiểu Ngưng Tử được cử hành đúng thời gian tại khu suối cổ yên tĩnh Hoàng Long.

Con đường nhỏ trải đá quanh co khúc khuỷu, ngôi miếu nhỏ mây khói nhẹ bay, từng mái ngói đỏ thâm thấp nối liền thành một khối, kiêu hoa đỏ thắm... Bởi vì người thiết kế buổi lễ là bà ngoại Lufise bị phim cổ trang đại lục ảnh hưởng nghiêm trọng, nhất quyết sùng Trung mị Trung (*) một lần, hung hãn nói thế này mới thể hiện được sự coi trọng với hôn lễ của cháu trai và cháu dâu, vì thế bao nhiêu kiêu hoa mũ phượng khăn trùm nhìn muốn buồn nôn đồng loạt xuất hiện.

Lễ đường cũng bị sắp đặt thành một cái trường quay hoành tráng, nơi khách khứa ăn cơm, một chiếc thảm đỏ trải lên mặt cỏ, hai bên bày N cái bàn cơm tây, bên trên là đủ kiểu đồ ăn thức uống.

Hôn lễ Trung Tây kết hợp quái dị cứ thế diễn ra.

Trong buồng, nam nhân vật chính Nhậm Ma Vương đang mặc bộ lễ phục cổ trang rắc rối, ánh mắt lơ mơ, lòng bàn tay chảy đầy mồ hôi. Rốt cuộc, mình với con bé chết tiệt kia đã chiến tranh lạnh bao lâu rồi?

Từ sau ngày bị hiểu nhầm, Nhậm Ma Vương liền chủ động dọn đến ở trong phòng đọc sách, tuy rằng trong lòng mỗi người đều có vương mặc, nhưng trước mặt cha mẹ hai bên vẫn giả vờ ngọt ngào, hôn lễ cũng cử hành đúng hạn như cũ.

Ngay tối hôm qua, Nhậm Hàn thắng tay đặt bộ lễ phục cô dâu lên sô pha, để lại một câu “Nếu em vẫn không tin anh, hôn lễ ngày mai em có thể không đến” rồi quay đầu đi luôn.

Bây giờ nghĩ lại, hình như làm như vậy hơi bị kích động quá. Ngộ nhờ Bạch Ngưng không đến thật, hôn lễ làm sao cử hành bây giờ? Làm sao giải thích với cha mẹ hai bên bây giờ?

Nghĩ vậy, Nhậm Ma Vương thở dài một cái thật mạnh. Người đứng bên cạnh đột nhiên phì cười thành tiếng.

Lý Tử Nho nói: “Đây là điển hình của việc sĩ diện hại thân, Lưu tổng đã định giải thích rõ ràng hộ rồi sao còn cần lại?”

Trên thực tế, tình hình quả thật không phức tạp như Bạch Ngưng tưởng.

Việc “Thực Thượng” xuất hiện nguy cơ tài chính là thật, cổ đông đề xuất giảm biên chế cũng là thật, Nhậm Ma Vương và Đại BOSS lấy sức mình ra can sòng ngăn gió, đề nghị giảm lương thay cho giảm biên chế cũng là thật nốt, Nhậm Hàn cũng hoàn toàn tuân thủ hứa hẹn trước khi cưới, “Không hề nói dối nửa câu” với người trong lòng, chỉ là hần không nói hết mọi chuyện ra.

Tuy giảm lương có thể tạm thời giảm bớt tình hình tài chính của công ty, nhưng chi trả phần nợ chứ không trị được phần gốc, mấy vị lãnh đạo bàn bạc một phen, cảm thấy biện pháp tốt nhất vẫn là nên tìm kiếm nhà đầu tư mới. Mà nhà đầu tư này, chính là vị Lufise đang đến Trung Quốc khảo sát hạng mục. Mấy người vỗ đùi quyết định, nhưng không lập tức thông báo tin tức này đến cho nhân viên trong công ty.

Điều Nhậm Ma Vương lo lắng là, chuyện “Thực Thượng” xuất hiện nguy cơ tài chính, thật ra liên quan rất nhiều đến sự tự xác định của tạp chí và yếu tố quản lý bên trong, sau khi điều hòa tài chính, chuyện đầu tiên cần làm là sửa đổi tạp chí, tạp chí mới được sinh ra này chính là “Thực phượng hoa tiêu”.

Thứ hai, về vấn đề nhân viên của công ty, rất nhiều nhân viên có những quan hệ rất lỏng lẻo rồi loạn, trong công ty có rất nhiều trường hợp ngồi không cá biệt. Sau khi tạp chí mới thành lập, nếu muốn loại bỏ mấy vị Nam Quách tiền sinh (**) ăn bám này để quần áo nhẹ nhàng ra trận thì biện pháp tốt nhất chính là làm một cái thí nghiệm.

Căn cứ vào điểm ấy, ba gã đầu sỏ Nhậm Ma Vương, Đại BOSS, Lý Tử Nho đạo diễn ra vở kịch “Công ty sắp sụp đổ”, kịch còn chưa kịp khai màn, nội gián nhạy tin nhạy tức Tiểu Phù liền dẫn đầu vượt tường nhảy ra, tiếp theo là bà già phòng tài vụ, Hiểu Tại phòng phóng viên... Sau khi giảm lương, người nên đi thì đi rồi, người ở lại đầu là người đáng giữ.

Màn kịch này mà diễn xong, Nhậm Ma Vương và Lý Tử Nho có thể nắm rõ hết người nào thực sự đang làm việc, người nào luôn luôn nằm một chỗ làm mèo lười. Thanh lý sạch sẽ rồi, ngay lúc Đại BOSS chuẩn bị tuyên bố xác nhập tòa soạn với “Thực Phượng Hoa Tiêu”, tự nhiên giữa đường lại nhảy ra một tên Trình Giảo Kim (***)

— Bạch Ngưng phát hiện bí mật.

Lại còn là bí mật chưa đầy đủ.

— Hôn nữa dưới sự chiêm ngời ly gián của Tiểu Phù, đầu đất Bạch Ngưng hoàn toàn tin ông xã mình thật sự là gián điệp trong công ty, đau đớn nói với Nhậm Ma Vương: “Anh tự thú đi —”

Lúc ấy, Nhậm Hàn thật sự hận không thể bóp cổ lè lưỡi đồ tiểu Bạch này.

Sống chung lâu như vậy, ở cùng lâu như vậy, nói nửa ngày, thì ra Bạch Ngưng coi mình là người như thế.

“Con bé chết tiệt này!” Nghĩ lại, bàn tay Nhậm Ma Vương siết chặt lại, “Nhiều lúc thật muốn bỏ đầu cô ấy ra xem bên trong có cái gì.”

Lý Tử Nho cười cười rút di động, “Còn có 10 phút nữa là hôn lễ bắt đầu rồi, anh bảo này, chú Nhậm, cậu cũng lớn rồi, không cần phải giận dữ như trẻ con nữa. Nhanh nhanh gọi một cú cho cô dâu nhõng nhẽo của cậu đi, bằng không người bạn của chú rề như tôi đây rất là lo lắng đấy.”

Nghe vậy, Nhậm Ma Vương ngẩn người, cuối cùng ấn vào nút chấm dứt cuộc gọi.

“Không cần, tôi không giải thích đâu. Nếu chuyện nhỏ như vậy mà cô ấy cũng không thể tin tưởng tôi, chuyện nhỏ như vậy mà chúng tôi cũng không vượt qua được, vậy thì...”

Đôi mắt của Nhậm Hàn sâu thăm thẳm, hơi nhíu khóe môi không nói gì nữa. Hắn không biết phải làm thế nào, chỉ mong cô bé ngốc em đừng làm cho anh thất vọng, cũng đừng làm cho bản thân mình phải hối hận.

Lý Tử Nho khịt mũi, cười mỉa, “Tiểu Hàn, cậu phải nghĩ cho rõ, phương diện đào hôn Bạch Ngưng có tiền án rồi đấy.”

Nhậm Ma Vương gạt đầu, cắn răng, “Chờ đi.”

10 phút.

7 phút.

6 phút.

Bà ngoại Lufise đã cho người đến dục, mồ hôi trong lòng bàn tay Nhậm Ma Vương càng ngày càng nhiều, sau cùng, ở 5 phút cuối, di động của Nhậm Hàn vang lên. Trên màn hình, hiện rõ hai chữ “Ngưng Ngưng”.

Giờ này vẫn còn chưa đến, lại gọi điện thoại, không lẽ...

Ấn nút nghe, Nhậm Ma Vương phát hiện giọng của mình bắt đầu run run, “Đang ở đâu rồi?”

Phía bên kia truyền đến một giọng nói nghẹn ngào, “Nhậm Ma Vương, mau tới cứu em!”

Trái tim Nhậm Hàn đột ngột cảm thấy căng thẳng, bật dậy hỏi: “Làm sao vậy?”

“Em, em... em không tìm thấy đường.”

Đầu di động bên này, Nhậm Ma Vương trầm mặc.

Hoàn toàn trầm mặc.

Được rồi, hắn thừa nhận, cô gái của hắn là một người ngu đường, thuộc dạng đi khu thương mại không bao giờ tìm về lại được chỗ cũ, nhưng lễ đường hôn lễ này, không phải là hắn đã đưa cô ấy tới không dưới chục lần rồi sao?! Vì sao ở thời điểm như thế này rồi lại không tìm thấy đường?!

Bên kia, Bạch Ngưng thấy Nhậm Ma Vương không lên tiếng, sợ ông xã không tin, hít sâu, cố nói nghiêm túc: “Nhậm Hàn, cả tháng nay em đã bình tĩnh suy nghĩ rồi, chuyện này cả hai đứa mình đều có sai. Em ghét vẻ gia trưởng của anh, anh ghét chuyện em nghi ngờ anh. Nhưng anh có biết không? Anh bảo vệ em rất tốt, nhưng anh chỉ cùng chung hạnh phúc mà không chia sẻ khó khăn với em, em thật sự rất buồn. Trong hôn nhân... Chúng mình còn phải học cách chia sẻ, học cách cùng chịu vui buồn, cho nên, em chỉ muốn trừng phạt anh nhỏ nhỏ thôi!”

Cô dâu mới vừa chuyển đề tài, tức thì càng nói càng bí đất, “Em chỉ muốn chờ cho còn 1 phút cuối mới bước vào lễ đường để anh lo lắng một tẹo... Oa oa, không phải trên phim truyền toàn như thế sao? Tới thời điểm quan trọng nhất, nữ chính mới xuất hiện... Oa oa, em chỉ muốn đánh phủ đầu anh một cái trong hôn lễ, đập tan kiêu ngạo của anh, có lẽ vì em hưng phấn quá, thế là đi nhầm đường luôn, hôn nữa bộ lễ phục này rất nặng, mũ phượng trên đầu ít nhất cũng cao như cái nhà một tầng, bây giờ em càng đi càng thấy đường vắng, xung quanh chỉ thấy toàn vườn rau cải thôi...”

Nhậm Ma Vương nghe đến hết, răng nghiến ken két, cảm xúc hiện lên sau một phen thổ lộ khi nãy của phu nhân giờ cũng đột không không cánh mà bay, chờ cho còn một phút cuối mới bước vào lễ đường? Đánh đòn phủ đầu? Đập tan kiêu ngạo?

Bạch Ngưng, giỏi lắm

“Bạch Ngưng, em chờ đó cho anh.”

“Dạ, Nhậm Ma Vương mau đến cứu em, em sợ tối rồi có sói, oa oa.”

“Anh đến là để xử lý em!”

Do đó, vì nữ nhân vật chính bị lạc, hôn lễ phải lùi lại nửa giờ.

Mười hai rưỡi trưa, nghi thức cưới xin cuối cùng mới chính thức hoàn thành, khách khứa đã sớm sôi bụng ục ục đang chuẩn bị lao về phía đồng đồ ăn ngon lành, chợt nghe chủ hôn Lưu tổng, Đại BOSS của tạp chí “Thực Thượng” tuyên bố: “Từ ngày mai, tạp chí ‘Thực Thượng’ chính thức xác nhập với ‘Thực Phụng Hoa Tiêu’!”

Phía dưới lễ đài, cô dâu Tiểu Ngưng Từ ngoác mồm thành hình chữ O, chủ rể cầm giấy chứng nhận đăng ký, nói nhỏ: “Tối về anh giải thích cho em.”

Ai ngờ lời vừa ra khỏi miệng, Bạch Ngưng đã cười lộ ra chiếc má lúm đồng tiền động lòng người, quay đầu lại, “Không cần đâu.”

“Không cần?”

“Dạ,” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô dâu ửng hồng, thẹn thùng cúi đầu, “Vì em thấy không còn quan trọng nữa rồi.”

Quan trọng là, Nhậm Hàn, em tin anh, yêu anh, ngày mà em không còn như vậy, có lẽ, chính là ngày tận thế.

(*) Sùng Trung mị Trung: Chính từ câu ‘mị ngoại sung dương’, chỉ thái độ sùng ngoại của một bộ phận dân TQ. Sùng Trung mị Trung thì là sùng Trung.

(**) Nam Quách tiên sinh: Tuyên Vương nước Tề thích nghe hợp tấu, lập một dàn nhạc 300 nhạc công cùng diễn. Nam Quách tiên sinh không biết thổi sáo nhưng vờ làm nhạc sư, trà trộn vào giàn nhạc kiếm cơm. Sau này Mẫn Vương lên ngôi, chỉ thích nghe độc tấu, từng người diễn một, Nam Quách tiên sinh thấy vậy đành bỏ trốn ngay trong đêm.

(***) Trình Giảo Kim: Đại tướng của Đường Thái Tông Lý Thế Dân từ thời lập quốc. Tục truyền Trình Giảo Kim ra trận nhảy ra đập ba búa, không được thì lại chạy về dưỡng sức, hết mệt lại chạy ra đập tiếp ba búa, vì vậy mà thành biểu tượng của kẻ chuyên chen vào cho vài búa phá đám. Cũng có người nói vì tính ông thấy chuyện bất bình thường nhảy vào can thiệp, lại có người bảo vì hồi trẻ ông nghịch ngợm phá phách, hay phá đám người khác.

Bạn đang đọc truyện *Hủ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Hôm nay tự thú chứ?

Tháng năm, cảnh xanh rục rờ, xuân ý dạt dào.

Đúng là kiểu thời tiết thuận lợi để du lịch, đúng dịp để mang thai.

Hỏi nhỏ, Bạch Ngưng từng rồi việc ngồi cùng Kiều Kiều tính xem ngày mà bản thân và bạn bè xung quanh tiến vào thế giới này. Chú ý nhé, không phải là ngày người sinh ra, mà là mười tháng trước ngày sinh nhật của người. Yes! Chính là ngày các thầy các u XXOO rồi mang thai bọn chúng ta, kết quả là, Kiều Kiều và Tiểu Ngưng Từ ngạc nhiên phát hiện, 80% bạn bè đều bị bố mẹ thụ thai vào thời điểm từ khoảng tháng ba tới tháng năm!

Nói cách khác là thời điểm xuân ý dạt dào; lại nói cách khác, không chỉ chó mèo các loại, thật ra con người cũng có thời gian động dục.

Nhưng từ khi Bạch Ngưng làm cô dâu, gả cho Nhậm Ma Vương đã hơn hai tháng mà vẫn chậm chạp không có động tĩnh gì, bố mẹ hai nhà nhìn cái bụng bằng phẳng của Tiểu Ngưng Từ mà trong lòng sốt ruột. Lúc sắp chết đuối thì thấy phao thấy cọc nào cũng túm vội túm vàng, bốn vị phụ huynh và hai người bà nhất trí hoài nghi, hai người gặp phải vấn đề ở phương diện sinh lý.

Đề đôi vợ chồng son kia tự đi kiểm tra thì sợ bọn họ ngại mặt không dám, vì thế thầy già treo đầu dê bán thịt chó, cứng rắn nói là dạo này chó cắn phát bệnh đại nhiều, muốn hai người đi kiểm tra sức khỏe. Hai vợ chồng không phát hiện ra điều bất thường, ngoan ngoãn nghe lời, đi kiểm tra theo an bài của thầy già. Không kiểm tra thì không biết, vừa kiểm tra một cái là cả nhà bị dọa nhảy dựng.

Thì ra mấu chốt của vấn đề, không ngờ lại nằm trên người Bạch Ngưng.

Gần ba tháng nay, con bé lúc nào cũng uống THUỐC — TRÁNH — THAI.

Thầy Bạch nổi điên, mẹ Bạch gào rú, thầy Nhậm ôm “Bách Khoa Toàn Thư Về Tục Ngữ” chui vào góc tường tự kỷ, mẹ Nhậm văng thành ngữ tứ tung. Tiểu Ngưng Từ sợ hãi lùi về góc giường, cuối cùng vẫn không quên mở miệng giải thích, “Con vẫn chưa chuẩn bị tốt để làm mẹ. Hơn nữa dạo này tiểu thuyết đam mỹ của con được nhà xuất bản đề mắt, con đang mong mỗi cuối năm có thể một tay giặt khăn bút, một tay giao truyện, nếu mang thai chắc

chấn cả mấy tính cũng không được sờ vào. Oa oa, mọi người tha cho con đi!”

Nhậm Ma Vương vẫn lẳng lặng ngồi trên sofa khoanh tay trước ngực nãy giờ, nghe xong lời sám hối của phu nhân, tự nhiên dịu dàng đột xuất, vỗ vỗ đầu Tiểu Ngưng Từ, mỉm cười: “Đồ ngốc, em chưa muốn có con sao không nói? Chúng mình có thể bàn bạc mà.”

“Thật á?” Tiểu Ngưng Từ mắt lệ long lanh, nhìn đến ánh mắt giết người của các vị phụ huynh ở phía sau, lại rút đầu thật cổ, “Nhưng mà không phải anh vẫn muốn có baby sớm một chút sao? Em đề nghị đến tạp chí hỗ trợ anh cũng từ chối.”

Nhậm Ma Vương liếc mắt, “Anh thật sự rất muốn, nhưng nếu em chưa chuẩn bị sẵn sàng thật thì tạm hoãn hai năm cũng được mà.”

“What?” U Nhậm phản đối trước tiên, “Sao thế được? Đôi vợ chồng son các ngươi, đây là qua cầu rút ván, vong ân phụ nghĩa, bội tín bội nghĩa, ta quyết định đại diện cho nhà họ Nhậm trừng phạt các ngươi, cho các ngươi...”

U Bạch: “Cái WTF? Tôi đang vật vả chờ Ngưng Ngưng mang thai để có thể đưa Ultraman về nhà chơi cùng, bây giờ như vậy thì tới khi nào tôi mới có thể đoàn tụ với tiểu bảo bối của mình?”

Thầy Bạch bầm bầm ngón tay tính toán, “Chưa có con nghĩa là cuộc sống hôn nhân vẫn còn có tính bất ổn, hôn nhân có tính bất ổn tức là có khả năng ly hôn, có khả năng ly hôn tức là có khả năng tái hôn, tái hôn tức là mình phải đưa cho con bé một căn nhà làm đồ cưới. Bây giờ giá phòng là...”

Phía bên này, Bạch Ngưng không thèm để ý mọi người, dụi đầu cọ cọ vào Nhậm Ma Vương, nịnh nọt: “Nhậm Ma Vương, anh là người chồng tốt nhất thế giới này.”

Nhậm Ma Vương vỗ đầu Tiểu Ngưng Từ, “Đồ ngốc, sau này không cần uống thuốc nữa, không tốt cho cơ thể đâu, để anh mua đồ bảo hộ.”

“Nhậm Ma Vương, anh là người chồng dịu dàng chu đáo nhất thế giới này.”

Vì thế, một tháng sau, ngoài dự đoán của mọi người, Bạch Ngưng mang thai.

Tiểu Ngưng Từ cảm tò kết quả xét nghiệm của bệnh viện, chết đứng, “Sao lại thành ra thế này? Không phải chúng mình đã dùng đồ bảo hộ rồi sao?”

Nhậm Ma Vương giả bộ vô tội nhìn trời, “Đúng vậy, thật là kỳ lạ.”

Tiểu Ngưng Từ dừng một chút, cảm thấy có gì đó không đúng, liền vọt vào phòng ngủ, kéo ngăn kéo ra nhìn, chân tướng được phơi bày!

Không ngờ phía trên mỗi cái đồ bảo hộ đều có một lỗ thủng to đùng!!

Bạch Ngưng nghiêng răng, “Nhậm Hàn!”

Nhậm Ma Vương tiếp tục giả vờ vô tội, “Đám thương nhân gian xảo hiện nay quả thật rất đáng chú ý, chất lượng sản phẩm kém quá thể!”

“Không phải anh nói thương hiệu này tốt lắm sao?”

“Tam Lộc (*) cũng bảo thương hiệu của họ đảm bảo cho chất lượng đầy thôi, mà anh còn là người bị hại nữa!”

“Vậy anh giải thích cho tôi tại sao mỗi cái lỗ đều chính tề đều đặn, giống hệt như cắt bằng kéo thế?”

Đối mặt với sự thật khó chối cãi, Nhậm Ma Vương thẳng thắn khai nhận, “Được rồi, là anh làm.”

Bạch Ngưng run run khoe miệng, nhìn chằm chằm đức lang quân đang không hề có một chút ý hối hận nào, vốn còn định mở miệng quở mắng, đối phương đột nhiên chặn họng nói: “Anh tự thú.”

Chính ba chữ này đã nháy mắt đập chết Bạch Ngưng.

Số là, từ khi bí mật trong công ty được rõ ràng, đám Lý Từ Nho, Tiểu Chí rồi việc liến loai câu “Nhậm Hàn, anh tự thú đi” của Tiểu Ngưng Từ ra làm trò đùa. Tiểu Ngưng Từ tự biết mình sai khi lúc trước không tin ông xã, sai khi tự ý dò pass login vào hòm mail người khác, từ đó về sau, chỉ cần nghe thấy hai chữ “Tự Thú”, Tiểu Ngưng Từ liền lập tức lung lay trong gió, phát điên giậm chân.

Cho dù như vậy, ở tòa soạn “Thực Phụng Hoa Tiêu” vẫn lưu hành những câu như: “Hôm nay ngươi tự thú chứ?”

Bạn bè Nhậm Ma Vương cũng hò nhau viết trên QQ: “Nhậm tổng, đi tự thú đi!” “Tự thú đi, em sẽ ở ngoài chờ anh!” “Nếu không tự thú em sẽ không chờ anh ra đâu!” “Ngươi mới tự thú, cả nhà ngươi đều tự thú!”

Nhậm Ma Vương bị cấp dưới chế giễu ở công ty, về nhà liền quay sang chế giễu bà xã. Thành ra từ ấy tới nay, việc Tiểu Ngưng Từ sợ nhất chính là Nhậm Ma Vương bày ra ánh mắt vô tội trong sáng, nhẹ nhàng nói: “Anh tự thú.”

Vì thế, nhờ một cái đồ bảo hộ thủng lỗ và ba chữ, vấn đề muốn có baby được giải quyết hoàn toàn.

Sau này, cụ nội Lufise biết được đầu đuôi, trừ việc khen ngợi cháu ngoại đa mưu túc trí ra, còn nổi thi hứng một phen, đặt cho chất trai nhũ danh là

“Đồng Sô (**), gần âm với “Phá Động Nhi Xuất (***)”.

Sự thật chứng minh, năng lực thành ngữ vào tạo từ mạnh mẽ của Nhậm gia là vô địch.

(*) Tam Lộc: Từng là công ty sữa lớn thứ 3 Trung Quốc. Đã phá sản sau hệ quả của scandal sữa Tam Lộc nhiễm melamine năm 2008.

(**) Đồng Sô: Đau đớn sợ hãi.

(***) Phá Động Nhi Xuất: Phá lỗ chui ra.

Bạn đang đọc truyện *Hũ Nữ Ga Ga* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.